

КНИГА I ОТ ПОРЕДИЦАТА „БЕЗСМЪРТНИТЕ“

ЗЛАТОРОДНИТЕ

НАМИНА ФОРНА

Orange BOOKS

Annotation

Момичета ли сме, или демони?
Ще загинем ли, или ще оцелеем?

Дека живее в страх от церемонията на кръвта, която ще определи дали ще може да стане истински член на селото си. Ако пусне червена кръв, ще докаже принадлежността си към общността. Но в деня на церемонията кръвта ѝ потича в злато - цвета на нечистотата, на демоните.

Случилото се след церемонията принуждава Дека да напусне селото си със загадъчна жена, а съдбата ѝ отрежда да се присъедини към армия от момичета като нея - алаките, девойки, които са почти безсмъртни. притежателки на редки дарби и единствените способни да спрат и голямата заплаха за империята.

По време на пътешествието си към столицата, където ще се обучава за битката на живота си, Дека открива, че чудният, скрит зад дебели стени град крие много тайни. Нищо и никога не е такъв, какъвто изглежда - нито дори самата Дека...

ЗЛАТОРОДНИТЕ съдържа сцени на насилие,
които биха могли да притеснят някои
читатели.

*На баща ми, който ме научи да мечтая.
На майка ми, която ме научи да постигам мечтите си.
И на сестра ми, която винаги ме е подкрепяла.*

Златородните

Просто нерви, успокоявам се аз. Усещала съм тази тръпка вече много пъти и никога не се е случвало да забележа нещо странно.

Когато стигам до вратата на плевнята, тя е отворена, а на стълба отпред се люшка фенер. Татко вече е вътре и застила слама по пода. Той е крехка фигура в мрака, високото му тяло сякаш се опитва да се скрие само в себе си. Едва преди три месеца беше сърцат здравеняк, с буйна руса коса, недокосната от сивини. Само че дойде червената шарка и разболя него и майка. Сега е прегърбен и оклюмал, с воднисти очи и изтъняла коса, същински старец.

- Станала си вече - меко казва той, а сивите му очи минават разсеяно през мен.

- Не можех да спя повече - отвързвам, грабвам кофата за мляко и тръгвам към Норла, на иседрата ни крава.

Би трябвало да си почивам в усамотение като всички останали момичета, които се готвят за Ритуала, но из фермата има страшно много работа и недостатъчно хора. Така е, откакто майка почина преди три месеца. От тази мисъл очите ми се наливат със сълзи, а аз мигам, за да ги прогоня.

Баща ми трупа с вилата още слама в отделенията на кравите.

- Благословен да е онзи, съзрял величието на Безграничния отец - изръмжава той, цитирайки Безграничните мъдрости. - Е, готова ли си за днес?

Кимам.

- Да, готова съм.

По-късно този следобед старейшина Дъркас ще подложи на изпитание мен и всички останали шестнайсетгодишни момичета по време на Ритуала на чистотата. Щом се докаже нашата чистота, официално ще станем част от общността на нашето село. На испосле ще стана жена - ще имам право да се омъжа и да имам свое семейство.

Тази мисъл отприщва поредната вълна на безпокойство в главата ми.

Поглеждам към татко с крайнеца на окото си. Тялото му е напрегнато, движенията му - затруднени. И той е тревожи.

- Хрумна ми нещо, татко - започвам аз. - Ами ако... ако... - Замлъквам, а недовършеният въпрос увисва тежко във въздуха. Неизразимият ужас превзема полумрака на плевнята.

Татко си мисли, че ми се усмихва окуражително, но зъглчетата на устните му не помръдват.

- Какво ако? - пита. - Можеш да ми кажеш, Дека.

- Ами ако кръвта ми не потече чиста? - прошепвам аз, а страшните думи се изливат от устата ми като поток. - Ако жреците ме отведат, ако ме прогонят?

Сънувам кошмари за това, ужаси, които се сливат с другите ми сънища, онези, в които се намирам в тъмен океан, а отнякъде ме вика гласът на майка ми.

- За това ли се тревожиш?

Кимам.

Макар че е голяма рядкост, всички познават нечия сестра или роднина, която се е оказала нечиста. Последният път, когато се е случило при нас, в Ирфут, беше преди десетилетия - на една таткова братовчедка. Селяните още си шушукат за деня, в който жреците я извлекли насила и никога повече не я видял. Оттогава върху татковото семейство тегне сянка.

Затова роднините ми се държат така благочестиво - винаги са първи в храма, а лелите ми така скриват лицата си под маските, че дори устата им не се виждат. Безграничните мъдрости предупреждават: „Само нечистата, богохулна и покварена жена остава открита пред очите на ОиСомо“, но това предупреждение се отнася за горната част на лицето - от челото до връхчето на носа. Лелите ми обаче слагат малки квадратчета прозрачен плат, които да покриват и очите им.

Когато татко се завърнал от военната си служба с мама до себе си, цялото семеиство веднага се отрекло от него. Струвало им се твърде рисковано да приемат в семеиството си жена с неизвестна чистота, при това чуждоземка.

Тогава съм се появила аз - дете толкова тъмно, че мога да мина за истинска южнячка, но с татковите сиви очи, с трапчинка на брадичката и мека вълниста коса.

Живяла съм в Ирфут през целия си живот, тук съм се родила и тук са ме отгледали, и все пак се отнасят с мен като с чужденка - все още ме зяпат и сочат, все още ме държат на ръка разстояние. Ако зависеше от татковите роднини, нямаше да ме допуснат и в храма. Лицето ми може да е досущ като неговото, но това не е достатъчно. За да ме одобри татковото семеиство, първо трябва да се докажа пред селото и то да ме приеме. Потече ли чиста кръвта ми, н а иС-после ще бъда у дома си.

Татко се приближава и ми се усмихва окуражително.

- Знаеш ли какво означава да си чиста, Дека?

Отговарям му с откъс от Безграничните мъдрости.

- „Благословени са слабите и покорните, смирените и верни дъщери на мъжа, защото са неопетнени пред взора на Безграничния баща.“

Всяко момиче знае това наизуст. Рецитираме го на влизане в храма - постоянно напомняне, че жените са създадени да бъдат помощнички на мъжете, да се подчиняват на желанията и заповедите им.

- Смирена ли си, Дека, притежаваш ли всички останали благодетели? - пита татко.

Кимам.

- Мисля, че да.

В очите му проблясва несигурност, но т о иС-е усмихва и ме целува по челото.

- Тогава всичко ще е наред.

Връща се към сеното си. Аз сядам пред Норла, но тревогата още ме гризе. Всъщност има и други неща, по които приличам на мама и за които татко не знае - неща, заради които селяните още повече ще ме презрат, ако разберат за тях.

Трябва да внимавам да ги опазя в т а иС-на. Хората никога не бива да разберат.

Никога.

*

Все още е ранно утро, когато стигам селския площад. Във въздуха се носи лек хлад, а покривите на околните къщи са окичени с ледени висулки. Въпреки това слънцето е необикновено ярко за сезона, лъчите му се отразяват във високите, извити колони на Храма на ОиСомо. Тези колони би трябвало да представляват молитва, шанс за съзерцание на прехода на слънцето на ОиСомо през небето всеки ден. Върховните жреци ги използваш, за да преценят в кои два дни от годината да проведат Пролетния и Зимния ритуал. Самият им вид предизвиква поредна вълна на тревога в тялото ми.

- Дека! Дека! - От другата страна на улицата въодушевено ми маха познатата трмава фигура на девоиџка.

Елфриде тича към мен, увита в наметалото си толкова плътно, че виждам само ярките ѝ зелени очи. Двете винаги се стараем да покриваме лицата си, когато идваме на площада - аз заради цвета на кожата си, а Елфриде заради тъмночервеното родилно петно, покриващо лявата ѝ буза. Момичетата имат право да остават непокрити до преминаването през Ритуала, но все пак няма смисъл да се привлича внимание, особено в ден като днешния.

Тази сутрин малкият калдъръмен площад на Ирфут гъмжи от стотици гости, а прииждат и още, кола след кола.

Идват от другия край Сна Отера: надменни южняци с тъмнокафява кожа и ситни кърдрици; безгрижни западняци с дълги черни коси, вързани на кокове, и татуировки върху златистия тен; наперени северняци с розова кожа и руса коса, сияеща в студа; кротки представители на Изтока във всевъзможни нюанси - от тъмнокафяво до ясен черупка, а копринените черни коси се леят в блестящи реки по гърбовете им. Въпреки че е отдалечен, Ирфут се слави с красивите си девоиџки, така че мъжете пристигат от най-далечни земи, за да си търсят невести, преди да са сложили маските. Много момичета ще си намерят съпрузи днес, ако вече не са го направили.

- Не е ли вълнуващо, Дека? - киска се Елфриде.

Махва към площада, който е празнично украсен за случая. Вратите на всички къщи, в които има шестнайсетгодишни момичета, са боядисани в блестящ червен цвят, от прозорците жизнерадостно се веят знаменца и транспаранти, а пъстроцветни фенери красят всеки вход. Има дори маскирани актьори на кокили и огнегълтачи, които се промушват през тълпата и се надпреварват с търговците, предлагащи печени ядки, пушени пилешки бутчета и захаросани ябълки.

Обзема ме вълнение само като гледам всичко това.

- Да - отвърщам с огромна усмивка, но Елфриде вече ме влачи след себе си.

- По-бързо, по-бързо! - подканва ме тя и притичва по крайстилните от чуждоземни гости, мнозина от които се спират да ни изгледат възмутено, защото нямаме придружител.

В повечето села жените не могат да напускат домовете си, без да ги съпровожда мъж. Ирфут обаче е малък и мъжете не достигат. Повечето мъже с качества са в армията, като татко на младини. Неколцина дори са оцелели от службата и са станали джату, членове на елитната стража на императора. Забелязвам цял отряд, разпръснат по краищата на площада, застанали са нащрек в лъскавите си червени доспехи.

Днес са почти дванайсетима, много повече от обичайните двама или трима, които изпраща императорът за Зимния ритуал. Може би е вярно онова, което си шушукат хората: че тази година през границата проникват много повече смъртовои.

Чудовищата обсаждат южната граница на Отера от векове, но през последните няколко години са станали много по-агресивни. Обикновено нападат около деня на Ритуала, разрушават селищата и се опитват да отвлекат нечистите девоиџки. Говори се, че нечистотата ги прави много по-сладки...

За щастие, Ирфут е едно от най-отдалечените места на Севера, заобиколен от снежновърхи планини и непроходими гори. Смъртовоите няма да успеят да се доберат дотук.

Елфриде не забелязва, че съм се вгълбила в мисли, твърде заета е да се усмихва на джату в о ибните.

- Не са ли красиви в червените си униформи? Чух, че са от новия набор, обикалят всички провинции, за да ги опознаят. Колко хубаво, че императорът ги е изпратил толкова надалеч за Ритуала!

- Сигурно... - мънкам аз.

Стомахът на Елфриде къркори.

- Побързай! Дека - влачи ме тя. - Опашката в пекарната скоро ще е чудовищна.

Дърпа ме толкова силно, че се препъвам и се удрям в огромно, твърдо тяло.

- Моля за извинение - възкликвам аз и вдигам очи.

Един от чуждоземците ме гледа отгоре с тънка, хищническа усмивчица на уста.

- Какво е това, поредната сладка хапчица? - Хили се нахално и пристъпва към мен.

Аз бързо се отдръпвам. Как може да съм толкова глупава? Мъжете от другите села не са свикнали да виждат жени без придружител и си правят съответните заключения.

- Съжалявам, трябва да вървя - прошепвам аз, но то и сме сграбчва, преди да успее да се отдалеча, а пръстите му алчно посягат към копчето на наметалото ми.

- Не де и Стака, сладурче. Бъди добро момиче и свали наметалото, да видим за какво сме дошли... - Едри и силни ръце го отскубват от мен, преди да довърши.

Когато се обръщам, Ионас, на и Гголемият син на старе и бшина Олам, главния в селото ни, се е вторачил сърдито в мъжа, а на лицето му няма и следа от присъщата му усмивка.

- Ако търсиш борде и има един на главната улица в твоя град - казва то и с а сините му очи пламтят. - Може би трябва да се върнеш там.

Разликата в размерите им е достатъчна, за да разколебае натрапника. Въпреки че Ионас е едно от на и Гкрасивите момчета в селото - руса коса и трапчинки, - то и се и сред на и Гедрите, як като бик и също толкова страшен.

Мъжът се изхрачва на земята вбесен.

- Няма защо да се пениш толкова, малкият. Просто се шегувах. Тази дори не е севернячка, в името на Ойбмо!

И последният мускул в тялото ми се опъва до крайност при това нежелано напомняне. Колкото и да си мълча, колкото и да не се набивам на очи, кафявата ми кожа винаги ще ме белязва като южнячка, като член на презираните племена, превзели някога Севера, принудили го да се присъедини към Единното кралство, известно сега като Отера. Само Ритуалът на чистотата може да подсигури мястото ми.

Моля те, нека съм, чиста, нека съм чиста. Пращам бърза молитва към Ойомо.

Загръщам се по-плътено с наметалото си, искам да потъна в земята, но Ионас се приближава още повече до мъжа и го гледа с в о ибствен поглед.

- Дека е родена и израснала тук като всички нас - изръмжава то и с - Да не си я пипнал повече.

Зяпнала съм към Ионас, смаяна съм от неочакваната му реакция в моя защита.

Мъжът пуфти.

- Както казах, просто се позабавлявах. - Обръща се към приятелите си: - Ха и де, да идем да п и ибнем.

Групата се отдалечава, мърморят нещо под нос.

Когато изчезват от поглед, Ионас се обръща към нас с Елфриде.

- Добре ли сте? - пита т о и С разтревожено изражение.

- Да. Просто малко се стреснах - успявам да измънкам аз.

- Но не си ранена. - Очите му са вторачени в мен и не ме свърта от искреността, която се чете в тях.

- Не - поклащам глава аз.

Т о и С кима.

- Моите извинения за случилото се. Мъжете могат да са същински животни, особено около такива хубави момичета като теб.

Хубави момичета като теб...

Тези думи така ме опияняват, че трябва да минат няколко секунди, за да осъзная, че т о и С продължава да ми говори.

- Накъде сте тръгнали? - пита.

- При хлебаря - отвръща Елфриде, защото аз още съм си глътнала езика. Тя кимва към малката, спретната сграда от другата страна на улицата.

- Ще ви наблюдавам оттук - казва т о и С - За да се уверя, че сте в безопасност.

Очите му не се откъсват от мен.

Страните ми пламтят все повече.

- Моите благодарности - казвам и хуквам към пекарната, придружена от хихикането на Елфрида.

Верен на думите си, Ионас продължава да ме следи през цялото време.

*

Пекарната вече е претъпкана, както предвиди Елфриде. Жените се тълпят по всички ъгли на магазинчето, маските им сияят под слабата светлина, докато си купуват от фините розови тортички на чистотата и безграничните хлябове с формата на слънце, с които се чества този повод. Обикновено маските са съвсем простички, направени от тънички дървени листове или пергамент и са изрисувани с молитвени символи за късмет. В празнични дни като днешния обаче жените носят на и С-екстравагантните си притежания, маски с модели, имитиращи слънцето, луната и звездите, декорирани с геометрична прецизност в златно или сребърно. ОиСомо е бог не само на слънцето, но и на математиката. Повечето женски маски олицетворяващ божествената симетрия, за да угодят на взора му.

След днешния ден аз също ще започна да нося маска, здрава половинка, изработена от тежък пергамент и тънки парченца дърво, която ще покрива лицето ми от челото до носа. Не е много, но е на и С-доброто, което татко може да си позволи. А може би Ионас ще поиска разрешение да ме ухажва, когато сложа маската.

Веднага прогонвам тази нелепа мисъл.

Независимо какво нося, никога няма да бъда толкова красива, колкото другите момичета в селото ни с техните строиСни фигури, коприненоруси коси и румени страни. Аз самата съм по-мускулеста, кожата ми е тъмнокафява, а единственото ми предимство е меката черна коса, която се дипли на къдри като облаче по краиСлицето ми.

Веднъж мама ми каза, че момичета с моя външен вид се смятат за красиви в Южните провинции, но само тя мислеше така. Единственото, което виждат останалите, е колко съм различна от тях. Ще е голям късмет да си намеря съпруг дори в някое

съседно село, но трябва да опитам. Ако някога с татко се случи нещо, роднините му ще си намерят оправдание да ме изоставят.

Избива ме студена пот, като си помисля какво би могло да стане тогава: живот на принудителна благочестивост и тежък физически труд като храмова девица или по-лошо - насилствен разгул в развлекателните заведения из Южните провинции.

Елфриде се обръща към мен.

- Видя ли как те гледаше И@онас? - шепне. - Мислех си, че ще те отнесе като хала. Колко романтично само.

Аз потупвам бузите си, за да ги охладя малко, а по устните ми заиграва едва доловима усмивка.

- Не става иГлупава, Елфриде. Просто се държеше любезно.

- Как само те зяпаше, направо...

- Какво? Направо какво, Елфриде? - прекъсва я превзет и сладникав глас, в к о иСто се долавя насмешка.

Тялото ми изстива от глава до пети. *Моля те, не и днес...*

Обръщам се и виждам Агда, застанала зад нас с група селски дево иКи за компания. Веднага ми става ясно, че сигурно е видяла как говоря с И@онас, защото кипи от ярост. Агда може и да е на иС-красивото момиче в селото със своята светла кожа и сламеноруса коса, но деликатните иЃ черти прикриват отровно сърце и злобен характер.

- Мислиш си, че само защото днес има вероятност да се докажеш, момчетата изведнъж ще те вземат за голяма красавица? - Подушва въздуха. - Независимо колко се опитваш, Дека, маската никога няма да може да скрие тази твоя противна южняшка кожа. Какво ли ще правиш, когато ни к о иСмъж не те пожелае в дома си, а ти си останеш грозна и отчаяна стара мома без съпруг и без с е м е иЃство.

Толкова силно стискам юмруци, че ноктите ми се впиват в плътта.

Не отговаряй, не отговаряй, не отговаряй...

Агда презрително отмества поглед към Елфриде.

- Тази поне може да си покрие лицето, но ти... и цялото тяло да скриеш, всички знаят какво има отдолу...

- Мери си приказките, Агда - чува се строг глас някъде от предната част на магазина и я прекъсва.

Гласът на господарката Норлим, м а иСка иЃ. Жената се приближава, а безброиЃните скъпоценни камъни върху златната иЃ маска проблясват така ярко, че могат да те ослепят. Господарката Норлим е съпругата на старе иЃшина Норлим, на иС-богатия човек в селото. За разлика от другите жени, които могат да си позволят само половинки златни маски или цели сребърни, тя носи официална златна маска, покриваща цялото иЃ лице, огромно множество от слънчеви лъчи около бледосини очи. Ръцете иЃ също са украсени - върху кожата иЃ са залепени завъртулки от злато и полускъпоценни камъни.

- Думите на една жена трябва да са сладки като плод и мед - напомня тя на Агда. - Така повеляват Безграничните мъдрости.

Агда свежда смутено глава.

- Да, м а иЃко - отвръща.

- Освен това - добавя ма и Ска ъ, а съжалението в очите ъ не отговаря на веселата, засмяна маска - Дека няма контрол върху това, че кожата ъ е мръсна като тази на ма и Ска ъ, нито пък Елфриде може да скрие родилното си петно. Така са родени, горкичките.

Благодарността ми секва и се превръща в гняв, кръвта кипи във вените ми. Мръсна? Горкичките? Да ме нарече нечиста и да приключваме. Полагам и последните си усилия да задържа изражението си спокойно, докато крача към вратата, и някак успявам.

- Благодаря ви за милите думи, господарке Норлим - насилвам се да процедя, преди да изляза навън.

На косъм се сдържам да не тръшна вратата.

А след това съм навън, вдишвам и издишвам бързо, опитвам се да си върна равновесието, да потисна сълзите на ярост, които щипят на очите ми. Почти не забелязвам, че Елфриде е излязла след мен.

- Дека? - пита. - Добре ли си?

- Добре съм - шепна и се омотавам по-плътно в наметалото си, за да не забележи сълзите ми.

Гнева ми.

Няма значение какво казват господарката Норлим и другите, успокоявам се вътрешно. Ще бъде чиста. Колебанията избухват, напомнят ми, че имам същите различия, каквито имаше мама. Отблъсквам ги. Мама успяваше да скрие своите до деня, в който умря, и аз смятам да направя същото. Трябва само да изтърпя следващите няколко часа и чистотата ми ще бъде доказана.

Това на и ъсетне ще съм в безопасност.

2

Прекарах остатъка от сутринта в подготовка за Ритуала на чистотата: гладих дрехи за татко и мен, лъсках обувките ни. Направих дори гирлянда от сухи цветя за косата си, яркият им червен цвят ще създаде чудесен контраст с церемониално синьото на роклята ми. Веднага след Ритуала ще отида на селския пир и трябва да изглеждам по на и ъдобрия начин. За пръв път ме канят на пиршество или каквото и да било друго селско празненство.

За да се успокоя, се съсредоточавам върху тартовете с цариградско грозде, които ще занеса за трапезата. Опитвам се да постигна съвършенството с всеки тарт - прецизно сгънати ръбчета, точно отмерени гребвания бита сметана, оформени в красиви целувки. Само че ми е трудно без нож. На момичетата е забранено да се приближават до остри предмети от момента, в който навършат петнайсет, до деня, в който се докажат на Ритуала на чистотата. Безкрайните мъдрости го забраняват, не бива да пускаме и капка кръв преди Ритуала. Момичетата, които се наранят през петнайсетата си година, се отвеждат в храмовете за пречистване, се мействата им се отлъчват и заклеймяват, надеждите за добър брак се изпаряват. Могат да се надяват

само да се възстановят както трябва и да се докажат по време на Ритуала. Дори и без това, повечето мъже не се женят за момичета с белези, особено такива от петнайсетата година. Смята се за табу.

„Презрени са дамгосаните или белязаните, ранените и кървящите девойки, защото те мърсят храма на Безграничния отец.“ Тези думи са набити в главата ми от раждането ми.

Ако татко имаше повече пари, можеше да ме изпрати в Дома на чистотата, където да прекарам годината преди Ритуала, защитена от остри предмети сред меките му, отрупани с възглавнички зали. Но само богаташки момичета като Агда могат да си позволят Дома на чистотата. Останалите гледаме да избягваме ножовете.

Потънала съм толкова дълбоко в мислите си, че не чувам приближаващите стъпки на татко.

- Дека? - вика татко

Обръщам се, а татко пристъпва притеснено от крак на крак зад мен, стиснал в ръце някаква кутия. Отваря я с колеблива усмивка.

- Това е за теб - казва и ми поднася бродираната рокля отвътре.

Ахвам, а очите ми се наливат със сълзи. Роклята е с тъмносиния цвят на Ритуала, с дребни слънчица, бродирани по ръба, но това не е най-вълнуващото. Под нея надничат деликатна синя полумаска с бели копринени панделки за връзване. Пофина е от всичко друго, което съм виждала, а майсторство на лекота и елегантност въпреки дървената основа.

- Но как? - питам аз, останала без дъх, докато притискам маската към гърдите си. Нямаме пари за нови дрехи, а още по-малко за маски. За Ритуала прекроих една от старите рокли на мама.

- Майка ти ги подготви татко миналата година - отвръща татко и си изважда още нещо от кутията.

- Любимата огърлица на мама... - шепна аз, а от гърлото ми се изтръгва щастлив стон, когато поемам в ръка нежната, изкусно изработена златна верижка и фината златна сфера, която виси на нея, със стария познат символ, гравирани отгоре ѝ. Почти прилича на куру, свещения символ на слънцето, но има и още нещо, някакъв знак, само че е така изтънчен, че дори след толкова години все още не успявам да различа какво представлява. Мама носеше тази огърлица неизменно всеки ден.

Само като си помисля, че е подготвила всичко това толкова отдавна...

Гърдите ми се стягат, а аз потривам кожата си, за да спра сълзите. Тя много ми липсва, както и гласът ѝ, уханието ѝ, начинът, по който ѝ ми се усмихваше всеки път, щом ме погледнеше.

Забърсвам очите си и се обръщам към татко.

- Накара ме да дам дума, че ще ги пазя за теб - казва татко. После прочиства гърло, а по страните му плъзва руменина, докато вади едно последно нещо от кутията: гирлянда от свежи цветя, гребени в червено на дневната светлина. - Цветята все пак са от мен. Търговецът ми каза, че са трайни.

- Прекрасни са - плача вече аз, а чувствата ми бушуват, докато го гледам. За пръв път получавам толкова много подаръци. - Всичко е прекрасно. Най-дълбоки благодарности, татко.

Татко селовко ме потупва по гърба.

- Сега се пригответи бързичко. Днес ще им покажеш, че твоето място е тук.

- Да, татко.

Бързам да направя каквото ми казва, а решителността в мен укрепва с всеки изминал миг. Ще им покажа. Ще нося новата си рокля, цветята, а после, след края на Ритуала, ще сложа и новата маска. Ще я нося с такава гордост, че дори Агда няма да може да отрече, че мястото ми е тук.

Усмивкам се широко при тази мисъл.

*

Когато стигаме храма, вече е късен следобед. Селският площад е претъпкан - доброжелатели и любопитни зяпачи са заели всяко свободно ъгълче; момичетата в церемониалните си сини одежди са се наредили пред стълбището на храма, а родителите им стоят от двете страни. Татко заема мястото си до мен и точно в този момент забива барабан, а ние наблюдаваме как джату маршируват тържествено към стълбите, за да се приготвят за пристигането на старейшина Дъркас. Червените им доспехи сияят като пламтящ контрапункт на морето от тъмносини рокли, а сърдитите им бели маски проблясват под бледото следобедно слънце. Всяка маска наподобява ужасяващо демонско лице и с лекота може да се поставя и сваля от шлема.

Тъй като вратите на храма все още не са отворени, аз поглъщам с очи чисто белите стени на храма и червения му покрив. Червеното е цветът на светостта. Това е цветът, с който ще прокървят чистите момичета, когато старейшина Дъркас ги подложи на изпитанието днес.

Моля те, нека моята да е червена, нека е червена, нареждам безмълвна молитва аз.

Забелязвам Елфриде по-напред, тялото ѝ е сковано от напрежение. Сигурно си мисли същото. Както всички останали момичета, тя стои с открито лице за последен път, макар че леко се е прегърбила, за да прикрие родилното петно.

Вратите на храма проскърцват и се отварят, а тълпата притихва. Старейшина Дъркас застава на върха на стълбището с характерното си сърдито и неодобрително изражение. Както на повечето жреци на Ойсомо, мисията му е да изкоренява нечистотата и извращението. Затова тялото му е толкова слабо, а очите така напрегнати. Религиозният плам не допуска време за хранене или каквото и да било друго. Златната татуировка на куру - символа на слънцето, сияе наред обръснатата му до голо глава.

То и Спротяга ръце към тълпата.

- Безграничният отец ви благославя - напевно казва то и С

- Безграничният отец благославя всички ни - разтърсва площада отговорът на тълпата.

Старейшина Дъркас вдига церемониалната кама към небето. Изработена е от слонова кост и е по-остра и от най-добре наточения меч.

- И на четвъртия ден - рецитира то и С дълбок и басов глас, който обича да използва за такива поводи - то и Създал жената - помощница, която да издигне мъжа до свещената му мощ, до божествената му прослава. Жената е най-големият дар на Безграничния отец към мъжкия род. Утеха в най-тежките му времена. Подкрепа във...

Думите на стареишина Дъркас заглъхват до едва доловимо жужене, кожата ми започва да потръпва, а кръвта под нея да кипи. Едновременно с това ме спохожда внезапно ясно усещане за околния свят: замрелия вятър, разпукването на топящите се ледени висулки и някъде в далечината... хрускането на сухи листа под тежки стъпки.

Нещо иде... Тази мисъл запърхва из съзнанието ми.

Потискам я. Защо се случва точно сега?

Татко сигурно е забелязал отнесеното ми изражение, защото въздиша тъжно и присвива очи срещу слънцето.

- Умът ти вечно се носи нанякъде, Дека - прошепва ми то и си говори с много нисък глас, за да не забележи някоя и ще си говорим. - Толкова приличаш на майка си.

Когато краищата на устните му се обръщат тъжно надолу, се намръщвам.

- Ще ти се образуват бръчки - казвам.

Сега се усмихва и изведнъж отново е онзи сърцат човек, който беше преди червената шарка и мамината смърт да се съюзят, за да го превърнат в сянка на самия себе си.

- Нима реката вини потока, че тече твърде бързо? - шегува се то и си в този момент редицата започва да се придвижва.

Кимам и отново се съсредоточавам върху стълбището на храма. Стареишина Дъркас е приключил с рецитала си. Ритуалът на чистотата вече може да започне.

Първа в храма влиза Агда, цялата пребледняла от притеснение. Дали Ойсомо ще е благосклонен към нея, или ще я осъди на нечистота? Тълпата се привежда напред, напрегната е. Дърдоренето и шушуканията заглъхват и скоро се чуват само раздраженото пролаиване на кучетата и тежкото дишане на конете, вързани в конюшните наблизко.

След секунди от храма изригва смаян вик. Скоро след това отвътре излиза Агда, притиснала синия си шал към гърдите, където стареишина Дъркас я е срязал с церемониалната кама. Щом стига до наисгорното стъпало на стълбището, дръпва шала и го надига над главата си, за да покаже червената кръв, с която е напоен. Възглас на облекчение се понася из тълпата. Чиста е. Родителите се спускат към нея, за да я прегърнат, а баща ѝ гордо поставя първата ѝ маска на лицето ѝ, фина златна полумаска с формата на пълната пролетна луна, с което обявява новооткритата ѝ женственост. Тя хвърля победоносни погледи към тълпата, а устните ѝ се извиват в подигравателна усмивка, щом спира очите си върху мен.

Спуска се по стълбите, след нея влиза следващото момиче и Ритуалът на чистотата започва отначало.

Не откъсвам очи от вратата. Видът ѝ - голяма, червена и страховита - опъва нервите ми, свива стомаха ми и изпотява дланите ми. Онова гъделичкащо чувство се усилва - вече е нисък жужащ шум, който повдига фините косъмчета на кожата ми, кара ме да усещам всичко наоколо.

Нещо иде. Тази мисъл отново прониква в съзнанието ми.

Това нищо не значи, твърдо се опитвам да убедя себе си. Много пъти вече съм имала подобни усещания и никога не се е случвало нищо странно...

Ужасът ме пронизва така внезапно и тежко, че коленете ми се огъват. Сграбчвам татко за ръката, за да не падна. То и сми се мръщи.

- Дека, добре ли си?

Не отговарям. Страхът е сковал устните ми и мога единствено да наблюдавам с ужас как зловещо пипало мъгла се промъква между краката на татко. Още мъгла пълзи по площада и смразява въздуха. Над нас слънцето побягва, подгонено от облаците, които вече се търкалят по небето.

Татко се мръщи.

- Слънцето изчезна.

Аз обаче вече не гледам в небето. Очите ми са на границата на селото, където оголелите от зимата дървета се пукат под напора на снега и леда. Мъглата се носи оттам, натежала от остра, студена миризма и нещо друго: далечен, писклив звук, който играе по нервите ми.

Когато звукът се разбива в пронизителен писък, цялата тълпа замръзва на място - вкаменени статуи сред снега. Една дума се носи из площада:

- Смъртовои...

И като с щракване на пръсти унесът се вдига.

- Смъртовои! - извиква командирът на джату и вади меч си. - Вържете се!

Тълпата се пръсва, мъжете бягат с все сила към конюшните, за да вземат оръжията си, жените подкарват дъщерите и синовете си обратно към къщи. Джату пресичат множеството и тръгват към гората, където вече се появяват гигантските сиви форми, а нечовешките писъци оповестяват приближаването им.

На иГедрият смъртовоиГръв излиза от листака, който бележи границата с гората. Грамаден звяр, мършав до изнемога, ноктестите лапи висят чак до коленете, а по цялото протежение на кокалестия гръб стърчат шипове. Почти прилича на човек, черните очи мигат, а цепките на ноздрите потръпват, докато оглежда селото. Обръща се към селския площад, където аз продължавам да стоя в ступор от ужас, а дишането ми отслабва - едва поемам кратки и бързи глътки въздух.

То отваря уста, вдишва...

Писъкът пробива черепа ми, а нажежена до бяло агония прорязва цялото ми тяло. Зъбите ми се трият едни в други, скърцат, мускулите ми се застопоряват. Баща ми до мен се строполява на земята, а от ушите и ноздрите му рухва кръв. И другите останали на площада селяни вече се гърчат, а лицата им са изкривени в гримаси на ужас и страдание.

Освен мен само джату остават на крака на площада, защото шлемовете им са специално подплатени, за да ги пазят от писъците на смъртовоите. Въпреки това очите им проблясват в бяло зад бели маски, а ръцете треперят върху дръжките на мечовете. Тези джату, които са изпратили тук, са в по-голямата си част новобранци, наскоро постъпили в редовете на армията, точно както спомена Елфриде. Още не са воювали по границите на юг, където империята е под постоянната обсада на смъртовоите, дори вероятно не са виждали смъртовоиСпрез живота си. Ще е цяло чудо, ако някой от тях оцелее след това. Ще е цяло чудо който и да било от нас да оцелее.

Тази мисъл рядко ме отърсва от парализата и аз се извъртам към татко.

- Трябва да бягаме! - викам и го дърпам толкова силно, че почти го вдигам от земята.

Страхът явно подхранва мускулите ми, необикновено силни са. - Трябва да вървим!

Пак поглеждам към водача на смъртовоите, косата му се мята и суче насечено около главата му.

Сякаш усеща, че го наблюдавам, и се обръща, очите му се сключват с моите от далечината. В тях се чете нещо... разум. Въздухът се изпарява от дробовете ми. Всички мускули в тялото ми, до последния, внезапно изнемощават, замръзнали под този черноок хищнически поглед. Докато дойде на себе си и залегна, то вече крачи напред редом с останалите. С много, много от тях. Изникват от мъглата, кожести сиви форми, излъчващи заплаха. Някои се спускат от дърветата, други разриват с нокти снега, докато тичат на четири крака.

- Защи́тавайте́ селото! - изревава командирът на джату и вдига меча си. - В името на Безграничния отец!

- В името на Безграничния отец! - повтарят джату и се спускат към зверовете.

От гърдите ми се откъсва ужасен стон, а в това време татко се надига с олюляване и повтаря зова на джату с останалите селяни, които забързано увиват кърпи и колани около ушите си.

- Тичай към храма, Дека! - вика ми то и С

Точно пред него командирът на джату се нахвърля към водача на смъртовоите, но създаването не отстъпва. Вместо това застава на място и накланя глава. За миг ми се струва, че долавям в очите му проблесък на веселие. Смъртоносно веселие. След което то се пресяга и с удар с опакото на ръката захвърля джату към далечния край на площада. Тялото на войника се прекършва от удара, а кръвта пръсва във всички посоки. Сигнал за останалите смъртовои да нападат.

Те препускат към селото, разбиват щитовете на джату, разчленяват ги със смъртоносно остриите си нокти. Отекват писъци, пръска кръв, надига се мирис на урина. Джату се опитват да отблъснат атаката, но са твърде малко и твърде неопитни срещу тази чудовищност.

Аз наблюдавам, ужасът ме дави за гърлото, докато гледам как с нечовешко упоение се посичат крайници и тела, как със свирепо ликуване се късат глави. Само за минути целият взвод джату е сразен и насреща остават единствено селяните.

- Не допускайте да преминат! - изревава старейшина Олам, но вече е твърде късно.

Смъртовоите преминават през селяните - или ги прегазват, или ги посичат с нокти и зъби. Колкото повече крещят мъжете, толкова повече обезумяват смъртовоите. По земята плиска кръв, стряскащо аленочервено по белия сняг; труповете лежат в плетеница от вътрешности и сухи листа.

Касапница.

Обръщам се към татко, а ужасът пронизва сърцето ми като с нож. То и Си още двама селяни се бият с един смъртовои отблъскват създаването с мечове и вили. То и Сне вижда другия звяр, който препуска към него с кръвясали очи. Не вижда оголените нокти, посягащи към тялото му.

- НЕБЕ! - Отчаяният вик изригва от гърдите ми, преди да успея да го заглуша, и е толкова мощен, че сякаш в него се крие нещо друго. Нещо по-дълбоко. - СПРЕТЕ, МОЛЯ ВИ! Оставете баща ми на мира! Моля ви, просто ни оставете на мира!

Смъртовоите се обръщат към мен, а очите им са черни и гневни. Времето сякаш спира, докато водачът им пристъпва напред. По-близо и по-близо, докато...

- СПРИ! - викам аз, а гласът ми е още по-мощен от преди.

Смъртовият рядко се сковава, а очите му се изпразват от живот. За миг почти заприличва на черупка - на празен съд, не на живо същество. Останалите зверове застиват по подобен начин: замръзнали под следобедното небе статуи.

Над селото надвисва тишина. Сърцето ми думка в ушите. Все по-силно. По-силно. После...

Движение.

Водачът на смъртовоите се обръща и олюлява ийки се, тръгва към гората, следван от другите. Мъглата бърдо се отдръпва подире им, сякаш ги следва по петите. За по-малко от минута вече ги няма.

Аз съм опиянена от облекчение, нося се от радост, сякаш съм излязла от кожата си и се рея. Обзема ме някакво неясно чувство, усещам цялото си тяло леко като семенце на глухарче.

Пристъпвам към татко със замаяна усмивка на лицето. Т о иС все така не помръдва от мястото си, но не изглежда да изпитва облекчението, което залива мен. Пребледнял е и е препотен. Почти... ужасен.

- Татко? - питам и се пресягам към него.

За моя изненада, т о иС се отдръпва.

- Противен демон! - вика т о иС - Какво си направил с дъщеря ми?

- Татко? - повтарям аз. Пристъпвам още към него и се стъписвам, когато пак се отдръпва.

- Не съм еиС да ме наричаш така, звяр! - съска т о иС

Останалите мъже вече са се насъбрали около него. Жените се изсипват от къщите, Елфриде също е сред тях. На лицето ѝ се чете изражение, каквото не съм виждала досега. Страх.

- Очите ти, Дека. Какво се е случило с очите ти? - шепне ужасено тя.

Думите ѝ стопяват част от мъглата, която ме заобикаля. Очите ми ли? Обръщам се към татко и понечвам да попитам какво говорят хората, но т о иС кима на някого зад мен. Когато поглеждам, виждам Ионас с меч в ръка. Намръщвам се объркана. Дали е дошъл да ме защити както сутринта?

- Ионас? - викам го аз.

Т о иС забива меч в корема ми. Болката е толкова пронизваща, толкова краиСна, че почти не забелязвам кръвта, изливаща се върху дланите ми.

Червена е... отначало е много, много червена, но след това цветът започва да се променя, да блещука. След мигове червеното се е превърнало в злато - същото злато, което сега се лее по кожата ми.

Сенки замъгляват погледа ми, а кръвта се източва от вените ми. Единственото, което продължава да се движи, е златото, излива се в дланите ми като река, движи се бавно по кожата.

- Винаги съм го подозирал - долита глас някъде отдалеч. Вдигам поглед и виждам стареишина Дъркас, надвесен над мен. Изражението му е потъмняло от задоволство.

- Нечиста е - обявява на всеослушание.

Това е последното, което чувам, преди да умра.

3

Когато се събуждам, наоколо е тъмно и странно тихо. Шумът и тълпите от селския площад са изчезнали, вместо тях царят сенки, студ и тишина. Къде съм? Оглеждам се, дишането ми е насечено и тежко, установявам, че съм в нещо като мазе; покрай тъмните каменни стени в строги колони са наредени бурета с масло. Опитвам се да се надигна, но нещо ме спира: груби железни окови, една на краката ми и още две на китките. Дърпам и усуквам, дишам все по-тежко, но оковите не поддават. Забити са в стената зад мен. В гърлото ми се надига вик.

- Будна си.

Гласът на Ионас разсича паниката ми. Стои в мрака и ме оглежда с хладна съсредоточеност, която обикновено пази за просящите и прокажените. Изражението му е толкова сурово, че се дърпам рязко назад уплашена.

- Ионас - промълвявам и дърпам оковите. - Какво става? Защо съм тук?

Устата му се изкривява надолу от отвращение.

- Виждаш ли ме? - пита. После добавя, сякаш сам на себе си: - Разбира се, че ме виждаш.

- Не разбирам - казвам аз и присядам. - Защо съм тук? Защо съм окована?

Ионас пали факел. Светлината ме поразява. Налага се да прикрия очите си.

- Виждаш ме в абсолютния мрак и смееш да питаш защо си тук?

- Не разбирам - повтарям аз. - Главата ми... всичко е объркано.

- Как може да не пом...

- Не говори с нещото - заповядва му студен глас.

Татко се отделя от ъгъла с жестоко изражение на лицето. Досега беше скрит зад колона, но ето го пред мен, ясен като бял ден въпреки сенките в ъгъла. Защо го виждам толкова ясно? Ионас е запалил само един факел. Стомахът ми изтръпва от страх при спомена за думите на Ионас: *Виждаш ме в абсолютния мрак...*

Татко кимва отсечено на Ионас:

- Повикай останалите.

Ионас хуква по стълбите и оставя татко, призрачна фигура в тъмнината. Очите му пламтят със странна емоция, докато се приближава към мен. Гняв? Отвращение?

- Татко? - прошепвам, но той не отговаря, само при- кляка до мен, а очите му шарят по тялото ми, докато не се спират на стомаха ми. Върху роклята ми има назъбена дупка, под която се вижда непокътната кожа. Покривам се засрамено, а нещо отвътре ме гризе.

Какво не мога да си спомня?

- Няма дори белег - отбелязва баща ми някак странно и отдалечено. Стиска нещо в ръка: мамината огърлица.

Сигурно я е взел, докато съм спяла.

По бузата ми се търкулва сълза.

- Татко? - викам го аз. - Татко, какво е това? Защо съм тук?

Пресягам се към него, после спирам. Лицето му е добило жестоко, заплашително изражение. Кипящо под повърхността отвращение. Защо не ми отговаря? Защо дори

не ме поглежда? Бих дала всичко да ме прегърне и да ми каже колко е смешно да се страхувам, милото му, глупаво момиченце.

То и Собаче не прави нищо подобно, само ме гледа с тази ужасна, далечна погнуса.

- Щеше да е по-добре, ако просто беше умряла - процежда през зъби.

Тогава си спомням.

Помня Ритуала на чистотата, приближаването на водача на смъртовоите - колко студени бяха онези черни очи, когато се спряха върху моите. После контранападението на джату и на селяните. Кръвта по снега. Татко в опасност. А после онзи глас, който излезе от мен... ужасният, нечовешки глас... последван от погледа в очите на татко, когато заповяда на И@онас да ме пониже. Поглед, който и Сто разбрах едва когато видях златната кръв, потекла от корема ми.

- Не... - прошепвам, а тялото ми се разтърсва от ридания. Почти усещам отново назъбеното острие на меч, чувствам мрака, който и Сто се спуска върху мен.

Люлея се напред-назад, така потънала в кошмара, че едва обръщам внимание на стъпките, отекващи по стълбището, едва забелязвам приближаващите фигури. Минават минути, те стоят пред мен и едва тогава вдигам очи и виждам как стареишина Дъркас чете ревностно от Безграничните мъдрости, докато превързаният стареишина Олам и другите селски големци мълчаливо стоят до него. Сега са само петима. Чудя се какво е станало с другите, а в този момент през съзнанието ми проблясва образът на разкъсаните под ноктите на смъртовоите гръбнаци на двама стареишини и стомахът ми се преобръща.

Превивам се одве и усещам в устата си киселината на стомашния сок. Стареишина Дъркас пристъпва напред, а погледът му е изпълнен с отвращение.

- И като си помисля, че сме кътали подобна твар в пазвата си.

Думите му спират надигналата се жлъчка в гърлото ми. Заставам на колене и протягам ръце към него.

- Стареишина Дъркас - умолявам го аз, - моля ви, това е грешка! Не съм нечиста! Не съм!

Вината се надига в гърдите ми с ужасяващо напомняне: кожата ми потръпна, когато доидоха смъртовоите, а когато си тръгнаха, то беше само защото аз им казах да го направят.

Аз им заповядах.

Стареишина Дъркас не ме и поглежда, а се обръща към другите мъже.

- Кой ище пречисти този демон и ще избави селото ни от тази мерзост?

Думите му ме ужасяват. Започвам отново да се моля.

- Моля ви, стареишина Дъркас, моля ви!

То и Собаче не ми отговаря, само се обръща към татко, който и Сто ме поглежда. В очите му се чете нещо, някаква несигурност.

- Помни, че това не е дъщеря ти - напомня му стареишина Дъркас. - Може и да прилича на човек, но това е демон, вселил се в тялото ѝ - демонът, който и Сто призова смъртовоите на прага ни и избие семействата ни.

Призова смъртовоите? Думите се пръскат като трески и ме задушават.

- Не съм! - викам аз. - Не съм викала смъртовоите!

Но ги накара да си тръгнат... Това напомняне плъзва нежелано в съзнанието ми и аз го пропъждам.

Стареишина Дъркас ме игнорира и продължава да говори на татко.

- Ти доведе нечистотата в нашето село. Твои дълг е да я прочистиш.

За мои Сужас, татко кима мрачно, след което пристъпва напред и протяга ръка. Ионас слага в нея меч.

То и Спроблясва, острието отразява приглушената светлина, а ужасът ми избухва. Дърпам се и се притискам към стената.

- Татко, не! Моля те, не!

Татко обаче не обръща внимание на молбите ми и приближава. Застава съвсем пред мен, опрял връхчето на меч в шията ми. Студено е, леденостудено... Вдигам поглед към татко, опитвам се да видя някаква следа от онзи човек, който някога ме носеше на конче и ми запазваше как и смака на млякото, защото знаеше, че ми е на и Слюбим.

- Татко, моля те, не го прави - умолявам го аз, а сълзите се стичат по страните ми. - Аз съм твоята дъщеря. Аз съм Дека, твоята Дека, не помниш ли?

За миг нещо сякаш проблясва в очите му. Съжаление...

- Пречисти я или джату ще доидат за теб и за всички останали от семейството ти - съска стареишина Дъркас.

Пред очите на татко се спуска пелена. Устните му изтъняват до опъната линия върху лицето.

- Пречиствам те в името на Ойомо - обявява тои Си вдига меч.

- Татко, не...

Острието прорязва гръкляна ми.

*

Аз съм демон. Наясно съм с това в мига, в който отворям очи. Все още съм окована в мазето, но тялото ми отново е цяло. Няма ни белег, нито петънце по кожата ми, дори в онази част на шията ми, през която татко ме обезглави. Докосвам мястото, а някъде дълбоко в мен се откъсва стон, когато напипвам кожата, все така копринено гладка под пръстите ми. Сякаш напълно съм се преродила. Изчезнали са дори белезите от детинство.

Бързо коленича и свеждам глава за молитва. Моля те, не ме изоставяй. Безгранични отче. *Моля те, пречисти ме от това зло, което ме е превзело. Моля те, моля те, моля те...*

- Молитвите ти няма да стигнат до него - обажда се от тъгъла стареишина Олам. Изглежда е негов ред да ме пази. За разлика от останалите, тои С по-скоро се забавлява, отколкото да изпитва отвращение. - Вече два пъти те върна от Неговите Отвъдни селения.

Думите му пронизват сърцето ми като стрели.

- Защото съм демон - прошепвам аз, а в устата си усещам киселата горчивина на ужас и погнуса.

- Именно.

Стареишина Олам не си прави труда да украсява истината.

Не се и налага. Що за прокълнато същество не умира след обезглавяване? Дори смъртовоите падат, щом отделиш главата им от тялото. Затварям очи, за да възпра спомена, опитвам се да дишам и да укротя надигащата се паника.

- Къде е татко? - питам.

Стареишината вдига рамене.

- На легло е, болен.

Нещо в тона му ме кара да настръхна.

- Откога?

- Отпреди пет дни, когато жилите на врата ти се разтегнаха и допълзяха до тялото ти, за да се съединят отново.

В гърлото ми отново се надига жлъч, започвам да повръщам шумно, изпразвам целия си стомах. Вече почти не е останало нищо в него, само вода и стомашен сок. Когато свършвам, забърсвам устните си и потискам в ума си хаотичните мисли и изгарящата като киселина вина.

През всички тези години татко изтърпя подигравките и изключването си от обществото - заради мен. Заради обещанието, че един ден ще се докажа и ще демонстрирам на всички, че мястото ми е в това село. Но аз съм точно това, което те твърдяха, че съм, само че по-лошо - много по-лошо. Какво сторих...

Стареишина Олам продължава да ме наблюдава.

- Приятелката ти Елфриде е чиста, в случая и ще ти е любопитно - казва. - Но следим и нея. Прекарала е много време в твоята компания. Човек не знае по какъв начин такива взаимоотношения могат да повлияят на нормален човек.

Думите му ме потрисат като гръм.

- Тя е невинна - шепна ужасено аз. Аз бях тази, която чу смъртовоите. На чиято заповед се подчиниха... - Елфриде няма нищо общо.

Стареишина Олам вдига рамене.

- Може би. Времето ще покаже... Вероятно...

Безсърдечието на отговора му е ужасяващо, но в момента не мога да разсъждавам върху това.

- Татко - връщам разговора отново в тази посока аз. - Какво е състоянието му?

Стареишина Олам пак вдига рамене без особен интерес.

- Няма да живее още дълго. Не и ако продължаваш да не умираш - добавя то и остро. Потръпвам, а в корема ми се усукват срам и вина. Сега разбирам защо стареишина Олам е тук - защото другите са се погрижили точно то и ще да заеме мястото на татко. Умее да кара хората да погледнат през неговите очи. Преди да стане стареишина в селото, бил много успешен търговец. Някак успявал да накара клиентите си да повярват, че искат това, което и то и с

С мен не му се налага да го прави. Поглеждам към вените си, а стомахът ми се бунтува, докато наблюдавам как блещукат, как златото сияе в тях, демоничната същност, която завинаги ме белязва като нечиста. Искam да ги изтръгна, искам да бръкна надълбоко и да ги изпразня.

Изведнъж се сещам за селяните, сгушени по домовете си, за татко, легнал болен вкъщи. Дори за Елфриде. Вече съвсем ясно си спомням страха в очите ѝ, докато ме гледаше. Отвращението. Какво ще стане, когато демонът в мен отново се надигне? Какво ще стане, ако реши да излезе на свобода? Да нападне селото? Да призове още смъртовои?

Всички онези мъртви хора в снега...

Дишането ми се ускорява, опитвам се да поема дъх, да се предам на милостта на Ойсомо. Стареишина Дъркас ни е казвал, че тя е винаги около нас, стига само да се протегнем към нея, само да се предадем на волята Му.

Ще се предам. Ще направя всичко, за да се пречистя от нечистотата, от греховете си. Вдигам поглед към стареишина Олам.

- Уби и те ме - прошепвам, а сълзите се стичат по страните ми. - Сигурна съм, че знаете как. Аз съм изчадие в очите на Ойомо. Аз съм изчадие.

Мрачна усмивка разцепва устните на стареишина Олам. Триумфира.

- Казват, че огънят пречиства духа - промърморва то и С, хваща факела от стената и гледа многозначително пламъка.

В мен се надига пореден вик, но аз го преглъщам. Всичко ще е наред, успокоявам се аз. Трябва само да се предам, да отдам тялото си на пламъците и може би тогава Ойомо ще прости моята нечистота.

Още докато ми минава тази мисъл, ми е ясно, че е лъжа. Огънят няма да ме убие. Може би нищо никога няма да ме убие. И все пак трябва да опитам - трябва да се предам и да понеса болката, докато Ойомо не ме възнагради отново с милостта си. Или не ме благослови с прошката на смъртта.

*

Щрак. Щрак. Щрак.

Силно и настоятелно почукване прониква в ушите ми.

Когато отварям немошно очи, пред мен седи някаква жена. Дребна и деликатна, тъмните ѝ одежди покриват тялото ѝ от глава до пети. Още по-странно, ръцете ѝ са покрити с бели, сякаш изработени от кост защитни ръкавици - приличат на част от доспехи. В краищата имат остри шипове, сияят мъждиво в мрака на подземие. Почти ми се струва, че има призрачни бели ръце. Бели ръце... Може би така трябва да я наричам - Белоръката.

Когато забелязва, че я наблюдавам, Белоръката спира да барабани с пръсти. Дървената ѝ полумаска проблясва под качулката - разярен и страшен демон, уловен, докато реве. Примигвам. За миг ми хрумва, че е боишна маска, но такива носят само мъжете. Наистина ли е кошмар? Или трескав сън? Моля се да е само сън. Моля се да няма повече болка, да няма повече кръв.

Златни реки, извиващи се като змии по пода...

Дребни камъци се впиват в брадичката и шията ми.

- Не, не, не се прави, че не ме виждаш, алаки - казва Белоръката с напевен глас със силен акцент.

Дръпвам се от ръкавиците ѝ с вик. Това не е сън, тя наистина е тук! От наметалото ѝ се носи уханье на лед и иглолистна гора, прогонва постоянната воня на изгоряла плът, топяща се мазнина и овъглени кости. Вдишвам дълбоко и се наслаждавам на мириса, а Белоръката внезапно прикляка и впива очи в моите. Разтриса ме страх.

Тъмни - толкова, толкова тъмни - са тези очи. Последния път, когато видях толкова тъмни очи, те принадлежаха на смъртовоишно нямаха бяло около зениците.

Белоръката е човешко същество. Още по-ужасяващо.

- Будна си. Добре - измърморва тя. - В съзнание ли си? Примигвам насреща ѝ Белоръката ме зашлевява толкова силно, че главата ми се отмята назад. Докосвам шокирана бузата си, а тя отново ме стисва за брадичката с ноктестите ръкавици.

- Питам. Дали. Си. В. Съзнание. Алаки?

Ето пак тази дума. *А-ла-ки*. Произнасям я наум в главата си, съсредоточавам се върху странните ѝ заплашителни звуци, а едновременно с това сядам на пода.

- Да - изграквам и навлажнявам устните си с език. Гласът ми е оголена плът, езикът ми е по-сух от езерото ни наред лято. Не съм говорила от дни... а може би седмици? Месеци? От колко време съм тук? Спомените ми се плискат във вихър от кръв и ужас - злато, проблясващо по паветата на пода, докато мечът реже ли, реже, посича съединяващите се мускули, свързващите се отново сухожилия...

СтареиСшините вадят кофи, а в очите им блести алчна похот. Отново ще ме разчленят, ще ме разкъсат на парчета, за да съберат златото, което се излива от вените ми. Изтръгва се вик, пронизителен, неудържим. Смесва се с молитвите ми. *Моля те, прости ми. Не исках да съгреша. Не знаех за нечистотата в кръвта си. Моля те, прости ми.*

А после ледената сладникавост на ножа, прерязващ езика ми...

Белоръката щраква с шиповете на пръстите си.

- Не, не се отнасяиСотново. - Започва да бърка из мантията си и изважда малко стъклено шишенце, което поднася под носа ми.

Парливиат мирис прогаря ноздрите ми и аз подскачам отново, мигам бясно, докато спомените се втурват да се крият по ъглите на съзнанието ми. Белоръката пак ме доближава с шишенцето в ръка, но аз бързо отмятам глава настрани.

- Будна съм, будна съм - дрезгаво повтарям аз.

- Добре - отвръща тя. - Не обичам да ме игнорират алаки.

- Алаки? - повтарям.

- Означава „безполезни“, „нежелани“. Така наричат вида ти. - Белоръката ме наблюдава. Почти усещам как се мръщи под качулката. - Не знаеш ли какво си?

С усилие се опитвам да разбера какво ми казва.

- Аз съм нечиста - отговарям. Реките златна кръв се стичат пред очите ми.

В н е иГните се четете веселие.

- Несъмнено, но това не обяснява съвсем какво си.

Нещо в мен се раздвижва, притъпен отклик, далечно наподобяващ любопитство.

- Какво съм аз? - питам. - Какво имате предвид, като казвате „моят вид“?

Дали означава, че има други нечисти момичета, такива, които са умрели тук?

Спомените ми се надигат - нетърпелив шепот в мрака.

Защо не умира?

Винаги умират от втория или третия път. Обезглавяване, изгаряне, удавяне. Винаги е едно от трите.

Тази е ненормална.

Ненормална...

- Ако направиш верния избор, ще ти кажа.

Гласът на Белоръката ме връща рязко в настоящето.

- Избор? - Главата ми кънти, искам да заспя отново.

Отново понечвам да склопя очи, но тя вади нещо от джоба си. Печат от масивно злато, с кръг от обсидианови камъчета в средата от едната му страна, а от другата - стар отерски символ: затъмнено слънце, чиито лъчи наподобяват остри ножове. За пръв път го виждам толкова отблизо. Само имперските служители носят печати, а те рядко стъпват в Ирфут. Има нещо странно в кръга от първата страна. Примижавам, опитвам се да разбера формата.

Звездички. Камъчетата са с формата на звездички.

- Ансетата - отговаря Белоръката на негласния ми въпрос и посочва символа върху печата. - Това е покана.

Лицето ми се смръщва объркано.

- Покана за какво?

- За теб, Нечиста. Император Гезо реши да създаде армия, съставена от твоя вид. Кани те да се включиш в нея и да защитава обичната ни Отера от онези, които се противят на волята ѝ.

Белоръката започва да развързва маската си, а аз се дръпвам притеснено. Това някакъв номер ли е? Някакво странно изпитание? Жените никога не свалят маските си пред непознати, само пред семеиството и много близки приятели. Затварям очи, уплашена от това, което ще видя, но веселият смях на Белоръката се шумгува в ушите ми.

- Погледни ме.

Стискам още по-здраво клепачи.

- Погледни ме. - Сега вече командата е дадена с железен тон.

Поглеждам.

Белоръката е неаиста красивата жена, която съм виждала. Челюстта ми едва не се удря в гърдите, когато я оглеждам цялата. Нисичка, с дребна фигура, ситни къдрици и сияйна кожа, която проблясва в копринено синьо-черно, като нощно небе в средата на лятото. Неаиста маиста черта обаче са очите - тъмnochерни и бездънни, сякаш е виждала и неаиста лошото у хората и го е преживяла с подигравателна усмивка на уста. Мислех си, че аз съм преживяла изтезания, но нещо ми подсказва, че Белоръката не само ги е изживяла, но ги е надвила, станала е по-силна в болката си.

Тя е чудовищна... Осъзнаването ме разтриса, редом с още една мисъл. Това е причината Книгата на Безграничните мъдрости да ни предупреждава да не говорим с жени без маски, дори да не ги поглеждаме.

Могат да са предрешени демони.

Белоръката се приближава още.

- А сега ми кажи какво решава. В крайна сметка имаш две възможности: да останеш тук, където стареишините могат да източват кръвта ти, под предлог че изпълняват Смъртния указ, или да доидеш с мен в столицата и да постигнеш нещо - нещо, на което дори алчните негодници горе няма да могат да погледнат отвисоко.

- Аз съм нечиста - произнасям бавно и потискам напразната надежда, която надига глава след неистите думи. За мен няма помилване, няма свобода. Нищо не може да го промени.

Ойомо, дари ме с милостта си. Ойомо, прости греховете ми. Ойомо, освободи ме.

Извърщам глава, но ръкавиците на Белоръката веднага се връщат върху лицето ми и се впиват в кожата ми. Принуждава ме да я погледна в очите.

- Можеш да определиш съдбата си, алаки. Възможност, която мнозина от предшественичките ти нямаха. - Тонът ѝ е приятен, но зад него се долавя чиста стомана. - Но ако искаш да понасяш Смъртния указ...

- Смъртен указ?

За втори път споменава това.

- „Не допускай алаки да остане жива, нито онзи, който ѝ помага“ - рецитира Белоръката, сякаш чете от свитък. - Това са точните думи на Смъртния указ за твоя

вид - думите, които налагат всяко момиче в Отера да преминава през Ритуала на чистотата, за да могат да се установят всички от вида ти и да се екзекутират незабавно.

Земята под мен сякаш се продънва. За да могат да се установят всички от вида ти и да се екзекутират... Старейшините отдавна са подозирали каква съм и само са чакали Ритуалът да потвърди, за да могат наистина после да сложат краишна живота ми...

- Чуи сме добре, алаки - казва Белоръката и прави толкова неочаквано и внезапно движение, че усещам паренето в гърдите си едва след като вече е срязала кожата с шиповете на ръкавицата. Обзема ме смут, когато поглеждам надолу и виждам, че е направила разрез точно на същото място, където щеше да го направи старейшина Дъркас, ако бях преминала през Ритуала на чистотата.

Златото вече потича и зацапва кожата ми със своето зло. Дърпам се назад, покривам раната, но Белоръката хваща една капчица и я разтрива между пръстите си.

- Това е прокълнато злато. - Тя протяга зацапаните със злато пръсти към мен. Гледам ги като омагьосана.

Прокълнато злато.

Какви ужасни думи...

- Това те обозначава като нечовек, като демон.

Сълзите парят в очите ми, смесица от ужас и безпомощно унижение. Няма нужда Белоръката да ми напомня какво съм. Знам, че съм демон, гнусен и нечист, презрян от Оисомо. Колкото и да го умолявам, колкото и да се подчинявам на волята Му без отклонение, Тоисникога не ме слуша, дори не ме чува.

Защо не ме чуваш?

Ще се старая още повече, няма да крещя, няма да плача, дори ако пак ме разчленят, а ножовете проникнат през мазнината, прережат костта и...

Белоръката стисва брадичката ми, шиповете се впиват надълбоко, а мислите ми отново замират.

- Но също така те обозначава като ценна стока. - Тя се изправя. - Смъртовоите са започнали миграция и южните граници са почти превзети. Тамошните джату няма да са в състояние още дълго да отбиват атаките. Всеки ден тези... създания се приближават все повече и повече до империята. Въпрос на време е да ни завладеят, да ни победят.

Потрепервам от спомена, от образа на онзи хищнически поглед на водача на смъртовоите, когато очите му срещнаха моите.

- Това какво общо има с мен?

Белоръката вдига елегантно рамене.

- Коисби могъл да се бори по-успешно с чудовище от друго чудовище?

Срамът пак се надига в мен, а сълзите парят все по-горещи в очите ми. Дори не мога да гледам Белоръката, докато тя продължава:

- Умряла си вече колко... седем, осем пъти...

- Девет - поправям я уморено аз, а всичките начини прелитат през има ми. Обезглавяване, изгаряне, удавяне, обесване, отравяне, боис камъни, изкормване, източване на кръвта, разчленяване...

Неколкократни разчленявания, от които само едно ме уби.

Старейшините приготвят кофите, а алчността изплува в очите им.

„Ще я продадем в Норгорад. Познавам един търговец, който плаща прилична цена“.

- Девет пъти. - Гласът на Белоръката ме изтръгва от бушуващите спомени. - Умряла си девет пъти и всеки път си се върнала към живота. А това значи, че вече си се доказала. Ти си идеална за онова, което иска императорът.

- Искат демони? - питам.

- Не, иска в о иСни. Цяла армия нечисти в о иСни, които да воюват за честта на Единното кралство.

Очите ми се окръглят. Момичетата като мен са толкова много, че могат да съберат цяла армия? Разбира се. Всички онези сестри и далечни братовчедки, отведени през годините...

Белоръката ме поглежда отгоре.

- Веднъж на всеки сто години смъртовоите мигрират до първичната си територия на гнездене, мястото, от което произлизат всички те. Тази година започва нова миграция и император Гезо реши, че това е идеалният момент за удар.

Точно след шест месеца, когато всички смъртовои ще са събрани в гнездото, армията му ще настъпи и ще унищожи и тях, и проклетото им свърталище. Ще ги изтребим от лицето на Отера.

Погледът ѝ ме заковава на място.

- Твоят вид ще води атаката.

Моят вид... През тялото ми минава тръпка на тъмна прокоба, примесена с лек намек на разочарование. За миг се бях надявала, че и Белоръката е алаки. Налагам си да отвърна смело на погледа ѝ

- Дори да е вярно, защо трябва да се съгласявам? - отвърщам с дрезгав глас. - Какво ще спечеля освен цяла вечност от смърт след болезнена смърт на б о иСното поле?

- Свобода от целия този фарс. - Тя разперва ръце, сочейки тъмното мазе. - Докато трепериш нещастно в тази дупка, старейшините ще продават златото ти на н а иС висока цена, така че разни аристократи да си правят сладки дрънкулки от него. Ще се обогатяват за сметка на твоите страдания - паразити, които буквално източват кръвта ти.

Усещам как ми прилошава, усещам вкуса на жлъч в устата си и се боря да преглътна. Знаех какво правят старейшините, знаех, че ме разчленяват заради златото. Но аз трябва да се предам на болката, трябва да заплатя цената за нечистотата си.

Ойомо, прости ми, Ойомо, дари ме с...

- Опрощение.

Сърцето ми почти спира, когато Белоръката произнася тази дума.

- Това е другото, което ще спечелиш.

Всичко е така стихнало, че едва чувам какво говори.

- Б и иС се за Отера за срок от дв а иСет години и ще получиш опрощение, демоничната ти същност ще бъде пречистена. Отново ще си неопетнена.

- Неопетнена? - повтарям аз, а всички останали мисли изчезват, прокудени от едничката невероятна дума: чиста. Опростена. Отново човек като всички останали...

Никакво гъделичкащо усещане повече.

Поглеждам към тавана, а сълзите парят в очите ми.

Слушал си ме. През цялото време си ме слушал. Значи в крайна сметка си ме чул.

Едва забелязвам как Белоръката кима утвърдително.

- Жреците на императора могат да го подсигурят, да - отвръща тя.

В този момент вече толкова мисли бушуват в главата ми, толкова чувства - облекчение, радост, - че едва се сдържам да не подскоча щастливо, докато давам съгласието си.

После си спомням нещо.

- Ами стареишините? Баща ми? - питам аз.

Белоръката вдига рамене.

- Какво за тях? Аз съм пратеница на самия император Гезо. Живо възплащение на волята му. Да се изправят срещу мен, ще означава да се изправят срещу Отера.

Облекчението отново ме облива, а решителността настъпва по петите му. Мога да бъда чиста. Мога да намеря място, което да ме приеме, и дори да изпитвам принадлежност към нещо за пръв път в живота си. Мога да имам бъдеще - нормален живот, нормална смърт...

То и след това ще ме допусне в Отвъдните си селения.

- Само да те предупредя, алаки - прекъсва мислите ми гласът на Белоръката. - Обучението ще е десет пъти по-сурово от това на редовите в отъдници.

Когато се дърпам назад притеснена, тя вдига рамене.

- Ти си прокълнат демон, презряно изчадие в очите на Ойомо, и ще се отнасят с теб като с такава. - Аз свеждам засрамено поглед, а тя добавя още няколко думи: - Но като вземем предвид какво си изтърпяла тук, съмнявам се, че каквото и да било от онова, с което ще се сблъскаш по време на обучението, може дори да се доближи до него.

Привежда се по-близо към мен, а печатът се люлее от ръката ѝ. Покана. Предупреждение.

- Е, реши ли?

Да съм решила? Нима има място за съмнение? През всички тези дни се молах, подчинявах се с надеждата да бъда част от нещо и ето че то се появи - това беше отговорът, онова, което търсех. Поглеждам я, а в очите ми се чете сигурност.

Приемам печата.

- Да - казвам. - Реших. Съгласна съм... при едно условие.

По лицето ѝ плъзва развеселена усмивка.

- Виж ти?

- Ще ги накарате да кажат на баща ми, че съм умряла.

4

В крайна сметка стареишина Дъркас изобщо не спори с Белоръката относно съдбата ми. Достатъчно е само едно многозначително повдигане на вежда и оковите ми са свалени, обличат ме със светкавична скорост, сякаш самите хрътки на Отвъдното са се надигнали и преследват стареишините по петите. Може и да им е неприятно, че губят богатството, което им носех, но не смеят да противоречат на императорската пратеница.

Навън е нощ, когато ме отвеждат до стълбището на храма, и е толкова тъмно, че дори луната едва проблясва по покритата със сняг земя. Помита ме повеиСна леденостудения вятър, от ко иСто очите ми се насълзят. Нямаше да пари толкова, ако лицето ми беше покрито с маска, но аз съм нечиста жена. Вече никога няма да мога да нося маска.

Освободиха ме от мазето. А мислех, че никога няма да се случи. Не вярвах вече, че ще усетя отново вятъра, че ще зърна отново небето. Почти имам чувството, че е сън - от онези, блажените, които сънувам, когато умра, а кожата ми придобива същото златно сияние като моята...

- Вземи ги - излаиСва ми стареиШина Дъркас и напъхва нещо грапаво и тежко в ръцете ми. - Това са дарове за впряга на пратеницата.

Поглеждам надолу и с изненада виждам брезентова торба, пълна със сочни червени зимни ябълки. Задавам се в плач. Зимните ябълки се берат в пика на студения сезон. Ако са толкова пресни, колкото изглеждат, значи съм била заключена в мазето цели два месеца, ако не и повече.

Разтърсват ме още ридания, кое от кое по-мъчително.

СтареиШина Дъркас извива устни в иронична усмивка, щом ме чува.

- ПочакаиШук - изръмжава ми то иСи тръгва към колата на Белоръката: малък дървен фургон с прозорчета от двете страни и врата отзад. Отпред са впрегнати две едри същества. Почти приличат на коне, но са някак странни.

Докато примигвам, за да проясна погледа си от сълзите и да ги огледам, стареиШина Дъркас подвиква на Белоръката:

- Доведох демона, както наредихте.

Демон. Би трябвало да съм привикнала вече към тази дума, но срамът сковава раменете ми и аз се сгушвам в палтото. Но това е само докато Белоръката не приближава колата по-близо и за пръв път успявам ясно да огледам създанията.

Просто оставам без дъх Това не са никакви коне, това са екви: господарите на конете. Имат човешки гърди, които изникват от конеподобните им тела, и крака на хищна птица там, където би трябвало да има копита. Мама ми е разказвала за тях - как тичали през пустинята със своите птичи крака и били пастири на коне и камили. Подобни създания бродят из по-отдалечените планини на Севера, но са по-едри и имат много по-плътна козина. Странно, но тези екви носят тежки палта върху лъскавите си бели тела и дори са обути в дебели, мъхести ботуши. Сигурно им е твърде студено в Северните провинции.

По-едрият забелязва, че го зяпам, и побутва другия, докато приближават стълбите, където се гуша аз.

- Виж, виж, МасаиСма, едно човеченце за похапване - казва. На бялата му грива изпъква ивица черна коса, а носят му е толкова плосък, че почти прилича на зурла. По-дребният е чисто бял от носа до опашката, а очите му са големи и нежнокафяви.

- Изглежда вкусна, БраиСма. Дали да не си я поделим? - усмихва се то иС

Аз се дърпам притеснена назад, но Белоръката се обръща към мен с развеселена усмивка.

- Не се тревожи, алаки, БраиСма и МасаиСма са вегетарианци. Ядат само трева... и ябълки - добавя многозначително тя.

Аз примигвам, а после бързо изваждам две ябълчици от торбата.

- О, ето, това е за вас - казвам и се приближавам към тях. Бавно им ги протягам, но с цялото си същество усещам как еквите се извисяват над мен.

Алчни, дългопръсти ръце грабват бързо ябълките от дланите ми.

- Ммм, зимни ябълки! - възкликва БраиСма, еквата с черната ивица, и захрупва своята. Изведнъж вече никак не ми се струва опасен - прилича по-скоро на свръхедро кутре, което се прави на страшен пес.

Очевидно е по-големият от двамата близнаци. Едва сега осъзнавам, че са близнаци, защото като изключим размерите и черната ивица в гривата, двамата братя са съвсем еднакви, и двамата са красиви по някакъв неземеен, небесновъздушен начин въпреки мускулестите тела.

Белоръката обичливо поклаща глава.

- Трябва да си по-любезен, БраиСма - сгълчава го меко тя. - Дека е наша спътница. - Докато аз се мръщя на това странно описание на положението, в което се намираме, тя се обръща към стареишините: - Какво чакате тогава? Побързайте.

Мъжете бързо се заемат с каквото им е заповядано. Слагат в покритата кола на Белоръката вързоп топли дрехи и няколко пакета храна, а също и мехове с вода.

Всичко това отнема само няколко минути, след което Белоръката ми помага да се кача в задната част на фургона и затваря вратата.

За моя изненада, вътре, сред кожите, настлани из цялата кола, седи човек - момиче на моите години с пухкава фигура, сини очи и руса коса, които са така характерни за Северните провинции. Тя ми се усмихва жизнерадостно, макар че лицето ѝ е наполовина скрито от купищата кожи, а аз усещам гъделичкаща тръпка по кожата си, съвсем различна от онази, която почувствах, когато долових присъствието на смъртовоите. Това гъделичкане е като... почти като разпознаване на нещо родно... Дали и тя е от моя вид? Дали е алаки?

- 'Драсти - казва момичето и ми махва мило.

Напомня ми за Елфриде, как винаги изглежда едновременно срамежлива и охотна за общуване. Само акцентът ѝ е различен, не е ИСният се лее ритмично на върхове и спадове, както говорят в северните села, онези, които са толкова високо в планините, че се налага да пътуваш седмици наред, за да ги стигнеш.

Толкова съм смаяна от присъствието на друг човек, че едва забелязвам дрънченето. Когато вдигам очи обаче, виждам стареишина Дъркас да се доближава към предната част на колата с чифт окови в ръка. Белоръката вече е хванала юздите и безизразно наблюдава как то иСкимва към мен с отвращение.

- Тази е ненормална дори за алаки - подхвърля подигравателно то иС - Отказва да умре, без значение колко пъти я убиваш. По-добре да я държите окована отделно от другата, преди да заради и нея с лошотията си.

Всичко ми се свива при тези думи, срамът набъбва, но изражението на Белоръката се вледенява дори повече от вятъра, ко иСго сега свисти сред зимната нощ.

- Нито ме е страх от малки момиченца, нито ми трябват окови, за да ги обуздавам - заявява тя, а от думите ѝ се троши лед. - А сега моля да ме извините.

Тя изплющява с юздите.

И просто еИстака вече съм на път и се отдалечавам от едничкия дом, ко иСго някога съм познавала.

Стареишина Дъркас ме наблюдава със смразяваща ненавист в очите. Кого ще източва за злато сега, когато ме няма?

Докато подминаваме и последните къщи в покрайнините на Ирфут, Белоръката махва към момичето.

- Дека, това е твоята спътница - Брита. Тя също отива в столицата.

- 'Драсти - отново казва Брита. Учудващо, но тя никак не изглежда да се плаши от мен, дори след всичко, казано от стареишина Дъркас. От друга страна, и тя е алаки като мен.

Успявам да кимна срамежливо.

- Вечерни поздравии - измънкавам под нос.

- Брита ще ти обясни повече за вашия вид - обажда се отпред Белоръката. - Тя знае. Същата е като теб. Е, почти.

Аз предпазливо оглеждам Брита с краищеца на окото си. Тя хваща погледа ми и отново се усмихва широко. Освен родителите ми и Елфриде никоиСдруг не ми се е усмихвал толкова много. Боря се с вътрешния порив да сведа глава от смущение.

- 'Начи и ти си в тая работа с алакилата - шепне ми тя заговорнически.

- Днес за пръв път чух тази дума - отвърщам аз и свеждам очи.

Брита кима ентусиазирано.

- И аз нищичко не знаех, докато не прокървих злато, като ми доиде мензисът. Тати едва не се гътна, когато мама му показва кръвта. Но ми направиха добро и извикаха нея. - Кима към Белоръката. - Доиде да ме вземе преди две седмици. Явно съм от късметлиите.

Вдигам объркано поглед към нея, а тя обяснява:

- Преди повечето момичета са ги екзекутирали в храмовете в мига, в който са ги разкривали, и са наказвали семействата им, че да не се разприказват. Пък сега пращат всички в столицата. Почнали са да взимат и по-малки момичета, такива, дето още не са минали през Ритуала на чистотата. Още щом те заподозрат, резват те за потвърждение и хаиде.

„Презрени са дамгосаните или белязаните, ранените и кървящите девойки...“ Цитатът от Книгата на Безграничните мъдрости минава през съзнанието ми и едва не избухвам в смях заради иронията, заради цялата тази порочност. Сега разбирам защо не искат момичетата да се порязват и нараняват преди Ритуала на чистотата. За да може нечистите като мен да не разбират какви са, да не задават въпроси, преди да е станало късно. Вероятно затова и не убиват нечистите момичета преди Ритуала. Убиеш ли нечиста в друг момент и семейството ще започне да се бунтува, селяните ще задават въпроси, ще дават глас на съмненията си... Именно Ритуалът узаконява убийствата.

Нечистата девойка е презряна от Ойсомо, самото ѝ съществуване е оскърбление към Него. Убийството ѝ е повеля на Безграничните мъдрости, а койСможе да оспорва светите писания? КойСби посмал дори да опита? Единственото, което виждат семействата от този момент насетне, е, че демон е проникнал в семейната кръв. Цялата тази ужасна подлост бode като с нож.

Брита ме поглежда, а в погледа ѝ се надига жалост.

- Сигурно е било ужасно онуиС дето са ти причинили негодниците в селото ти. Много съжалявам, че си го преживяла.

Още спомени, така внезапни и мощни, че тялото ми потреперва от силата им. Мазето... златото... Кръвта нахлува в главата ми, а светлината бode очите ми. Затварям ги, усещам как ми призлява.

- Добре ли си? - притеснява се Брита.

Кимам бавно.

- Да - отвърщам. После прочиствам гърло и се опитвам да сменя темата. - А какво ти е разказала Белоръката за нашия вид?

Брита надига учудено вежди.

- Белоръката? Тъй ли се казва?

Изненадата ѝ е толкова неочаквана, толкова искрена, че се усмихвам и поклащам глава.

- Не знам как е истинското ѝ име. Така я нарекох заради ръкавиците.

Брита кима с разбиране, веднага схваща. Не е на добро директно да питаш пратеник на императора как се казва. Никога не кани белята в дома си, казва старата поговорка.

Пак я питам.

- И какво точно съм аз? Какви сме ние? Белоръката не ми обясни съвсем.

- Демони - отвърща Брита, а думата ме пронизва като ледено острие през сърцето. - Е, поне техни потомки. - Тя се привежда към мен с ококорени очи и казва: - Разправя, че сме потомки на Златокръвните.

- Златокръвните? - повтарям аз и ме обзема тревога.

Чувала съм за Златокръвните - всички в Отера са чували. Четири древни демони, които преследвали човечеството векове наред, унищожавали кралство след кралство, докато накрая всички се обединили, за да се защитават, и създали Отера, Единното кралство. Трябвали няколко битки, преди императорът на иС-после да ги унищожи, но успял само благодарение на мощта на обединените армии на Отера.

Всяка зима в селата се разиграват пиеси за падението на Златородните. По-възрастните лели носят маски с техните изображения, за да плашат непослушните деца, а мъжете горят сламени чучела с техния лик, за да прогонват злото.

И ето че ме сравняват с тях. Наричат ме една от тях. Сърцето ми забива в неочакван, панически ритъм, започвам да ровя из чантата си, изваждам златния печат, който ми даде Белоръката, и бързо преброявам звездичките на ансетата. Когато виждам какво е изобразено, очите ми се наливат със сълзи. Четири. Четири звезди. Четирите Златородни.

Защо не ми дойде на ум по-рано? Трябваше да знам, трябваше да заподозра в момента, в който кръвта ми потече златна. Та нали Златородните са били жени, винаги ги изобразяват със златните вени, виещи се по телата им. Нищо чудно, че на Ойсомо му трябваше толкова време, за да ме чуе, нищо чудно, че трябваше да се подложат на екзекуциите, на източването на кръвта толкова дълго. Аз съм оскъбление за самия природен ред.

Брита като че ли не забелязва отчаянието ми, усмихва ми се.

- О, значи и ти си получила такъв - развълнувано казва тя и ми показва златен печат като моя. - Белоръката ми го даде, когато мама и тати ме предадоха на нея. Много им беше мъчно, че тръгвам, но как иначе...

- Говореше ми за Златородните - подсещам я набързо аз в опит да спра по-нататъшни разговори за родителите ѝ и за живота ѝ преди това.

Тя никак не е ужасена. Не изпитва и капчица отвращение от това, което е. Но как иначе, след като родителите ѝ я бяха защитили, бяха я предпазили от зло - от разчленяване, - а моят... Сълзите изникват болезнено при спомена за татковите думи: „Щеше да е по-добре, ако просто беше умряла“.

Дали е плакал при новината за смъртта ми, или просто му е олекнало, може би е изпитал благодарност, че се е освободил от неестественото бреме? Дали е спрял да мисли вече за мен?

Забивам нокти в дланите си, за да спра тези мисли, които кръжат в главата ми, и се опитвам да се съсредоточа върху отговорите на Брита.

- О, да - Златородните - весело казва тя. - Преди император Емека да успее да ги унищожи, те вече се смесили и имали сумати деца с човешкия род. Ние сме резултат от това смесване - техни правнучки през хиляди поколения.

- Значи сме демони - заключавам аз, а върху мен се спуска ужасна тежест.

- Наполовина - поправя ме Брита. - Даже по-малко от четвъртина сякаш. Белоръката казва, че промяната настъпва, когато приближаваме зрялост, което за нашия вид е шестнайсет години. До иСде ли ни мензисът, кръвта ни постепенно се позлатява, а това укрепва мускулите и костите ни. Затуй иСоздравяваме толкова бързо и сме по-бързи и по-силни от нормалните хора. Защото вече сме хищни зверове, като вълци и тям подобни.

Хищни зверове. Усещам горчивина в устата си при тези думи.

Помня прилива на нечовешка сила, ко иСто усетих при идването на смъртовоите, помня как виждах в непрогледната тъмнина на мазето дори без запалени факли. Сега разбирам защо. Защото не съм нищо повече от обикновено животно - изчадие, спотаиСващо се по периферията на човешкото. Може би затова имах способност да усещам смъртовоите, затова и мама имаше способност да ги усеща.

Това обаче не ми се връзва. Мама не беше алаки. Ако е била, щеше да прокърви в прокълнатото злато, когато червената шарка превърна вътрешностите ѝ в слуз, а и щеше да заспи златен сън и тялото ѝ да се излекува от само себе си със силата на златото. И щеше да се върне при мен.

Щеше да се върне...

- Когато тя до иСде, вече почти можех да вдигна цяла крава - усмихва се Брита до уши.

- Много е полезно, като почнат да се калпазанят, докато ги доиш. Разбрах, че и ти си фермерско де во иСге.

Кимам бавно, но умът ми е някъде надалеч. Имам да мисля за много неща. Да скърбя за много неща.

5

Цялата следваща седмица минава бързо, мъглива вихрушка от снежни бури, замръзнали пътища и страшни кошмари. Въпреки че вече не съм заточена в мазето,

понякога сънувам как стените отново ме обграждат и притискат, как старейшините пристъпват към мен с ножове и кофи в ръка, а в очите им лъщи алчност за злато. Събуждам се в колата с плач, гърдите ми се раздират от ридания, а Брита се присламчва към мен, загрижена за състоянието ми. Знам, че би ме прегърнала, ако ѝ позволя, но не съм готова да ме докосват чужди ръце.

През повечето дни ми се крещи до преграждане.

Понякога, когато се събудя, кожата, с които се завивам, са разкъсани на парцали. Правя го насън, раздирам кожата като обикновена хартия. Дори на иСилните мъже в селото не биха успели да сторят това. Поредното потвърждение, че съм неестествено същество, изтърсак на гнусни демони, не дете на човешкия род.

Почти ми олеква, когато след осем дни път вдигам очи и установявам, че сме в Гар Меланис, пристанищния град, където ще се качим на кораб до столицата Хема иФа. Когато пристигаме, целият град е потънал в мрак - разнебитените и покрити със сажиди сгради се гушат една в друга, а приглушената светлина на газените лампи огрява едва-едва мизерните стаички. Нашият кораб „Солената свирка“ поскъръцва на дока - стар и нисък пътнически съд с посивяващи платна и ронеща се синя боя по страните. Жилави моряци притичват по хлъзгавата от снега палуба, настаняват пътниците, качват багажите и провизиите. Сега ме иСтва се гушат, за да се предпазят от студа, ма иСки с обикновени кафяви маски, бащи с миниатюрни екземпляри на Книгата на Безграничните мъдрости, закачени на коланите, които да им подсигурят безоблачно плаване.

В момента, в ко иСго се качваме на борда, намирам едно тихо тъгълче и поглеждам към нощното небе. Горещ танкуват зелени и лилави светлини - Северното сияние, което бележи завръщането на колесницата на ОиСомо към южния му дом. Това е знак: след всички онези седмици в мазето ОиСомо на иСсетне откликна на молитвите ми. На път съм за Хема иФа, към новия си живот като во иСник в императорската армия - живот, ко иСго ще ми донесе опрощение.

Благодаря ти, благодаря ти... Благодарствената молитва се върти до безкрайСв главата ми.

- Наслаждаваш ли се на гледката?

Белоръката ме доближава, а до нея крачат Брита и еквиите. Както обикновено в очите ѝ се четат онова изражение, насмешливото огънче, което вечно пламти под сянката на полумаската ѝ. От този поглед кожата на ръцете ми настръхва всеки път, обхваща ме смут, ко иСго се опитвам да потисна. Ами ако Белоръката лъже? Ами ако всичко това е някакъв номер - подъл замисъл, с ко иСго да затворят всички от нашия вид на едно място? Не бих се учудила, ако е способна на това. Никога не съм срещала по-пота иСна личност в живота си, дори сред жреците. С Брита прекарахме повече от седмица в не иСната компания, но тя още не ни е казала истинското си име. Сега я наричаме Белоръката в очите, така или иначе не възразява.

Овладеявам изражението си и се обръщам към нея.

- Красиво е - казвам.

- Нали? - Брита толкова бърза да се включи в разговора сега, когато говоря, че не обръща внимание на нищо наоколо, докато приближава към нас. - Почти ми напомня за небето над... ОХ! - извиква тя, след като се препъва в купчина мрежи. Въпреки това се изправя за секунди, поизтупва се и се усмихва извинително, макар и без грам

смушение. - Едва не си скърших врата. Какъв късмет, че нашия вид трудно можеш да го утрепеш, нали, Белоръка?

Жената вдига рамене.

- Всъщност повечето алаки умират доста лесно - промърморва тя.

Брита бърчи чело.

- Ами златният сън?

- Т о и Се случва само при почти-смърт.

Този път се мръщя аз.

- Почти-смърт ли? - питам и се приближавам. Не съм чувала за такова нещо.

- За алаките съществуват два вида смърт - обяснява Белоръката. - Почти-смърт и окончателна смърт. Почти-смъртта е нещо преходно, непостоянно. Приключва с едноседмичен златен сън, к о и Сто изцериава тялото от всички рани и белези - с изключение на онези, придобити преди обръщането на кръвта.

Разтърсва ме тръпка. Аз вече нямам никакви белези - дори онези от детството.

Всички изчезнаха в мига, в к о и Сто преживях първата си почти-смърт.

Толкова съм смутена, че едва забелязвам как Брита се мръщи на дребния белег на ръката си.

- Значи м а и Никога няма да се отърва от това - въздиша тя.

Белоръката не ѝ обръща внимание и продължава.

- Алаките могат да преживеят няколко почти-смърти, но имат само една окончателна - само един начин, к о и Сто може да ги убие наистина. За голяма част от алаките това е или изгаряне, или удавяне, или обезглавяване. Ако алаки не умре от някое от тях, тя е практически безсмъртна.

Внезапно ми се завива свят. Практически безсмъртна? Не искам да остана вечно такава, да живея презряна и мразена както сега. Не искам да оставам на тази земя и миг повече, отколкото се налага.

Трябва да си спечеля опрощение. Трябва!

До мен Брита гледа с възхита.

- Безсмъртни... - почти бездиханно промълвява тя. После възкликва. - Означава ли това, че можем да живеем вечно?

- Казах „практически“ - поправя я Белоръката. - Нищо не е безсмъртно освен боговете. Вашият вид обаче остарява изключително бавно - стотици години за всяка човешка година. А като добавим и бързото оздравяване, умението да виждаш в тъмното, нищо чудно, че хората толкова се боят от вашия вид, особено от онези, които трудно можеш да убиеш, като Дека.

Очите на Брита пак се врътват към мен, а аз се напрегам в очакване какво ще прочета в тях - онова отвращение, което често изпълваше погледите на старейшините.

Но тя дори не гледа мен. Цялото ѝ лице се е сбърчило напрегнато в мисли, докато се взира в Белоръката.

- Белоръка? - пита тя. Когато жената се обръща към нея, продължава: - Нали няма да започнем да ядем хора? Така де, нали Златородните уж ядели хора, а ние сме техни потомци с разните му там способности и т ъ и Снататък...

- Растат ли ти остри зъби? - прекъсва я Белоръката.

- Какво? - Брита се мръщи възмутено. - Ами не, ама...

- Допада ли ти мисълта да ядеш човешка плът?

По лицето на Брита се чете отвращение.

- Не, разбира се, че не!

- Тогава не ми задавай! Сповече глупави въпроси. Да ядеше хора, как не. - Мърмори Белоръката и клати глава. Прави ни знак с ръка да тръгваме. - Ха и Сде, ти ча и Сге и си намерете ко и Ски. Пътуването до Хема и Фа е дълго.

Докато с Брита се спускаме по стълбите към трюма, тя недоволства под нос.

- Не мисля, че въпросът ми беше глупав. Всичките тези приказки за хищници и как виждаме в тъмното... съвсем логично заключение е.

Брита звучи обидена, а в мен блъбука смях, ко и Сто за миг успява да заглуши ужаса. Опитвам се да задържа това чувство, докато минаваме през вратата и влизаме в трюма.

*

- Ето тук сме. - Жизнерадостният глас на Брита е като балсам за мислите ми, които само се смрачават, откакто сме се спуснали в трюма.

Гледам да не забелязвам сенките и извиващите се навътре стени. Гледам да не забелязвам мрака, ко и Сто напират да нахлуят в полезрението ми, и потта, която се лее по гърба ми. *Това не е мазе... Това не е мазе...* Шепна тези думи и не спирам.

Мазето беше непрогледно тъмно, застинало. Миришеше на кръв и болка, не на киснатото вино и морска вода. Нямахме факли, блещукащи в сенките, нито пътници, които разопаковат багажа си и се настаняват по местата си.

С усилие насочвам отново вниманието си към Брита, която сочи към ъгъла, ко и Сто са ни отредили - има място колкото да опънем две ко и Ски и да спуснем една завеса за лично пространство.

- Като сложим ко и Скиите, ще е почти като у дома - казва тя.

В гласа ѝ се долавя странна нотка, но тя избягва очите ми, а когато я поглеждам, започва да дърдори още по-оживено.

- Е, може да се иска и повече... Някое по-ярко парче плат или нещо. Но пак си е добре, наистина. - Сега звучи по-напрегната, а когато поглеждам надолу, виждам, че стиска полите си толкова силно, че пръстите ѝ са посинели.

На и Снакрая разбирам.

Подобно на мен, Брита е белязана като нечиста, откъсната е от всичко, което познава, принудена е да започне ужасяващ нов живот. Семейство, приятели - дори селото, в което е израснала - всичко е загубено. За пръв път в живота си е съвсем сама на този свят. И се бои.

Затова се опитваше да се сближи с мен цяла седмица, утешаваше ме, когато плачех заради кошмарите си, и се преструваше, че не забелязва, когато крещях без видима причина... Тя не е като мен - аз съм свикнала да бъда сама, да ме мразят. Тя има нужда от приемане, има нужда от това да бъде част от някаква общност. Само че единствената общност, с която разполага в момента, сме тя и аз, свързани от демонското ни потекло и Златната кръв, която ни сродява. Затова винаги е до мен, чака дали ще пожелае да протегне ръка и да говоря с нея.

Само че аз бях толкова потънала в собственото си нещастие, че така и не го направих.

Опитвам се да прогоня обземащия ме мрак и се обръщам към нея.

- Сигурно ти е било трудно да оставиш с е м е и с т в о т о с и, с е л о т о с и - шепна. Колебливо начало за разговор.

Очите на Брита се стрелват към мен, а брадичката ѝ потреперва едва доловимо.

- Така е... но те ще ме чакат да се върна. - Устните ѝ се стягат в сияеща и решителна усмивка. Маска, която почти скрива болката, но в очите ѝ все пак проблясва несигурност. - Щом се пречистя - заявява тя, - се връщам на село. И ще видя мама и тати, и всичките ми приятели.

Кимам мълчаливо, не знам какво да кажа.

- Това е чудесно. Хубаво е да имаш приятели.

- Ние двете трябва да сме приятелки.

Брита се присламчва към мен, а усмихнатата ѝ маска всеки момент ще се разпадне.

- Знам, че току-що се запознахме - казва, - и знам, че след всичко, дето ти се е случило, ще е трудно да се довериш на някого, ама Х е м а и ф а е далеч, а аз не искам да се оправям сама. Ти си единствената, дето разбира какво е. Дето разбира, че...

Протяга ръка към мен.

- Приятелки? - пита, а лицето ѝ грее в надежда и страх.

Поглеждам надолу и обмислям дали да поема ръката ѝ. Приятелки... Ами ако ме предаде като всички останали? Като татко, като И ъ о н а с, като старе и ш и н и т е... Но не, Брита не е от хората, които ме прокудиха и ме измъчваха, тя е алаки - първата и единствената, която съм срещала.

И има нужда от мен точно толкова, колкото аз от нея.

- Приятелки - съгласявам се аз и поемам ръката ѝ.

Брита сияе и нетърпеливо се приближава още по-близо.

- Толкоз ме е страх да отида в Х е м а и ф а, да стана в о и њ н - признава тя, а от устата ѝ се излива река от думи. Сякаш ги е събирала цяла седмица - язовир, к о и с ъ о е чакал да избие. - Сега, като сме си двечките, може да не е толкова зле. Може дори да д о и с ъ д е ш с мен на село, когато всичко свърши! Знам, че т в о и с ъ о не е много хубаво...

Пък както и да е, всички в Голма са много дружелюбни и е пълно с хубави момчета. Е, няма да са същите като тия сега, но ще имаш голям избор. - Гледа ме преценяващо. - Ти целувала ли си се с момче, Дека?

- Какво? Аз ли? Не, никога! - Откъде изобщо изскочи този въпрос! Дори не съм говорила на тази тема с никого освен с Брита сега, а тя като че ли няма никакви задръжки, след като стената помежду ни падна.

- Аз пък веднъж, по време на селските празненства. Беше гадно, много гадно. Устата му имаше вкус на вкиснато мляко. - Тя бърчи нос и се обръща към мен. - А ти защо не си... не си се целувала?

Аз свеждам очи, а в мен отново се надига онова отвратително чувство.

- Никой с не ме е искал - прошепвам. Освен това старе и ш и н а Дъркас винаги ни казваше, че целувките водят до нечистота и аз отчаяно се опитвах да бъда чиста, но ето накрая какво пожънах.

Брита се мръщи.

- Защо? Толкова си хубава.

Звучи искрено объркана.

- Не съм. - Клатя глава, а в ума ми се въртят спомени за И@онас, за усмивката на лицето му, за меча в ръката му. *Хубави момичета като теб...* Какви отвратителни лъжи е изричал.

Брита изсумтява и прекъсва ужасния спомен.

- Ти си хубавица, Дека - казва тя. - Къдриците се вият покрай лицето ти много красиво, а кожата ти е приятна и кафява дори посред дълбока зима. - После добавя, сякаш току-що се е сетила: - И си имаш извивките. Мъжете обичат извивки. Обичат пухкавелките. - Тя се ухилва. - Винаги са си падали по мен.

- Но не обичат южнячките - не и в Ирфут.

- Значи сигурно е хубаво, че отиваме на юг - казва Брита и ме потупва по ръката, докато корабът се отделя със скърцане от брега.

Кимам и изпращам безмълвна молитва към Ойбо, че това да се окаже истина.

6

- Дека, Дека, събуди се! Моля ти се, ставай! Пристигнахме! Пристигнахме!

Гласът на Брита сякаш идва отдалеч, докато отварям очи, а жегата е толкова зашеметяваща, че сякаш имам камък на гърдите. Някакъв остатък от съня ми се е закачил за мислите ми, тежък и упорит. Опитвам се да го хвана, но то иСизчезва, когато голяма и топла ръка настоятелно ме разтриса за рамото.

- Ставам - казвам, мигам и отварям очи.

За моя изненада, светлината наоколо се е променила. Не е хладното синьо на зимата, а топлото жълто на зрялото лято. Още по-странно, мирисът на морето се смесва с нов, екзотичен аромат. Цветя. Но аз никога не съм помирисвала такива цветя. Те са фини и елегантни на мирис, уханието им се носи наоколо на нежни вълни.

Къде е миризмата на лед и сняг? Къде е студът?

Обръщам се към Брита, а тя ме гледа ококорено с огромно облекчение.

- Защо е толкова топло? - дрезгаво програввам аз. Езикът ми е пресъхнал като купа сено през лятото, а косата и дрехите ми лепнат по кожата от пот.

Брита ме прегръща силно.

- Мислех си, че никога няма да се събудиш! Минаха четири седмици! Белоръката каза, че всичко е наред, но това са цели четири седмици...

- Четири седмици? - мръщя се аз и се дръпвам от нея. Когато мускулите ми се противят на н а иС-простите движения, присвивам очи от изненада. Защо ги усещам толкова стегнати? - Какво искаш да кажеш с тези четири седмици?

- Спа почти цял месец.

Това обяснение идва от устата на Белоръката, която ме наблюдава спокойно, облегната на стената.

Слънцето се просмуква ярко и топло през вратата на стълбището зад нея. Блещука върху БраиМа и МасаиМа, които явно са захвърлили дебелите кожуси и ботушите. Гологърди в жегата, птичите им крака потрепват по дървения под. Покрай телата им кръжат мухи, а те ги разгонват с опашките си.

- Цял месец? - повтарям зашеметена.

- Калпазанка такава, да тревожиш така приятелите си - цъка с език М а с а и ђма и клати глава.

- Тихата вода имаше нужда от почивка, М а с а и ђма - обажда се Б р а и ђма и отмята гривата с черния кичур. - И ти щеше да заспиш, ако знаеше, че ще пътуваш седмици наред на гаден, гаден кораб, след като си бил вързан от някакви жреци в гадно, гадно мазе на храм.

- Но поне щях да те предупредя, че ще спя дълго време, Б р а и ђма - сумти М а с а и ђма.

Белоръката се дразни на тази размяна на реплики. Сочи към стълбището, където останалите пътници се изнизват към изхода.

- Х а и ђде, вие двамата, нагоре - заповядва им тя. - Пригответе колата.

- Да, м и л е и ђди - изчуруликват те, а ноктите им тракат по дървените стълби.

- Съжалявам, не знам защо... как... съм спала толкова дълго - казвам, все така смаяна. Обръщам се към Белоръката. - Това типично ли е за алаки? Нормално ли е?

- Не - отвърща тя. - Но ти имаше нужда от почивка. Преживявания като твоите си взимат своето. И човеците, поставени в такива обстоятелства, спят, за да преживеят болката. По-добре сега, отколкото когато стигнеш Варту Бера.

Намръщвам се.

- Варту Бера?

Не съм чувала тези думи досега.

- Това е тренировъчният терен, където са ни разпределили, мен и теб - развълнувано се обажда Брита и потупва стария х е м а и ђф и и ђски символ на гърба на печата. - Това означава този символ. Н а и ђселитните.

Бърча чело от объркване. Защо ще ни изпращат на обучение в н а и ђселитните части, след като изобщо не сме се обучавали досега?

Не мога да го разбера. Нищо не мога да разбера в момента. В главата ми изплува и онзи сън, неясен спомен в периферията на съзнанието ми. Бързо отлита, когато Белоръката ни подава пръчици, подобни на въглен. Веднага разпознавам какво е това: тозали. М а и ђска ми използваше такава пръчица и всеки ден очертаваше с нея очите си, за да ги предпази от слънцето.

- Н а т р и и ђте това около очите си. Ще ви е от полза. Отпътуваме до час.

- Да, Белоръка - казваме ние, а тя си тръгва.

Останали сами, с Брита нанасяме тозали, като използваме гърненце с вода за огледало. Ръцете ми треперят, докато търкам с пръчицата по клепачите си. Мускулите ми са толкова отслабнали, че негодуват и от н а и ђс-дребното движение. Става още по-зле, когато започвам да събирам остатъците от багажа си. Кога съм яла за последно?

И как е възможно да съм спала толкова дълго? К р а и ђниците ми са като гумени - нови,

- както всеки път след Златен сън. И още по-лошо, дълбоко в себе си изпитвам странно усещане, сякаш нещо се променя... расте... със сигурност усещам, че ставам различна, по начин, к о и ђто още не разбирам.

Брита ме наблюдава през цялото време, а в очите ѝ се чете объркване.

- Какво има? - питам аз, а мислите ми още препускат.

- Как така си жива, без да си се хранила? - прошепва. Поглеждам я сепнато, а тя обяснява: - Не си слагала и хапка в устата си, нито капка вода. Налагаше се да из-

яждам и твоите порции, за да не забележат останалите пътници, че през цялото време спиш. Казах им, че си болна и затова нито мърдаш, нито говориш. Но щяха да се зачудят и ако не ядеше. Така че ядох вместо теб. Тъй и Сде, знаех, че си странна, но това... - Гласът ѝ се снишава до шепот. - Това е ненормално, Дека.

Ненормално... Ето пак тази дума.

Знам, че Брита не иска да ме обиди, но думата все пак ме пробужда. А по-лошото е, че е вярно. Вече не изпитвам глад. Изчезнал е, изпарил се е някъде, където не мога да го открия. Вдигам тъжно рамене, опитвам се да отблъсна всички ужасни чувства, които се надигат в мен, страховете от този пореден и тревожен признак за моята нечистота.

- Не знам. Никога досега не ми се е случвало. Сигурно е както казва Белоръката, лечебен сън след всичко, което се случи в онова ма...

- А сега гладна ли си? - прекъсва ме забързано тя.

Знам, че го прави, за да не се налага да доизричам смазващите думи. Кимам с благодарност.

- Бих хапнала.

Тя бързо ме хваща под ръка и ми се усмихва лъчезарно.

- Ха и Сде тогава да те нахраним, преди стомахът ти да реши да удари един северняшки танц - казва тя и ме дърпа нагоре по стълбите.

Излизаме на светло, а слънцето така ме заслепява, че трябва да скрия очите си от ярките лъчи. Народът се тълпи на групи по доковете, а гласовете им се надигат на страховити вълни от всички кораби, улици и дюкяни. Твърде много хора, твърде много звуци... Насила потъпквам порива да запуша ушите си.

- Ой Сомо да ни е на помощ! - възкликва Брита. - Виждала ли си толкоз народ през живота си?

Клатя глава, останала без думи, а Брита маха за довиждане на моряците и на останалите пътници. За моя изненада, те отвърщат дружелюбно на поздрава ѝ

- Лек път, Брита - подвиква стар моряк с прошарена коса.

Брита грейва в отговор.

- Да ти се връща на следващото пътуване, Келма!

Когато забелязва, че я гледам, вдига рамене.

- Сприятелихме се - обяснява. После се доближава към мен и шепне: - Разправиха ми какво ли не по време на плаването. Смъртовоите атакуват Хема и Фра от известно време! Всяка нощ се вмъкват по няколко и никой не знае как успяват.

Облещвам се насреща ѝ. Смъртовои в столицата? Как е възможно? Нали се говори, че стените на Хема и Фра са непробиваеми, че градът е превърнат в заградена градина, непреодолима при обсада. Но това, че онези създания са вече тук, толкова близо - втриса ме само от мисълта за това.

- А какво говорят за нас, за алаките? - питам.

Тя вдига рамене.

- Хората още не знаят за нас. Само жреците и старейшините са наясно. Но те пък винаги са си го знаели.

Кимам горчиво, а нещо привлича внезапно вниманието ми: Белоръката ни вика с жестове от пристанището, където Браиба и Масаиба вече са оседлани пред колата ѝ

- Побързай, побързай! Тиха вода - вика Браиба. - Денят препуска все по-бързо.

Ускорявам крачка и съм наясно, че хората поглеждат любопитно към мен и Брита. Две момичета на възраст за Ритуал, но без маски и без придружител от мъжки пол. Няма да мине много и ще ни спрат. Точно си го помислям и някакъв пълен мъж с набожен вид, стиснал под мишница свитък на Безграничните мъдрости, разцепва тълпата и тръгва към нас със сурово изражение. Преди да успее да ни стигне обаче, Белоръката ловко се шмугва пред него и ни маха да продължим напред.

- Ха иДе, момичета - казва тя на висок глас. - Хе ма иФа ви очаква, както и службата ви за нашата велика империя.

На колана ѝ демонстративно се полюшва императорският печат.

Очите на мъжа прескачат от него към нас. То и Сизсъсква нещо под нос за безбожните женоря и се отдалечава кр а иГо отвратен.

- Мразя надут, нафукани всезнаиСковци, а вие? - хъмка Белоръката. Не чака да ѝ отговорим, а сочи с ръка напред. - Погледнете. Портите на Хе ма иФа.

Очите ми следват ръката ѝ, а челюстта ми увисва, когато виждам колосалните стени, издигащи се над доковете, и двете гигантски статуи близнаци, които пазят всяка от портите. Значи това са стените на Хе ма иФа, за които все ми говореше татко.

Татко...

Потискам тази мисъл и се съсредоточавам върху стените. Само три са. Три стени с три порти. Защо? Обръщам се да попитам Белоръката, но тя сочи към н а иС-близкия и н а иС-голям вход.

- Тръгнали сме към Портата на Емека - казва и кима към статуите близнаци на един и същ суров в о иСн с корона на главата.

Император Емека, първият владетел на Отера - веднага го разпознавам. Висок и тъмен, с късо подстригана коса, но с дълга брада. Образът му е изваян във всеки храм и всяка зала в империята. Тези строги очи, издути ноздри и свита в жестока извивка уста не могат да се сбъркат, нито пък статуите, издигащи се над нас, чиито мечове хвърлят грамадни сенки върху събралите се отдолу тълпи.

Вдигам поглед към тях, а по тялото ми минава тръпка на страх и смущение.

- Е, ето ни тук - прошепвам и си поемам дълбоко дъх за кураж.

- Тук сме - съгласява се Брита и прави същото. Лицето ѝ е по-бледо от обикновено, няма и следа от усмивка.

Ръката ѝ се побутва в моята, а аз я стисвам и кирам сковано. Няма нужда да казва какво мисли, вече знам. Двете ще преживеем това - заедно.

*

Белоръката ни повежда право към Портата на Емека, където потокът от хора и животни вече се влива на талази в града. Западняци, южняци, северняци, източни хора - всички се борят за пространство с конете, камилите и другите си още по-екзотични животни, които разпознавам само от свитъците на татко. Орилиони - едри и мускулести м а иСмуни със сребриста козина и странно човекоподобни лица, теглят каретите близо до нас, а острите им рокове са обезопасени с извити златни ножници. Мамути пристъпват бавно пред кербани, под дългите им пъргави хоботи стърчат множество бивни, а по гигантските им кожести сиви гърбове се редят костени шипове и още такива шипове стърчат от топчестите върхове на опашките им. Водачите на кербаните седят в малки палатки отгоре им и надуват роговете, за да известят пристигането си.

Ще ми се мама да беше тук. Все ми разказваше за Южните провинции. Макар че никога не съжаляваше, че ги е напуснала, за да се омъжи за татко, родните ѝ земи ѝ липсваха. Искаше само да мога да ги видя някога. Да зърна и другата страна на потеклото си. Едва ли си беше представяла, че ще дойда като новобранка за армията. Брита ми показва императорската стража на портите.

- Виж ги само тези джату, Дека - ахка тя. За разлика от онези, които сме виждали на север, тези не носят доспехи и бели маски, а разкошни червени одежди. Насочват потоците от пътници и внимателно проверяват документите им. Всички носят емблемата на джату на раменете си - златен лъв на фона на изгряващото слънце.

- Изглеждат много тържествено - отвърщам аз, но усещам тръпка на безпокойство. Вниманието ми се отклонява от тях заради нещо синьо, което се промъква пред погледа ми. Покрай нас минава карета, водена от две големи гущероподобни създания с криле. Издават странни пискливи звуци, излизащи дълбоко от гърлото.

- Зеризарди! - развълнувано виквам аз.

Още едно от съществата, за които ми е разказвала мама. Има ги само на юг, където слънцето е горещо, а горите нямат краища. Присвивам очи, за да огледам добре сините пера на опашките им и яркочервената перушина, прилична на корона на главите им.

- Мама е обичала да ги язди като малка - казвам.

- Красиви са - отвърща със страхопочитание Брита.

Брита подсмърква и замята гривата си с черния кичур.

- Но не могат да се мерят с нас, нали, Масаи?

- Определено не могат - съгласява се Масаи.

- И вие сте много красиви - успокоявам ги аз.

Близнаците екви тропат с крака, за да изразят недоволството си, докато отклоняват колата от главната порта към по-малък страничен вход, където се е събрала върволица от зловещо изглеждащи фургони. Водачите им са облечени в черни роби, подобно на Белоръката, а лицата им са скрити под тежките качулки. При вида на тези врати и прозорци, заградени с метални решетки, кръвта ми закипява все по-силно. Това сигурно са коли, които превозват още алаки. Всяка от тях изглежда като да побира поне по шест момичета.

Брита се върти неспокойно на седалката си.

- Това са другите, нали?

- Наистина - отвърщам. Почти усещам отчаянието, което се носи от фургоните.

Брита протяга ръка и аз я поемам. Мълчим, а Белоръката закарва колата ни в началото на опашката, където двама джату играят оваре, настолна игра от Юга, която мама обичаше. В мига, в който я забелязват, застават мирно.

- Миледи.

Отдават чест и бързат да отворят тясната порта.

За моя изненада, и двамата говорят отерски, а не хемаири и сски. Но пък хемаифи и сският е езикът на благородниците и аристократите, езикът на Книгата на Безграничните мъдрости.

Единствената причина, поради която аз го разбирам, е защото бащата на татко караше всички в семейството да наизустяват Безграничните мъдрости като покаяние за нечистотата на рода ни в миналото.

Не знам защо очаквах обикновени джату да го използват.

Портата се отваря с леко скърцане и аз съсредоточавам вниманието си върху пътя. Очите ми едва не изскачат от орбитите си.

Там, току отвъд портата, има широко езеро, блеснало към хоризонта. Градът се издига в средата му, поредица от пишно зелени хълмове, свързани с високи, извити дървени мостове. Реки и водопади се пресичат като улици, а по тях се носят разноцветни лодки с бродирани чадъри, които пазят пътниците от слънцето.

- ОйСомо да ни е на помощ - въздиша до мен Брита и алчно поема гледката с очи. - Виждала ли си нещо подобно през живота си?

Аз клатя глава, дори не мога да озвуча отговора си, но и нещо друго улавя погледа ми: царствената сграда, която се въздига нагоре от върха на н а иС-високия хълм на ХемаиСра като някаква нащърбена корона. Виждала съм я много пъти досега, изсечена е на всички монети на Отера. Окоето на ОйСомо, древният дворец на хемаиФ и иСките императори. Куруто - свещения слънчев символ на ОйСомо, краси множеството му шпилове, а групи от по-малки сгради - Палатите на администрацията, се гушат сред хълмовете под него. Веднага ги разпознавам от всички описания на столицата, които съм чувала.

Такова великолепие, толкова... много... едва успявам да го осъзная. Значи това е ХемаиФа, Градът на императорите.

- ГледаиСте да си затворите устата, преди да се напълнят с мухи - обажда се Белоръката и се смее на с м а иВането ми, докато еквите галопират радостно из оживените улици.

- Хубаво си е у дома, братко - казва МасаиБа и се усмихва до уши.

- К р а иСна кожусите, от които те сърби всичко, и к р а иСна студа, братко - съгласява се БраиБа.

Колкото повече навлизаме в града, толкова по-оживено става. Карети, теглени от зеризарди и екви, се борят за пространство из претъпканите улици. По тротоарите се разхождат пешеходци, повечето са мъже, а всички са облечени пишно, класно, със скъпоценни камъни, вплетени в колосаните с червена глина бради, и сложни рисунки по краиСмъжествените им очи, изписани с тозали.

Малцината жени носят маски с още по-интересна изработка от Севера, по всички лица блестят злато и сребро вместо дърво и хартия. Има няколко варианта: кръгли слънчеви маски в прослава на ОйСомо; сребърни маски за плодовитост, с прекалено извити бузи, като пълната луна; овални маски за добър късмет, обшити по челата и брадичките със символи, които да привличат благословение; черни официални маски с рогове, които се извиват от гладки обсидианови чела.

Дори някои от малките момичета носят полумаски - позлатени и посребрени, в явна демонстрация на богатствата на семеиСствата им. Бодва ме тъга всеки път, щом ги погледна. Аз вече никога няма да нося маска, никога няма да мога да се окича със свещения покров на чистотата.

Мисълта отлита бързо с навлизането ни по-навътре в града. Нещо друго привлича вниманието ми: монотонно, почти недоловимо жужене, което се усилва, колкото повече доближаваме централните мостове. Докато стигнем до масивния мост, водещ към централния хълм, на к о иСго се издигат дворецът и другите административни сгради, вече наподобява рев, к о иСго ме разтърсва до кости.

- Чуваш ли това? - питам Брита.

Тя кима, а веждите ѝ се сключват озадачено.

- Какво мислиш, че е?

- Сълзите на Емека - намесва се Белоръката в разговора ни.

Аз се мръщя.

- Сълзите на Емека?

Белоръката сочи с ръка и аз проследявам пръста ѝ до цепнатината в градските стени, където се издига една-единствена статуя, този път на жена.

- Продължава и Сда гледаш - казва ми тя и води еквите към най-високата точка на моста.

В момента, в който я достигахме, дъхът ми секва. Там, в самия край на града, към Безкрайното море се спуска огромен водопад. Сега разбирам защо Хема и Фа има само три стени. Столицата е град на скала, с водопад от едната страна, който е непреодолима бариера срещу каквато и да било сила, понечила да атакува откъм морето. Статуята, която видях, се издига от ръба на водопада, жена със ситни къдрици и стройна, но мускулиста фигура. Тя гледа към водата, а ръката ѝ е протегната към хоризонта в знак на предупреждение.

- Фату Неумолимата, майската на първия император и пазителка на водите около Хема и Фа - обяснява Белоръката, а думите ѝ ме сепват от унеса на страхопочитание. В гласа ѝ се долавя някаква нотка, емоция, която не разбирам. Тъга? Съжаление? - Подходяща гледка за края на пътуването ви. А сега към Джор Хол. - Соchi към административните сгради, подредили се под двореца. - Пригответе се.

Кимам безмълвно, а тревогата се усуква на възли в гърдите ми, докато еквите продължават напред, а ноктите им тракат по моста. Окоето на Оисомо е надвиснало отгоре ни в мълчалив упрек. Пътуването ни скоро ще свърши. Новият ни живот е на път да започне.

*

Докато стигнем улиците покрай административните сгради, ужасът вече се е увил на кълбо в стомаха ми като кобра. Почти не забелязвам колко са подредени улиците, едва обръщам внимание на пищните градини, долепени до великолепните високи сгради, стари почти колкото самата Отера. Мога да мисля само за предстоящата промяна в живота ми. Какво ме чака в Хема и Фа? Дали ще е така, както обеща Белоръката? Дали обещанията ѝ ще се окажат правдиви? Все още ме гризе съмнение, безпокойството, което винаги ме мъчи в неясно присъствие.

Моля те, нека да е истина, моля се без глас, докато се движим по улицата. Наближаваме огромна червена сграда, напичена със знамена, носещи емблемата на джату. Джор Хол, залата на джату администрацията. Татко толкова често е говорил за нея, когато си спомняше военната служба, че я разпознавам от пръв поглед. Редици момичета обикалят плътна едната ѝ страна, а около тях се носи кисела, неприятно позната миризма: вонята на неумити тела.

Тогава разбирам, без дори да се налага да питам, че тези момичета са алаки. По тялото ми протича същата тръпка, която усетих при запознанството си с Брита.

Колкото повече ги приближаваме, толкова повече започва да ми се повдига.

Другите алаки са болезнено слаби, дрехите им са окъсани и мръсни, краката - боси и изранени. По лицата им няма маски - нито наметала или шалове, които да предпазват целомъдрието им от облечените в черно здравеняци, които ги гледат

похотливо, докато проверяват символите върху гърбовете на печатите и ги насочват към различни опашки. Някои от девоиците са ранени, от дрехите им се стича кръв, оголените ръце и рамене са насечени от белези. Не са умирали, поне не скоро. Раните и белезите им щяха да са напълно зараснали от златния сън, ако беше така.

От друга страна, физическата смърт не е н а иСлошото, което може да преживее една алаки. От тревожните изражения на останалите момичета, от това как не реагират, когато ги свалят грубо от колите по седем-осем наведнъж, виждам, че всички са страдали много. Дори когато стражите ги блъскат към Джор Хол с веещите се на вятъра флагове, повечето не издават и звук. Какви методи бяха използвали другите превозвачи на алаки, за да държат момичетата изкъсо? Изтръпвам цялата само при мисълта за това.

Благодаря, Ойомо, за Белоръката. Изненадваща мисъл, но все пак вярна. Въпреки всичките ми съмнения спрямо нея н а иСкраиСното нещо, което правеше, беше да заключва вратата нощем, за да не избягаме. Никога не ни посегна, не ни оскърби, никога не ни унизи с грозни думи, а подозирам, че всички тези неща, че и по-страшни, се бяха случили на останалите момичета.

Чакам, а безпокоиството ми се засилва. Тя спира колата пред сградата, а после идва отзад, за да ни отвори вратата.

- Тук се разделяме, алаки - казва тя и ни подканва да слезем.

Колебливо се подчинявам, притиснала ръце към гърдите си. Стражата ни наблюдава, намръщените им физиономии се впиват в гърба ми. Внезапно изпитвам копнеж към старото си наметало, онова, което остана в Ирфут. Беше прокъсано и износено, но винаги ме пазеше от чуждите погледи, с него се чувствах в безопасност. Тук не разполагам с такъв щит, нито дори с полумаска, каквато си бях въобразявала, че ще нося в този етап от живота си.

Докато се придвижвам към предната част на колата с разбунтувал се стомах и потни длани, близнаците екви се обръщат към мен със скръбни изражения.

- Трябва да се сбогуваме засега, алаки - казва нацупено Б р а иМа.

- Харесвахме зимните ти ябълки, Тиха вода - добавя М а с а иМа и ме поглежда. - Бяха много вкусни.

- Следващия път, когато се видим, ще ви донеса още ябълки - меко отговарям аз и галя и двамата братя.

Те кимат и се обръщат към Белоръката. К р а иСнецът на устата ѝ се е вдигнал нагоре както обикновено, но очите ѝ са неразгадаеми зад полумаската. Изглежда, сякаш... изпитва разкаяние, когато ме поглежда, макар че не разбирам защо.

- Белоръка, аз...

- Сега трябва да ви оставя - прекъсва ме тя с жест. Поглежда към Брита. - Не се дръжте глупаво и няма да умираме твърде често.

Двете кимаме мълчаливо. Тя се пресяга и стиска ръцете ни. Това е н а иСтоплият жест, к о иСго ни е демонстрирала за целия месец на пътуването ни, и т о иСусилва страха, к о иСго се надига в мен. Опитвам се да го потисна, докато Белоръката продължава със сбогуването си.

- Помнете, че ще бъде тежко, но вие ще го преодолеете. Нека ви води сполуката - прошепва.

- Желаем ви същото - отвърщам аз, но тя вече крачи към колата си. Качва се, а Браиџа и Масаиџа махат за довиждане.

Тя изчезва, а страхът се нагнетява в мен все повече и ускорява ритъма на сърцето ми.

Моля те, моля те, моля те, нека съм в състояние да понеса това, което предстои.

7

- Бяха ранени, нали? Другите момичета? - пита Брита след няколко минути.

Не отговарям, мускулите ми са се стегнали толкова, че не мога дори да говоря, докато крачим по тъмните, широки коридори на Джор Хол. Всеки от тях води до различна зала за различните места за обучение на всяка алаки. Съдействи по опашките, има десет тренировъчни лагера.

Докато с Брита следваме опашката към залата за Варту Бера, тренировъчния терен, за който ни каза Белоръката, останалите момичета се притискат една в друга, някои ридаят тихичко, други треперят на всяка крачка. Изплашени са от джату, които патрулират по коридорите, онези с ансетата, звездния символ, греещ върху раменете им. Белоръката ни предупреди за тези джату - трябва да бъдем нащрек с тях. Специално обучени са да надвиват алаки и смъртовои и са по-брутални от събратята си. Те са причината за мириса на пот и страх, който се носи постоянно, откакто сме влезли в сградата.

Е, една от причините.

Другата са момичетата със скъсани дрехи и скрити под качулките очи, които минават като сенки покрай нас, а движенията им са бавни и сковани, сякаш някой се изтръгнал душите от телата им.

Разпознавам този поглед, тази стойка.

Същите, които имаха понякога храмовите девици на старейшина Дъркас. Които подсказваха, че вече не са девици. Отново изпитвам благодарност за Белоръката. Какво ли щеше да ни сполети, ако бяхме в някой от другите превози - при мъжете? Втриса ме само като си помисля за цената, която вече са платили някои от момичетата, за да се преборят за опрощението си.

- Дека? - вика ме Брита, а очите ѝ се стрелкат към момичетата с празните погледи.

- Пострадали са повече, отколкото можем да си представим - отговарям на ѝ сетне с мрачно изражение.

Тя ме поглежда, а очите ѝ се наливат със сълзи на страх.

- Имаме късмет, нали?

Стискам ръката ѝ

- И още имаме - шепна утвърдително. - Имаме се една друга. - И съм искрена, вярвам във всяка една дума, която казвам. Късметлиейка съм, че Брита е до мен, че има човек, с когото ще споделя това изпитание.

Тя кима, когато стигаме до отворената врата в края на коридора.

Помещението, в което влизаме, е огромно, почти не се вижда другият му край. Богати златни резби покриват лъскавите черни каменни стени, същото е и на пода. С усилие си налагам да държа устата си затворена, възхищението ми е безкрайно. Единственият черен камък, който съм виждала, се намира в храма на Ирфут и беше достатъчно само колкото за украса на олтара. Количествата в това помещение могат да изхранят всички семейства в Ирфут за хиляда години, че и повече.

Още по-плашеща е опашката от момчета, която чака нас, а те всички са облечени в доспехи и носят бели маски.

Едва не падам при тази гледка.

Има общо около сто момчета, приблизително колкото нас, алаките, стоят мирно, с изправени гърбове и с ръце на сърцата. На възраст са между шестнайсет и дваайсет години, до един изглеждат сериозни и заплашителни, в очите им, зад белите маски, се четат отвращение.

Сърцето ми забива двайсно по-бързо в лудешки, уплашен ритъм. Налага се физически да устоя на желанието да се прикрия с ръце.

- Какво става? Тез защо са тук? - пита Брита и нервно се присламчва към мен.

Клатя глава.

- Не знам.

Толкова ме притеснява гледката на тези момчета, че минават няколко минути, докато забележа трибуните. Десет на брой стърчат нагоре солидни и внушителни високо над нас, със стълбички от двете страни. На осем от тях седят висши имперски служители с прострени нашироко жълти роби, със свитъци и мастилници, поставени удобно подръка. Двете места в центъра обаче са заети от командири на джату, и двамата високи и тъмни, скрити под бели маски. Очите ми веднага се насочват към командира отляво. Не само към косата му, която е сплетена в сложна плетка и намазана с яркочервена глина, но и към фигурата, която е по-дребна от тази на другия и по-грациозна въпреки мускулатурата.

Почти прилича на... жена, но това е невъзможно. Жените нямат право да бъдат командири на джату.

- Изправете редиците! - вика стражът до нас и ме стряска.

Докато побутва момичето пред мен напред, в залата внезапно отеква гневен вик.

- Махнете си мръсните лапи от мен!

Идва от другия край помещението, където високо, слабо момиче се бори с група превозвачи, поне четирима на брой. Блъска ги така яростно, че двама-трима политат към стената. Търкам очи, примигвам отново и отново, за да се уверя, че наистина виждам това, което виждам. Разхвърля мъжете, сякаш бяха мухи. Никога не съм виждала нещо подобно, дори от мъж. Това ли е силата на алаките, за която ни спомена Белоръката, тази, която понякога ме караше да разкъсвам животинските кожи насън?

Когато тя грабва меч на един от превозвачите и го размахва заплашително, неколцина джату притичват с вдигнати копия. След мигове вече са я наобиколили, а острият върхове са на сантиметри от шията на девойката.

- Оставете я!

Всички се обръщат, включително и аз, към тази неочаквана и властна заповед. Идва от високо, мускулесто момче, което сега излиза от редицата, а крачките му са бавни и целенасочени, докато се приближава към гордото момиче.

- Тя е в о иСник на бран срещу смъртовоите - заявява т о иСс отсечен и ясен маниер на човек, свикнал да говори хе м а иФ и иСки пред отерски. - А в о иСниците имат права.

Правата? Думата се върти из ума ми, блестяща и невероятна. Правата са територия на мъжете и момчетата - не на жените, а още по-малко на алаките. И въпреки това думата разцъфва като далечна надежда, която се боя да докосна.

- Не е ли така, капитан Келечи? - поглежда момчето към по-високия командир.

За моя изненада, командирът кима утвърдително.

- Така е, новобранец К е иСта - отвръща т о иС - Всички тук имат права, макар че има и такива, които са готови да ги опънат до границите на общоприетото благоприличие.

- Неодобрително мести поглед към гордото момиче, което се изплюва на пода с отвращение.

Командирът издава гърлен звук на раздразнение и дава знак на момчето, на К е иСта, да мине напред.

- ЗапознайСя с правата ѝ като новопостъпила в императорската армия, новобранец К е иСта.

- Да, сър.

К е иСта се приближава до гордото момиче, сваля шлема си и б о иСната маска. С изненада установявам, че е тъмен като мен - дори по-тъмен, - въпреки че косата му е толкова късо подстригана, че изглежда почти гологлав, а очите му са златисти и пронизващи като на ястреб. Изглежда на около шестна иСетина години, но в погледа му се чете твърдост, опит, к о иСто подсказва по-голяма зрялост.

К о иСе К е иСта, че познава така добре командира?

Доспехите му са различни от тези на другите джату, по-богато украсени. Татко веднъж ми каза, че доспехите на всеки джату са изписани с хе м а иФ и иСки символи, бележещи отдавна водени битки, отдавна извоювани победи. К е иСта има няколко символа повече от тези на други джату, които съм виждала, емблема на ревящ орилион на двете рамена.

Може би са му предадени по наследство от баща му или дядо му. Аристокрацията разполага с такива неща. Така или иначе, доспехите го открояват като нещо повече от останалите джату. Несъмнено е и по-богат. Сигурно е няко иСот хе м а иФ и иСките благородници, за които съм чувала толкова много. Това би обяснило и взаимоотношенията му с командира и защо съвсем споко иСно се обажда без разрешение. Гордите, фини черти на момичето излъчват недоверие.

- Не се доближава иСповече! - зъби се тя, а кафеникавата ѝ кожа пламва от гняв. - Няма да слушам повече лъжи! В о иСници в императорската армия? Опрощение? Лъжи, само лъжи! Просто искате кръвта ни да се лее по този под, за да я продадете, негодници такива!

Тя замахва с меча към него.

К е иСта вдига ръце в жест, к о иСто да я успокои.

- Истина е. Свободна си да направиш каквото пожелаеш - казва. Поглежда към останалите от нас. - Всички сте свободни да постъпите както желаете. Ако искате да си тръгнете още сега, можете да го направите.

Из залата се разнася шепот, несигурен, но изпълнен с надежда. Брита се върти неспокойно до мен.

- Мислиш ли, че казва истината?

За един кратък, ярък момент си позволявам да повярвам на К е и Ста, да приема думите му за чиста монета. После си спомням Йонас и как заби меча си в корема ми с все сила само часове след като ми каза колко съм красива.

Тялото ми пак се стяга от напрежение.

К е и Ста няма да е по-различен, когато настъпи решителният момент. Независимо какво прави в момента, ще покаже истинската си същност съвсем скоро. Всички го правят.

- Не - казвам и клатя глава.

Наблюдавам уморено как другият джату се обръща към командирите, за да възрази.

- Но, капитан Келечи... - възкликва друг.

- Нима ще допуснете подобно нещо! - вика трети.

По-високият командир вдига ръка, за да усмири всички.

- Новобранец К е и Ста е прав - гърми гласът му. - Алаките или искат да са тук, или не. Неохотният в о и Ън е безполезен в о и Ън. Всички сте свободни да напуснете, ако желаете, но не забравяйте, че сте нечисти, а светът навън ще ви вижда само като такива. Да не споменаваме смъртовоите, които ще дойдат за вас, където и да се скриете.

Т о и Скимва и джату с нежелание отварят вратите, подчинявайки се на командата му.

Наблюдавам напрегнато всичко това, Брита също.

Момичетата наоколо мърморят под нос и се чудят как да постъпят.

К е и Ста отново пристъпва напред.

- Можем да гарантираме сигурността ви до границите на Хема и Фа - казва. - След това оставате сами. - Поглежда многозначително към гордото момиче и всяка надежда, която таях, се разбива на пух и прах в устата ми.

Ето го условието. Да, можем да си отидем, но излезем ли от портите на Хема и Фа, се връщаме към стария си живот - към Смъртния указ, постоянната заплаха от смъртовоите... К е и Ста е съвсем като останалите, предлага ни невъзможни сценарии и ги нарича избор.

Гордото момиче, изглежда, също разбира това, защото мести поглед от отворената врата обратно към него.

- Имаме ли думата ви? - пита тя с недоверие и поглежда към командира, когото кима.

- Заклевам се пред куруто на Ойсомо - отвърща К е и Ста, като се опира на свещения символ на слънцето. - Но ще ви кажа следното: на тренировъчния терен можете да постигнете нещо, да станете някога. Можете да се превърнете в боици и щом това се случи, ще получите опрощение. А можете да прекарате живота си като низвергнати отломки от обществото във вечен страх от Смъртния указ. Истината е проста: или сте с нас, или сте против нас. Изборът е ваш.

След като ѝ се покланя бързо, то и се връща на мястото си в редицата. Благодарна съм, че се махна - яд ме е на себе си, че почти повярвах на думите му. Защо бих си помислила дори за миг, че може да е по-различен от Йонас и останалите?

Вниманието ми отново се насочва към момичето, което стои в средата на залата, а очите ѝ са мрачни и посърнали. Отново поглежда към вратата, после пак към редицата. Погледът ѝ сари между двете - вратата, редицата, редицата, вратата.

Виждам как умът ѝ препуска, как прави същите сметки като моя. Накрая взима своя избор. Изправя гръб и застава в редицата, царствена като кралица. Остава. Почти долавям доволната усмивка на К е и Ъга, когато бавно, но сигурно, и останалите момичета последват примера ѝ.

8

Щом момичетата са отново в редиците и всичко е както беше преди малко, повисокият командир застава на края на трибуната и сваля б о и Ъната си маска. Лицето му е едновременно надменно и властно: толкова тъмно, че наподобява цвета на среднощното небе, и толкова сурово - суровите му, тъмнокафяви очи ни пронизват над остриите като ножове скули.

- Аз съм капитан Келечи, командир на джату, разпределени към Варту Бера, почетната ви тренировъчна база - обявява т о и Ъ, а гласът му кънти из залата. - Пред вас стоят н а и Ъ-скорошните новобранци за Варту Бера. - Сочи към редицата от момчета, които бързо свалят шлемовете и маските си. - Тук са, за да служат като ваши уруни, ваши братя по оръжие. След края на първите ви три седмици подготвително обучение те ще се присъединят към вас и ще ви помагат през идните месеци на б о и Ъното поле. Надяваме се, че ще изградите тра и Ъни и дълбоки партньорства с тях, които ще останат дълго след като напуснете тези стени.

- Братя? - шепне под нос Брита, а смаяното ѝ изразжение е точно отражение на моето. Не мога да си представя което и да било от тези надути момченца да бъде м о и Ъбрат. До нас едно момиче с дълги плитки мърмори тихичко:

- По-скоро шпиони, които ще следят дали си знаем мястото.

Капитанът продължава, без да обръща внимание на шушуканията:

- Както несъмнено ви е известно, смъртовоите са започнали да се събират в първичната си територия на гнездене в планината Н'О и Ъ, стотици хиляди са.

- Стотици хиляди... - шепне Брита като ехо на собствените ми мисли. Знаех, че смъртовоите са много, но никога не съм си представяла същинските размери на ужаса.

- Това, което може би не знаете, е, че Хе м а и Ъга стои на пътя им. Затова император Гезо реши, че всички алаки - дори новачките - трябва да се изпращат на месечни набези както за да отслабим тяхната сила, така и за да подготвим вас за военния поход. Трябва да знаете всичко за врага си, всяко негово предимство, всяка слабост, преди да се изправите срещу него на б о и Ъното поле, а новобранците ще ви помагат в тази задача.

Избухва шепот. Месечни набези? Значи ли това, че трябва да се изправим срещу смъртовоите там, навън, в дивото?

Докато се задавам от ужас, капитан Келечи продължава:

- В идните месеци ще се срещнете лице в лице с н а и Ъ-страшните чудовища в цяла Отера, но няма да сте сами. Вашите нови уруни ще бъдат до вас във всяка ваша

стъпка. Дори по време на първоначалното ви обучение те ще бъдат от другата страна на стената, ще чакат да се присъединят към вас като ваши братя по оръжие.

То и Справи знак към новобранците, а те оформят редица зад него, застанали в ст о и Ска мирно. По-дребният командир, к о и Сто мълча през цялото време, ни дава сигнал да направим същото. Отнема ни малко повече време, джату ни блъскат, но скоро стоим в редица точно срещу момчетата, а двамата командири са лице в лице.

Когато всички са по местата си, капитанът и безмълвният му съратник отново дават сигнал, а новобранците правят крачка встрани, след което бавно започват да се източват по кра и Нашата редица.

Сега вече разбирам какво става. Така ще определят партньорите ни: ще се съберем с онзи джату, к о и Сто се озове до нас, щом капитан Келечи даде знак.

Сърцето ми се качва в гърлото с всяка стъпка, която правят новобранците. *Моля те, не ме събирай с жестоко момче или такова, което мрази алаки*, умолявам ОиСомо без глас. Лицето на И@онас минава пред погледа ми, а аз го прогонвам и се моля още по-усърдно. *Моля те, моля те, моля те...*

Процесията продължава, сякаш се проточва вечно, а редицата на новобранците постепенно и бавно достига края на нашата. ПокрайСмен се изреждат всякакви момчета - високи, ниски, пълни, слаби; южняци, източни, западняци, северняци; до един гледат заплашително, мнозина едва прикриват подигравателното си изражение. Вече съм толкова притеснена, че дланите ми се потят, а стомахът ми е на възел. Внезапно рязко осъзнавам колко мизерно изглеждам - с мръсна коса и нечисти дрехи, без маска на лицето.

Свеждам очи и усърдно се старая да не откъсвам поглед от земята, не мога да гледам повече. Няма начин молитвите ми да получат отговор. Момчетата очевидно имат също толкова желание да са тук, колкото и ние - някои са гневни, дори не желаят да ни погледнат в лицето. Само мога да си представя какво си мислят, наясно, че ще трябва да де и Сстват рамо до рамо с нечисти момичета. Потомки на демони, достатъчно силни да ги разхвърлят като парцалени кукли, както направи гордото момиче.

Продължавам да се потя, а очите ми са упорито забити в пода, когато н а и С-последувам командата:

- Спрете.

Известно време не мога да вдигна поглед. Какво ще открия, когато го направя - отвращение? Страх? Преглъщам с усилие и се подготвям за разочарование. После вдигам глава. За моя изненада, пред мен стои ниско момче от Запада, с черна коса и три татуирани линии от върха на брадичката до устните. Когато ми се усмихва, кафявите му очи са мили и добри, а аз усещам същинско облекчение. Не е от по-едрите момчета, от заплашителните. Всъщност, ако притворя очи, добива почти момичешки вид с дългите си мигли и срамежлива усмивка. Отвърщам на тази усмивка, а възелът в стомаха ми се отпуска.

Тогава капитан Келечи извиква:

- Новобранци, още една крачка встрани и застанете лице в лице с партньорката си.

Още една крачка?

Ужасът ме залива, когато западнякът вдига извинително рамене и се подчинява на заповедта, застава и ъки пред момиче с пламтящо червена коса. Поглеждам нагоре и ме

обхваща отчаяние. Строги златисти очи надничат към моите. Тези на новобранец К е и Га. Т о и Се новият ми партньор.

Едва чувам как капитан Келечи започва отново да говори, едва долавям каквото и да било извън паникьосания ритъм на сърцето си.

- Запознай се! - издава команда капитанът.

К е и Га ме поглежда безизразно.

- Аз съм К е и Га - казва. - К е и Га от Гар Фату.

Необходима ми е цялата сила, за да продължа да го гледам в очите, вместо да сведа глава от срам. Н а и С накрая успявам да отговоря:

- Дека от Ирфут - мънкам.

Т о и Скипа.

В този момент капитан Келечи и партньорът му вече са се обърнали лице в лице един към друг.

- Протегнете ръце - нарежда ни капитанът, протягайки своята ръка към безмълвния командир, к о и Го все още стои с маска, за разлика от останалите мъже.

Сега вече съм повече от сигурна, че е жена.

Тя го хваща за предмишницата и т о и Справи същото, странна имитация на брачен ритуал.

- Протегнете ръце един към друг в духа на б о и Гното другарство.

С К е и Га се обръщаме един към друг и повтаряме жеста.

Потрепервам, когато дланта му докосва моята. Топла, мазолеста... Има опитни ръце - ръце на м а и Стор на меча. Ръце, каквито Й@онас използва, за да заби меч в корема ми. Споменът ме разтърсва и с усилие си налагам да не дръпна ръка. Гледам го в очите и се опитвам да премина отвъд границата на страха си.

Неговите очи обаче се отклоняват, лицето му се затваря в студено изражение. Хватът върху ръката ми отслабва.

Почти изпитвам благодарност, когато капитан Келечи отново започва да говори.

- От сега нататък, до мига на вашата смърт, сте свързани - обявява т о и С - Братя и сестри по оръжие. Уруни.

Думите му ме карат да треперя. Това е почти като... лошо предзнаменование... Когато отново поглеждам нагоре, изражението на К е и Га е по-мрачно и по-сурово от преди. Едва дишам, едва стоя на краката си в такава близост до това момче, което ще бъде връзката ми с нормалния свят. Свят, от к о и Го вече не съм сигурна, че искам да бъде част. Свят, к о и Го определено не иска нито една част от мен.

- Добра среща, К е и Га - казвам и се старая да потисна смущението си.

Т о и Скипа рязко.

- Добра среща, Дека от Ирфут - отвърща.

После пуска ръката ми.

С това церемонията приключва. Момчетата излизат от другия край на залата, следвани от командирите си, а вместо тях се връщат превозвачите. Става толкова бързо, че едва забелязвам двамата служители в жълти роби, които заемат местата си на празните подиуми, едва забелязвам как се нареждаме отново в редица, но този път пред подиумите. Сега започва същинският прием. Момчетата отиват до служителите, които ги преглеждат и записват данните им в своите свитъци със съ де и Ствието на помощници в кафяви роби, които сноват напред-назад като мравки.

Момичето на иСотпред в моята редица - крехка, болнава на вид южнячка - хлипа, докато помощниците я ръчат и попипват, и я разпитват на висок глас за данните ѝ - Височина - пет педи и три пръста. Силно недохранена. Първи признаци на скорбут. Веждите ми се сключват от изненада. Недохранена? Как е възможно това момиче да е недохранено, а аз не, след като спях няколко седмици на кораба? *Ненормално...* Думата прокънтява като шепот в главата ми за пореден път и заличава всякакви мисли за К е иСга и студенината, с която ме гледаше. Обръщам гръб на страховете, шепнещи в главата ми, опитвам се да намеря причините за разликите между мен и момичето. Може би някои алаки са по-болнави, а други, като мен, са по-здрави по природа. Има много възможни обяснения.

Превозвачът на момичето, набит брадат мъж, възразява шумно, когато му плащат само половин торба злато.

- Обещахте ми ш е иСет оти за момиче! Ш е иСет! - пени се т о иС

Отговорът на помощника е гръмък и непоколебим.

- Тази е болна и недохранена. Бяхте предупредени да не увреждате имперската собственост.

Имперската собственост. Обзема ме погнуса при тези думи. Нали уж трябваше да сме в о иСници.

Всички превозвачи вече са в средата на залата, с изключение на Белоръката, не че ме изненадва това, че я няма. Не мисля, че има нужда от златото, което раздават за услугите на превозвачите. Даже ми се струва, че за нея пътуването ни беше по-скоро забавление, отколкото нещо друго. Не за пръв път се чудя коя е тя и защо е поела на такава мисия, сякаш само заради тръпката.

Докато въпросът се върти из ума ми, до ноздрите ми достига отвратителна миризма на изгоряло, последвана от отчаяни писъци. Обръщам се в посока на звука, а мускулите на тялото ми се напрягат. Един от помощниците топи ръцете на червенокосата в съд, пълен с нещо, което прилича на течено злато.

Прокълнатото злато, собствената ни кръв.

В устата ми се събира кисела горчилка, в стомаха ми се надига жлъч, но аз преглъщам, поглеждам към момичето, което риде неконтролируемо и се взира в ръцете си. Позлатени са - златни от връхчетата на пръстите до лактите. Сякаш е почти мъртва - почти потънала в златен сън. От тази мисъл потта рухва на струйки по гърба ми, а междувременно редицата минава отново напред.

Позлатяването няма да е болезнено, окуражавам се аз. Само ще пощипе малко. Съвсем мъничко. Но знам, че не е вярно. Миризмата на изгорено се усилва, по-прясна и по-дълбока от миризмата, която понякога ме преследва в спомените. Има нещо в това прокълнато злато в съда, нещо в начина му на приготвяне, което го кара да залепва за кожата на алаките.

Следват още писъци, а на мен започва да ми причернява. Усещам как искам да изляза от кожата си, тялото ми е на ръба на силите си.

- Дека. ди ша иС Дека! - долита гласът на Брита, сякаш отдалеч. Обгръщат ме меки ръце. Безопасност. Топлина.

- Тук съм, Дека - шепне гласът ѝ. - С мен си в безопасност. В безопасност.

Безопасност...

Минават няколко мига, но н а и С-сетне си поемам дъх на пресекулки и успявам да кимна.

- Добре съм - отвръщам с дрезгав глас.

Преглъщам жлъчката и опъвам гръб точно когато помощникът топи ръцете на момичето пред мен. Когато ги изважда, златото сияе върху кожата ѝ . Ръцете ми треперят. Аз съм следващата.

Служителят, представител на Изтока, седи над мен, блед и заплашителен под приглушената светлина.

- Пристъпи напред, дете - вика ме т о и Си властно намества очилата си.

Когато се приближавам, се обръща към помощника.

- Име? - пита го.

- Дека от Ирфут - прилежно прочита от свитъка помощникът.

- По своя воля ли си тук? - пита служителят.

- Да - прошепвам. От другата страна на залата друго момиче пици, когато двете ѝ ръце потъват в съда. Вонята на изгоряла плът се надига, а заедно с нея и моят страх.

- По-високо.

- Да, по своя - казвам. Опитвам се да не поглеждам пак към съда.

- Търсиш ли опрощение?

- Да.

Служителят кима доволно.

Сковавам се, когато един от помощниците започва да ме преглежда, а грубите му ръце ме побутват и подръпват по цялото тяло.

- Тегло - средно, височина - пет педи и пет пръста, коса - черна, очи - сиви, без отличителни белези, в отлично здраве.

След като ме оценяват, помощникът насочва отново вниманието ми към служителя, к о и Сто продължава с въпросите. Извивам врат, за да гледам нагоре към него.

- Заклеваш ли се във вярност на император Гезо и неговите армии?

Този въпрос е неочакван, затова ми отнема известно време да отговоря.

- Да - казвам н а и Снакрая. Следват още писъци, а гърбът ми подгизва от студена пот.

- Доведе те Дамата на еквите.

- Дамата на... - Трябва ми известно време, за да се сетя, че говори за Белоръката. Разбира се, че ще я нарекат така, заради Б р а и Ма и М а с а и Ма. Държи се с тях като със спътници, а не като с добитък за превоз. - Да - потвърждавам, преодолявайки паниката си.

Служителят кима отново.

- Не те е наранявала физически, не се е опитвала да продаде благодетелта ти на други?

Примигвам, смутена от въпроса. Сега разбирам какво се е случило с момичетата с празните погледи. Превозвачите са били длъжни да ги пазят непокътнати, но ако съм научила нещо през последните няколко месеца, то е, че хората често постъпват така, както не трябва. Пред погледа ми минават образите на старейшините с ножовете и кофите, извисили се над мен, готови за поредното кръвоизточване. Поемам дълбоко дъх и издишам, за да прокудя спомена.

- Не - отговарям н а и Спосле.

- Е, какво облекчение - промърморва под нос служителят. - За тази няма нужда да се попълват допълнителни свитъци.

Стискам зъби. Момичетата са поругани, животът им е съсипан, а то и Смили само за това, че ще трябва да води документация. - Също като джату, които току-що си тръгнаха с фалшивите обещания за права и свободи. Налага се пак да вдишам и да издишам, за да прикрия яростта от лицето си.

Обръща се към помощника.

- Златото - заповядва.

Когато помощникът тръгва за съда, служителят отмества очи към мен.

- Това злато е разработено специално за да ви бележи като собственост на императора. Ще избледнява с всяка изминала година и ще изчезне съвсем, когато достигнеш два и Сетата година на службата си. Златният сън няма да го премахне, така че не се опитвай и да се самоубиваш, за да намалиш срока.

Не се опитвай... да се самоубиваш...

Вече съм в такова състояние, че мислите ми не успяват да се оформят дори наполовина. Докато не а и Сетне успея да вникна в това, което казва, помощникът вече вдига ръкавите ми и топи ръцете ми в съда. От устните ми се откъсва стон, макар че усещам само кратко, ледено опарване, преди златото да покрие кожата ми. Опитвам се да не реагирам на миризмата на изгорялата ми плът, но тялото ми потреперва отново, а горчилката в устата ми се усилва, докато ужасяващата смрад се носи под ноздрите ми.

- Позлатена е - обявява помощникът.

- Надлежно вписана - заключава служителят. Сега отново ме гледа отгоре през очилата. - Носи гордост и чест на Отера в идните години, алаки - и ти, и твоят уруни. Започвам да повръщам в мига, в който ме извеждат от залата.

9

Стомахът ми е празен. В него няма нищо освен жлъч и прах. И само това ме спасява от гнева на двамата джату, които пазят моята група, когато повръщам неистово пред залата. Ръцете още ме болят и парят от позлатяването, но вече усещам как заздравяват, как се изгражда новата кожа под тънкия сл о и Сзлато, к о и Сго, странно, но е гъвкав като плътта под него. Наистина има нещо хитроумно в сместа, която използват.

По-ниският джату се подсмихва с отвращение.

- Я се стегни, твар. - Избутва ме напред към редицата тежки фургони, които приличат на затворнически коли, чакащи да ни натоварят при изхода.

Общо са два и Сет, всеки с различен цвят, обозначаващ различните тренировъчни терени, пръснати из хълмовете в покрайнините на Хе ма и Фа. С Брита ни насочват към фургоните със застрашителен червен цвят, които чакат в края на редицата. Това са колите за Варту Бера. Поне сто момичета ще бъдат отведени там, преди да падне

нощта. Новобранците джату със сигурност вече са на път, готови за своето първоначално обучение.

Миризмата на страх се усилва с приближаването ни до фургоните, а момичетата се вкопчват отчаяно една в друга и си шепнат - слухове, предположения, всичко, което са чули по време на пътуването си насам. Умът на Брита обаче още кръжи около новите ни уруни.

- Чудя се защо не искат да започнем обучението си заедно с тях още сега... - мърмори тя. В гласа ѝ се долавя странен нюанс.

Поглеждам я и виждам как предпазливо притиска златото върху ръцете си. Съска леко, а очите ѝ се насълзяват, така че се приближавам още по-близо.

- Кожата отдолу ще заздравее съвсем скоро - шепна. - Всичко ще е наред, ще видиш.

Брита диша на пресекулки, кима.

- Чухте ли? - шепне червенокосото момиче, което видях как позлатяват. - Обучението в лагера ще се води от Сенките, личните шпиони на императора.

- Чувала съм, че всички са жени - отвръща друга, ниска и тъмна.

Споменът за по-дребния командир веднага изплува в съзнанието ми.

- Жени ли? - пита още едно момиче. - Не може да бъде. Кой и Се чувал за жени учители?

Аз със сигурност не съм.

Безграничните мъдрости забраняват жените да работят извън домакинството си, освен ако не трябва да служат на съпрузите и семействата си. И все пак може би наистина ще има жени учители във Варту Бера - шпионки.

Чувала съм за Сенките на императора - всички са чували. Изпращат ги тогава, когато императорът има нужда от бързо и безшумно свършена работа. Говори се, че имат сили, надвишаващи тези на нормалните хора, че могат да се сливат със сенките, както подсказва името им, и да атакуват врага от огромни разстояния. Те ли ще са наши учителки? Дори не мога да си го представя.

Червенокосото момиче до мен клати глава.

- Чух, че нямали друг избор, освен да използват жени. С мъжете превозвачи се случвали твърде много злополуки. Нали видяхте някои от момичетата...

- Брита, Аша, Адуапа, Белкалис, Дека - излаи́ва ниският джату, прочитаи́ки имената ни от някакъв свитък. - Размърдаи́те си задниците!

Аз бързам напред, опитвам се да не обръщам внимание на тремора, който още разтърсва тялото ми, докато тичам към фургоните. Позлатяването не беше толкова болезнено, но онази миризма, ужасната воня на изгоряло, още стои в ноздрите ми и извиква спомени, които предпочитам да останат погребани окончателно. Докато джату и партньорът му отварят вратата, за да ни вкарат вътре, поглеждам към Брита. Изглежда малко по-добре, цветът се е върнал донякъде на лицето ѝ.

- По-добре ли си? - питам.

Тя кима, а ниският джату заключва вратата зад нас.

- Натоварени! - извиква по-високият и удря по покрива.

- Тръгвайте! - извиква ниският.

- Тръгвайте! - повтаря високият и пак удря.

Фургонът потегля и затраква по улицата. Отдалечаваме се от Джор Хол, а аз оглеждам вътрешността на фургона. С нас има още три момичета. Две са близначки, тъмни като непрогледна нощ, така че веднага ми става ясно - сигурно са нибари,

крайно независимо племе, което живее в планините на най-отдалечените Южни провинции. Трябва да са преживели много злополучни събития, за да стигнат дотук. Нибари са яростно верни едни на други, а мама ми е казвала, че те всъщност не почитат Ойсомо, а някакъв таен бог отпреди множеството племена да се слейт в Единното кралство.

Още по-обезпокоителна е последната ни спътничка, гордото момиче. Тя се свива възможно най-далеч от нас, черната ѝ коса е разрошена бурно около лицето ѝ, а тя не откъсва непоколебимия си поглед от решетката на вратата, която ни дели от външния свят. Може би вече съжалява за решението си да остане.

Иска ми се да ѝ кажа, че няма път за бягство. Дори да нямаше метална решетка на вратата, от другата страна щеше да има джату, с когото да се разправи. Към всеки керван от фургони е назначен по един отряд, а всички войсници са обучени да се справят с алаки. Не бих се изненадала, ако сред тях има и новобранци, придружаващи новите си „сестри“. Налага се да преглътна горчивината, която се надига в мен при тази мисъл.

Фургонът трака по пътя, колелата му се удрят шумно в паветата. Въпреки това тишината е оглушителна, както и напрежението, което се вие покрай нас като дим. Брита се върти неспокойно до мен. Тя е от хората, които не обичат неловката тишина или каквато и да било тишина, ако става въпрос.

- Е, ето ни заедно - казва тя и успява да извади най-жизнерадостната си усмивка. Когато всички погледи се насочват към нея, тя се намества смутено, но смело продължава: - Някой да има някаква представа какво ни чака там? Освен новобранците де. - Тя се засмива нервно на този неособено успешен опит за шега.

- Да не мислиш, че това е игра? - сопва се гордото момиче, а орловите ѝ черти се обострят още повече, когато насочва поглед към Брита. - Да не мислиш, че ни пращат в императорския двор да се учим на обноски и шивашко майсторство? - Момичето се привежда напред с насмешка в очите. - Ние сме чудовища и те ще се държат с нас като с чудовища. Ще ни използват, ще ни източат кръвта и когато приключат, ще намерят каква е окончателната ни смърт и ще ни екзекутират една по една.

Обляга се назад и се мръщи.

- Уруни - ама че лъжи. По-скоро шпиони, които ще следят да не вземем да помръднем крачка встрани или да не избягаме по време на набезите. - Обръща твърдия си поглед към Брита. - Колкото по-скоро разбереш това, толкова по-добре за теб.

Брита се изчервява, в очите ѝ избиват сълзи, а в мен изведнъж избуява гняв. Кое е това момиче, че си позволява да говори така грубо на Брита? И то точно днес от всички възможни дни, след всичко преживяно, след всички унижения. Защо трябва да сипва сол в раната, защо да усилва страданията? Защо трябва да напада единствения човек, който се опитва да разведри атмосферата?

Обръщам се към гордата.

- Няма нужда да правиш това - да я плашиш - казвам. Очи с цвета на среднощ се обръщат към мен.

- Така ли? Може и да живееш с илюзията за това какво представлява цялата ситуация, след като те сложиха с новобранец Кест и прочее - подигравателно ми отвърща тя, - но аз не съм така наивна и предпочитам да се подготвя за това, което предстои, на тишина и спокойствие.

Преди да се усетя, пламъците избухват в мен.

- Това с кого са ме сложили няма нищо общо с чувствата ми - крясвам насреща. - И за да сме наясно, ти сама избра това, точно като нас. Имаше избор, но реши да останеш.

- Не - казва горделивката. - Избрах да избегна Смъртния указ, дори да е само за няколко дни. Избрах да оцелея, вместо да ме екзекутират още щом изляза през вратата. Не бъркай! Решението ми с нещо друго.

- О, я моля ти се, всички избрахме да избегнем Смъртния указ - прекъсва ни раздразнен глас.

Когато се обръщам, два чифта очи ни наблюдават, а в тях ясно се чете раздразнение. Голата глава на по-високата близначка лъщи в мрака на фургона, а тя проточва по южняшки:

- Това е пътят, който всички избрахме. Дали насила, или не, няма значение. Сега сме тук. Ще направим всичко, на което сме способни, или ще умрем, съвсем просто е.

Изненадвам се, че ме защити. Северняците и южняците никога не са се погаждали особено, а акцентът ми ясно ме откроява като севернячка въпреки външния ми вид. Може би тя пет пари не дава за враждата между Северните и Южните провинции.

Мога само да се надявам, че и всички останали са на това мнение.

Двете със сестра ѝ изглеждат по-големи от нас - може би на около осемнайсет, - макар че тя изглежда много по-буйна от по-ниската, по-дребната сестра, чиято черна коса е сплетена на ситни плитки, спускащи се по гърба ѝ. Когато вдига рамене, лунната светлина танцува по сложните белези, красящи бузите и раменете ѝ. Сърцето ми се свива, защото ги разпознавам. Това са племенни белези, вероятно са издълбани в кожата ѝ още преди обръщането на кръвта ѝ, преди прокълнатото злато да започне да лекува раните. Южните племена отбелязват принадлежността си към племето с тези знаци. Мама също имаше по един на всяка буза.

- Нека тогава да извлечем най-доброто от ситуацията, като станем приятелки - казва Брита. Другите се обръщат към нея, а тя се свива за миг. После изправя рамене. - Или поне съюзници - довършва със заекване. - Искам да кажа истински, не като новите ни партньори.

Не мога да не се възхитя на нейната смелост.

- Брита е права - казвам аз. - Отиваме на непознато място, за да се изправим срещу ужаси, които не можем да си представим. Може да ги понасяме сами. - Тъмно мазе. Златна кръв по камъните. - А може да се обединим и да си помогнем. Брита ми е помагала и преди. Спах през цялото пътуване през морето, а тя ядеше порциите ми, за да не предизвикваме подозрение и пътниците да се чудят как мога да живея без храна.

- Голяма саможертва. - Гордото момиче оглежда пренебрежително пухкавите форми на Брита. - Няколко дни пиршества за чужда сметка.

Сарказмът ѝ ме дразни.

- Става дума за четири седмици - студено отвърщам аз. - Почти месец.

Сега вече се ококорва насреща ми.

- Месец?! - възкликва.

Момичетата ни бари също са смаяни.

- Месец? - чуди се по-високата. - Изглеждаш доста добре за човек, който не се е хранил цял месец.

По-дребната се съгласява с кимане, но продължава да мълчи. Започвам да се чудя дали изобщо може да говори.

- Не мисля, че нашият вид може да умре от глад - казвам.

- Не може. - Мрачното изражение на горделивката подсказва, че го знае от личен опит. - Но пък недохранването ни се отразява лошо. Способността ни да се самоллекуваме стига само донякъде, имаме нужда от храна, за да я поддържаме. - Оглежда ме от глава до пети. - Косата ти е лъскава, а тялото ти не е измършавяло. Кожата ти е опъната и гладка, нямаш рани около устата. Преди колко време, казваш, си гладувала?

Докато се опитвам да си спомня, Брита се привежда напред.

- И още не е яла.

Изненадано примигвам, защото осъзнавам, че е съвсем права. Кога ли последно съм яла или пила нещо? Опитвам се да си спомня този ден, но спомените ми се движат като плаващи пясъци, което ми се случва, откакто ме държах затворена в мазето.

Горделивката извива устни в подигравателна усмивка.

- Ти си ненормална - казва с отвращение.

Аз стискам очи при тази дума, а по-ниската нибари се размърдва до мен и се обръща към гордото момиче.

- Всички сме така - включително и ти - изсумтява тя. Точно като сестра си има проникателни очи и непокорно изражение. И не и сните бузи и рамене са покрити с ритуални белези. - Как иначе мислиш, че беше способна да разхвърляш онези стражи в Джар Хол? Познаваш ли друга човешка жена, която да притежава подобна сила?

Момичето се вкаменява.

- Разбира се, че го осъзнавам...

- Не може да се подиграваш на някого, че е ненормален, когато ти самата си смятана за такава от други хора - прекъсва я по-ниската нибари.

- Още една причина да се обединим - обажда се Брита и протяга ръка към близначките. - Аз съм Брита - представя се тя.

Близначките оглеждат ръката ѝ, после се споглеждат. По-високата, с голата глава, първа отвърща на жеста.

- Аз съм Адуапа, първородна дъщеря на Табело, вожда на нибари.

- Аз съм Аша, втора дъщеря на Табело, вожда на нибари - казва по-ниската, а плитките ѝ се полюшват, кима.

Когато и двете се обръщат към мен, протягам ръка.

- Дека от Ирфут - казвам и стискам ръцете им една по една.

- Добра среща - отвърщат те в един глас.

Всички се обръщаме към горделивката. Първоначално само ни гледа отвратено. Накрая въздиша и завърта очи от досада.

- Добре де, аз съм Белкалис от Хуалпа - казва и назовава далечен град на запад, близо до границата с Непознатите земи.

- Добра среща - казваме всички.

- Това не ни прави приятелки - ръмжи тя.

Широката усмивка на Брита разкрива трапчинката на лявата ѝ буза.

- Но ни прави съюзнички.

Кимам.

- Нека си пазим гърбовете и да си помагаме колкото можем.

Това твърдение сякаш успокоява Белкалис.

- Колкото можем - повтаря, а после добавя: - Но да знаете - аз ще избягам от тази дупка възможно най-скоро.

Брита смръщва вежди.

- Значи не искаш да се пречистиш? „Благословени са слабите и покорните, смирените и верни дъщери на мъжа, защото са неопетнени пред взора на Безграничния баща.“ Това казват Безграничните мъдрости.

Белкалис върти отегчено очи.

- Наистина ли вярваш на тези дрънканици? Чистотата е илюзия. Както и опрощението и всичко останало, което четете там, в проклетата си книга. Човек би си помислил, че точно вие, глупачки, вече трябва да сте го разбрали.

Челюстта ми за малко не увисва. Никога не съм чувала някой да говори за Безграничните мъдрости по този начин, а още по-малко за чистотата. Мигом поглеждам нагоре и изпращам бърза молитва за прошка към Безграничния отец. *Моля те, моля те, моля те, не ни наказвай заради това.*

Обръщам се към останалите.

- Може би трябва да се помолим - предлагам.

- Щом ти е толкова важно - вдига рамене Адуапа. Ясно е, че няма намерение да го прави. Нито сестра Ъ, нито Белкалис. Нима има нещо в Южните провинции, което кара хората да се опълчват на Безграничния отец по този начин?

Изобщо не искам да участвам в това. Не искам да участвам в нищо, което може да ме върне обратно в онова мазе - обратно при цялата кръв, при цялата болка...

Олеква ми, когато Брита се присламчва към мен.

- Аз ще се помоля с теб, Дека - казва тя и протяга ръка.

- Благодаря ти - шепна и я поемам в своята.

Двете се молим безмълвно, докато колата ни отвежда към покрайишните на столицата.

*

Както се оказва, нашата крайна точка са поредица от самотни хълмове в самия край на града, точно до стената. Нощта се е спуснала и потискащ полумрак поглъща кервана от фургони, пълни с алаки, които си проправят път към хълма. Въпреки мрака виждам всичко идеално: голямата сграда на върха на най-високия хълм, прозорците, ситни като главичките на топлийки, лъскавите, червени стени. Около нея витае нещо застрашително, почти злокобно, но вероятно така е замислена. Тези стени, тези малки прозорчета до голяма степен имат за цел да държат обитателите си вътре, а не да задържат прииждащите отвън. Сигурно това е Варту Бера, нашата тренировъчна база.

Устата ми пресъхва само от размерите ѝ. Прострелите се нашироко хълмове, езерото в средата - Варту Бера е достатъчно голяма територия, за да побере цяло село. Всъщност до голяма степен прилича на село, с всички малки построиски, заобикалящи голямата на върха. Единствената разлика е, че всичко тук е построено за война. Ако притворя очи, в далечината мога да различа нещо, което прилича на пясъчник, както и острите колове, стърчащи от дълбините на заобикалящия теренаров. Не се налага да питам, за да разбера, че са поставени там за алаките, решили да

избягат по този маршрут. На стените се извисяват наблюдателни кули, до една гъмжащи от въоръжени джату. Новите ни надзиратели. К е и Га и останалите може и да твърдят, че сме в о и Ни по избор, но на мен ми е пределно ясно за какво става дума. Дори редовните в о и Ници ги наказват за дезертьорство, а ние сме далеч от редовни, откъдето и да го погледнеш.

Мисълта е неприятна и затова се опитвам да я потисна, а междувременно портата се отваря и ние прекосяваме моста, за да започнем спускането. Н а и С накрая стигаме до широкия двор на н а и С-голямата сграда, където ни чакат жени на средна възраст в оранжеви роби, наредени в редица до статуята на император Гезо. Изненадата ме пронизва от глава до пети, когато осъзнавам, че не носят маски, че главите им не са покрити, а на коланите им са запретнати нещо като къси дървени бастуни. Отклонявам очи, зашеметена от тази гледка.

Тези ли жени ще ни обучават?

Напрежението ми расте, кръвта ми кипи под кожата, а фургоните н а и С сетне спират.

- С л и з а и Г е! - Този вик се предава от джату на джату. - Освободете алаките!

Когато ключът щраква в ключалката на вратата, с Брита се споглеждаме за последен път.

- Бъди силна - шепне ми тя, а лицето ѝ е преbledняло в мрака.

- Ти също - отвърщам и аз шепнешком.

Навън е все още топло, когато излизаме от колата и се присъединяваме към тълпата момичета, събрани в двора. Изглежда, тук температурите не играят хаотично както на Север. Въздухът е влажен и е изпълнен с някаква остра, металическа миризма. Не се налага да вдишвам дълбоко, за да разбере, че мирише на кръв, на прокълнатото злато. След месеците в мазето разпознавам мириса ѝ от н а и С-бегъл полъх.

Напрягам се още повече, когато една солидна матрона с впечатляваща гръд се отделя от групата. Почти напомня на бик, с изпъкнали вежди и малки, лъскави очички. Поглеждам надолу, смутена от непокритото ѝ с маска лице, и забелязвам малката татуировка на слънце върху горната част на ръката ѝ - яркият червен цвят веднага бие на очи. От гърлото ми се изтръгва ахване. Илм-куру, емблемата на червеното слънце. Емблемата на храмовите девизи, на неомъжените жени, Застигнати от нещастieto да останат на служба в храмовете и други места за почитане на бога.

Сега разбирам защо всички тези жени са непокрити, а лицата им са без маска, изложени пред погледите на джату. Те не са нашите нови учителки, те са жените, които служат при тях.

- Последвайте ме, неофити! - изграква старшата и влиза в сградата.

До днешния ден никога не бях чувала думата „неофит“, но разбирам, че говори за нас. Нарещам се в редицата с другите момичета от фургоните, следвайки жената през огромната арка. Върху н а и С-големия камък на входа има символ на слънчево затъмнение, макар че е очукан и пострадал от времето. Веждите ми се сключват смръщено. Заради увредата символът леко се е променил, но ми изглежда познат, сякаш съм го виждала и другаде освен върху печата на Варту Бера.

Къде обаче?

- Побързайте! - реве старшата и ни пришпорва надолу по стълбите към дълбините на сградата, към подземна баня, състояща се от поредица облицовани с плочки вани.

До всяка вана стоят помощнички в жълти роби, а до тях има приготвени тънки кърпи и остри бръснари. Сърцето ми започва да бие два пъти по-бързо при тази гледка.

- Съблечете се! - излаиџа жената бик.

Когато се обръщаме, стреснати от заповедта, тя попипва с пръсти пръчката, запасана в колана ѝ. Сваляме дрехите си, всички се стараем да де иџтваме бързичко, за да сме сигурни, че не ни гледат. Страните ми пламват, очите ми се забиват в пода, в тавана - където и да е, само не в телата на останалите момичета. Дори така успявам да зърна това-онова: тела с всякакви размери и форми, някои по-окосмени, други гладки, с изключение на косите - някои са като нибари с ритуални белези или татуировки от времената, когато кръвта им не е била обърната в прокълнато злато.

Смаяна съм от това колко различни са телата на момичетата. С мама никога не бяхме добре дошли в женската баня в Ирфут, така че тя бе единствената жена, която съм виждала напълно гола, имаше тяло тъмно и пиџно оформено като моето. Не след дълго само едно момиче остава облечено.

Белкалис.

Тя обвива тялото си с ръџе, непокорен жест, въпреки несигурността и срама, които проблясват в момента в очите ѝ.

Старшата се приближава до нея и повдига брадичката ѝ с дръжката на камшика си.

- Чух, че сред вас има бунтарка - казва с тежък акцент, при к о иџто „р“-тата се откъсват от езика ѝ на вълни. - Сигурно си ти. Кажи, алаки, защо отказваш да се подчиниш на заповедта ми?

- Не желая да се събличам - процежда през зъби Белкалис.

- Срамежливка, значи? - подхилва се икономката.

- Ако така ви устройџа.

- Устройџа ме да се съблечеш!

Чувам пръчката, преди да я видя - нисък свистящ звук, к о иџто разсича въздуха, а после виждам тежката дръжка, стоварена върху гърба на Белкалис. Тя издава глух стон и пада на пода, а златната кръв руџва по гърба ѝ. Въздухът ми секва. Бастунът не е бастун, а рунгу - бухалка, каквато в о иџниците хвърлят по врага. Била съм свидетел на това как де иџтва, виждала съм татко да тренира с нея, както и с много други оръжия, които му бяха останали от службата във в о иџската. Неговата рунгу обаче нямаше бодлива тел, увита около върха, която да разкъсва плътта и костите, както е при тази жена.

Значи така ще ни държат изкъсо.

Старшата се доближава до Белкалис, поставя крак върху гърба ѝ и я притиска в пода. Белкалис скимти от болка, но жената не помръдва. Само я гледа подигравателно със смразяващ поглед.

- Нагъл звяр - казва и изтръгва рунгуто от плътта.

Аз покривам устата си с ръџе, а стомахът ми се обръща, когато из въздуха пръсва още от прокълнатото злато. От гледката на толкова кръв ми прилошава, но това, което виждам отдолу, е по-лошо: цял куп белези, толкова дълбоко врязани по целия гръб на Белкалис, че дори бодлите на рунгуто не са успели да проникнат през тях. Сега разбирам защо е толкова непокорна, защо не отстъпва, когато я заплашват.

Свикнала е на бо иС, на кръв, дори на глад. Щръкналите ѝ ребра и гръбнак, равнодушното и апатично изражение разказват история на неописуем ужас.

Така ли съм изглеждала и аз в онова мазе - със същото безразличие, със същия отказ да присъствам в настоящето?

Старшата става все по-нетърпелива. Отново замахва с рунгуто.

- Няма ли да слушаш, алаки? - надсмива ѝ се тя. - Няма ли да следваш пътя? Значи м а иЩе трябва да го преминеш с бо иС - Пак вдига пръчката, а Белкалис потрепера и се свива.

Сбъркано, грозно движение.

- Не! - викам, преди да се усетя. - Моля ви, не я наранявайџе.

Старшата се обръща към мен, а на лицето ѝ се чете смразяващо кръвта изражение на удоволствие.

- Какво става тук? Бунтарката си имала приятелка.

Оставя Белкалис на пода и се приближава към мен. Сега виждам лицето ѝ отблизо, челюстта е четвъртита, жестока, носът - тънък като острието на нож. Веждите ѝ са гъсти, а очичките проблясват под тях.

- Изглеждаш ми позната - мърмори. - Среждали ли сме се преди?

Клатя глава.

- Отвори устата си и говори, алаки.

Гърлото ми е пресъхнало от страх, но някак успявам да преглътна.

- Не. Никога не сме се срещали. - Гласът ми е дрезгав.

Тя изхъмква.

- Много добре тогава - казва. - Та какво беше, м а иС имаше да казваш нещо за приятелката си. Какво беше?

Очите ми прескачат към златната кръв, която се вие на стру иЃки между камъните. Помня тази кръв, помня как се събираше около мен в мазето...

- Не я наранявайџе... моля ви - прошепвам.

Преглъщам, за да прогоня мрака, ко иСто настъпва, а жената пристъпва към мен и прокарва тежкия кра иС на рунгуто си по врата ми. Очичките ѝ блещукат, когато забелязва, че присвивам очи от драскането на бодливата тел.

- Не исках да ви оскърбя - програвкам, - само исках да кажа, че Белкалис е много... благочестива. Не е свикнала да се разголява пред други хора.

- Благочестива? - Старшата се разсмива на лъжата ми. - Като че ОиСомо ще хаби вниманието си за която и да било от вас, адски създания.

Стискам очи при тази обида, а тя се обръща към Белкалис с тънка усмивчица на устните:

- А ти... значи се казваш Белкалис. Полезна информация.

От другата страна на залата Белкалис ме поглежда с обвинителен поглед, а по тялото ми минава тревожна тръпка. Не исках да стане така, опитвам се да обясня с очи.

Старшата пак я доближава, но този път една от помощничките застава на пътя ѝ и уважително свежда глава в поклон.

- Госпожо Насра, приближава часът. Кармоко ви очакват.

Старшата Насра пуфти недоволно.

- Много добре. Гледайте всички момичета да са чисти, особено тази - сочи тя към Белкалис - и ги обръснете до кожа. Нито една въшка няма място във Варту Бера - и заличава тя и излиза.

Щом си тръгва, помощничката, която се намеси, се обръща към момичетата.

- Измийте се сега и побързайте. Времето напредва. - Насочва друга помощничка към Белкалис. - Заведи я в малката баня. Не искам прокълнатото злато във водата.

Помощничката се покланя и отвежда Белкалис.

- Да, госпожо.

Когато минават покрай Мен, Белкалис ме поглежда.

- Следващия път, когато ти се прииска да ми помагаш - не деиС съска тя.

После я извеждат, а останалите момичета, включително и аз, влизаме във водата. Една от помощничките идва с бръснач и стърже главата ми. Опитвам се да не гледам черните къдрици, които падат във водата, опитвам се да не давам воля на сълзите, които щипят в очите ми. Вече дори не знам какво да мисля. Изтощението, емоциите, позлатяването на ръцете... всичко това ме залива на талази и ме разплаква от объркване.

Но аз ще оцелея, напомням си строго. Ще преживея и това, и всичко, което предстои.

Ойомо, дай ми сили да го изтърпя.

10

След по-малко от час съм чиста и облечена в груба зелена роба и кожени сандали. Освен това, след намесата на помощничките с бръсначите, съм с гола глава като всички останали момичета. Ако съм имала някакви съмнения за новото си положение, те изчезнаха в мига, в който косата ми замина в пещта, сякаш не струва нищо. Безграничните мъдрости казват, че косата на жената е най-голямата ѝ гордост, източникът на нейната грация и красота.

Вече нито едно от момичетата не притежава такава.

От този момент наистина не съм нищо повече от демон, отнета ми е и последната претенция за женственост. Тази осъзната истина ме влудява отвътре, усещам как ми се повдига, докато икономките и помощничките им ни подкарват през оплетените коридори на сградата към огромна централа зала. Там ни чакат момичета, подредени в редица, всички са облечени в кожени доспехи и са запасали дървени мечове. И техните коси, като нашите, са обръснати, но вече са пораснали почти до тила. Предполагам, че са тук поне от няколко месеца.

Това трябва да са момичетата, изпратени преди нас, по-големите алаки.

Най-отпред са застанали три жени без маски, а зад тях гордо се издига флагът на Варту Бера в червено и златно. Очите ми веднага се приковават към жената в средата. Има тъмнокафява кожа, силни мускулисти ръце и строг, нетрепващ поглед. Най-впечатляваща е яркочервената глина, която покрива сложните плитки, усукани около главата ѝ. Много са ми познати, също като силуета ѝ.

Това е безмълвният командир от Джор Хол!

Тя е - но сега е без маска и е облечена в тъмнозелена роба, с голяма златна игла на рамото. Върху иглата е изобразен символът на слънчевото затъмнение от арката на входа. Къде съм го виждала преди? Този въпрос не ми дава мира.

Налагам си да не гледам надолу, когато тя пристъпва напред и вдига ръка за поздрав. Около мен момичетата повтарят жеста с болка в очите. Вероятно и те за пръв път виждат толкова жени без маски.

- Приветстваме ви, уважаеми наши алаки неофити - извиква жената.

- Приветстваме ви! - повтарят момичетата в доспехи, а гласът им е единна, мощна цялост.

По тялото ми минава студена тръпка при този звук.

Строгата жена продължава да говори, а силният ѝ глас отеква през залата:

- От името на Негово Императорско Величество император Гезо Пети, почитаемия владетел и господар на Единното кралство, обичната ни Отера, ви посрещам с добре дошли във Варту Бера.

- Добре дошли! - повтарят момичетата в доспехи.

- Аз съм кармоко ТандивеиС - представя се жената, - главен преподавател във Варту Бера, славната школа, в която се намирате. Обърнете ли се към мен с друга титла, или объркате името ми, ще изрежа езика ви за тази наглост и ще го държа в стъкленица, за да ми прави компания.

При тези думи въздухът изстива, а момичетата започват да се споглеждат уплашено. Безмълвно се опитвам да запамеля произношението безгрешно: Тан-ДИ- в е иС, Тан-ДИ-в е иС

Кармоко ТандивеиС продължава речта си.

- От лявата ми страна е кармоко Калдерис.

Тя прави знак и брюнетка с почти мечешки размери прекрачва трмаво напред и ни оглежда с единственото си ясносиньо око, другото е покрито с кожена превръзка. Иглата със знака на затъмнението блести и на не ѝното рамо.

- Тя ще бъде вашата учителка по въоръжен бо иС през идните месеци. - Кармоко ТандивеиС прави още един знак и кармоко Калдерис се дръпва назад с кратко кимване.

- От дясната ми страна е кармоко Хуон - обявява кармоко ТандивеиС

Напред пристъпва дребна жена с миловидно лице, светла кожа и тъмни очи. Черната ѝ коса, украсена с миниатюрни цветя от скъпоценни камъни, се спуска като река по гърба ѝ. Изобщо не прилича на во иСн, а нежната ѝ усмивка, когато ни кима, само подсилва това впечатление. Тя също носи иглата с емблемата, а когато разсеяно прокарва пръст отгоре ѝ, сърцето ми забива по-силно, макар че не разбирам защо.

- Тя ще бъде вашата преподавателка по бо иСни изкуства - съобщава кармоко ТандивеиС

Миловидната жена отстъпва крачка назад, а тъмните ѝ очи ни оглеждат почти колебливо. Отново се чудя как е възможно да изберат тази жена за наша учителка в бо иСните умения. Прилича на пеперудка, толкова деликатна и красива, може да я смачкаш, без да искаш.

Кармоко ТандивеиС продължава:

- От днес до деня, в ко иСто напуснете Варту Бера, ние, вашите кармоко, вашите преподавателки, ще служим като ваши водачки. Всяка от нас, които сме застанали

пред вас, е служила като Сянка на Негово Императорско Величество, на иС - смъртоносните сред всички негови уби иСци. Всички сме заслужили почетните си места в Хералдическата книга на Сенките, книгата, която описва постиженията на нашето в о иСнство - книгата, съхранявана тук, в прословутия Варту Бера, Дома на жените.

- Гордеем се, че сме обучени между същите тези стени и сме още по-горди да ви удостоим със същата чест. От днес до деня, в ко иСго ще напуснете тази школа, ще работите по-усърдно и ще изпитате повече болка, отколкото сте изпитвали някога през живота си, докато не изваем от слабите, безполезни момиченца, каквито сте сега, истински в о иСни, защитници на Отера. „Победа или смърт“ е нашият девиз тук. Веждите ми се сключват. В о иСни? Защитници? Нима кармоко говорят за нас? Пак поглеждам към кармоко Хуон и се опитвам да си я представя като смъртоносна уби иСца. Ако тя, сред всички хора, може да бъде в о иСн, то тогава същото би било възможно за...

Нещо иде...

Неканеното предчувствие гъделичка под кожата ми и аз се сковавам.

- Брита - изграквам и дишам ускорено, докато се обръщам към приятелката си. Дали и тя го чувства - това остро усещане за всичко наоколо, паниката, която пълзи по гръбнака?

А другите момичета? Всички изглеждат съвсем спокоиСни, но нямат никаква представа какво ще се случи. Помня твърде ясно какво стана в селото последния път, когато се почувствах по този начин. Кръвта, страхът, телата, разхвърляни безразборно по снега...

- Какво има? - шепне Брита.

- Смъртовои - отговарям. - Тук са.

- Как така тук?

Докато Брита се оглежда паникьосано, кармоко Тандиве иСе приближава към нас със строго изражение.

- Всички сте чували за смъртовоите, нали?

Момичетата по краиСмен кимат.

- А някоя от бас срещала ли ги е преди? - Когато момичетата отново кимат скромно, кармоко Тандиве иЗапочва да крещи: - Отворете тези уста и използвайте езика си! Правилният отговор е „Да, кармоко!“.

Едва не изскачам от кожата си, гласът иС е толкова мощен. Никога не съм чувала жена да говори по този начин, не съм долавяла такава властност от женска уста. Сърцето ми забива още по-бързо, когато отговарям заедно с останалите:

- Да, кармоко - викам с болезнено гърло.

- По-силно! - заповядва тя.

- Да, кармоко!

- Така е по-добре. - Тя кима. Поглежда към момичетата, които отговориха утвърдително. - Счита иСте се за късметли иСки, че сте срещнали тези чудовища и сте оцелели. А за вас, останалите - нека изравня точките.

Да изравни точките? Какви точки?

Кармоко Тандиве иС прави знак и по-големите момичета тръгват към нас, маршируват с уверени и ритмични стъпки.

- Отстъпете назад, неофити! - кресва тази на иСотпред, ниско, слабо момиче с черна коса и светлокафява кожа, характерна за средноизточните провинции. Има назъбен белег по цялата си буза, стар, но груб и набръчкан. Още една, която не е преминавала през скорошна смърт. - Назад! Назад! - вика.

Бързам да се подчиня и се отдръпвам, докато не се събираме по краищата на залата с всички останали неофити. По-големите момичета застават в една редица пред нас - бариера, която не ни позволява да помръднем от място.

Дланите ми вече се потят, а сърцето ми бие толкова бързо, че ейсега ще изскочи от гърдите ми. Наистина ли смятат да вкарат тук смъртової? Капитан Келечи сякаш каза, че ще се сблъскваме с тях на боищото поле.

Ами ако чудовищата избягат, ако ни нападнат както в Ирфут? Ами ако реагирам по същия начин като преди и очите ми променят цвета си, а от гърлото ми изригне онзи демоничен глас?

Изстенвам, защото мисълта, че всички ще станат свидетели на това, е твърде непоносима. КойСзнае какво биха сторили кармоко с такава като мен - такава с умения отвъд нормалните за една обикновена алаки.

Преглъщам мисълта, а кармоко ТандивейСподава сигнал на старшата Насра, която натиска малка, кръгла метална конструкция на стената. Чува се нисък тътен, когато подът се разделя в средата и отдолу се разкрива тъмна подземна пещера с каменно стълбище, което води до няколко железни клетки, подредени в средата на залата. Приглушено нечовешко сумтене и ръмжение се надига от клетките, а около тях се вие мъгла. Цялото ми тяло притихва, страховете ми се потвърждават. Под Варту Бера има смъртової, а кармоко възнамеряват да ги качат горе.

Белязаното момиче тръгва надолу по стълбите с още няколко от по-големите и се насочва към на иС-голямата клетка, откъдето долита зловещ звук: тракането на вериги. Пронизителни, хищнически черни очи блестят в клетката, а сред сенките едва доловимо се очертава силуетът на измършавяло, но грамадно тяло. СмъртовоїиС вързан на вериги.

Сърцето ми барабани, аз стискам зъби, а потта се лее на потоци по гърба ми.

Брита се примъква към мен.

- Няма нищо, Дека - шепне тя. - Аз съм тук, до теб.

Кимам, поемам си дълбоко дъх за кураж и отново насочвам вниманието си надолу, към пещерата. Смъртовоят още не е излязъл, а белязаното момиче става нетърпеливо.

- Изкарайте го - заповядва тя на останалите.

Те бързо се подчиняват, едно високо момиче с тъмна кожа се стрелва напред и отваря вратата на клетката, докато останалите чакат с извадени мечове. Странно, но смъртовоят не помръдва. Какво прави? Защо просто стои? Мускулите ми се опъват от напрежение.

На иСнакрая на белязаната иС идва до гуша. Скача в клетката и започва да дърпа една от веригите на смъртовоя.

То иСе хвърля към нея с приглушен вост иСна ярост, а космите на светлата му сребриста козина се люлеят във вихъра на движението, черните очи са се свили до гневни цепки. Но белязаното момиче и другите не отскачат, нито бягат. Вместо това хващат веригите, а после с нечовешка сила го издърпват по стълбите, докато не го довлечат

точно пред кармоко ТандивеиС която с небрежно движение го поваля на земята, забива крак в гърлото му и натиска все по-силно и по-силно, докато създанието не загуби съзнание.

Кръвта бучи в ушите ми.

СмаиСването ме е стиснало за гърлото, така че минават няколко минути, преди да осъзная колко близо е този смъртовоиСдо мен и какво може да се случи, докато съм в негово присъствие.

Обръщам се тревожно към Брита.

- Има ли ми нещо на очите? - питам.

Тя ме поглежда и се мръщи.

- Не, а трябва ли?

Облекчението плъзва по вените ми, поклащам глава и отново се обръщам напред точно когато кармоко ТандивеиСотдръпва крака си и сочи с пръст изпадналия в несвяст смъртовоиС

- Това е смъртовоиС врагът, коиСто в този момент превзема Единното кралство - обявява тя. - Вашият естествен враг. По цяла Отера смъртовоите преследват вашия вид, но тук, във Варту Бера, ще се научите как да им устоявате - на писъците им, на дяволската им сила и скорост. Ще се научите как да се преобразите от плячка в ловец - как да тренирате по-здравео, по-безмилостно, докато не станете наиСдобрите, наиСстрашните в оиСни в цялата имперска пехота на алаките.

След това, когато сте служили на императора по дваиСсет години, ще бъдете възнаградени с Ритуала на пречистването, свещена церемония, която ще проведат върховните жреци, за да пречистят демоничната ви кръв.

Тя се оглежда из залата, очите иСприковават всяка от нас поотделно, и заявява:

- Отново ще сте чисти.

Чисти... Дъхът замира в гърлото ми.

ДваиСетте години ми се виждат безкраиСни.

ПокраиСмен се носят шепот, възгласи на радост и облекчение.

- Чу ли? - пита някакво момиче до мен, зинала от удивление. Мисля, че се казва Катя.

Тя е момичето от опашката за фургоните, с червената коса, която прилича на огън, лумнал от главата иС. Сега е гологлава като всички ни, обръснали са дори веждите на лицето иС - Ще бъдем чисти. Истински неопетнени - възкликва тя.

Изглежда почти толкова развълнувана, колкото се чувствам и аз. Въпреки че кармоко ТандивеиСпросто повтори думите на капитан Келечи, нещо в начина иС на говорене запали в мен искрица на надежда. А може би причината е, че излязоха от устата на жена.

Не всички са толкова впечатлени обаче. Адуапа успява да докара отегчен вид, като мърмори:

- Голямо облекчение.

Тя си беше гологлава, така че иСспестиха унижението да бъде обръсната като добитък, но главата на сестра иС Аша сега също лъщи на светлината, докато кима в знак на съгласие до нея.

Кармоко ТандибеиСвдига ръка, за да призове за тишина, и залата притихва.

- Погледнете наляво - заповядва тя. Всички се подчиняват. - А сега надясно. - Отново правим каквото ни казва. - От двете ви страни стоят вашите сестри - по кръв и по

оръжие. Кръвни сестри. Ще живеят и ще умират с вас на боеното поле. Сега те са вашето семейство, ясно ли е?

Отнема ми известно време да осъзная, че очаква отговор.

- Да, кармоко Тандибейс отговарям аз в хор с останалите.

- А сега погледнете по-големите си кръвни сестри, новобранките. - Сочи към момичетата в доспехи. - От сега нататък винаги ще се обръщате към тях с „Почитаема сестро по кръв“. Тук са от една година. Ще ви покажат всичко. - Ние кимаме, а тя отново се обръща към нас: - Искam да разберете едно нещо. От стотиците алаки, които дойдоха в Хемаифа, вие сте петдесетте най-способни - най-бързите, най-силните, най-смъртоносни. Повечето от вас са били забелязани от селските старейшини много преди да преминете през Ритуала или когато сте се опитали безрезултатно да избегнете съдбата си. Всички сте демонстрирали обещаващо бъдеще. Сила, хитрост, издръжливост - много повече от средното за алаки. Затова бяхте избрани.

Изведнъж се сещам как Брита ми каза, че е толкова силна, че почти успяла да вдигне крава, спомням си как Белоръката се възхищаваше на всичките пъти, в които бях умирала и се бях връщала от мъртвите.

- Добре го запомнете - предупреждава ни кармоко, - Защото сте тук с единайствена цел. Точно след десет месеца императорът ще потегли на поход срещу смъртовоите и е решил алаките да водят атаката.

Оглежда залата със смъртоносна сериозност.

- Вие ще сте в предните редици на императорската армия - обявява тя. - Вие ще влизате в боя и ще се борите за славата на Отера, ще спечелите войната срещу смъртовоите или ще умрете в битката - колкото пъти се наложи.

11

След речта на кармоко Тандибейс настъпва тишина.

Дишането ми е насечено, вдишвам и издишвам на кратки, мъчителни глътки, а думите ѝ кълтят в ушите ми. Да спечелим войната срещу смъртовоите... В предните редици на императорската армия... Ръцете ми треперят и затова ги събирам пред себе си. Да знаеш каква е сделката, която си приел, е едно. Да си там, на място, да виждаш скритите под краката ти смъртовои - чудовищата, срещу които ще се бориш един ден, - съвсем друго.

Едва забелязвам как новобранките подхващат изпадналия в безсъзнание смъртовои и го връщат в клетката му, как старшата Насра затваря отново пода, а после се покланя почтително на кармоко. Едва когато кармоко Тандибейс кима към нас, успявам да се върна към настоящия момент. И тогава забелязвам нещо странно. Кармоко се визира право в мен, а в погледа ѝ се чете любопитство. Сякаш ме познава. Изражението изчезва, преди да успея да мигна, но знам, че очите ми не ме лъжат.

Изглеждаш ми позната... Думите на старшата Насра се завъртат в главата ми.

Сякаш съм я призовала с мислите си, старшата застава отпред и пляска с ръце, за да привлече вниманието.

- Добре, неофити, размърдайте се. Време е за вечеря! - изревава тя.

Заедно с останалите момичета се подчинявам на заповедта и тръгваме след нея към другата зала, която е изпълнена с дълги дървени маси и столове. Докато се настанявам до Брита и другите, умът ми се върти във вихър, все се връща към символа върху иглите на кармоко, към странното чувство, което ме обзе, когато кармоко Хуон проследи извивките на емблемата с пръсти. Мислено ги проследявам и аз, представям си как очертанията на затъмненото слънце се плъзгат под връхчетата на моите пръсти, а ръбчетата са се загладили от дългите години на ежедневна употреба.

От гърдите ми се откъсва вик.

И преди съм усещала под кожата си този символ, докосвала съм го хиляди пъти, преди изобщо да го видя върху печата, к о иСто ми даде Белоръката. Това е символът от огърлицата на м а иСка ми, този, к о иСто все не успях да различа, защото беше ужасно изтърган, а сега го виждам накъдето и да погледна: на арката над вратата, през която влизат помощниците, понесли вдигащи пара плата с храна, върху масите, дори на тавана, к о иСто се издига високо над нас.

Посочвам нагоре и питам едно от момичетата до мен:

- Някоя знае ли какъв е този символ?

През цялото това време не бях питала нищо. Белкалис и Аша поклащат глава, но Адуапа кима.

- Това е умбрата, емблемата на Сенките.

Веждите ми се сключват озадачено, а мислите започват да препускат. Мама го имаше на огърлица, носеше го всеки ден. А такива символи, свързани с императора, могат да се използват само със специално разрешение. Дори да изваеш такъв символ по погрешка, те чака смъртна присъда - и н а иСмалките деца го знаят. Земята сякаш се килва под краката ми, когато през ума ми минава странна и невъзможна теория.

Ами ако м а иСка ми е била Сянка?

Струва ми се като изсмукано от пръсти - дори невъзможно, - но как иначе да обясня толкова много неща: причината да внимава толкова и винаги да остава в периферията на селския живот, и изобщо факта, че се е преместила да живее чак в Ирфут. Повечето жени никога не биха напуснали родните си села, а ако го направят, то отиват н а иСмного в съседното село, а не в съвсем друга провинция.

Някои от селяните в Ирфут шушукаха, че императорът си събира странни птици, които да му служат, хора, които противоречат на естествения ред, но получават специално разрешение от жреците. Ами ако мама е била една от тях? Ако е така, аз каква съм тогава?

Сигурно отговорите могат да се намерят някъде.

Докато помощниците сервират чиниите с печеното с билки пиле и ориз пред нас, Брита присвива очи.

- Гледаш странно - казва, захапвайки парче пиле, което е хванала с ръце, какъвто е обичаят в Южните провинции.

М а иСка ми правеше същото, макар че татко настояваше да използва прибори. Тя все казваше, че и ръцете вършат идеална работа. Самата мисъл за това ме натъжава

безкрайно и прогонва неприятната миризма на пиле, от която стомахът ми буквално се сви на топка. Откакто ме изгориха, не мога да понасям миризмата на печено месо. Поглеждам Брита в очите.

- Мисля, че м а и Ска ми е била Сянка - прошепвам.

- К'во?

- Има една огърлица, която не сваляше от врата си - не ходеше никъде без нея. С изображение на умбра. - Толкова е странно да го изричам на глас, дори глупаво, но огласяването на мислите ми им придава тежест. Знам, че съм права, просто го чувствам.

- А и оназ ужасна лелка каза, че ѝ изглеждаш позната... - Вълнението озарява лицето на Брита и тя възкликва удивено: - Ами ако е познавала м а и Счето ти? Ами ако са се обучавали заедно или нещо такова?

- И аз това си мисля.

Брита започва да шепне.

- Това дали обяснява защо усети, че долу има смъртовои? - Тя се навежда ниско над чинията си, така че другите да не ни чуят какво си говорим.

Дали? Въпросът се върти като на въртележка в главата ми.

- Не знам - признавам. - Просто понякога добивам това чувство. Тя също беше така...

Поглеждам Брита и се подготвям за реакцията ѝ - ужас, страх? Тя обаче само кима.

- Трябва да намерим онази книга значи - Хералдическата, за която спомена кармоко. Ако всички Сенки са вписани в нея, сигурно и м а и Ска ти ще е там. Може би така ще научим повече за нея.

Изглежда ми толкова решена, толкова въодушевена, че възелът в гърдите ми се разхлабва. А аз се боях, че ще ми се изсмее или ще ме отблъсне. Кимам.

- А ако не е в книгата, поне ще знам със сигурност.

- При всички положения ще ни помогне да се разсеем. Всичките тези приказки за походи и в о и Сни. Как точно аз ще стана в о и Сн? Аз, Брита от Голма, дъщерята на фермер, отглеждащ зелки. Не мога да си го представя.

- Никоя от нас не може - обажда се до нея Белкалис и ме стряска. Толкова бях потънала в разговора за мама, че почти бях забравила, че седи до нас. Че и другите момичета седят на масата.

За моя изненада, не са се разделили по провинции, както правят обикновено посетителите в Ирфут - особено северняци и южняци. Вместо това се скупчват близо една до друга и кимат утвърдително, за да подкрепят думите ѝ

- Искам да се прибера у дома. - Този изплашен шепот идва от Катя. - Да побеждаваме? В о и Сни? *Да умираме?* - Обръща се към нас, а оголените ѝ вежди се събират една до друга като гъсенички албиноси. - Никога не съм искала такова нещо. Искях само да се омъжа, да имам деца. Искам да си отида у дома, при Риан.

- При Риан? - мигам аз. - Имала си любим?

Катя кима.

- Когато д о и Сдоха да ме отведат, т о и Стича след фургона. Каза ми, че ще ме чака колкото се наложи. - Тя свежда поглед към позлатените си наскоро ръце, а гласът ѝ е натезал от сълзи. - Чака ме. Още чака... - Млъква внезапно и избухва в ридания, а Брита я обгръща с ръка.

Аз само гледам и не знам какво да правя. В мига, в който кръвта ми потече в злато, всички, които познавах, ме изоставиха: татко си тръгна, а селяните се обърнаха срещу мен - дори Елфриде. Шестнайсет години дружба си отидоха просто така.

Но любимият на Катя беше останал до нея. Опитал се е да се бори за нея. Дори се е изправил срещу селските старейшини и жреците. Не мога дори да си представя такава вяност от страна на мъж - всъщност от страна на който и да било човек.

Наистина ли на този свят има такива хора? Възможно ли е да има и за мен някой такъв човек?

Дори не знам дали е възможно някога някъде на този голям свят да обикне такава като мен - неостаряваща, непроменяща се потомка на демони, - но искам да го намеря. Искам да оцелея достатъчно дълго, за да изпитам такава любов: вяна, непробиваема, непоколебима. Любов, каквато ми даваше мама, преди да умре. Любов, каквато на Катя и Брита, изглежда, лесно им се удава.

И няма да се наложи да го направя сама.

Поглеждам към другите момичета, подивелите от страх очи на Катя, несигурните на Брита. Ако бяхме другаде, дори нямаше да си говорим, но сега сме нагазили в едно и също блато, всички ни чакат години на болка, страдания, кръв... Кръвни сестри - така ни нарече кармоко Тандивей. Думата ми дава кураж.

Отправлям кратка молитва до Оймо, преди да се обърна към останалите.

- Не знам за вас - казвам, - но аз възнамерявам да оцелея достатъчно дълго, за да си тръгна оттук. Вече достатъчно пъти умирах.

Катя сбърчва вежди.

- Достатъчно пъти? Чакай, нима искаш да кажеш, че вече си умирала...

- Девет пъти - прошепвам, а думите бодат като тръни в устата ми.

Тя се ококорва, очите ѝ ще изскочат от орбитите си.

- Девет пъти?

Лицето ѝ изразява неверие, а когато и останалите се обръщат към мен със същите смаяни физиономии, обяснявам:

- Подложиха ме на Смъртния указ, преди да дойда тук. Само че не успяха да открият каква е окончателната ми смърт, затова опитваха отново и отново... - Млъквам сама.

- Не искам отново да преживявам това. Не искам повече смърт, не искам болка - искам да имам живот, този път истински. Щастлив... Но за да го постигна, трябва да оцелея. Всички ние трябва да го направим.

Местя поглед от едно момиче на друго и си поемам дълбоко дъх, за да събера кураж.

- Кармоко Тандивей каза, че сме кръвни сестри, така че нека си помагаме. Ако ще оцелеем през следващите двайсет години, трябва да го направим заедно, не просто като съюзнички, а като приятелки... като сестри...

Протягам ръка, а сърцето ми се е свряло в гърлото.

- Кръвни сестри? - питам, а в главата ми се надпреварват хиляди мисли. Ами ако искам твърде много? Ами ако ми обърнат гръб, ако ме презрат като всички в родното ми село, ако...

Една мека ръка покрива моята.

- Кръвни сестри - обявява Брита, когато поглеждам нагоре изненадана. Тя се усмихва широко. - Сега и завинаги, но ти вече го знаеш, Дека.

Кимам с облекчение и в този момент Катя също се привежда над масата.

- Кръвни сестри - прошепва тя. - Знам, че току-що се запознахме, но ако ще се обединявате, искам да участвам и аз.

Кимам и отвърщам на безпокойната усмивка.

Ред е на близначките и както никога, те се споглеждат почти сериозно и вдигат рамене.

- Защо пък не - казват си една на друга и поставят длани върху нашите. - Кръвни сестри - обявяват в един глас и ми се усмихват.

Из тялото ми плъзва топлина, щастливо сияние. Наистина казват „да“ - всички. Докато се усмихам до уши, още една ръка неочаквано покрива моята. Тази на Белкалис.

- Кръвни сестри - казва тя през зъби, а останалите се усмихват и я прегръщат.

И просто е така вече сме свързани.

Кръвни сестри.

Щастието искри в мен, аз вдигам шепа ориз и започвам да ям, като се опитвам да избягвам късчетата пиле. Трябва да си върна силата. В краищата сметка оцеляването е тежка работа. Както и търсенето на истината за миналото на мама.

12

Започва с море от непрогледна чернота, старо и все пак познато. Аз се нося в него затоплена и неподвижна. Гласове, женски и властни. Викат ме.

- Дека... - шепнат.

Единият звучи почти като мама.

Обръщам се към гласовете и не се изненадвам от златистата светлина, която блещука в далечината. Една врата, която ме чака да я отворя. Докато плувам натам през безкрайното море, чувам нещо друго...

- Вдигайте си мързеливите задници, неофити!

Сепвам се с вик, примигвам в мрака, а две от новобранките нахлуват в общата спалня и избутват момичетата от леглата, ако се бавят твърде много. В коридора стоят още новобранки, а виковете им следват ритъма на френетичния боисна барабани някъде съвсем наблизо.

- К'во... а, как... ? - раздвижва се Брита и скача.

- Трябва да се приготвим - казвам и почти я извличам от леглото. Новобранките са се наредили точно пред вратата. Едната е белязаното момиче от снощи, а другата е пухкава, почти ангелоподобна девойка с тъмна кожа и тъмна, вълниста коса. И двете са облечени в тъмносини роби - униформи като нашите, зелените, които получихме вчера.

- Сутрешни поздрави, неофити - излага белязаната.

- Сутрешни поздрави. - Отговорът ми е неуверен, както и на останалите момичета, когато се събираме около нея.

Тя пристъпва напред.

- Аз съм Газал, Почитаемата ви по-голяма сестра по кръв. Ще се обръщате към мен с „Почитаема сестро по кръв Газал“ или „Почитаема старша сестро по кръв“. Всякакви други форми на обръщение няма да се толерират.

Въздухът веднага се нагнетява, напрежението расте, докато пухкавото момиче не прави крачка напред. В сравнение с Газал тя е същинско олицетворение на топлина и слънце, с широката си усмивка, насочена към нас.

- Аз съм Джениба, Почитаемата ви по-голяма сестра по кръв - жизнерадостно се представя тя. - Надявам се, че с времето ще станем приятелки.

Напрежението ми започва да стихва. Джениба прилича на една от онези щастливи личности, които се разбират с всекиго.

Едва успявам да кимна в отговор, когато Газал отново взема думата.

- С Джениба сме натоварени със задачата да се грижим за тази обща спалня - обяснява тя. - Заедно ще ви преведем през първата ви седмица във Варту Бера, а с времето ще ви запознаем и с цялостния терен на тренировъчния лагер... Ако оцелеете де.

Спуска се напрегната тишина, всички неофити се споглеждат смутено, но Джениба пристъпва напред и пляска с ръце, за да привлече внимание.

- Добре, неофити, имате петнайсет минути за сутрешен тоалет. Живо! Живо! Живо!

Думите ѝ имат ефекта на мълния, всички момичета хукват към банята колкото им държат краката. Аз също бързам натам, не искам да остана последна, но когато виждам полираните бронзови огледала и десетте каменни мивки с гърнета вода и други неща за къпане, оставени там за нас, забавям ход, предавайки се на възхищението. В Ирфут единствената мивка, която съм виждала, се намираше в храма и беше запазена само за мъжете. Спирам пред една и възкликвам от изненада, когато виждам, че косата ми вече е пораснала малко и прилича на пухкаво облаче.

Същото е и с другите неофити, но го забелязвам едва сега, защото вече не съм толкова дезориентирана, както веднага след сън. Това сигурно е ефектът на целителния сън на алаките. Накрая някаква полза от това да си нечиста.

- Четиринайсет минути - отброява Джениба.

Отново се втурвам да деиствам, обтривам лицето си с мокра кърпа. Когато приключвам, до гърнето с вода забелязвам дървена пръчица и изпадам в недоумение.

- Туй какво е? - шепне Брита и дава глас на въпроса, кацнал на върха на езика ми.

- Клечка за дъвчене - отвърща Белкалис, докато търка зъбите си със своята клечка.

Бързам да направя същото и ахвам, когато леденостуденият вкус избухва в устата ми. Нищо чудно, че хемаифиците предпочитат тези пръчици пред парцалчетата, които използваме в Ирфут, за да чистим устата си. Приключвам и навличам зелената роба и кожените сандали, а когато барабаните забиват отново, вече съм облечена и готова да последвам Джениба в двора.

Още е тъмно, когато излизаме - само няколко приглушени факли осветяват пътя ни. И въпреки това е приятно и топло, утринният въздух има успокояващ ефект с уханието си на екзотични цветя. За миг се спирам, наслаждавам се на усещането. Изгревите в Ирфут са винаги мразовити. Тази жега би трябвало да е непосилна за севернячка като мен, но неизвестно защо, ми деиства идеално.

Умбрата, гравирана върху арката, сякаш ме гледа сърдито, докато минавам под нея, напомня ми, че трябва да прочета Хералдическата книга на Сенките, за да открия каквото мога за миналото на мама. Отбелязвам си наум, че трябва да попитам Джениба къде се намира книгата. Изглежда ми мила в сравнение с другите новобранки.

Кармоко ТандивеиСтои спокойно пред статуята на император Гезо, а Газал е до нея. Новобранката е прибрала едната си ръка зад гърба, а другата е положила върху сърцето си в стегната военна стоиСка. Изглежда още по-заплашителна, отколкото когато ни събуди.

- Добро утро, неофити - провиква се кармоко ТандивеиС а мускулестото ѝ тяло е изпънато като струна, червените плитки сияят в тъмнината. - Надявам се, че сте спали добре.

Споглеждаме се.

- Да, кармоко - отговаряме хорово.

Кармоко ТандивеиСе усмихва.

- Все още не е достатъчно добре.

Газал пристъпва напред и стоварва прегънатата си ръка върху сърцето.

- Неофити, в присъствието на кармоко ще стоите мирно! - Показва ни как. - С изправени гърбове, дясна ръка върху сърцето, лявата зад гърба!

Бързо правим каквото ни е казано, а Джениба проверява, за да е сигурна, че е правилно. Другите новобранки, назначени към различните спални, помагат на своите подопечни в редицата. Докато ни проверяват, забелязвам движение в един от горните прозорци. Матроните наблюдават. Явно се забавляват.

Когато вече всички сме застанали мирно, кармоко ТандивеиСе обръща към нас:

- За да се превърнете във в о иџни, трябва да сте силни телом и духом. А това започва с бягане. Всяка сутрин.

Очите ми ще изскочат.

Тичане?

На жените в Отера не е разрешено да тичат. Всяко момиче, хванато да се движи по-бързо от нормален ход, си спечелва боиСс камшик за своята наглост. „Леки и грациозни са стъпките на чистата жена“, казват Безграничните мъдрости. Това напомняне предизвиква леко гадене в стомаха ми.

- Да вървим, неофити! - излаиџа Газал и ме изтръгва от мислите ми. - Движение!

Демонстрира думите си, като хуква по пътя с бързо и равномерно темпо, а останалите новобранки я следват. Аз и неофитите колебливо правим същото, пъшкаме и охкаме, докато се мъчим да поемем контрол над дишането си и изгарящата болка в мускулите на краката. Когато Газал н а иСсетне спира в полите на първия хълм, съм толкова изтощена, че се прегъвам надве и подпирам ръце на коленете си, за да не падна.

- Добре, неофити - извиква Газал и изглежда почти освежена, когато се обръща към нас: - Вече трябва да сте загрели. Време е да удвоим темпото! - Тя хуква нагоре по хълма още по-бързо от преди.

Клатя ужасено глава.

- Не мога по-бързо - казвам на Брита между две вдишвания. - Краката ми горят.

Дишането на Брита е също толкова затруднено.

- И аз не мога.

- О, я спрете да се жалвате - безгрижно се обажда Адуапа и ни подминава на бегом. Двете със сестра ѝ са единствените, които сякаш не изпитват никакви затруднения от това, че бягаме. Но те пък са нибари - племето им само привидно спазва Безграничните мъдрости, когато жреците или мисионерите посмеят да се завъртят из пустините им. Поне така ми е казвала мама.

Сигурно има нещо вярно в думите ѝ, защото Адуапа едва ли не подприпква, когато заявява:

- Та това е само леко разтъркване. Вкъщи тичахме с километри.

- В жегата - добавя Аша. - По планинските върхове.

- Ами защо тогаз не си отнесете задниците в планините си и не ни оставите тука да мрем - сопва се Брита. После измънка, изпитала моментално съжаление. - Извинявай! Не исках да кажа това. Толкова съм скапана. Мисля, че ще пукна от първата си почти-смърт.

Кимам изтощено в знак на съгласие.

- Не съм чувала по-вярно нещо - казвам и неохотно побягвам отново.

Втората обиколка е по-зле и от първата, мускулите ми са като живи рани при това темпо. За моя изненада обаче, колкото повече тичам, толкова по-лесно става. Сякаш мускулите ми набират сила, разтягат се до пълните си възможности. Скоро неразположението остава в миналото, аз кръстосвам нагоре-надолу по хълмовете, а стъпалата ми едва докосват земята. Печалбата около мен започва да се дупи - меки, блещукащи вълни, сякаш всички дървета са под вода. Въздухът се изкривява, звуците започват да идват отдалеч - влязла съм в напълно различен свят, където всичко е изострено до крайна яркост.

Хиля се до уши, когато капка роса бавно се спуска пред мен, а кристалната ѝ красота лесно се разкрива пред изострените ми в този момент сетива. Никога не съм се чувствала така щастлива. Така свободна.

- Така ли се чувстват птиците? - развълнувано вика Брита. - Нищо чудно, че не ни даваха да тичаме.

И в този момент се препъвам, това напомняне ме пронизва като стрела. Безграничните мъдрости забраняват тичането, както и повечето неща, които не подготвят момичетата за брак и за служба на семействата им. Момичетата не могат да викат, да пият, да яздят, да ходят на училище, да се учат на занаят, да себият и да се движат без придружител от мъжки пол - не могат да правят нищо, което да не е свързано със съпруг и семейство и тяхното обслужване. Стареишина Дъркас винаги ни казваше, че това е, защото Безграничните мъдрости се опитват да ни покажат как да живеем щастлив и праведен живот.

Ами ако всъщност са искали да ни държат в клетка?

Прогонвам тази мисъл и ме залива вина. Пътят на правоверния е упование и покорство - колко пъти ни го е повтарял стареишина Дъркас? Може и да не го разбирам сега, но Ойсомо вижда по-добре моя път. Аз трябва само да се подчиня и да имам вяра.

Въпреки че съм тук и правя неща против повелите на учението, трябва да вярвам, че Ойсомо вижда сърцето ми, че разбира как правя всичко възможно да му бъде предана. Ще се подчинявам. Ще бъда вярна.

Няма да допускам повече опасни мисли...

Газал н а иС-после ни връща в двора. В момента, в к о иСго стигаме, се сричам на земята, не мога да стоя на краката си от внезапно изтощение. Останалите са по същия начин, но и те се смеят и хихикат, наслаждават се на откритието, на радостта, която са изпитали. Радостта, която все още се опитвам да забравя.

Ойомо, прости ми. Ойомо, прости ми.

Еуфорията, която изпитах, докато бягах, е нередна. Трябва да я прогоня от мислите си.

Почти изпитвам благодарност, когато Газал ни поглежда кръвнишки със студено изражение и ме разсеи́ва от мислите ми.

- Крайна сутрешната ви замявка, неофити - казва. - Връща и́те се по стаите си. Имате дв а иСет минути да се почистите и да се преоблечете с дрехите, които ви раздадохме, после още десет, за да закусите. Часовете започват точно на секундата.

Това е единствената информация, която ни дава, преди да се втурнем към стаите.

13

- Виж, това е Джениба - казва Брита и сочи към приветливата южнячка новобранка, когато по-късно същата сутрин отново се стичаме на двора.

Вече съм се измила, облякла и съм закусила овесени ядки и мед, които ни бяха приготвили помощничките. Наденичките дадох на Брита, само от миризмата им ми се обърна стомахът.

Не мисля, че някога ще мога отново да вкуся месо.

- Нали искаше да я питаш за Хералдическата книга - подсеща ме Брита и хуква към нея. - Почитаема сестро по кръв Джениба! Почитаема сестро!

Джениба се обръща към нас.

- Неофит Брита - отвърща. - Проблем ли има?

- Не, само исках да ви питам нещо, Почитаема сестро по кръв Джениба... за *Хералдическата книга*... къде се намира?

- В Залата на анализите, която е до библиотеката на горния етаж. - Замълчава и поглежда Брита. - М а иСка ти или баба ти е била Сянка?

- М а иСка ми - може би - отговарям аз и привличам вниманието ѝ към себе си.

Тя вдига вежди.

- Значи става дума за теб, неофит Дека. Колко интересно. Е, късмет в достигането до Книгата. - Когато с Брита я поглеждаме объркано, тя обяснява: - Неофитите имат право да влизат в библиотеката само в свободните дни, а свободни дни ще започнете да получавате след първите три седмици обучение. Така че отново ти пожелавам късмет.

В мига, в к о иСго си тръгва, се обръщам ужасена към Брита.

- Три седмици? Не мога да чакам толкова. - К о иСзнае какво ще се случи дотогава? Ами ако започнем да се обучаваме на б о иС със смъртової? Новобранците ни казаха на

закуска, че при тях тези тренировки са започнали на третия месец във Варту Бера, но то е, защото са се обучавали само за атаки срещу малки гнезда.

Сега, когато над нас е надвиснала миграцията на смъртовоите, всички се подготвят за во и Сна, а това значи, че ще ни обучават по-интензивно от тях. Няма да се изненадам, ако ни хвърлят в ръкопашен бо и С със смъртовоите още тази седмица.

- Трябва да има друг начин - трябва! - казвам на Брита, а паниката се усилва все повече. Ами ако очите ми отново сменят цвета си в тяхно присъствие? Ами ако няко и С ме види, ако ме издаде?

Дави ме ужас само при мисълта какво може да стане: кармоко ще ме затворят в пещерите под Варту Бера, за да ме изучават, както направиха стареи Шините в Ирфут, а джату ще ме влачат за екзекуции отново и отново. Не мога да мина отново през това, не мога! Трябва да разбера истината за мама, да намеря начин да контролирам тази непонятна способност, която расте в мен.

Точно сега Хералдическата книга е единствената ми надежда.

Опитвам се да успокоя мислите си, а междувремево Брита ми казва:

- Ще има възможност, Дека. Просто трябва да я търсим. Освен това не е ли хубаво, че можеш да долавяш присъствието на смъртовоите?

Замръзвам на място.

- Какво?

- Помисли само колко ще е полезно, като тръгнем на разните му там походи. Може да е голяма ценност. Може да го използваме по време на набезите, да намираме смъртовоите, преди дори да се появят. Да е нашето предимство. - Брита вдига рамене и изобщо не разбира, че току-що е преобърнала цялото ми виждане за света.

Ценност...

През цялото това време изпитвах ужас от тази своя способност. Но какво, ако тя е полезно оръжие - меч, ко и Сто да изваждам при нужда? Брита така лесно забелязва нещо, което аз не успях, прие така леко онова, което дори се е и ството ми не беше в състояние да приеме.

Сълзите нахлуват в очите ми, а аз мигам, за да ги спра.

Гледам я, докато продължава да ми говори:

- Може би вместо да се опитваш да го криеш, е по-добре да се опитаеш да го овладееш. Да го контролираш.

- Имаш право - успявам да промълвя на и С накрая.

- Нали? - Изглежда доволна от себе си. - Ха и С де да научим каквото можем за ма и Ска ти, а после може да започнем обучението... след като свършат трите седмици де... - Тя ме дърпа напред към редицата с останалите момичета.

Първият ни урок за деня е в обикновена малка дървена сграда, побита в средата на хълма. Слънцето едва е започнало да се подава на небето, но когато влизаме, вече е много горещо. Кармоко Хуон седи с кръстосани крака на тръстиково килимче и ни чака с бледожълта маска, покриваща лицето ѝ от челото до носа. Тази сутрин е облечена в красива синя роба, бродирана с розови цветя, а косата ѝ е вдигната с богато украсен гребен със скъпоценни камъни. Дво и Ска силно въоръжени джату стоят зад нея със заплашително скръстени ръце.

- Заемете места, неофити - казва тя с мекия си, спокоен глас и посочва тръстиковите килимчета, подредени на земята в два стро и бни реда.

С Брита се споглеждаме, после бързо изпълняваме командата, приклякайки на едно коляно за поздрав към нея, преди да заситним към килимчетата на иготзад заедно с близначките, Катя и Белкалис. Докато се спускам на колене, долавям с периферното зрение, че Газал ни гледа смръщено от сенките, където са се настанили и няколко други новобранки. Пет или шест момичета, но Газал и Джениба са единствените, които познавам.

Кармоко Хуон пляска с ръце.

- Добре дошли на първия си урок по бои и боеви изкуства, неофити - казва тя. - Аз съм кармоко Хуон и ще ви науча да използвате тялото си като оръжие. Приятно ми е да се запознаем. - Тя ни се покланя официално.

Всички я гледаме и не сме съвсем сигурни как да реагираме на това посрещане.

- Поклонете се на кармоко! - изкрясква Газал.

Ние се опитваме бързо да се подчиним, започваме да се суетим, а кармоко Хуон вдига ръка.

- Мисля, Газал - обажда се тя развеселено, - че първо трябва да им демонстрираме. - Обръща се към нас. - Ето така - казва и докосва пода с глава. - Ето така по здравявате своите кармоко, когато сте на килимчето. А сега опитайте вие.

Ние бързо повтаряме поклона.

Кармоко Хуон вдига краищата на устата си.

- Добре. Не е идеално, но е добре.

Споглеждаме се с облекчение.

- Поне не се изложихме съвсем - шепне ми Брита с краищата на устата си.

Изведнъж започвам да се чудя дали момчетата имат същите проблеми като нас. Едва ли.

Споменът за мазолестите ръце на Кейста подава глава, а аз потрепервам и го прогонвам, отново се съсредоточавам върху кармоко Хуон, докато тя се надига грациозно.

- А сега - решително започва тя. - За да встъпите в бои, трябва първо да усвоите стоежките. Стоежките са боеви позиции - всяка от тях представлява малка част от танца, който скоро ще познавате съвсем отблизо. Танцът на смъртта.

Присвивам очи. Как така някакъв танц ще ни помогне да се бием със смъртовоите?

От другата ми страна Адуапа пуфти под нос.

- Танц на смъртта, моля ти се. Тази ще ни вкара в гроба.

На стената зад нея се забива игла за коса и заковава нещо. Нещото е парченце плът, от което капе златна кръв. Адуапа се обръща, вижда го и се облещва.

- Ухото ми! - извиква и се хваща за лявото ухо. Горната част липсва.

Кармоко Хуон се усмихва меко и оправя прическата си там, откъдето е извадила иглата. За пръв път виждам в очите ѝ стоманено изражение, силата, скрита под елегантния външен вид. Тя спокойно протяга ръка към Адуапа.

- Маисъм си изгубила иглата за коса, неофит. Би ли ми я донесла?

Стискайки кървящото си ухо, Адуапа бавно издърпва иглата от стената, а после с трепереща ръка я подава на кармоко Хуон. Кармоко се усмихва с благодарност и я освобождава да се върне на място с кимане. Когато е вече на мястото си, кармоко Хуон се обръща към останалите ученички.

- Да продължим ли?

- Да, кармоко - отговаряме бързо ние, все още смаяни.

Кармоко Хуон кима и се изправя.

- Ще ви демонстрирам първата ст о иџка.

Застава в разкрячен стоеж и пренася цялата си тежест в долната част на тялото си. Когато разперва ръце в елегантно, но точно движение, със строго изражение, нещо в мен потреперва. Кармоко Хуон ми напомня за Белоръката: красива отвън, смъртоносна отвътре.

- Във форма Непоклатима земя сте в равновесие и сте н а иџсилни - казва тя. - Това е съвършената позиция за атака или избягване на удар. - Бързо демонстрира, а движенията ѝ са точни, но плавни. - Ще ви покажа.

Тя прави знак на по-едрия от двамата джату зад себе си - огромен мъжага, - после му се покланя официално, щом се доближава. Т о иџсъщо бързо отвръща на поклона.

Впуска се в атака, а ние всички наблюдаваме зашеметени. Как ще се справи кармоко с тази директна атака? За моя изненада, кармоко Хуон го премята по гръб още преди да я е докоснал, след което извива китката му под странен и болезнен на вид ъгъл.

- Предавам се! Предавам се! - вика джату, а очите му ще изскочат от болка.

Кармоко говори кротко, но очите ѝ са студени като лед.

- Първи урок, неофити: алаките не се предават. Победа или смърт. За алаки - за всеки в о иџСн - смъртта трябва да е познат до болка приятел, стар партньор, когото поздравявате, преди да пристъпите на б о иџното поле. Не се б о иџте от нея, не странете от нея. Прегърнете я, покорете я на волята си. Затова винаги казваме: „Ние, мъртвите, ви поздравяваме“, на своите командири, когато се впускаме в битка.

Странно, неспокойно чувство избуява в стомаха ми. Смъртта трябва да е до болка познат приятел... не мога да проумея тази концепция.

Кармоко Хуон н а иџнакрая пуска ръката на джату и отново му се покланя.

- Приеми благодарността ми за помощта си - сладко му казва тя. Мъжагата ѝ кима с болезнено изражение, а после откуцуква назад, стиснал от болка очи.

В този момент вече всички сме притихнали, напрегнати. Кармоко Хуон се обръща към нас.

- Знаете ли защо избрах да ви демонстрирам тази хватка с него, неофити? - пита.

Ние поклащаме бавно глави.

- Защото исках да ви покажа, че размерът няма значение - обяснява тя. - Няма противник, к о иџго да е непобедим, независимо колко е едър. Смъртовоите може да са по-големи от вас, но колкото и страшни да ви се струват, колкото и застрашително да изглеждат, вие сте също толкова силни и също толкова бързи - особено когато се потопите в б о иџното състояние на съзнанието, което изпитахте тази сутрин, по време на тичането, а всичките ви сетива се обостриха, всичките ви рефлексии се подобриха. Ще изучаваме това още с течение на времето. Засега нека продължим с урока.

14

- Вдига иџте си мързеливите задници, неофити!

Нямам нужда от това агресивно напомняне. Минали са две седмици и половина и режимът ни вече ми е като втора природа, така че съм умита и облечена, когато Джениба идва да ни заведе на двора. Там ни чакат новобранците, а кожените им доспехи лъщят под игриевите пламъчета на факлите.

Мигам, изненадана от тази гледка.

Не бях виждала новобранците от деня, в който ни събраха по двойки в Джор Хол. Чувах ги как тренират, разбира се, гласовете им долитаха иззад стените. Но дори в лунните дни, когато разполагаме с цял следобед за себе си, не сме кръстосвали пътища с тях - не че съм го очаквала. За разлика от нас, те разполагат със свободата да ходят в града, свободни са да се смесват с хората отвъд стените на Варту Бера също като помощничките и старшите. Единствените, които нямат право да излизат от Варту Бера, са алаките - не че ни позволяват да обикаляме дори из тренировъчния лагер. Установих го, след като се опитах да вляза в Залата на анализите през последните два лунни дни.

Помощничките и икономките непрестанно пазят коридорите, готови да поздравят всяка алаки, която се отклони от отъпканата пътека с бодливия край. Своите рунгу. Точно както каза и Джениба, на неофитите не е разрешено да влизат в забранените зони до изтичането на първите три седмици.

За щастие, те са към своя край.

Точно след три дни ще вляза в Залата на анализите. Тогава ще прочета от Хералдическата книга на Сенките и ще отговоря на въпросите, които ме измъчват, откакто съм стъпила в тренировъчния лагер.

Вече почти си го представям: как виждам името на мама там, как чета за живота ѝ, за делата ѝ, научавам за способностите ѝ - а и за моите.

Очакването обзема цялото ми тяло само като си го помисля.

Докато се наслаждавам на чувството, златни очи срещат моите от другата страна на двора. Аз се сковавам, заставам на нокти, а Кейста ми кима със същото студено изражение от първата ни среща. Новобранките ни насочват така, че да следем редиците, и аз неохотно пристъпвам към него, благодарна за това, че косата ми вече е пораснала до предишната си дължина благодарение на изцелението на алаките. Скоро ще трябва пак да я отрежа. Пречи ми на обучението. Повечето момичета започнаха да се подстригват всяка сутрин като новобранките, а други, като Адуапа, поддържат абсолютно гола глава.

Вече сме застанали един до друг и Кейста ми кима.

- Сутрешни поздрави, Дека - промърморва.

- Сутрешни поздрави - отвърщам аз и се боря с желанието да сведа глава. Точно както преди изпитвам смут в негово присъствие. Нещо у него ми напомня за Йонас и това, което се случи, когато за последен път се сближих с момче.

Може би е заради ръста му. Висок е като Йонас, а това е нетипично.

Заставям се да гледам към предната част на двора, където кармоко Тандиве застава пред всички, а тъмнокафявата ѝ кожа блести на фона на намазаната с глина коса. Тази сутрин е облечена в тъмносиня роба, а полумаската ѝ е оцветена в насин черен оникс. Всички останали кармоко зад нея носят маски, подобни на тази на капитан Келечи, както правят неизменно в присъствието на мъж.

Не им завиждам. Мога само да си представя колко биха били неудобни маските по време на обучение, с литрите пот, които се изливат, и цялата мръсотия, която трябва да понасяме.

- През изминалите две седмици и половина - започва кармоко ТандивеиС овладяхте основите на скоростта, силата, въоръжението и ръкопашния боиС. Днес започваме обучение по двоиСки, като по традиция първата тренировка е бягането. Не забравяйте, че от сега нататък сте с партньор и трябва да отчитате взаимно силите и слабостите си. Ясно ли е?

- Да, кармоко - викам аз в един глас с останалите момичета.

Тя кима на Газал, която пристъпва напред, а не иСният уруни, висок и рус северняк, я следва плътно по петите.

- Да вървим, неофити, размърдайте си задниците! - Заповядва тя и задава темпо за бърз бяг.

Аз я следвам и с лекота поддържам скоростта. През последните няколко седмици тичането се превърна в любимата част от деня ми. Вече забелязвам как въздухът около мен се забавя, а аз се движа все по-бързо нагоре по хълма, мускулите ми се отпускат, сетивата ми се съживяват. Потъвам в състояние на боиСна готовност много по-лесно от първите дни след пристигането си.

Обръщам се, за да видя Брита, готова да започнем разговор както обикновено, но нея я няма, нито пък което и да било от момичетата, сега като се оглеждам. Всички са долу, в основата на хълма, подтичват на поне пет крачки зад новобранците, макар че мускулите им сигурно се гърчат в спазми и треперят от усилието да бягат толкова бавно. Правят точно това, което се очакваше от тях в родните села - сдържат се, за да не притесняваш бъдещите съпрузи. Само че Варту Бера не е родното село, а опасностите са къде-къде по-страшни от това да разстроиш няколко момчета. Споменът за труповете из снега в Ирфут проблясва в съзнанието ми и аз забивам нокти в дланите си.

Притичвам до Брита и останалите, без да се интересувам, че новобранците се спират и наблюдават, смаяни от скоростта ми.

- Не можете да забавяте темпото заради тях - казвам. - Трябва да накарате тях да поддържат вашата скорост.

- Дека - шепне Брита. Тя хвърля погледи към зяпналите новобранци и се смущава. - Не бива да допускаш да те виждат така - в боиСна готовност и така нататък. Ще ги уплаши.

Другите момичета кимат усърдно в съгласие.

- Права е - казва Катя.

- Ще ги уплаши? - Не мога да повярвам какво чувам. - Мислиш ли, че сме тук, че учим всички тези неща, че се излагаме на опасност само за удоволствие? Там, отвъд тези стени, гъмжи от смъртової, а те ще ни избият, ако не се научим как да се бием с тях. Ние сме тези, които *ще умрем* там.

Спомените ме засипват като камъни, внезапни и жестоки. Златото, кръвта... Започвам да хълцам, гади ми се, почти усещам вкуса ъв устата си както преди.

- Умирала ли си някога, Катя? - питам.

Тя примигва.

- Ами не...

- Това е агония, по-ужасна от всичко, което си изпитвала някога, и ако не е окончателната ти смърт, ще се събудиш в ужас да не се случи отново. После, след като се случи няколко пъти, ще започнеш да мечтаеш за истинска смърт - за окончателната смърт, само за да не се налага повече да... - Тук се пречупвам и цялата се треса от силата на емоциите си. Сълзите замъгляват зрението ми, а няколко капки политат надолу, преди да успея да ги спра.

Налага се да си поема дъх, да се успокоя, за да мога отново да погледна приятелките си, както и другите неофити, които се събират зад тях с разширени от ужас зеници. Повечето още не са срещали смъртта. Идват от градчета и села близо до столицата и са били отведени в Джор Хол веднага след Ритуала си. Когато обсъждаме идването си във Варту Бера, винаги споменават, че превозвачите вече са ги чакали пред храмовете.

Никога не са усещали ледената студенина на меча, когато разсича плътта, никога не са изтърпявали онези дълги и ужасяващи мигове преди милостивата забрава.

Само за такива като Белкалис и мен - алаките, дошли далеч от столицата - превозвачите са пътували месеци наред, само ние сме били с лошия късмет да изпитаме на гърба си Смъртния указ и ужаса, който води след себе си. Но и двете сме оцелели някак. За разлика от всички момичета, които не са успели да прескочат първите си две или три умирения, ние и двете сме останали сред живите.

И трябва да ценим това.

Дишам дълбоко, за да укротя спомените, и се обръщам към другите момичета.

- Цял живот са ни учили да се принизяваме, да бъдем по-слаби от мъжете. Така повеляват Безграничните мъдрости - че да си момиче, означава постоянно покорство.

Така беше в Ирфут, винаги приемах всичко, защото смятах, че това е волята на ОиС омо. Дали по Негова воля селото ми обърна гръб, а старейшините ме разчленяваха, за да източат кръвта ми? Дали по Негова воля отрязаха езика ми, за да не мога да крещя? Ами всички останали правила от Безграничните мъдрости, като забраната за тичане, за силен смях, за определени дрехи - всичко това ли е по Негова воля?

- Истината е, че момичетата трябва да носят усмихващи се маски, да се усукват като въжета само за да угодят на други, а после, когато дойдат смъртовоите, момичетата са тези, които умират. *Умират.* - Прехвърлям поглед върху сестрите си, една по една.

- Така както виждам нещата аз, в момента всички ние имаме избор. Момичета ли сме, или демони? Ще умрем ли, или ще оцелеем?

Така отчаяно се бях опитвала да избягвам подобен начин на мислене; но какво значение има, след като така или иначе съм тук и предстои за пореден път да застана лице в лице със смъртта? Какво значение има, след като всички ние сме тук и рискуваме телата и живота си в името на Отера?

Останалите момичета ме гледат, а очите им са широко отворени от страх и ужас, но запазвам мълчание, оставям ги сами да вземат решение.

Аз вече знам какъв е моят отговор.

Няма да умра тук, на това ужасно място. Няма да умра, преди да съм открила истината за себе си. Ще оцелея колкото е необходимо, за да напусна Варту Бера, достатъчно дълго, за да намеря някого, който да ме обича и да ме цени по начина, по

ко и Сто го е правил любимият на Катя. Просто трябва да бъде смела поне веднъж в живота си. Единственото, което е необходимо, е да бъде смела поне веднъж в живота си.

Вземам една от иглите, с които е захваната робата ми, и я забивам в дланта си.

Щипе, болката е пронизваща и пареща, но аз дори не мигвам. Седмиците, прекарани тук, вече са ме направили по-корава, заякнали са дори кожата ми. Златото започва да капе и аз го забърсвам по гърдите си, бележа същото място, което щяха да срежат по време на Ритуала на чистотата. Кръвта блести там, прокълнатото злато, което сега пускам да тече за собствена угода - не за чужда.

- Какво правиш... - обажда се някакво момиче, но аз не ѝ обръщам внимание.

- Аз съм демон - заявявам - и ще преживея това, за да си спечеля опрощение и да заслужи живот за себе си.

- Аз също. - Гласът на Белкалис се надига зад мен, а когато се обръщам, тя е там, вдигнала кръвящата си длан, а изражението ѝ ми казва, че разбира, че се чувства по същия начин. - Аз съм демон.

- Аз съм демон - повтарят като ехо близначките, а гърдите им заблестяват, докато прокарват кръвавите си златни длани по тях. Сега вече и другите момичета започват да го правят.

Дори Брита и Катя, които бяха толкова ужасени отначало, се приближават към мен с окървавени длани.

- Аз съм демон - казва Брита и минава с длан по гърдите си.

Новобранците си шушукат нещо, объркани, притеснени от това неочаквано и кръваво представление, но вече е твърде късно да спрат вълната.

- Демон. Аз съм демон - обявява всяко момиче и пуска кръвта си, за да демонстрира златния ѝ цвят. Кръвта, за която толкова отдавна са ни казали, че е прокълната. Кръвта, която ни свързва една с друга.

Не след дълго всички момичета стоим заедно.

Кървим.

И когато хукаме да бягаме този път, не се сдържаме.

*

Вървя към залата за закуска, когато усещам до себе си нежелано присъствие. К е и Ста.

- Интересна реч - казва т о и С разговорливо. - Човешки момичета или демони. Колко хитроумен начин да мотивираш другите...

Спирам внезапно, като се опитвам да не обръщам внимание на познатите пронизителни писъци, които се носят отдалеч. Стоим точно до входа към пещерите, където държат смъртовоите, а те са ядосани както обикновено.

- Но нека те предупредя все пак - казва т о и С - Командирите може да не гледат с много добро око на това ентусиазирано приемане на родословието ви, Дека.

Разтрепервам се от страх, но бързо се успокоявам. Нямам намерение да се страхувам повече.

- Това заплаха ли е? - питам.

- Не, просто предупреждение.

- Тогава ще го взема под внимание.

Нещо, далечно наподобяващо усмивка, пробягва по устните му, а т о и С пристъпва по-близо към мен.

- Знаеш ли, олекна ми.
- Защо? - любопитствам аз.
То и Свдига рамене.
- Когато ни събраха по двоики, мислех, че си твърде деликатна, за да бъдеш в оиџник.
- Твърде деликатна ли? - повтарям аз изненадана. Ни коиџне ме е смятал за деликатна от мига, в коиџто кръвта ми потече златна. - Аз съм алаки - напомням.
Кеиџа кима
- Може и да е така, но не на всички им идва отвътре да убиват смъртовои.
- А на теб?
Кеиџа вдига рамене.
- Казват, че ме бива в унищожаването им - простичко отвърща тоиџ
В очите му се чете особен поглед, една абсолютна вяра.
- Тревожех се, че няма да си подходяща за това, че ще бъдеш бреме на боиџното поле.
Може би грешах, може би ще успееш да преодолееш страха си - казва.
Спокоиџната увереност в очите му боде по гордостта ми, но няма да постъпя глупаво и да се издам.
Вместо това му се усмихвам сладко.
- Знаеш ли, и на мен ми олекна.
- И защо?
- Боях се, че си твърде хубавичък, за да си цапаш ръцете.
Очите му се ококорват от изненада и само за миг устните му се извиват нагоре.
- Е, и двамата сме пълни с изненади, нали? - отвърща и се отдалечава.

15

- Не мога да повярвам, че наиџпосле сме тук!
Брита се вълнува, докато прекосяваме библиотеката, тъмна и просторна зала на наиџ горния етаж на Варту Бера, а с нас са Катя, Белкалис и близначките. С всяка стъпка очакването ми се покачва все повече. Само след малко ще сме там, ще стоим пред Хералдическата книга. Ще прочета страниците иџ на наиџпосле ще открия отговорите на въпросите, които ме измъчват от деня, в коиџто стъпих тук.
Поне се надявам да стане така.
Съвсем възможно е в Книгата да няма отговори и да съм пропиляла времето на всички с това посещение в библиотеката. Може би трябваше да събера кураж и да поговоря със старшата Насра или кармоко Тандивеиџза подозренията си. Щеше да е много по-лесно, отколкото да се разхождам сред рафтовете с книги, а в стомаха ми да се боричкат нетърпение и ужас. Но не, старшата Насра е изпълнена с ненавист, а кармоко Тандивеиџе твърде страховита, за да се обърна към нея. По-добре да го направя с приятелките си.
Брита не забелязва, че вода вътрешен диалог, и продължава да бърбори:
- Само си помисли как след няколко минути ще получиш отговори на всичките си въпроси.

- Или няма да получиш нищо - сумти Белкалис, - защото си наизмисляла цяла история от нищото, а това, че ние сме тук в единствения си почивен следобед, си е същински фарс.

Винаги можеш да разчиташ на нея да извади наяве и а и Гголемите ти страхове.

- Винаги ли трябва да си такава вкисналячка?

Катя цъка с език.

- Вкисналячка? - Адуапа спира и поглежда Брита. - Сега ли си я измисли тази дума?

Брита се смее:

- Да. Много е подходяща, нали? Има специфично...

- Стигнахме. - Катя кима към тежката дървена врата пред нас: входа към Залата на анализите.

Исатту, тъмнокожата помощничка, разпределена към нашата обща спалня, подрежда някакви свитъци на рафта до вратата. Усмивка се широко, когато ни вижда, а усмивката ѝ излъчва добронамереност и весело настроение. За разлика от повечето помощнички и икономки, тя веднага е била разпределена към Варту Бера, когато дошла в храма като девица преди две години, затова е запазила вътрешната си радост, която иначе щеше да угасне под тежестта на работата за жреците.

- А, вие ли сте, неофити - казва тя и отключва вратата. - Заповядайте оттук. Нека само ви напомня, че никога не бива да говорите за каквото и да било, прочетено в тази книга, с външен човек, иначе ви грози болката на смъртта. Ако го направите, помнете, че стените винаги имат уши, особено когато става дума за Сенките...

Аз кимам и се опитвам да потисна студената тръпка, която пробягва по тялото ми, докато тя ни въвежда в малката кръгла стая, осветена само от лъчите на слънцето, проникващи през плътния стъклен покрив. По рафтовете покрай стените са наредени свитъци, а ръбчетата им са пострадали от времето и са толкова крехки, сякаш са стояли там стотици години. В аплиците играят пламъци, а на пода е гравирана умбрата. Но това не е и а и Гинтересното в помещението. И а и Гинтересното е големият каменен пиедестал в средата, или по-скоро дебелият книга с кожена подвързия върху него.

Исатту се приближава и отваря книгата.

- Каза, че м а и Ска ти е била на дв а и Сет и пет, когато те е родила?

Аз кимам, а тя обяснява:

- Повечето потенциални Сенки са набирани за обучение на десет години, така че щом сега си на шестна и Сет, м а и Ска ти трябва да е постъпила във Варту Бера преди т р и и Сет и една години. - Тя прелиства страниците и накрая намира каквото търси. - Можеш да започнеш оттук. Сенките са вписани по азбучен ред според годината си, а за всяка вписана д е в о и Ска има по две страници. Добре, оставям ви сега.

Аз кимам и се приближавам към книгата.

- Моментът на истината... - мърморя, а мускулите ми се напрягат.

- Моментът на истината... - усмивка ми се окуражаващо Брита.

Разлиствам страниците, имената летят - Аада, Анали и С, Бинта, Катка, Нирмир, Тран... Когато стигам до У, забавям, а сърцето ми забива с бърз ритъм в гърдите ми. Името на м а и Ска ми беше необича и Ёно за Ирфут, но тук, в Х е м а и Фра? Ами ако има няколко жени с такова име и аз не мога да преценя коя от тях е тя? Но не - всяка Сянка си има

вписано каре с конкретно описание. Би трябвало да мога да я разпозная, щом го прочета.

Продължавам да прелиствам, докато стигам до последните няколко имена. Уа, Уда, Уками, Уна, Удад, Удма. Спирам, прелиствам назад, а дъхът ми спира. Не виждам името на мама. Пак прелиствам и пак, но колкото и да обръщам страница след страница, резултатът си е все същият.

- Няма я - шепна, а сълзите размътват погледа ми. - Няма я. - Отивам в ъгъла и се отпускам на пода, поражението ме смазва с тежестта си.

През всички тези седмици си бях представяла как намирам името на мама, как получавам отговори на въпросите си за това каква е била - каква съм аз. Но отговори няма, защото тя никога не е била тук. Измислила съм си една фантазия, за да се разсея от факта, че съм просто едно...

- Дека, виж! Тук е! - Подскачам, когато Брита закрепва развълнувано. Стои до книгата и ми сочи някаква страница. Дори не бях забелязала, че се е приближила до пиедестала. - Намерих я! Била е тук една година преди тази, която пресметна Исатту.

- Какво? - възкликвам аз и скачам.

- Уму от Пунтун, деветгодишна, тъмнокафява кожа, черни очи, къса кафява коса, племенни белези на отеме, по два на всяка буза. Идентификационна значка: златна огърлица със символа умбра.

Изведнъж забравям да дишам.

- Това е тя... - задъхано казвам, а сълзите парят на очите ми, когато поглеждам към вписаното, събрано в един-единствен абзац. - Била е тук. Била е Сянка...

Потвърждението на всичко, което съм подозирала, ми идва в повече и аз започвам да плача, по бузите ми се стичат едри сълзи.

- О, Дека - прегръща ме Брита.

Докато тя ме стиска в обятията си, Катя продължава да чете.

- Оттеглила се след петнайсет години служба по лични причини. - После млъква.

- Какво друго пише? - подканям я аз.

Катя клати глава.

- Това е всичко.

Всичко ли? Сбърчвам вежди.

- Не може това да е всичко. Не пише ли каква е била? Какво е учила? Имала ли е някакви особености?

- Особености? - мръщи се Катя. - Не, само това пише.

- Да и да видя. - Измъквам се от ръцете на Брита и поглеждам в книгата, а гърдите ми се стягат още повече, когато виждам, че Катя е права. Няма друго. Нищо не се споменава за каквито и да било способности, няма повече вписвания, нищо.

Гърдите ми пак се стягат. Ами това гъделичкане, способността ми да усещам смъртовоите? А промяната в очите и гласа ми, когато съм в присъствието на тези чудовища? Мислех, че Хералдическата книга ще съдържа отговорите, но тук няма нищо - нищо, което да може да ми помогне.

Отново съм на същото място, от което тръгнах, и по-лошо - първите ми уроци със смъртовоите са само след няколко седмици.

Когато приближавам оръже и ъната по-късно същата вечер, съм в такова настроение, че дори не забелязвам миризмата на кръв, просмукала се във въздуха. Чак когато се чува писък - ужасен и твърде човешки, - мислите ми се връщат в настоящето. С Брита се споглеждаме, а зениците ни се разширяват в нарастващия мрак. И двете знаем какво означава този писък. Сигурно поредната ударна група се е върнала от покрайнините на ХемаиСра, без да е избила зададения ъброиСмъртовои. Новобранките, които не изпълняват квотите си, ги одират живи.

През последните няколко седмици съм го виждала няколко пъти: старшата Насра отпаря кожата от гърба на новобранките с лекотата, с която бели цитрус. Виждала съм как тече златната кръв, чувала съм жалните викове на момичетата, на които се е паднал лошият късмет да бъдат наказани, а след това съм чувала тишината, ужасната, ужасната тишина.

- Страданието дава по-голяма сила на демоните - казва старшата, а по устните ъплъзва зловеща усмивка. Ако е така, всички алаки във Варту Бера трябва да са твърди като стомана.

Пореден рев разкъсва въздуха, а ръцете ми се стягат в юмруци, кожата се опъва до такава степен, че еиСега ще се разцепи. Неособено съдържателното свидетелство за м а иСка ми в Хералдическата книга като за начало, а сега и това. Какво още трябва да изтърпя, преди да свърши този отвратителен ден?

- Не слушайС казва К е иГа и ме поглежда, продължаваиъки напред, стиснал в ръка сноп дървени атики - дългите ни плоски тренировъчни мечове. То иСи още двама уруни ни помагат да ги приберем в оръже иъната, преди да се върнат в казармите си. - Просто не обръщайСвнимание.

От тези негови думи просто ми кипва. Макар че сме постигнали някакво неловко примирие, К е иГа не ми е приятел. Малко момчета са мои приятели. След случилото се по време на сутрешното бягане странят от мен и от останалите момичета, уплашени от нашата сила. Сега вече знаят колко повече сила притежаваме в сравнение с тях, а тя само ще расте.

- Лесно ти е да го кажеш - отвръщам аз и заставам с лице към него. - Не твоята кожа е под въпрос.

- Но не сме и ние тези, които се изчеряват сами - изсумтява Акалан, уруните на Белкалис. Висок и едър северняк, с кисело и набожно изражение, което ми напомня за стареиъшина Дъркас, когато е в особено „праведно“ настроение.

- Дори да беше - муси му се Брита, - а очевидно не е така, вас пак нямаше да ви наказват и всички го знаем много добре.

- Вярно - съгласява се Катя. - Никога не наказват момчетата. Дори когато умират момичета.

- Да не дава ОиСомо някоиСновобранец да вкуси от безграничността - добавям аз. - Тогава всички момичета от отряда, до последната, ги одират.

- И какво, значи сега искате всички да пускаме кръв, така ли? - насмешливо подхвърля Акалан. - Искате да страдаме като...

- Ха иъде да не спорим - прекъсва ни набързо Сурем, уруните на Катя, със споко иъния си и кротък маниер. То иСе момчето, с което мислех, че ще ме съберат отначало, усмихнатият татуиран западняк. - Почти стигнахме оръже иъната. Ха иъде просто...

Вече не го слушам. Из вените ми бръмва внезапно паникьосано гъделичкане и само за секунда разбирам причината. Смъртовои... но не онези от пещерите под Варту Бера. Сърцето ми думка, а аз следвам сетивата си и стигам до стената на иС-близо до нас, където веднага забелязвам четири ужасяващо познати фигури, които се промъкват покрай Скамъните, а бялата им козина сияе в мъглата, обвиваща телата им.

Скачащите са смъртовои, които скачат върху жертвите си и ги разкъсват на парчета с нокти и зъби. Наистина са по стените точно както ни предупреждаваха многократно, че може да се случи. Другите сякаш не ги забелязват.

Много по-едри са от онези, които новобранците използват при тренировките; телата им са по-мускулести, по-здрави, очите им са нащрек в мрака. Значи това е разликата между смъртовоите в плен и свободните. Почти бях забравила, но сега зрението ми се обостря и ги виждам по-ясно, ушите ми заглушават всичко останало и чувам само тихите им далечни стъпки. Вече влизам в бо иСна готовност точно както ни е учила кармоко Хуон. Вече нямам нужда от бягането, за да стимулирам това състояние: надига се по инстинкт.

Оставям атиките, които нося, и го правя бавно, за да не привличам вниманието на смъртовоите, като същевременно усещам как очите на К е иСга се стрелват към мен. За пръв път го виждам толкова нащрек извън тренировка. Може би и то иСги усеща, долавя студа на мъглата им, плъзнала към нас.

- Какво има? - шепне.

Посочвам с поглед към стената.

- Смъртовои, четирима на западната стена, всичките са скачачи - огромни са.

Всички застиват в тревога, но аз бързо пресмятам шансовете ни. Шестима срещу четири. Само че по време на битка са нужни три до четири момичета, за да събо рят един. И обикновено разполагат с истински мечове.

- Силата е на тяхна страна - шепне Брита. - Трябва да изтичаме до Главната зала и да вдигнем тревога.

К е иСга кима и присвива очи срещу мрака, докато се опитва да ги различи. Също като останалите момчета не може да вижда добре в тъмното, за разлика от нас, алаките.

- Хора - казва и се обръща към другите, сковани и напрегнати след думите ми, - не ги виждам, затова хукваме по сигнал на Дека. И това трябва да стане тихо.

- Ама... - започва Акалан с горделив тон.

К е иСга го прекъсва строго.

- Тук сме само ние, нямаме нито истински оръжия, нито шлемове, които да ни защитят от писъците им. По сигнал на Дека - повтаря т о иСи ми кима.

Поглеждам към смъртовоите. Първият тъкмо стъпва на земята. Когато забелязва, че го гледам, очите му срещат моите. В тях се чете особено изражение, хищническа интелигентност. Отваря уста.

- СЕГА! - извиквам и хуквам по коридора.

Подминава ме неясна форма, Катя вече води, а очите ѝ са облещени от ужас.

- СМЪРТОВОИ! - крещи тя и напълно пренебрегва указанията на К е иСга в паниката си.

- НАПАДАТ НИ СМЪРТОВО...

Масивна бяла грамада се стоварва върху нея и я мята в храстите. Тя пада, а смъртовият се хвърля към нея, но Сурем бърдо застава на пътя му с атика в ръка. Звярът му съска, оголил бясно нокти и зъби.

- ПРОКЛЯТИЕ, КАТЯ! - ръмжи К е и С та и се хвърля натам.

И аз хуквам в същата посока и с ужас установявам, че останалите трима смъртови се разделят зад нас и се насочват към новобранките и новобранците, притекли се на виковете на Катя. *Защо не вият*, чудя се аз. Ние сме им на и С-близо - защо не се опитват да ни нападнат?

Едва имам време да размишлявам върху това, когато смъртовият пред Катя замахва и с лекота разцепва дървения меч на Сурем. Т о и С изпищява, когато оръжието се разпада в ръцете му. Смъртовият пак замахва с нокти и е на път да нанесе смъртоносния си удар, когато Катя се хвърля напред, избутва го и пак побягва назад. Само за миг изпитвам увереност, че е в безопасност, че е избегнала ноктите. Та тя е на и С-бързата сред нас във Варту Бера. Тогава обаче чувам болезнения звук на трошачи се кости, виждам ноктите, стърчащи от гърдите ѝ.

- О! - извиква тя с широко отворени от изненада очи.

Гърбът ѝ се разпаря на две под натиска на ноктите на смъртовия.

Времето сякаш спира, цялото ми тяло като че е уловено в парче кехлибар, а аз наблюдавам как кръвта на Катя изтича през з е и С налата в гърба ѝ дупка. Нещо странно синьо бълва отвътре - нюанс на синьото, какъвто не съм виждала досега. Тялото ѝ потреперва веднъж, дважд, след това замира. Не е нужно да питам, знам, че е мъртва. Няма го златното сияние на почти-смъртта, не я очаква златен целебен сън.

- Катя... - прошепвам, а гърдите ми се свиват, ужасът натежава в к р а и С ниците ми.

Отново се обръщам към смъртовия, к о и С то си стои там и я гледа. Изглежда почти... изненадан. Смаян от факта, че така лесно я е убил. В мен закипява дълбоко, вътрешно чувство, изпепеляващ вулкан, к о и С то превръща кръвта ми в пламъци, а дъха ми в пепел.

- МАХНИ СЕ ОТ НЕЯ, ЗВЯР! - рева аз, а думите избухват на откоси от устата ми. Гласът ми има дълбочина, пластове, вече е властен, докато повтарям: - МАХНИ СЕ ОТ НЕЯ!

Цялото тяло на смъртовия веднага се сковава, очите му се обръщат нагоре. Закуцуква назад, а к р а и С ниците му потръпват, сякаш са на конци. Адуапа и Аша се вмъкват на мястото, което т о и С освободи, и бърдо измъкват Катя. В момента, в к о и С то става това, ме наляга умора, вълна на изтощение, която заглушава всичко наоколо и притъпява сетивата ми до нула. Виждам само някакви проблясъци: другите смъртови грабват куцукация и тичат към стената, по която се покатериха по-рано; Адуапа нежно полага тялото на Катя на земята, докато новобранките и кармоко на и С после пристигат; Сурем тича към Катя със сълзи в очите.

Кармоко Тандиве и С прави знак на новобранките да отдръпнат тялото от него.

- К о и С вдигна тревогата пръв? - пита тя и се оглежда.

- Дека - отговаря Брита. - А после... Катя. - Замлъква, гласът ѝ се пречупва.

Не я и поглеждам, очите ми не се отделят от трупа на Катя, от ужасния син цвят, к о и С то се процежда от гърба ѝ . Само преди няколко мига тичаше пред мен, а червената ѝ коса искреше в мрака... а сега... сега... Цялото ми тяло се срива, изведнъж не мога да удържа собствената си тежест.

След почти месец на това място - месец, в който виждах поне един труп на алаки да се връща от всеки набег - все още не успях да разбера колко е лесно всъщност да умрем. В крайна сметка това бяха новобранките, по-големите момичета, които бяха далеч от мен и от моите приятелки. Но Катя - как е възможно тя да падне така? Как е възможно ноктите на смъртовоя да се окажат истинската ѝ смърт, и то от първия път? Сълзите се леят свободно от очите ми, умората натежава в крайниците ми, но едно щракване с пръсти ме кара да вдигна очи.

Кармоко ТандивеиСГледа ме намръщено.

- Очите ти, Дека - мърмори тя с почуда. - Какво се е случило с очите ти...

Това е последното, което чувам, преди мракът да се пресегне и да ме обгърне.

16

- Видях какво направи снощи - гласът на КеиСа шепне неканен в ухото ми.

Вечер е и сме на езерото за погребалните ритуали на Катя. Алаки нямат право на погребение, затова я изгаряме на водата, в лодка, превърната в погребална клада. В отсъствието на попечител от мъжки пол Сурем отговаря за ритуалите и чете с тържествен тон от Безграничните мъдрости. Ще напусне ХемаиФа в момента, в който приключи ритуалът, ще се завърне у дома, в Западните провинции. Не може да понесе мисълта да стане свидетел на още смърт на свои другари.

Не го виня. Ако имах избор, и аз щях да си тръгна. Няма значение, че мама някога е била тук, че все още има въпроси, чиито отговори търся. Искам да избягам от това място, искам да избягам надалеч. Но съм обречена да остана между тези стени точно като Катя.

Кожата ѝ е индиговосиня под лятното небе, а дългите ѝ червени къдрици се отронват като снежинки под пламъците. Така и не отрязва повече косата си след първия ден дори когато ѝ пречеше по време на тренировките. Все очаквах старшите да я накажат за това, но те не го направиха. Мирише на ябълки, докато изтлява - от онези големите, червените, от Северните провинции, които ми беше споменавала, че обича. Не знам дали само си въобразявам, но това ме разсеива от металната миризма на кръв в ноздрите ми, от неугасващия спомен за изтръгнатия ѝ гръбнак, от погледа в очите на смъртовоя, когато се обърнах към него - същия, който видях и в очите на звяра в Ирфут.

Вдишвам от миризмата, за да прогоня ужасната мисъл, а после се обръщам към КеиСа.

- Какво искаш да кажеш? - промърморвам. Толкова съм безчувствена в момента, че дори не ме е страх от подозренията на КеиСа, нито дори от кармоко ТандивеиС. Що за живот избрах, в който хората умират така лесно? В който приятелите умират така лесно?

По-добър от този, който водеше преди... Потискам тази неприятна мисъл. Точно сега не желая да мисля практично, не искам да мисля за случилото се вчера, когато смъртовоят се надвеси над Катя, а аз заговорих...

Кейџа се приближава.

- Няма да споделя на никого - казва. - А ако ще ти олекне, не мисля, че и кармоко Тандивеище го направи.

Това уверение с нищо не помага, за да потуши трескавото, развълнувано чувство, което ме обзема.

- Какво точно искаш? - питам и го поглеждам в очите.

Ако има едно нещо, което съм научила тук, в постоянното присъствие на смъртовоите, то е, че Брита е права: моят дар е ценен, което значи, че другите ще са готови да извършат ужасни неща само за да се доберат до него. *До мен.*

През съзнанието ми минава спомен от мазето: Златната кръв по пода, пристъпващите към мен стареиџини, кофите в ръцете им. Потискам го, чакам отговора на Кейџа.

Отнема му известно време.

- Същото, което искам от всички - казва с решителност в погледа. - Помощ, за да унищожа смъртовоите.

- Това какво общо има с мен?

- Не се прави на глупава, Дека. Каквото и да беше това, което направи снощи, изглежда, е от полза. Мисля, че трябва да го изучим - таяиџно, разбира се. - Едва не се разсмивам заради иронията. Само преди седмици Брита ми предложи същото. Налагам си да внимавам, когато тоиСпродължава: - Не мисля, че командирите ми ще се отнесат много добре към подобни неща, а още по-малко жреците.

Тази последна дума, *жреците*, подхранва вълнението ми още повече, а споменът пак надига глава; ръката на стареиџина Дъркас, стиснала ножа. Съсредоточавам се върху дишането си, за да се успокоя.

- Защо трябва да ти вярвам? Ако си видял това, което мислиш, че си видял, защо трябва да вярвам, че няма да ме предадеш на жреците или на командирите си?

ТоиСвдига рамене, а златните му очи се спират върху моите.

- Пред портите ни има чудовища, чиито писъци разбиват тъпанчетата на човек, чиито нокти минават през телата като нож през меко масло. Не искаш ли да отмъстиш?

В очите му се появява ново чувство - горчивина. Не говори само за мен, но и за себе си, може би дори и за другите уруни.

- Не ти ли дотегна да губиш близки заради тях? Все заради тях...

Хващам се, че кимам, а гневът кипва неочаквано. През главата ми препускат още картини: нападението над селото, всички онези трупове в снега, мазето, златната кръв, събрала се на локви върху пода, и накрая Катя със стърчащите от гърдите ѝ нокти.

Смъртовоите вече ми отнеха всичко. Какво още ще им позволя да ми вземат? Знам, че мога да ги командвам, че мога да ги заставям да правят каквото им наредя. Трябва да науча повече за тази своя способност. Трябва да използвам това нещо в мен, каквото и да е то, за да се разплатя с тези чудовища. Да отмъстя за Катя.

- Дотегна ми - прошепвам и изведнъж се замислям за всичко, което съм изгубила. Мама, татко, живота си в Ирфут. Мисля за Катя, която искаше единствено да си отиде вкъщи, да бъде съпруга на Риан, да има семейство. - Много, много ми дотегна.

Кейџа кима

- На мен също и затова с радост се заклевам във вярност пред теб - да те пазя с цената на живота си, - ако онова, което видях, че правиш, може да ни помогне да избием повече чудовища. - Когато вдигам поглед към него, изненадана от тази разпалена тирада, т о и Сподава дясната си ръка. - Искрен съм. Партньори. Но този път наистина?

Взирам се в протегнатата ръка, а объркването ми расте. Нито един мъж не ми е предлагал такова нещо досега, сякаш сме равни, но К е и Ста прави точно това. Може би е искрен във всичко, което казва. Или пък е номер, к о и Сто би могъл да сложи краища живота ми. Така или иначе вече си имаше своите подозрения спрямо мен. Може би е по-добре да се съюзя с него, да наблюдавам слабостите му, за да мога да ги използвам, ако се наложи. Демонична сделка по-точно, но какво не е демонична сделка в този наш живот?

Поемам ръката му и с почуда наблюдавам колко странно изглежда, допряна до моята. Кожа и позлата, кафяво и златно.

- Партньори. Наистина - казвам.

Този път К е и Ста стиска ръката ми, преди да я пусне. Дъхът ми секва за миг, макар че не знам защо. Може би е от умора.

17

- Нещо различно? - пита К е и Ста, а гласът му отеква от влажните, тъмни стени.

Рано сутринта е и сме в пещерите под Варту Бера, използваме свободните минутки между уроците, за да проверим теорията за моята способност. Останалите са се върнали в залата за урок с кармоко Хуон и се подготвят за б о и С Предупредих ги да стоят настрана, докато не придобия повече сигурност в К е и Ста. Все още не знам какви са мотивите му. Докато стои на пост в края на коридора, аз се взирам в кофа с вода, а кожата ми цялата е изтръпнала. Смъртовоите са заключени в съседната пещера, приглушеното им ръмжение и цъкането с уста карат кръвта ми да се движи все по-бързо, успоредно с мъглата, която се плъзга около мен. Излъчват я, когато се вълнуват, а тук долу винаги са в такова състояние.

Оглеждам отражението си и въздъхвам. Очите ми са си във все същия скучен сив цвят както преди десет минути.

- Нищо - отговарям на К е и Ста. Вдигам кофата, за да я излея, после спирам - хрумва ми нещо. - Ами ако се доближа до тях?

- Какво? Не. Не са им запушили устата...

- Ти само ст о и Сна стража - прекъсвам го аз и се отдалечавам на бегом.

Следващата пещера е оформена като конюшня, от двете страни са наредени клетки. В аплиците мъждукат пламъчета и осветяват сламата по пода и веригите, които сковават всеки чудовищен обитател на грамадните клетки. Смъртовоите стават по-агресивни, когато са събрани в една клетка, затова кармоко ги разделят. Общо наброяват два и Ссетина, по-голямата част от смъртовоите във Варту Бера. Около десетина са затворени в другите пещери. Когато ги приближавам, тръпките по

кожата ми се ускоряват, ударите на сърцето също. Тези тук нямат запушалки на устата и само един писък може да ме довърши.

Но не, няма как да е така. Помня станалото в Ирфут, ушите на всички кървяха и само аз стоях непокътната. Същото беше и когато загина Катя. Чувах смъртовоите, усещах силата им, но не ми влияеха по същия начин като на другите. Просто трябва да се съсредоточа върху дишането си, да оставам с цялото си съзнание в настоящето, както ме е учила кармоко Хуон. Всичко ще е наред.

Поемам си дълбоко дъх за кураж и тръгвам към средата на пещерата, долавяйки с особена яснота блясъка на хищните черни очи и дрънченето на веригите от протягането на масивните тела по ъглите. Тежката, остра миризма, витаеща из пещерата, се усилва, както и някаква друга, по-лека, противно сладникава, която не мога да определя. Пренебрегвам ниското ръмжене и страха, който се надига в мен, и се приближавам към най-голямата клетка, тази в центъра. Между клетките се дочува едва доловимо съскане, докато обитателят на тази бавно се надига, а ясно изразените сребристи шипове на гърба му, подобни на перки, веднага ми дават да разбера, че точно това е звярът от първата ми вечер във Варту Бера. Когато се приближава с олюляване към мен, а огромното тяло отразява мъждукащата светлина, устата ми пресъхва.

Тракалото, алфа-смъртовият сред всички останали в пещерата.

Главатарят.

Поглеждам нагоре към него, към тези очи, изпълнени с блясъка на омразата.

- Ха и де, започвай да виеш - шепна. - Искам да го направиш.

Нещо в мен е надигнало глава, някакво внезапно мрачно чувство, което почти бих могла да нарека гняв, само че през него се дипли тънка нишка на друга емоция: скръб. Мисля за Катя, мисля за омразните лапи, които разкъсаха тялото ѝ, и приближавам. Само на ръка разстояние от тези лапи. Вече усещам и другите смъртовои, които са се размърдали покрай мен: кадифенобелите скачачи, чиито дълги краища им позволяват да се покатерят с лекота по пръчките на клетките; солидно високите, солидно едрите работници по ъглите, които издават цъкащи звуци. Кармоко Тандивеи си научи как да ги класифицираме, как да разбираме слабостите и силните им страни.

Не им обръщам внимание, съсредоточавам се върху Тракалото.

От предупрежденията на кармоко знам, че командва останалите смъртовои тук. Те са стадни животни, винаги имат един главен, който води глутницата. Може да им липсва човешката интелигентност, но това не значи, че не са умни.

- Защо не правиш нищо? - питам, а той сръмжи тихо от тъмнината.

Не помръдва, не посяга да ме нападне. Същото е и с останалите смъртовои, всички само цъкат с уста и наблюдават. Защо не нападат? Защо не се бият с мен? Сякаш са някак по-вяли, по-бавни от онези, които убиха Катя, и от другите в Ирфут. Липсата на желание за битка ме обижда някак. Вбесява ме.

- Какво ви има? - съскам и гледам злобно Тракалото.

Изведнъж изобщо не ме е грижа, че съм толкова близо до клетката му, че може просто да се пресегне и да ме изкорми, не ме интересува, че старшите, които се занимават с тях, ще ме намерят тук, долу, и ще ме набият за неподчинението ми. Мога да мисля само за Катя, за погледа в очите ѝ. За страха.

- Пищи! - беснея аз. - Заплаши ме! НАПРАВИ НЕЩО!

Но т о и Сне прави нищо.

Цъкането се усилва, т о и Си другите си цъкат един на друг, а гласовете им се усилват все повече, докато...

- Дека! - Дочувам гласа на К е и Ста отдалеч. - Дека, трябва да вървим, барабаните бият. Издишам бавно. Поглеждам надолу към кофата с вода и не се изненадвам, че очите ми са си все така нормални в отражението. Не знам защо съм очаквала нещо друго. Изпразвам кофата наблизко и дишам дълбоко, за да се успокоя.

- Ида - отговарям н а и С-сетне и излизам от пещерата. Смъртовоите продължават да цъкат и след като съм си тръгнала.

Откривам, че К е и Ста ме чака в свързващия коридор, а в очите му се чете тревога. Само като го гледам и се дразня. Не знам защо трябва да се преструва, че се при теснява за мен.

- Добре ли си? Пицяха ли?

Поклащам глава.

- Нищо не стана. А очите ми не се промениха, поне не видях в отражението.

Т о и Скими, сякаш за да си върне самообладанието.

- Е, това е разочароващо - промърморва.

Вървим по коридора, изгубени всеки в своите мисли, докато нещо не се размърдва в сенките. Газал е. Стои на входа на следващата пещера, тази, към която старшата Насра отвори пода преди два месеца. Това е класната ни стая по б о и Сни стратегии, там, където се учим как да провеждаме внезапни нападения и да воюваме ефективно по време на в о и Сна.

- Неофит Дека - казва тя. - Ще останеш след часа. Кармоко Тандиве и Сиска да обсъдите нещо.

От това съобщение ме избива студена пот, която се стича по гърба ми. Дали кармоко не иска да ме разпита за случилото се в онази нощ с Катя?

Налагам си да дишам, за да прогоня паниката, и уважително кимам на Газал.

- Благодаря ти, че ми съобщи, Почитаема по-голяма сестро по кръв - измънкам с последни сили.

Тя доволна излиза от главната пещера, а с К е и Ста я следваме по петите. Мускулите ми са се напрегнали, а сетивата ми са в б о и Сна тревога, когато виждам кармоко Тандиве и С да стои в средата, а всички неофити и техните уруни вече са се настанили на дървените чинове около нея. Урокът ще започне всеки момент.

Моля те, не ме питай за случилото се със смъртовоите, моля те, не ме питай за случилото се със смъртовоите, отправям аз отчаяна молитва, докато с Кейта се присъединяваме към останалите.

За щастие, кармоко Тандиве и С сякаш дори не ни забелязва, докато върви към първите чинове със свитък в ръка. Обръща се към нас и показва картина, картина, която винаги ме кара да треперя от ужас.

- Всички знаете за Златородните, адските предшественички на алаките - казва.

Аз кимам и с неохота оглеждам чудовищните същества със златни вени, изобразени на свитъка. Четири са: едната е толкова бяла, че излъчва сияние, другата е кафява, с топчесто коремче и изпъкнали гърди, третата е червена и покрита с люспи, с крила като на дракон, четвъртата е някак безформена и черна като мастило. Само като ги

гледам, ме обхваща смут. И като си помисля, че произлизам от тях, от такива ужасяващи същества, с такива кошмарни форми. Може и да съм се примирила с факта, че съм алаки, но такива напомняния все още предизвикват неприятно чувство.

Потискам тази мисъл, а през това време кармоко ТандивеиСподава свитъка на момичето на иСблизко до себе си, ниска южнячка с поглед на сърна на име М е иФрут.

- Днес започваме да учим за демоничното наследство, което са ви оставили Златородните, и как можете да го впрегнете в борбата срещу смъртовоите - казва. - Отворете свитъците на трета част. Да започваме.

*

След края на урока оставам на мястото си, а тревогата ми се усилва. Какво иска кармоко ТандивеиСот мен? Толкова съм напрегната, че всичко, което преподаде за физиологията на алаките, е изчезнало, а на негово място се роят хиляди ужасяващи сценарии, включващи кървави рунгута и въпроси за истинската ми същност. Страховете ми избухват все повече, докато К е иСга не идва при мен и не полага длан на рамото ми. Потрепервам от неочакваната му топлина, а мислите ми внезапно се укротяват.

- Ако кармоко ТандивеиСискаше да те докладва на джату, вече щеше да го е направила - тихо казва т о иС - така че се сети за това, преди да изпаднеш в паника. Дори не знам как е доловил чувствата ми, но издишам с облекчение.

- Ще го имам предвид - прошепвам.

Т о иСкима и тръгва към вратата, но през това време всички вече са забелязали, че не излизам с тях.

- Няма ли да си тръгваш, Дека? - пита Брита.

- След малко - казвам и им махвам да тръгват. - Запазете ми от вечерята. Кармоко ТандивеиСиска да си поговорим.

- Какво си направила? - пита Ли, урунито на Брита. Дангалак от Източните провинции, целият е една голяма усмивка и безгрижни маниери.

- Нищо, което да ми е известно - бързо отговарям аз. После се мръщя. - И защо веднага си помисли, че съм направила нещо?

Акалан хъмка превзето.

- Че какво друго може да е? Тя никога не пита за теб.

- Х а иДе да отиваме да ядем, умирам от глад - жалва се Ли.

- Ти вечно умираш от глад - отбелязва Брита.

- Присмял се хърбел на щърбел - изсумтява Ли.

К е иСга се обръща към мен и безмълвно ми напомня с очи: не изпадаиСв паника.

- Ще ти запазя вечеря, Дека - казва.

Кимам с усилие.

- Благодарности.

Гласовете им заглъхват по коридора.

Сега съм сама с кармоко ТандивеиСв голямата, страховита пещера, а притеснението си проправя път през вътрешностите ми, докато наблюдавам как тя прибира свитъците си.

Накрая се обръща към мен.

- Ела с мен, Дека - казва тихо.

Аз кимам.

- Да, кармоко.

Тревогата ми расте, докато тя ме извежда от пещерите по тясно стълбище, което никога досега не съм виждала. То сякаш се стеснява, а стените ме притискат все повече, колкото по-нагоре се изкачвам. Какво е намислила кармоко да прави с мен? Дали не иска да ме затвори, да ме изучава, да източва кръвта ми? Мисли те ми се вихрят все по-бързо, докато накрая не мога да понеса повече това очакване.

Спирам разтревожено.

- Кармоко ТандивеиС обаждам се аз.

- Да?

- За онази вечер ли става дума? За случилото се със смъртовоите?

Тя се обръща намръщено към мен и изглежда объркана.

- Нещо се е случило, когато са дошли смъртовоите ли? Не си спомням. - Аз мигам насреща ѝ в пълно недоумение, а тя пристъпва към мен и прошепва в ухото ми: - И да се е случило нещо, съм достатъчно разумна да си държа устата затворена, нали така? Точно както бих била достатъчно разумна да го проуча в н а иС-подходящия момент.

Шокът ме залива като вълна.

Няма да ме заключи? Няма да ме изучава като смъртовоите, прибрани в клетките под Варту Бера? Мускулите ми сякаш са останали без сила. Цялото ми тяло е в свършен дисбаланс.

- Не разбирам - казвам и я поглеждам.

Кармоко ТандивеиС вдига рамене.

- Нямам намерение да те нараня, алаки. Ти си дъщерята на Уму, нали?

Аз мигам, объркана от това небрежно потвърждение на колебанията, с които се измъчвах седмици наред.

- Познавали сте м а иСка ми?

Тя кима.

- Беше четири години по-малка от мен. Възхитителна Сянка. Яростна, решителна. Жалко за това, което се случи с нея. Можеше да стане легенда сред нас, но взе че, роди дете. Предполагам, че това дете си ти?

Кимам и пак я поглеждам в очите.

- Значи затова е напуснала? Заради мен?

Тя кима.

- Беше голям скандал. Сенките нямат право да се омъжват, така че беше издадена заповед за екзекуция. За щастие, тя имаше някакъв благодетел на много високо ниво, к о иСто я защитаваше. Измъкна я навреме. Дори не мога да си представя как успя, как избяга през последната седмица на дъждовния сезон, когато всичко е наводнено. Благодарна съм, че е оцеляла. Как е тя?

- Почина - отговарям замаяно. - От червена шарка.

Кармоко ТандивеиС примигва, а след това отново кима. После пита:

- Добре ли живея?

- Беше щастлива до самия си к р а иС - Поглеждам я. - Имам въпрос. Беше ли като мен? Имаше ли някакви... аномалии?

- Доколкото ми е известно, си беше съвсем нормален човек. - Кармоко ТандивеиСме поглежда отгоре, а очите ѝ ме пронизват. - Истината е, че от всички алаки, които съм срещала от разпореждането на императора до сега, такава като теб не съм виждала.

- Такава като мен... - Замлъквам наред изречението, когато в ушите ми нахлува познато свирукане. Носи се от върха на стълбите, където се вижда отворена врата, водеща към частна градина до двора. - Белоръката?

- Така ли наричаш Дамата на еквите? - вдига вежди кармоко ТандивеиС Тя отстъпва встрани и ми освобождава място да мина по стълбите. - Очаква те.

Задъхана профучавам покрай нея нагоре по стълбите и излизам в градината, където на купчина възглавници седи Белоръката. Пред нея е опъната богатата трапеза, а близнаците екви са се сгушили отстрани и се тъпчат с храна. ОмаиСващо сладкият мирис от водната ѝлула се вие из градината и се смесва с топлия вечерен въздух.

- Дамо на еквите! - възкликвам аз без дъх и бързам да стигна до нея. - БраиСма, МасаиСма, и вие сте тук!

Близнаците вдигат поглед от вкусната си трапеза от жълти ябълки и някакви други екзотични плодове.

- ЗдравейС Тиха вода - ухилва се приятелски МасаиСма.

- Липсвахме ли ти? - добавя БраиСма и се надига.

Притичвам към тях и радостно ги милвам, а после търпеливо изчакам да ме бутат с муцуните си. МасаиСма започва да гризе косата ми, но аз не му се сърдя.

- Толкова ми липсвахте и двамата! - прегръщам ги аз.

Колко време мина, откакто ги видях за последно, откакто ме омаиСваха в колата, за да им дам всички ябълки? Прегръщам ги още по-силно и се смея, когато отвърщат на ласките ми.

- Светът е много по-красив, когато сме наблизо, не съм ли прав? - обяснява БраиСма и маха с раираната си опашка.

- Със сигурност, братко - съгласява се МасаиСма. - Заради нас всичко става по-хубаво.

Мигам, за да спра сълзите, парещи в очите ми.

- Е, определено направихте моя ден по-хубав - казвам и ги пускам.

После нервно се обръщам към Белоръката. Ако не беше тя, още щях да съм в Ирфут, заключена в мазето. А сега тя е тук. Защо е тук?

- Дамо на еквите - обръщам се аз към нея с цялото си уважение и я доближавам.

- Белоръката също върши работа - отвърща тя и махва с ръка. - Това прозвище всъщност доста ми допада.

Когато спирам току пред нея, изпълнена с несигурност какво да направя, тя вдига развеселено поглед към мен.

- Кажи ми, така ли ви учат сега във Варту Бера да се обръщате към старшите си сестри - тромаво и смутено? - пита тя и лениво дърпа от лулата, след което издишва дима на малки кръгчета.

- Не. - Спускам се на едно коляно на земята в официален поздрав, който кармоко предпочитат извън клас. - Вечерни поздравии, Белоръка - казвам.

- Вечерни поздравии, Дека. - Оглежда ме от глава до пети, а после добавя: - Определено си разцъфнала през последните дни. Варту Бера, изглежда, ти се отразява добре.

Вдигам рамене.

- В известна степен - казвам, но мисля за Катя. - Приемете благодарностите ми, че с Брита ни изпратихте тук.

Знам, че ако не се беше намесила тя, вероятно щяха да ни разделят и да ни изпратят в по-невзрачни тренировъчни лагери като повечето алаки. Тя беше преценила, че сме достойни за Варту Бера. И много добре, че го е направила. Трябва да потисна мислите за онова, което ми каза кармоко Тандиве и да ма и ска ми. Нещо в думите ѝ все още ме човърка, но не съм сигурна какво точно.

- А как е нашата вечно жизнерадостна Брита? - пита ме тя.

Усмивам се.

- Още по-жизнерадостна сега, когато размята момченца по пясъчниците.

- Доброто настроение явно витае във въздуха. - Белоръката оставя водната си лула и деликатно захапва някакъв плод. - Представи си изненадата ми, когато чух, че точно ти, сред всички възможни хора, пускаш кръвта си и се наричаш гордо демон. Ти, алаки, която едва не се стопяваше в локва от срам всеки път, щом чуеше думите „прокълнатата кръв“. Да разбирам ли, че вече не приемаш с недоверие истината в моите думи?

Изчервявам се до корените на косата си. Не знаех, че е била наясно с моите съмнения относно обещанията, с които ме доведе тук.

- Не, вече не - казвам честно. - Варту Бера е точно това, което обещахте, че е. А аз вече... не се срамувам от това, което съм - продължавам. - Произходът ми няма значение, важно е колко струвам аз самата.

За моя изненада, Белоръката се разсмива с цяло гърло.

- Е, определено ми е приятно да го чуя. И е много по-хубаво от всичките ти страдания във фургона. Това ми убиваше апетита. Звезден плод? - Предлага ми блюдо с крехки жълто-зелени плодове с формата на звезди.

Клатя глава.

- Не, благодаря - уважително отказвам аз.

- Ние ще ги вземем - обажда се Браиба с алчно пламъче в очите, докато посяга с пръсти към блюдото.

- Няма смисъл хубавите плодове да отиват на вятъра - добавя Масаиба.

Белоръката ги плясва през пръстите.

- Не са за вас - скастрия ги тя. - Може да отидете да ядете еиСтам, тъкмо ще пробвате смокините на онова дърво - сочи им тя.

Еквите се мусят и се отдалечават сърдито, а тя се обръща към мен:

- Това да ти е за урок, Дека. Когато някоиС-особено твоя старша - ти предлага храна, ядеш. Така се прави в Южните провинции.

Кимам и забързано поемам блюдото.

- Благодарности, Белоръка - казвам. Докато внимателно се настанявам срещу нея, ми хрумва нещо. - Защо сте тук? Да не сте довели още момичета във Варту Бера?

Поглеждам през градинската порта към двора, където луната огрява статуята на императора. Там стои само един фургон - същият, който ни докара чак от Север.

Белоръката клати глава.

- Не, момичетата във Варту Бера са предостатъчно.

Вече съм объркана.

- Тогава защо сте тук?

- Защото преподавам тук, разбира се - отвърща тя.

- Преподавате? - повтарям аз като папагал.

- Дамата на еквите просто скромничи, за да не те притесни с високото си положение - обажда се кармоко ТандивеиС, докато се приближава към нас. - Тя ръководи Варту Бера, както и всички останали тренировъчни лагери.

Усещам как устата ми пресъхва, когато се обръщам към Белоръката:

- Вие...

- Ръководя всички тренировъчни лагери? Да, ма и Се точно така. - Тя вдига рамене, след което поставя парче сирене на чинията ми. - ОпитайС чудесно се съчетава със звездния плод.

Аз клатя глава, все така смаяна. Щом тя ръководи всички лагери, значи трябва да е аристократка - само богатите и властимащите получават подобни поръчения.

- Не мога да се храня наравно с вас - казвам. - Няма да е уважително, вие сте...

- Новата ти кармоко? Разбира се - доволно довършва изречението ми Белоръката. Докато рязко извърщам глава от нея към кармоко ТандивеиС, тя продължава: - А понякога си избирам по една или две ученички, които да подготвя за на иС- ... критичните набези, което, разбира се, е и причината да докарам двете ви с Брита тук. Макар че приятелката ти Белкалис също ме очарова, както и вечно сърдитата Газал.

Мръщя се.

- Познавате Белкалис? И Газал?

- Несъмнено. Внимателно държа под око обещаващите ученички. Вие ще сте първите ми нови подопечни. Уроците започват от утре.

- Ще се явите пред нея след вечеря - добавя кармоко ТандивеиС - Нито секунда по-късно.

Покланям ѝ се.

- Да, милеиДи - казвам.

- Искаш да кажеш „да, кармоко“ - поправя ме Белоръката с усмивка. - Е, това е. Освен ако не желаеш да останеш тук и да попушиш с нас.

Самата мисъл ме потриса. Скачам на крака.

- Не, кармоко - възкликвам, след което се покланям и си плюя на петите, оставяйки Белоръката в градината с кармоко ТандивеиС застанала зад гърба ѝ.

Стигнала съм до средата на пътя към общите спални, когато установявам какво е това, което ме тревожи в думите на кармоко ТандивеиС. Тя каза, че мама е избягала през последната седмица на дъждовния сезон. Но аз съм се родила в месеца на сребърния вълк, повече от десет месеца след това.

Виждала съм как кармоко ТандивеиС срещтира цели пасажи наизуст в клас. Винаги е много точна, когато става дума за дати. Но времето, което посочи, е невъзможно от човешка гледна точка. Ако е права, то мама е била бременна поне цял месец преди да срещне татко. Няма начин да съм негово родно дете. Няма начин да съм нормална.

Защо тогава думите ѝ се въртят из главата ми със съмнението, че тук има нещо друго?

Когато се явявам на езерото на следващата вечер, Белоръката седи на късо килимче с бокал от силното местно палмово вино в ръка. Днес беше по-топло от обичайния хематифициран ден и уханието на жасмин обвива всичко в сладникава омая. Уханието ме опиянява и ми трябват няколко секунди, за да забележа оръжията, положени на земята до Белоръката - металът проблясва в сумрака на вечерта. Паниката забързва пулса във вените ми и прогонва мислите, които ме преследваха цял ден - разговорът ми с кармоко Тандивеи съмненията за това кой е баща ми...

Сега виждам само тези оръжия, проблясващи зловещо в падащия мрак. Неофитите имат право да използват само дървени оръжия през първите два месеца, а краят на втория ми месец дори не е близо. Ще мога да използвам метални оръжия едва през третия месец, докато се готвя за набезите.

Но ето че тук ни чака разнообразие от метални оръжия, очевидно предназначени за употреба.

Изведнъж през ума ми започват да се шурат хиляди въпроси. Какво точно имаше предвид Белоръката, когато каза „на иС-критичните набези“ и защо е избрала нас четирите - Брита, Белкалис, Газал и мен - да ги осъществим?

Поглеждам към другите три момичета и не се изненадвам, когато виждам, че и те изглеждат притеснени, с изключение на Брита, разбира се, на която още снощи успях да разкажа за неочакваното пристигане на Белоръката.

- Вечерни поздравии, кармоко - казва тя с широка усмивка и прикляка бързо, за да поздрави Белоръката.

Устните на Белоръката кривват в усмивка.

- Вечерни поздравии, Брита - отговаря тя. После се обръща към останалите: - Доидохте навреме. Прекрасно. Ненавиждам закъсняващите, а вие?

Когато се споглеждаме, несигурни как да отговорим, тя се изправя и се изтупва от прахоляка. Облечена е в небиещите на очи кафяви одежди на кармоко и не се изненадвам, че ѝ отиват дори повече от старите ѝ черни дрехи за път. Тя се приближава до нас и ни кима.

- Аз съм новата ви кармоко - съобщава. - Можете да ме наричате кармоко или кармоко Белоръка. Много ми допада това прозвище. - Смига ми, докато го казва.

Аз бързо се покланям.

- Вечерни поздравии, кармоко Белоръка - казвам, повтаряйки след останалите момичета.

- Вечерни поздравии - отвърща тя.

После долавя, че гледаме към оръжията.

- Забелязали сте учебните ми пособия. Прекрасно. Както може би сте чули, избрала съм ви специално, за да участвате в определени походи на Варту Бера, а при това положение прецених, че няма смисъл да обиждам естествените ви дадености с тренировъчните мечове и оръжията за подготовката ви. И четирите сте алаки, способни сте, а и вече сте се сблъскали с по-лошо - повечето от вас. - Поглежда към

Брита, когато казва това, а Брита се изчервява, смутена от факта, че е посочена като единственото изключение сред нас.

- Затова реших да проведе тези тренировки. Сега, когато съм тук, е време да формирам шампионките на това училище.

- Шампионките? - повтаря Белкалис.

Белоръката не я удостоява с отговор. Вече крачи към Газал с тревожно изражение. Аз също се намръщвам, когато забелязвам същото, което и тя. Челото на Газал е лъснало от пот, а очите ѝ са леко разфокусирани. Взира се в езерото, пребледняла като привидение. Бих си помислила, че е болна, ако не беше алаки. Започне ли кръвта ни да се променя, ставаме недосегаеми за повечето болести, телата ни ги лекуват толкова бързо, колкото и всичко останало.

- Не ми изглеждаш добре - меко казва Белоръката. - Газал, нали така?

- Да, кармоко - кима Газал, а очите ѝ продължават да се стрелкат към езерото.

Белоръката следва погледа ѝ, а на лицето ѝ се появява пресметливо изражение. Тя спокоебно подхваща момичето за лакътя.

- Защо не идем до езерото да те охладим?

- Не! - изревава Газал и се изскубва от ръцете на Белоръката.

В очите на кармоко се надига безмълвно разбиране.

- Езерото, нали? - А когато Газал не отговаря, повтаря думите си. - Така ли е, новобранке?

Газал кима неохотно.

- Защо?

Газал клати неистово глава, а ужасеното изражение отново се появява на лицето ѝ. Гледам я ококорено. Никога досега не съм я виждала притеснена.

- Не мога, аз...

- Трябва да го кажеш на глас, за да го преодолееш - спокоебно я притиска Белоръката.

- Езерото не може да се промени, а аз със сигурност няма, така че каквото и да те тревожи, трябва да го изчистим веднага, за да може да продължим с урока.

- Моля ви - стене Газал, а очите ѝ не се откъсват от черната вода.

- Молиш за какво?

- Моля ви, не искам да бъда близо до това, не искам...

Никога не съм виждала Газал толкова разстроена, дори не знаех, че е възможно. Изведнъж се чувствам крайно неловко, сякаш съм свидетел на нещо, което не бива да виждам.

- Това е нередно - шепне до мен Брита.

Кимам. Белоръката обича да си играе с хората, но това прекрачва границата. Изражението ѝ е непреклонно, когато се обръща към Газал.

- Защо не искаш да си до водата? - пита тя, а после добавя: - Не мога да направя нищо, ако не ми кажеш защо.

Газал само клати глава, а очите ѝ подивяват. Мисълта да го каже пред всички явно я ужасява.

- Много добре - заявява Белоръката и я хваща за ръката. Влачи я към езерото.

- Не. НЕ! - пищи Газал, забива пети в пръстта, но Белоръката не отстъпва. Продължава да влачи Газал все по-близо до водата, докато накрая новобранката не може да издържи повече.

- Те ме заключиха вътре! - изкрещява тя.

Газал се свлича на земята, а сълзите се търкалят от очите ѝ . Ридае сърцераздирателно, а цялото ѝ тяло се тресе от силата на виковете ѝ

- Заключиха ме в клетка под езерото! Мислех, че ще умра, но аз не умрях. Давех се непрекъснато. Непрекъснато! - Сълзите се стичат, а цялото ѝ тяло се тресе. - Отново и отново, и отново, и...

Белоръката я сграбчва.

- Кой са те? - пита.

- Семейството ми - изплаква Газал.

Белоръката клати глава.

- Кръвните ти сестри са твоето семейство. Кой са те?

- Домът на Агарвал - отвърща объркана Газал. Сълзите все още се стичат по буците ѝ
Белоръката я сграбчва за косата и дърпа.

- Попитах КОИ СА ТЕ?

Не мога да гледам повече.

- Белоръка, моля ви, спрете - обаждам се аз и притичвам към тях. - Не е нужно да я плашите.

Белоръката се обръща към мен, а очите ѝ са смъртоносно спокойни.

- Прекъснеш ли ме, Дека - или пък която и да било от вас, - ще ти причиня такава болка, каквато не си си и представяла.

Всички отстъпваме назад ужасени.

Белоръката продължава да дърпа Газал да косата, без да трепне, въпреки усилената борба на Газал, а стъпалата ѝ потъват в калния бряг на езерото. Тя бута Газал надолу, докато главата на момичето почти не се потапя във водата.

- КОИ СА ТЕ? - изревава.

- НИКОИ! - вие Газал, на и сетне разбрала какво се очаква от нея. - Те са никои, моля ви, кармоко! Вече не означават нищо да мен.

Този отговор удовлетворява Белоръката. Тя пуска косата на Газал, връща се при нас и избира един меч. Оглежда го, очите ѝ преценяват острието.

- Ако пред онези дни разполагаше с меч, нищо и нямаше да може да ти причини това.

Отива при Газал и хвърля меча в краката ѝ

- Ето, сега вече си имаш меч. Какво ще направиш?

Газал вдига меча, трепереишки, и отмества поглед от Белоръката към него. Белоръката взима останалите оръжия и ги раздава на нас, като оставя бокия чук последен за Брита.

На и снакрая се обръща отново към Газал и кима.

- Може да атакуваш мен, но това ще е много кратка схватка. А може и да си избереш. - Тя махва към нас. - Избери си противника.

Знам, почти инстинктивно долавям кого ще избере Газал.

- Нея - шепне, а гласът ѝ се вледенява, докато сочи към мен. - Избирам нея.

Белоръката пляска доволно с ръце.

- Отличен избор, новобранке! Дека е идеалната противничка за теб.

Газал ме доближава с убийствен поглед и нещо в мен се укротява - едва доловимо разместване, което обостря сетивата ми. Правя крачка назад, поемам дълбоко дъх и стягам хватата си около дръжката на меча. Газал е жадна за кръв - вижда се с просто

око. Въпреки това съм готова за нея. Както казва кармоко Хуон: „Първо правило в битката: бъди готова да влезеш в боя и свъв всеки един момент“.

Заставам в разкрячена стойка, когато Белоръката кима на Газал.

- Нападни я - махва.

Газал се втурва към мен толкова бързо, че успявам да се дръпна само секунди преди мечът ѝ да прореже въздуха там, където щеше да е вратът ми. От гърлото ми се изтръгва вик на изненада. Тя не само е жадна за кръвта ми, жадна е за главата ми - и на ислесният начин да убиеш алаки. Аз обаче съм готова да умра в битка, както ме е учила кармоко Хуон. А и вече знам, че обезглавяването не е окончателната ми смърт. Хващам се за тази мисъл, за да започна да дишам, да се съсредоточа върху Газал, докато тя ме напада със светкавичните си атаки. Когато е в боя и на готовност, тя е като вятъра - и на ислбързата алаки във Варту Бера сега, когато Катя я няма.

А това означава, че трябва да съм по-умна, защото ако не внимавам, този урок ще приключи с падането на моята глава.

- Внимавай! Дека! - вика Брита.

Аз се обръщам и установявам, че Газал вече е зад гърба ми. Разполагам едва с няколко секунди да се дръпна, преди мечът ѝ да прониже стомаха ми. Избягвам удара, но не съм достатъчно бърза. Мечът прорязва предмишницата ми, а аз присвивам очи и стискам зъби от сладката до бяло болка. Златото рухва, пари по раната. Не обръщам внимание. Изпитвала съм и по-силна болка, преживявала съм по-страшни неща. Това е просто дракотина, успокоявам се аз.

Белоръката отново се смее и вдига бокала си, за да ме поздрави.

- Победа или смърт, Дека. Така или иначе, ще научиш урока си.

Урок... Думата отеква из тялото ми, напомня ми, че съм научила много подобни уроци пред изминалия месец. Уроци, които трябва да ме научат да оцелявам - не, да побеждавам - въпреки всичко.

Победа или смърт...

Няма да умра още веднъж. Поне не днес.

Поглеждам Газал, тялото ѝ сякаш е обзето от дивата лудост, която искри в очите ѝ. Не бих могла да изляза на глава с нея. Тук няма място да разговори. Газал трябва да освободи собствената си болка и е избрала мен, за да го направи. Единственото достойно нещо, което мога да сторя, е да се бия с нея. Да победя.

Да надвия.

Вдигам меча си.

- Пробвай! Ме - казвам.

Газал се засилва с вик. Когато се хвърля към мен обаче, аз се извъртам настрани и стоварвам дръжката на меча си в черепа ѝ. Тя едва успява да ме стисне да ръкава, преди да се свлече в безсъзнание. Ще мине поне час, преди да се свести, съдейки по цинината на главата ѝ.

Белоръката се приближава с ръкопляскане.

- Чудно, чудно! Каква бърза мисъл, Дека. - Аз се отпускам, а цялото ми тяло вече трепери. - Просто ма исторска работа. Знаех си, че съм направила правилен избор.

- Избор? - Въпросът е на Белкалис. През цялото време, докато водехме боя, тя стоеше и размишляваше мълчаливо, както прави обикновено. - Защо нея? Защо избрахте нас сред всички останали момичета във Варту Бера, кармоко?

Белоръката вдига рамене.

- Изпълнена си с ярост, дълбока като кладенец - отвърща тя. После сочи към изпадналата в безсъзнание Газал. - Тази пък е изпълнена с болка - цяло езеро, както видяхте току-що. - Идва ред на Брита и пръстът на Белоръката сочи към нея. - Тази пък е силна, вярна и ще направи това, което трябва да се направи. - Докато Брита мига от изненада, Белоръката се обръща към мен. - А тази - продължава тя, - тази е ненормална.

Ето отново тази омразна дума. Ненормална. Но вече не изпитвам срама и гаденето отпреди. Сега знам, че моята способност си има стойност и реагирам на иС-вече с любопитство. Белоръката знае откъде идва моята способност. Още в Ирфут го предполагах, но сега съм сигурна. Затова използва точно тази дума, за да ме опитва. Не е обвинение, а самата истина.

- Какво искате да кажете с това „ненормална“? - питам. - Какво точно съм аз? Алаки ли съм въобще? - Последният въпрос излиза от устата ми неочаквано - опасение, което пазя дълбоко в себе си от много време, но никога не съм го признавала до този момент.

По устните на Белоръката плъзва развеселена усмивка.

- Дали си алаки ли? - смее се тя. - Що за глупав въпрос, Дека. Разбира се, че си алаки. Ти си на иС-ценната алаки от всички във Варту Бера. - Аз се мръщя, объркана от това заявление, а тя пристъпва към мен и ме поглежда отгоре. - От всички момичета тук само ти имаш умението да налагаш волята си на смъртовоите.

Въпреки че знаех това, потвърждението все пак ме смята. Както и другите неща, които осъзнавам. Щом Белоръката знае за моята способност, значи вероятно е знаела още в Ирфут, може би е търсила точно мен по онова време. А това значи, че е знаела за мен - знаела е какво съм. Това означава ли, че има и други момичета като мен? Бях изключила тази възможност, но сега не съм толкова сигурна. Знам само, че Белоръката разполага с отговорите, които търся.

- Вие ли сте благодетелката? - изпускам се аз.

Цял ден мисля за това, за загадъчния благодетел, помогнал на мама да избяга според кармоко ТандивеиСмятах, че може да е била някоя кармоко от Варту Бера по онова време или дори някоиСджату, или служител, но ако е била Белоръката? Тя е аристократка - притежава парите, властта, способността да превозва хора където си пожелае.

- Вие ли сте помогнали на майка ми да избяга от Варту Бера?

Белоръката само мига.

- Майка ти е била във Варту Бера? Колко интересно...

Казва го по онзи своенбрежен начин и не мога да преценя дали лъже, или не. Сигурна съм само в това, че знае повече, отколкото ни представя.

- Какво знаете за мен? За това, което съм? - моля се аз.

Тя вдига рамене.

- Знам, че когато използваш тази своя сила, това те изтощава. Че ставаш уязвима, след като си я приложила. Знам, че си ценна за нас. За тази битка.

Кръвта бучи в ушите ми. Ценна за нас? По начина, по който казва тези думи, как ме гледа многозначително - знам точно какво си мисли. Възнамерява да използва моята способност по време на войната. Смята да я разкрие пред всички. Мускулите ми се

стягат на възли, а дъхът ми се забързва. Някъде дълбоко в гърдите ми се заформя първичен рев, но Белоръката щраква с ноктести пръсти и ме връща насилствено в настоящето.

- Знам, че имаш въпроси, Дека - казва тя, - и ще отговоря на всички тях, преди да е свършила в оиСната. Но засега искам да знаеш, че няма да те изложи на никаква опасност.

И просто така надиганият се рев се разтваря в нищото и аз отново мога да дишам. Ако има нещо, в което да съм сигурна при Белоръката, то е, че е жена на дума та си, макар намеренията ѝ да не са съвсем ясни.

Обръща се към Брита.

- Веднъж ме попита защо си избрана. За това - да пазиш Дека, когато е уязвима, да не допускаш някоиСда я нарани в състояние на слабост.

Сочи към боиСния чук в ръката на Брита.

- С този чук, Брита, ти ще бъдеш защитничката на Дека.

Брита свежда поглед към чука, а веждите ѝ са се сключили намръщено.

- Затова сте ме взели - бавно казва тя. - Затова сте ни събрали...

Белоръката не си прави труда да отрича.

- Като наиС-силните представителки на Варту Бера, вие четирите ще бъдете изпращани на наиС-трудните набези. Там, където смъртовоите са по-многобройни или коварни, където теренът е по-непристъпен - там, където гласът на Дека е от огромна необходимост.

Оглежда лицата ни, а накрая очите ѝ се спират на Брита.

- Не само си силна, Брита, но и наистина държиш на Дека, а това е причината тя да се нуждае толкова от теб. Има нужда от защитничка, която да се грижи за неиСната безопасност. Приятелка, която да не допусне да полудее от ужаса на идните месеци. Готова ли си за тази задача?

Обръщам се към Брита, а въпросите ми относно Белоръката са изместени от много по-важна емоция: страх. Ами ако тя се бои от мен? Ами ако ме мрази за това, че я поставям в такова опасно положение? Мисълта е напълно лишена от смисъл, разбирам, но дори и сянката на тази мисъл е толкова болезнена, че не мога да дишам.

Но Брита вдига чука и се усмихва.

- С Дека сме кръвни сестри. Двете сме обречени една на друга.

Белоръката се усмихва.

- Радвам се да го чуя.

Обръща се към Белкалис.

- А ти, Белкалис от Хуалпа, какво мислиш ти?

Белкалис изсумтява.

- Не знам какви са тези глупости за ценността на Дека, аз искам само да оцелея по време на службата си, за да мога да се омета. Ако Дека е в състояние да ни помогне да победим смъртовоите по-бързо, аз също ще я пазя - казва тя и застава до Брита и мен.

Тялото ми си отдъхва от облекчение така рядко, че коленете ми омекват. Белкалис също не ме мрази. Все още ми е приятелка.

Белоръката се усмихва.

- И аз така предполагам. В края на сметката ти на и много от всички разбираш болката, която е преживяла Дека. Тя е същата като преживяната от теб. Ти повече от всички разбираш какво трябва да се направи.

Сега изведнъж в ума ми изникват белезите по гърба на Белкалис, белезите, които се кръстосваха един върху друг като линии на географска карта. Вече са избледнели, но аз никога няма да ги забравя. Никога няма да забравя, че е страдала колкото мен.

Белкалис кимва обрано, а Белоръката продължава:

- А междувременно пазете таяната на Дека помежду си. Само вие и кармоко знаят, а бихме желали да остане така още известно време.

Когато останалите кимват и дават думата си, тя вдига меч и го оглежда.

- А сега... коя от вас иска да се пробва с мен?

19

- Разкажи ми за сънищата си, Дека - казва Белоръката.

Днес е четвъртият ни ден тренировки на езерото. Обичайният ни боис, без задръжки“ е приключил и Брита, Белкалис и Газал се прибраха в Главната зала, но Белоръката ме помоли да остана, макар че не обясни защо. Много я бива да не отговаря на въпроси. Аз ли не знам, затрупвала съм я с достатъчно питания. Всеки път ми отговаря, че ще обясни всичко в подходящия момент, когато би трябвало да е някъде преди края на похода.

Предполагам, че ще трябва да се задоволя и с това засега. Мога да попитам кармоко Тандивейсно имам чувството, че тя не е толкова осведомена, колкото Белоръката.

- Сънищата ми ли? - питам наисетне, а объркването ми расте. Какво общо имат моите сънища с каквото и да било?

- Сънуваш кошмари - казва тя. - При това повтарящи се. - Когато забелязва смаяното ми изражение, вдига рамене и се усмихва. - Не гледай толкова уплашено. Всички алаки сънуват такива сънища. Особено ненормалните. Разкажи ми за твоите.

Прочиствам гърло смутено.

- Винаги започва в океана - поне ми се струва, че е океан - започвам аз. - Тъмно е, но усещам нечие... присъствие. Не знам дали са няколко, или са едно и също нещо, но ме викат.

- Какво казват?

- Името ми. Викат ме по име и ме водят до една... врата. Златна е, цялата блести. - Обръщам се към нея и гриза устните си. Почти изпитвам страх да говоря.

- Какво има, Дека? - подканва ме тя.

- Използват гласа на майска ми - прошепвам. - Когато ме викат, използват гласа на майска ми. Но аз знам, че не е тя. Мама е мъртва. Няма я. - Думите предизвикват старата болка и аз потривам гърдите си, за да я успокоя.

Белоръката кима и изглежда замислена.

- Вратата - минавала ли си някога през нея? - пита.

Аз поклащам глава.

- Никога.

Тя се обръща към мен със странно изражение.

- Този път, когато те повикат, влез - казва.

Аз се мръщя.

- Но аз нямам контрол върху това кога сънувам...

Остра болка ме пробужда по врата. Виждам само леката усмивка на Белоръката, докато тя казва:

- Помни, когато те повикат - влез.

После всичко потъва в мрак.

*

Абсолютна чернота, океан от топлина. Съвсем като друг път, мястото е същото, което сънувам, откакто мама почина. Нещо в него се движи, нещо голямо и древно, но аз не се страхувам. Срещата съм го безброй пъти досега, чувствала съм присъствието му в себе си.

- Дека... - вика ме то, боботеишки под водата.

Звучи почти като мама.

Но не е тя. То ме лъже, щом използва маминия глас по този начин. Плувам в обратната посока, опитвам се да му избягам. После внезапно проблясва нещо златно, зад мен се отваря врата.

- Дека... - вика ме отново гласът, този път умолително.

Застъргва някакъв спомен, опитва се да извади наяве нещо важно, което забравям. Нещо за тази врата. Обръщам се и я виждам, златна и блестяща, расте все по-голяма, докато изпълва изцяло зрителното ми поле.

Влез, Дека... Думите се просмукват, почти зловещо, в ума ми. Заповед.

Този път се подчинявам, плувам и все повече се приближавам към златото, докато вратата не ме поглъща и не остава нищо друго освен красивия цвят, който ме залива.

Сега вече може да се събудиш, Дека.

Сепвам се с вик, подчинявайки се на гласа на Белоръката, но осъзнавам, че е само частично. Не съм съвсем будна и не съм съвсем тук. Това е единственото обяснение защо изведнъж всичко сияе така ярко. Около мен е тъмно, но живите същества сияят - растенията, насекомите, дърветата. Сякаш всичко има ореол - искряща, загадъчна светлина. Обръщам се към Белоръката. Стои до мен, великолепен бял пламък в мрака, цялото ѝ тяло свети.

- Какво виждаш? - пита тя, а гласът ѝ сякаш идва отдалеч.

Изглежда ми далечна, толкова далечна. Но знам, че е тук. Точно както аз съм тук. Наистина ли все още спя?

- Блестите... - прошепвам, обзета от почуда.

- Това е добре.

- Какво става? - питам, а гласът ми кънти дори в собствените ми уши.

Белоръката ме обикаля.

- Нали са ви преподавали вече за състоянието на боителна готовност? - пита.

Кимам бавно, всичко сега е безтегловно и успокояващо.

- Онова, което си изпитала досега, е само повърхността. Това, което чувстваш и виждаш сега, е наистина чистата му форма, състояние на засилена сетивност, когато си в

междинно състояние между сън и будност, междинна позиция между този свят и другия. Погледни ръцете си - нарежда ми тя.

Поглеждам надолу и се смя и свам, когато виждам, че аз също блестя като тялото на Белоръката, само че по ръцете ми има по-ярки ивици, които сияят по-силно от всичко останало. Вените, разклоняващи се по цялото ми тяло, го осветяват в мрака. Виждам ги дори под позлатената част от ръцете си.

- Когато навлезеш дълбоко в състояние на бо и сна готовност, виждаш каквото другите не могат, чувстваш каквото другите не могат - ставаш по-бърза и по-силна, отколкото е възможно за алаки в обикновена ситуация. Това е състоянието, което ще използваш, за да развиваш гласа си. Дръж.

Към мен се носи сянка, а ръцете ми автоматично се пресягат и сграбчват предмета. Взирам се в него с почуда. Това е меч, много остър меч. Хванала съм го за острието, но не кървя - по кожата ми няма и на и с-дребна драскотина. Взирам се в него, а смя и сването ми расте. Прокълнатото злато се е събрало под кожата на това място и я пази. Виждам как де и сства, как се движи под позлатената плът.

Белоръката се усмихва.

- Прекрасно. Вече контролираш кръвта си. Когато успееш да направиш същото с гласа си, ще си в много по-добра позиция, обещавам ти. Е, да започваме тогава? Имаш какво да учиш. Нека опитаме навлизане в бо и сна готовност без чужда помощ.

*

На следващата сутрин се събуждам по-рано от обикновено.

Когато пристигам, Тракалото вече стои в предната част на клетката си. Очите му блестят в тъмнината, а черните като нощ зеници ме следят. Сякаш е знаел, че ще до и сда, но пък и вече си има компания. Белоръката седи на малка пе и ска пред него с грозната демонска полумаска на лицето си. Аз примигвам, стресната от гледката. Рядко виждам кармоко с маски, когато наоколо няма мъже. Предполагам, че Тракалото е мъжко същество, макар че никога не съм поглеждала към долните му части, за да мога да преценя.

- Сутрешни поздрави, кармоко - покланям се нервно аз, но Белоръката ми махва нетърпеливо и пренебрегва поздрава ми.

- Готова ли си? - пита.

Аз вдишвам дълбоко и поглеждам към Тракалото.

- Така мисля.

Тя кима.

- Потопи се в състоянието на бо и сна готовност.

Просто така ли?

Опитвам се да не издавам смущението си, кимам и започвам да си представям черния океан точно както тя ми каза снощи. Първоначално не се случва нищо, само хилядите хаотични мисли, които се лутат из главата ми: ами ако не успея? Ами ако се случи нещо и...

- Укроти мислите си - заповядва ми Белоръката. - Намери си опорна точка, върху която да се съсредоточиш.

Правя каквото ми казва, поглеждам към ръцете си, към златото, което ги покрива. Все така плътнo е, както през първия ден, в ко и сго ги натопах в онази ваза. Ако се загледам достатъчно дълго, почти мога да видя вените си отдолу, да почувствам как

пулсират под позлатата. Помня как снощи кръвта в тях се надигна и предпази ръцете ми при хващането на меча. Кръв, златна колкото и ръцете ми. Златна като онази врата...

Мислите ми притихват, а тялото ми започва да изпада в безтегловност.

- Това е - шепне Белоръката, а гласът ѝ сякаш се носи от много далеч. - Съсредоточи се върху вратата - казва.

Сега вече е там, пред мен. Приближавам я, плувам през мрака. Гмурвам се в светлината. Сега е толкова силна, всичко сияе в бяло пред мен - всичко живо, разбира се. А това включва и Тракалото. Цялото му тяло сега сякаш блещука с бяла светлина, трепкаща в мрака. Само очите му са все така черни. То и сме поглежда със странно изражение. Страх? Любопитство? Не мога да преценя.

Приближавам се към него, а стъпките ми сякаш се носят във въздуха. Когато съм на ръка разстояние от него, го поглеждам право в очите.

- Тракало - казвам. - На колене.

Гласът ми звучи многопластово дори в собствените ми уши.

Минават няколко мига, в които не се случва нищо, но след това се чува познат, тракащ звук. Перките му, скърцащи на гърба. Бавно, но сигурно се свлича на колене с празен поглед. Същият, който и аз видях в очите на другите смъртовои - онзи, който и аз уби Катя, и другият, в Ирфут. Пронизва ме шок: успях, последва заповедта ми!

- Виж ти, Дека. - Гласът на Белоръката внезапно се чува точно до ухото ми. - Мисля, че отправи първата си целенасочена заповед.

Усмивката ми се разколебава, изтощението се разлива в тялото ми. После всичко потъва в мрак.

20

- Смъртовоите са се събрали в една пещера близо до южната граница на Хема ифа - съобщава кармоко ТандивеиСи оглежда всички в помещението.

Късен следобед е, а аз стоя в личната библиотека на нашите кармоко заедно с няколко други алаки: Беакс, мила севернячка новобранка със зелени очи и черна коса, МеиСрут, ниска южнячка от неофитите, която Адуапа вечно гледа с жаден поглед, и Брита, Белкалис, Газал и Адуапа. Белоръката и другите кармоко седят мълчаливо в ъгъла и ни преценяват. Утре по това време малката ни дружина ще се озове в околностите на Хема ифа и ще преследва смъртовои. При това не обикновени смъртовои. Тази конкретна група е убила над петдесетима души за седмицата, през която е гнездяла по южната граница. На повечето смъртовои им отнема около два или три месеца да причинят такъв погром. Ще преследваме точно тях по време на първия си набег.

Сърцето ми бие лудо, а страхът, нервите и нетърпеливото очакване се събират в едно чувство. За това се обучавах всичките тези месеци.

- Смъртовоите се трупат тук, близо до именията на неколцина аристократични семейства, разположени в джунглата - обяснява кармоко ТандивеиСи, приближавайки

центъра на библиотеката, където на пода е издълбана карта на Отера. С копието си сочи към мястото, към което ще се насочим, малко селце в най-крайно ляво от Хематифа. - Вие и вашите уруни ще тръгнете на коне утре и ще ги нападнете при тази пещера. - Соци мястото, а после вдига поглед и го насочва към мен. - Дека, точно тук ще влезе в употреба твоят особен талант.

Аз неохотно се приближавам и забелязвам въпросителните в погледите на кръвните ми сестри.

Когато стигам до нея, кармоко Тандивеи се обръща с лице към тях.

- Всички познавате Дека - потупва ме тя по рамото. - Това, което не знаете обаче, е, че тя не е съвсем като всички останали.

Момичетата пак се споглеждат с объркани изражения. Мускулите ми се напрягат, безпокойството ги изпълва все повече. Никоя от нас, които се обучаваме при Белоръката, не е споменавала пред другите за моята способност, а сега, когато моментът настъпи, съм изпълнена с ужас. Дали ще ме намразят? Дали ще се страхуват от мен?

Нечия ръка ме побутва. Брита.

- Всичко е наред, Дека - шепне тя и се усмихва. - Тук съм, точно до теб.

Отвърщам с облекчение на усмивката ѝ.

- Дека е аномалия дори сред вашия вид - обяснява кармоко Тандивеи си оглежда помещението. - Има силата да подчинява смъртовоите с гласа си.

Момичетата ахват, а Адуапа ме гледа смаяно.

- Дека? - шепне, а очите ѝ задават въпрос.

Аз кимам бърдо, внезапно почувствала свян.

Беакс вдига ръка.

- Не разбирам, кармоко. Нима казвате, че може да ги хипнотизира?

- Нещо такова - отвърща кармоко Тандивеи - В състояние е да го прави само за кратко време, но както можете да си представите, това е много полезна способност и затова трябва да я проучим.

Поглежда към другия край на помещението, а очите ѝ излъчват строгост.

- Само ви предупреждавам: малцина знаят за дарбата на Дека. Само хората в тази стая, командирите на джату и още неколцина избрани са посветени в тази информация. Никой друг не бива да разбира - дори останалите ви кръвни сестри, под заплахата от смърт.

Беакс кима и се взира пресметливо в мен. Аз изпълвам гръб, опитвам се да си придам по-голяма сила - по-голяма тежест някак. Все още не знам защо ми е даден този дар, но не искам да изглеждам плаха и кръвните ми сестри да ме отпишат заради липсата на самоувереност.

- А сега да обсъдим стратегията - казва кармоко Тандивеи. Поглежда останалите момичета, после мен. - Планът е прост. Дека, ти приближаваш първа, придружена от своя уруни и от Брита. Ще подмамиш смъртовоите навън, като използваш гласа си, ще ги накараш да стоят възможно най-неподвижни. Останалите ще ги унищожат - бързо и просто. Разбираш ли? - пита тя.

Аз кимам.

- Да, кармоко - отвърщам, а мускулите ми са се усукали по-силно от когато и да било.

На иС после до иС де времето да изпълня своята цел. От самата мисъл ми пресъхва устата. Мога да го направя, мога...

Кармоко ТандивеиСми се усмихва и кима.

- Да обсъдим сега по-дредните подробности.

*

Настроението е мрачно, когато вечерта се събираме с нашите уруни. Групата ни получи разрешение да прекара два часа в свободни занимания, какъвто е обичаят за всички нападателни дружини, които излизат за първа битка, така че решихме да прекараме времето на вечеря заедно. В кра иСна сметка има голяма вероятност някои от нас утре да загинат. Сякаш сме на някакво погребение - възможност да се сбогуваш, преди да е станало твърде късно.

Не съм единствената, която се чувства по този начин. Нахвърлям се върху вечерята си от топла яхния и хляб, а Акалан, уруните на Белкалис, се върти неспокойно до мен.

- Какво е чувството... да умреш? - пита тихо то иС

Изражението на лицето му издава уязвимост, каквато не съм виждала у него досега.

- Студено е, много студено - отвръщам. - Усещаш как кръвта се забавя вътре в теб.

Следва мрак, самота. Умирането е много самотно...

- А после? - несигурно подпитва Акалан.

Може би все пак не е грубиян и самохвалко.

- После? - повтарям аз и се опитвам да си го представя. Трудна работа. Винаги помня как умирам, но не ми е много ясно какво идва след смъртта. Помня само тъмнината и покоя. Ако се опитам да се сетя за нещо отвъд това, споменът изчезва. Много спомени сега ми се губят. Понякога мисля, че не искам да ги помня - не искам да изпитвам страха, който иСго ги придружава.

- Топло е. - За моя изненада, отговорът идва от Белкалис, а на устните ѝ играе лека усмивка, когато вдига очи от крема, който иСто забърква вече цяла вечер. Белкалис е много добра с мехлемите и разтворите - умение, което е усвоила в аптеката на чичо си. Занимава се с това всеки път, когато е нервна или неспокойна, макар че алаките не се нуждаят от такива церове. - Винаги е топло, сякаш нещо те обгръща и те пази от беди.

- Звучи като да ти харесва. - Това озадачаващо заключение идва от Куеку, пухкавия и обикновено весел уруни на Адуапа. Веждите му са се сключили, а големите кафяви очи гледат объркано изпод тях.

Белкалис вдига рамене.

- Не ме притеснява да съм мъртва. Това е. Всъщност е много спокойно, сякаш се носиш сред топлина и щастие. Когато хората ни наричат чудовища, мисля за времето, през което съм мъртва - за чувството, - и се чудя: щом съм такова чудовище, защо ОиСомо е така добър с мен в Отвъдните селения?

Този отговор не се нрави особено Акалан и то иСбързо става.

- ОиСомо е добър към всички, от на иСвисшите сред висшите до на иСнизшите сред низшите. А и е добре да помислиш, преди да споделяш подобни мисли в смесена компания. Жреците може да те обвинят в богохулство.

То и Сбързо се отдалечава, а отзад изглежда като глътнал бастун. Не ме напуска усещането, че е по-скоро от страх, отколкото от възмущение. За разлика от нас, новобранците имат само една смърт.

- Ще ида да поговоря с него - казва с извинително изражение Ли, уруните на Брита, и тръгва към вратата. Куеку бързо ги последва, а ние оставаме да седим в на стъпилата тишина.

Минутите се точат, докато н а и Снакрая Брита не въздъхва.

- Това се получи точно както се очакваше.

Всички се смеем нервно, но все пак проследяваме с погледи момчетата, докато не изчезват от другата страна на хълма, към бараките. Едва след това се обръщаме една към друга. К е и Ста, за моя изненада, остава с нас. Въпреки някак по-близката ни връзка в момента все още не можем да водим споко и ъни разговори.

То и С се обръща към Белкалис.

- Значи си умира много пъти? - пита я то и С

Тя вдига рамене.

- Само шест - основно от загуба на кръв.

- Шест? - изплюва то и С Когато Белкалис вдига небрежно рамене, то и С клати глава. - От загуба на кръв?

- Понякога жреците събират кръвта ни и я продават - обяснява Белкалис и започва да бърка мехлема все по-бързо. Не иска да говори повече за това.

- Винаги взимат по много - добавям аз бързо, за да отвлека вниманието му от нея. - Веднъж, докато старе и Шините в селото ме разчленяваха, се събудих, а цялото мазе беше покрито в кръв. Беше неприятно. И болезнено. Но н а и С вече неприятно. Обаче свикнах, нали разбираш? Често ме разчленяваха.

Вече съм свикнала да говоря за това, без да влагам чувства, без да се страхувам и да ми прилошава както преди, и затова изражението на лицето на К е и Ста ме стряска. Ужас. Чист, неприкрит ужас.

- Трябва да... извинете ме - рязко казва то и С и се изправя.

Тялото му се тресе, докато се отдалечава от нас.

Наблюдавам го, а после въздъхвам. Понякога забравям колко пазят новобранците от всякакви неща. Да, в о и Сници са, да, живеят сред бруталност и ужас, но нямат никакво понятие какво е животът за такива като нас. За болката, която сме понесли.

Трябваше да му разкажа за миналото си по-меко, да го въведа постепенно, но сега, след като изрекох думите на глас, не съжалявам, че съм го направила.

- Мисля, че ще отделя малко време да остана сама - казвам и ставам.

Останалите кимат, докато се отдалечавам.

*

Любимото ми дърво е нистрията със сините цветове на съседния хълм. Внушителен стар великан, клоните му са толкова големи, че скриват гледката към почти всичко. Останалата част от Варту Бера винаги изглежда много далеч, като спомен, щом се мушна в тясното пространство под клоните и вдишам деликатния аромат, ко и Сто излъчват цветчетата. Тук ме намира К е и Ста по-късно, легнала в тишината под сянката.

- Моля да ме извиниш, че избягах така - казва то и С и прикляка до мен. - Разказваше ми н а и С ужасяващото нещо, което ти се е случвало, а аз се измъкнах като малко дете.

Просто... никога не бих могъл да си представя подобно нещо, това, което са ви сторили. Все още не мога... - Извърща поглед, докато се бори да намери правилните думи.

На иСнакрая успява да се събере и се обръща отново към мен.

- Съжалявам, Дека - казва. - От дъното на душата си съжалявам за това, което са ти причинили, съжалявам за стореното на всички ви. Знам, че няма ко иС знае какво значение, но просто исках да ти го кажа, за да знаеш как се чувствам.

Мигам, изненадана от думите му. Каквото и да очаквах, определено не беше това. Изреченото е може би не а иС дългото нещо, което К е иС та ми е казвал досега.

Кимам, докато то иС се настанява до мен, а после се обръщам и му се усмихвам.

- Не бих те сравнила с дете - казвам. - По-скоро с няко иСот тези дървесни гущери. - Соча към един бледозелен гущер, ко иС го лази забързано по клоните на нистрията. Устните на К е иС та се извиват нагоре.

- Не приемам нищо по-малко от рогат гущер - заявява.

- Рогат да е, от мен да мине - съгласявам се аз.

За миг се усмихва по-широко. После въздъхва.

- Съжалявам - прошепва отново. - Съжалявам за случилото се с теб, съжалявам, че не останах да те изслушам до краиС

- Няма нищо - отвърщам. - Изобщо не биваше да ти го казвам.

- Изобщо не е трябвало да преживяваш такъв ужас - казва то иС с мрачно изражение. - Онова, което са направили стареиШините... изобщо не е трябвало да се случва.

- Но какво си мислиш, че представлява Смъртният указ? - питам го меко аз. Сигурна съм, че знае за него.

Всички джату в тази бо иСна част го знаят. Задачата да го прилагат е била на джату, в случаиСче жреците се провалят. Преди алаки да станат необходими, разбира се. - То иС съществува. Винаги е съществувал.

К е иС та отклонява виновно поглед, а аз се присламчвам към него. Не искам да се извърща от мен, от този разговор. Това може да е единствената ни възможност.

- Моят вид няма избор - обяснявам. - Победа или смърт - и в двата случая нашият живот не е в собствените ни ръце. Белкалис е права, знаеш ли? Наричат ни демони, но дали наистина сме такива?

К е иС та свежда очи.

- Не знам. - Въздъхва. - Вече не знам. Когато се записах за во иСник, мислех, че вашият вид е точно това. Мислех, че ще ви мразя, докато работя с вас, и дори когато сключих сделката с теб, все пак ти нямах доверие. Сега обаче...

- Сега обаче? - повтарям думите му аз.

- Сега, когато ви погледна, виждам само бо иСни другари. А когато разбирам какво са ви причинили... - Ръцете му се свиват в юмруци. Налага се да си поеме дъх, преди да ги отпусне. Обръща се към мен. - Ко иС те разчлени? - пита. - Как са имената им?

- Какво значение има? - вдигам рамене аз. - Според Безграничните мъдрости съм демон. Освен това всичко вече е свършило.

К е иС та хваща ръката ми в своята и я стиска. Топлината на дланта му е като от пещ и плъзва по кожата ми.

- За мен има - казва. - Ти си ми важна.

Думите му карат сърцето ми да запрепуска, а стомахът ми се стяга на възел. Не знам защо, но изведнъж ми става топло, изведнъж пламвам цялата в негово присъствие.

- Ти си моят уруни - казвам нежно, по-скоро като напомняне към самата мен. - Благодаря ти, че си загрижен.

- Дори да не бях твои уруни, пак щях да съм загрижен.

За моя изненада, другата му ръка се протяга и ме хваща за брадичката. Повдига я, за да мога да го погледна в очите. Те са топли, искрени... Цялото ми тяло трепти.

- Помня как те зърнах първия ден в Джор Хол - меко казва ти и С - Когато те видях да стоиш там, толкова изплашена, с Брита, застанала до теб, ми напомни за нещо, което бях забравил.

Сърцето ми вече бие толкова силно, че ме е страх да не изскочи от гърдите ми.

- Какво? - шепна.

- За самия мен, когато бях по-млад. Толкова съжалявам - казва рязко и дръпва ръката си. - Съжалявам, че съм безсилен. Дека, съжалявам, че са ти отнели живота, съжалявам, че цялото това насилие те е довело тук... както доведе мен.

Вторачвам се в него и се опитвам да разбера последните няколко думи. Винаги съм се досещала, че в миналото на К е и Ста има някаква трагедия, но така и не попитах, защото разбирах, че не би искал да любопитствам. Усещам, че и сега не му е времето, и затова само мигам насреща му.

- Всичко е наред - казвам. - Поне сега имам кръвните си сестри. Това ми стига. Никога не съм имала такива приятелки у дома. Не съм имала почти никого всъщност. - Помня колко лесно ме изостави татко, колко лесно ме предаде и Елфриде.

Отново примигвам стресната. Не бях се сещала за тях от седмици, дори не се бях замисляла над въпроса дали съм дете на татко, или не. Сега, когато Белоръката е тук, ми стига да чакам отговорите, спокоейна заради сигурността, че независимо каква е истината, никой няма да ме заключи в някое мазе, нито ще източи кръвта ми заради моите способности. Може би затова мога да бъда тук сега, по този начин, с К е и Ста.

Очите му сякаш сияят, когато ме поглежда странично.

- Аз приятел ли съм ти, Дека?

- Искаш ли да бъдеш? - казвам го толкова тихо, че едва ли ме е чул.

Но тогава ти и Сашепова в ухото ми, а дъхът му раздвижва къдравата коса наоколо.

- Мисля, че съм нещо по-хубаво. Аз съм твоят уруни, сега и докато смъртта ни раздели.

Това е най-прекрасното нещо, което съм чувала от много време насам.

21

Вече съм хиляди пъти готова за набега, когато слънцето се изкачва на хоризонта следващия ден. Оръжията ми са наточени, кожената ми броня е стегната, а конят ми е натоварен с всичко, необходимо за дългото пътуване до покрайнините на Хемаифа. Ужасно съм притеснена, а докато оседлавам коня си, ме изпълва някаква странна енергия. Вече дори не усещам как ме стяга бронята, макар че е направена от същата

нелепо тежка кожа, която са раздали на всички алаки. Усещам само лек натиск върху тялото си.

Около мен останалите също оседлават конете си и товарят багажа си.

За моя изненада, Адуапа не ми е задавала никакви въпроси относно разкритията на кармоко ТандивеиСот снощи. Когато я питам защо, докато се качваме на конете, тя врътва отегчено очи.

- Ами винаги съм си знаела, че си странна птица - отвърща тя вместо обяснение.

Решавам да не задавам повече въпроси.

Докато се движим към портите на Варту Бера, забелязвам К е иСта и останалите уруни да ни чакат от другата страна, зад коня на капитан Келечи. В мен се надига странна топлина при вида му, разкошен и красив в богато украсените оранжево-червени доспехи на новобранец. Опитвам се да дишам, за да я прогоня, но тя продължава да кръжи под кожата ми.

Зад него се е събрала тълпа от цивилни и други новобранци, всички опъват врат, за да зяпат малката ни дружина, която се състои от нас, алаките, две старши с боен опит и четири помощнички, които ще ни оказват подкрепа; за щастие, едната е Исатту, помощничката от общата ни спалня.

Подвижният мост се спуска, а Газал, която е с н а иСвисок ранг сред нас, вдига ръка в стиснат юмрук, а после го пуска с властен жест.

- Шлемове! - изревава тя.

Ние бързо нахлупваме шлемовете - с остри ръбове и шипове, с прикрепени отпред б о иГни маски с израженията на зъбеци се демонски лица.

- Прекоси рова! - издава команда Газал.

Ние се подчиняваме и минаваме с конете по подвижния мост. Обзема ме странно чувство в мига, в к о иСто стигаме от другата страна: притеснение, което пулсира във вените ми. За пръв път, откакто съм влязла, виждам отново Варту Бера от външната страна, за пръв път не съм затворена в пределите му, усамотена между стените му - защитена от тях. При тази мисъл потрепервам, а пулсът ми се ускорява. Чудя се какво ще направят обикновените граждани, когато ни видят да излизаме от портите. Въпреки цялото снаряжение повечето сме по-ниски и по-дребни от новобранците. Дали ще заподозрат какви сме? Дали вече знаят за нас?

Новобранките ни казват, че народът обикновено не им обръща внимание, когато тръгват на походи, но напоследък чуваме да се носи сърдит шепот, тътен на недоволство, когато потеглят на път. К о иСзнае какво ще се случи днес... Обуздавам тази мисъл, когато процесията ни спира в края на подвижния мост, където пазарният ден е в разгара си, а хората се тълпят да си купят пресни продукти.

Капитан Келечи се приближава на коня си, за да ни посрещне. Оттук т о иСще оглави дружината ни - изненадващ факт, предвид ранга му на главнокомандващ на джату. За моя изненада, т о иСидва при мен, спира и ме оглежда бавно и преценяващо над дългия си аристократичен нос. Сякаш ме вижда за пръв път, макар че аз съм го виждала безброиСпъти досега - високият му тъмен силует и изпъната ст о иСка се познават безпогрешно където и да отиде.

- Ти си Дека от Ирфут - казва студено т о иС, а кафявите му очи ме оценяват от глава до пети. - Демонът сред демоните.

Полагам усилия да не издавам емоциите върху лицето си, когато отвърщам:

- Да, капитане.

То и Спридвижва коня си по-близо.

- Само върху смъртовоите ли де и Ства? Имам предвид дарбата ти.

Въпросът му ме обърква за миг, но после разбирам. Пита дали дарбата ми не де и Ства и върху хората. Върху него.

- Само върху смъртовоите - потвърждавам аз.

Капитанът кима рязко.

- Гледа и Сда си остане така - казва то и С - Гледа и Сда си държиш нечестивите способности за себе си, защото само да заподозра по някаква причина, че правиш обратното, ще те попилая с толкова брутални видове почти-смърт, че ще се дивиш на гениалната ми изобретателност от тук до вечността.

Кимам, а кръвта изстива във вените ми.

- Да, капитане - дрезгаво отвърщам аз.

То и Скипа и обръща коня си.

- Излизаме! - извиква.

Подкарвам коня си напред и не откъсвам очи от пътя. Около нас тълпата мърмори подозрително, забелязала по-дребното телосложение на алаки, да не споменаваме очевидните извивки на броните ни.

- Курви!

Чувам тази дума повече от веднъж, докато продължаваме напред.

Избързвам да настигна К е и Сга. Заплашителното му изражение е граница, която само на и С -смелите биха се осмелили да прекратят. Очите му са изпълнени със загриженост, когато поглежда към мен.

- Всичко наред ли е, Дека? - пита. - Капитанът не те заплаши, нали?

- Не, защо би си го помислил? - питам аз - Не искам да знае какво стана току-що.

- Видях, че ти шепне нещо - обяснява К е и Сга. - Какво каза?

Лицето ми почервява, а аз вдигам рамене с надеждата да изглежда непринудено.

- Просто ми даде съвет.

- Свързан с дарбата ти?

Кимам. Вече му разказах за разкритията на Белоръката, за тренировките ни и за случилото се вчера след съобщението на кармоко ТандивеиС

- Каза, че аз...

- Демони! - Думата изригва откъм тълпата. - Всички са демони!

Някакъв дрипав човек си проправя път измежду хората, а в очите му пламти дива треска.

- Не позволява и С те да ви заблуждават! Всяка седмица излизат от тези порти, облечени в мръсните доспехи на покварата! Искат да ни покварят, да съсипят Отера до самия Ъкорен.

Тълпата вече започва да мърмори, мнозина кимат утвърдително.

- Прав е! - провиква се един мъж.

- Демони! - крещи друг.

- Курви!

Последното идва от една от броящите се на пръсти жени сред тълпата, стара баба с гротескно усмихната яркожълта маска с формата на слънце, съпътствана от двама младежи - очевидно придружителите Ъот мъжки пол.

Не след дълго цялото сборище повтаря в унес думата:

- Курви! Курви! Курви!

Колкото повече се усилват скандиранията, толкова повече инстинктивно се присламчвам към Брита, която язди от дясната ми страна. Въпреки че сме добре обучени, знам отлично каква сила може да прояви едно такова човешко сборище. Помня селото си, помня какво се случи след нападението на смъртовоите - как селяните се скупчиха около мен и гледаха безразлично как Ионас забива острието в...

Това тук не е селото ми.

Мигам, а осъзнаването на тази истина плъзва из тялото ми.

Това не са селяните, които се обърнаха срещу мен и ме измъчваха. Аз не съм същото момиченце, което се боеше и допусна да бъде разчленено. Сега съм по-силна и по-бърза. А н а и Гважното е, че съм обучена на б о и С

На дрипавия мъж вече му излиза пяна от самонавита злоба и се хвърля към Брита.

- Демонски курви! Ще ви избия...

Издърпвам го за яката на одеждата му.

- Не докосвай Приятелите ми - изръмжавам. - Или ще те разкъсам на парчета, преди да си успял дори да замахнеш.

- А аз ще ѝ помогна да ги пръсне из цяла Отера, като приключи с теб - подхилва се Брита до мен.

Пускам го на прашната земя и демонстративно изтупвам ръцете си. Докато го правя, ме обхваща топло, тържествуващо чувство. Въодушевление. Не мога да повярвам, че го направих, не мога да повярвам, че защитих себе си - и приятелите си - от този човек. Само допреди няколко месеца щях да се скрия в ъгъла.

- Браво на теб - шепне гордо Брита, докато продължаваме напред.

Междувременно К е и Ста придвижва коня си по-близо до моя, а другите уруни бърдо повтарят маневрата, така че оформят бариера между тълпата и нас.

- Никога не бих си го и помислил - смее се т о и С - Малката ни Дека н а и Г после показва зъбите си.

- Продължавай! Да се кикотиш така и ще се впият в теб - мръщя се аз.

Сега обаче мъжът се е обърнал към народа за подкрепа.

- Те са демони! - крещи. - Вие, джату, не можете да ни излъжете - знаем какви ги вършите на онзи хълм. Знаем, че правите какви ли не нечестиви работи. Не можем да търпим такава мръсотия сред нас!

- Прав е - обажда се бабата със слънчевата маска и придърпва внуците си по-близо до себе си.

- Не искаме нечистотията им тук! - вика трети.

Напрежението в мен започва да се покачва, а ръцете ми се прокрадват към дръжката на атиката ми. Благодарна съм, че е направена от стомана, за разлика от тренировъчните ни мечове. Трябва да съм готова за всичко.

Докато правя това, капитан Келечи неочаквано обръща коня си с лице към тълпата.

- Много добре - вика т о и С - Щом искате да изчезнат, к о и Стогава желае да заеме мястото им за нападението срещу н а и Г-близкото гнездо на смъртовои, накъдето сме се отправили?

Народът се смълчава, объркан от въпроса.

Капитан Келечи продължава.

- Ако моите воиџни са демони, а следователно недостоџни да воюват... не, *да умрат* за Отера, коџсред вас е готов да ги замести в редиците ни? - Поглежда благосклонно към мъжа. - Ти например? - После сочи към друг. - Ами ти? Или ти?

Капитанът сочи хора сред тълпата, един по един, и ги кани да заемат нашите места. Всички се умълчават разтревожени... и засрамени. Цяло множество от хора и никоџс не може да го погледне в очите.

Когато никоџс пристъпва напред като доброволец, капитан Келечи отново кима.

- Следващия път, когато решите да ме лишите от воџниците ми, първо се уверете, че има коџсда ги замести. - Хвърля суров поглед на мъжа, коџсто се изсулва сърдито. Не беше очаквал някоџсда поставя под въпрос твърденията му, това поне е ясно.

Наблюдавам как си тръгва, а в мен се разлива облекчение. Изглежда, хората в столицата са много по-малко отдадени на омразата си от тези по селата.

Когато мъжът изчезва от поглед, капитан Келечи се обръща към нас:

- Какво чакате? Напред!

Бързо изпълняваме заповедта.

Докато продължаваме по улицата, с познатия звук на сълзите на Емека в далечината, се обръщам объркана към Кеџста.

- Винаги ли е такъв? За капитан Келечи питам.

Кеџста се обръща към мен и вдига рамене.

- Едновременно е по-добър и по-лош, отколкото си представяш.

*

Източните покраџинии на Хемаџфа са суша и прах, а подредената красота на града отстъпва пред дивата, неопитомена равнина, осеяна с жълти треви и извисяващи се баобаби. Баобабите тук са местно растение, но летният зноџстака ги е пресушил, че листата им са се сгърчили още на стъблото. Дори потоците и водопадите са пресъхнали, някои са изчезнали под безмилостната горещина на слънцето.

Колкото по-надалеч се придвижваме, толкова повече расте безпокоџството ми. Гнездото, което ще атакуваме, е на границата с джунглата, дълбоко в една пещера. Капитан Келечи проследява движението на смъртовоите с помощта на кукали - вестоносни птици, които разменя с разузнавачите си. Днес животинките бяха необикновено активни. Вече ги усещам някъде там, неясно, далечно присъствие, което кара кръвта ми да препуска все по-бързо. Откакто започнах да се обучавам при Белоръката, кръвта ми става все по-чувствителна.

Планът е да нападнем гнездото утре рано сутринта, когато са наџс-уязвими. Също като хората, смъртовоите са активни през деня, а нощем спят.

С напредването на деня нервите ми се обтягат все повече. Вълнувам се, че наџсетне ще започна да убивам смъртовои, за да изпълня предназначението, за което ме обучаваха кармоко, и за да отмъстя за смъртта на Катя - но ако не мога да използвам гласа си? Свикнала съм да го изваждам найаве по време на тренировките с Белоръката - ами ако не успея да го направя тук, където не може да ме наставлява?

Тревогата ми се усилва още, когато разпъваме лагера на границата с джунглата, а мислите ми са погълнати от онзи страх, коџсто само пита: „Ами ако? Ами ако?“. Толкова дълбоко съм потънала в това, че не забелязвам как Кеџста сяда до мен на дънера, на коџсто разсеяно точа атиката си през последните три џсет минути.

- Още ли не си свършила? - шепне тоџсучудено в ухото ми.

Сърцето ми едва не изскача от гърдите.

- В името на Ой^бмо, К е и Ста! - извиквам аз. - Едва не си отрязах пръста заради теб!

Т о и С внимателно издърпва меча от ръцете ми и го оглежда.

- За пети път те виждам да си точиш меча, откакто разпънахме лагера, а дори не е опитал още от ничия кръв. - Поглежда ме с к р а и Неца на окото си. - Страх ли те е?

- Разбира се, че ме е страх - сумтя аз.

- Щеше да си луда, ако не беше така - съгласява се т о и Си се обляга на дървото зад нас. Сега е толкова близо до мен, че усещам топлината на бедрото му по моето. Опитвам се да не треперя от докосването.

- По време на първия ми поход срещу смъртовоите повръщах толкова много, че припаднах - казва. - А когато се събудих, атаката беше приключила.

- Какво? - обръщам се аз към него, а изумлението ми расте. За пръв път ми разказва това. Говорили сме за службата му в Джор Хол, но никога за това.

- Отвратително, нали? - вдига рамене т о и С - Лежах си аз, покрит в собственото си повръщано, когато останалите ме събудиха.

- На колко години беше? - питам любопитно. Въпреки цялото време, което прекарахме заедно в тренировки, все още не знам много за живота на К е и Ста преди това - но пък и т о и С не знае много за моя. И двамата си имаме т а и Ни, които искаме да запазим.

К е и Ста замълчава, а очите му са някъде далеч.

- На осем - отговаря н а и С сетне. - Бях на осем.

Очите ми ще изскочат от орбитите си.

- На осем? - повтарям. Сега е на седемна и С сет, което означава, че е воювал със смъртовоите вече девет години. - Защо няко и С ще води дете на поход? - питам аз ужасена.

- Аз настоях - отговаря т о и Си вдига рамене. Когато се обръщам към него, обяснява: - Смъртовоите току-що бяха нападнали дома ми, бяха убили с е м е и Ството ми - м а и Ска ми, баща ми, братята ми... Искях да отмъстя за тях. Не е лесно от н а и С малкото дете да се превърнеш в сирак с едно щракване на пръстите.

Стомахът ми се обръща, вече всичко си идва на мястото. Сега разбирам защо К е и Ста така отчаяно се стреми към отмъщение, защо не е безгрижен, защо не се занася с другите момчета. Ако всички, които съм обичала, бяха избити наведнъж по ужасен начин, и аз щях да се затворя.

Т о и С ми се усмихва лекичко, с тъжно и горчиво изражение.

- В к р а и На сметка не успях да остана в съзнание дори за началото.

Толкова съм ужасена, че полагам длан върху коляното му.

- Много съжалявам. Не знаех.

- Не съм ти го казвал - вдига т о и С рамене отново. - Всичко е наред предполагам. Не ставаш господар на Гар Фату, без няко и С преди това да умре.

- Гар Фату? - повтарям след него аз. Смътно помня представянето на К е и Ста при първата ни среща, но в онзи момент почти не можех да мисля. Гар Фату е името на областта, където е служил татко по време на военната си служба. - *Господар* на Гар Фату?

Винаги съм смятала, че е възможно К е и Ста да е от с о и С, но истински владетел? При това на Гар Фату? Гар Фату е последната крепост, която пази границата между Отера

и Непознатите земи, и е един от стратегическите замъци на империята. Защо т о и Се тук, с нас, а не в императорския двор, за да се занимава с каквото там се занимават лордовете и дамите? Сем е и Ството му е от важните родове, от благородниците. Поне е било. Сега всички са мъртви и затова т о и Се тук.

Когато отново вдигам очи към него, т о и Сми се усмихва печално - изражение, което обаче не се отразява в очите му.

Това ме наранява.

- Не прави това - казвам внезапно.

- Какво?

- Не се преструвай С че всичко е наред, когато не е. Не прави глупави шеги, за да прикриеш болката си. Аз знам какво е да загубиш родител. Да загубиш цялото си семе и Ство. Пред мен няма нужда да се преструваш. Никога пред мен.

К е и Ста сякаш се стряска и поглежда надолу към мен, а златните му очи се взират в моите. Накрая кима.

- Няма да се повтори - съгласява се т о и С

- Заклевах ли се? - протягам малкото си пръстче към него, както правехме с мама, но изведнъж осъзнавам какво върша. Бързо го отдръпвам.

За моя изненада, т о и Схваща ръката ми и преплита кутрето си с моето.

- Заклевам се - казва и кима.

Седим така с преплетени пръсти, а нощният въздух около нас полека се охлажда. Останалата част от лагера сякаш избледнява в далечината - другите алаки се разхождат напред-назад, новобранците са се събрали на групички и играят някаква игра, за да успокоят нервите си. Накрая тишината натежава твърде много. Смутено отдръпвам пръста си и прочиствам гърло.

- След това участвал ли си в набези? - питам. - След този случа и С, в ко и Сто си повръщал?

К е и Ста потропва с крака по земята.

- Безбро и С пъти - отвърща. - Затова ме зачислиха към Джор Хол. Виждал съм повече смъртовои от всички джату там, взети заедно, нищо че съм обикновен новобранец. Явно прецениха, че няма да ме затрудни да държа под око няколко алаки. После решиха да ме изпратят във Варту Бера. Казаха, че ми подхожда много повече. Само че трябваше да се откажа от ранга си. Сега съм само новобранец като останалите.

- Ти си много по-успял, отколкото съм си представяла - впечатлено казвам аз. - Радвам се, че си моят уруни.

К е и Ста се усмихва широко, а зъбите блестят зад устните му. Дишането ми се ускорява, целият ми свят внезапно увисва над тази бяла пропаст.

- Само почака и Докато н а и Ссетне тръгнем на в о и Ста и не се къпем по няколко дни. Миризмата ми ще те впечатли като ни ко и Сдруг аромат през живота ти - казва т о и С
Аз се кикотя, попаднала под чара му въпреки съпротивата си.

- Спри да се шегуваш, К е и Ста, аз...

- Много уместен съвет, алаки.

Вдигам поглед и виждам капитан Келечи, застанал над нас с неодобрително изражение. С К е и Ста веднага скачаме и заставаме мирно.

К е и Ста прочиства гърло.

- Капитане, аз...

- ... си бърбореше с партньорката си, вместо да обхождаш периметъра, както би трябвало? - прекъсва го капитанът с вдигната вежда.

Кейта се покланя.

- Моите извинения, капитане - бързо отговаря той - Веднага тръгвам.

Щом изчезва в сенките, капитан Келечи се обръща към мен:

- Отиди да поспиш, алаки. Утре сутринта ще ни трябваш в най-добрата си форма.

- Да, капитане.

Покланям се, но докато вдигна отново глава, него вече го няма.

22

Луната току-що е започнала да се спуска по небосвода, когато достигаме гнездото на смъртовоите рано на следващата сутрин. Въпреки че останалата част от джунглата буквално къкри в жегата, тази част тъне в хладна, влажна мъгла. Това ни подсказва, че сме на правилното място. Взирам се нагоре в короните на дърветата и ме обхваща почуда въпреки цялото напрежение, стегнало мускулите ми. В горите у дома никога не сме имали такива гиганти с висящи от дебелия им клон пълзящи растения и ярки цветя, гушещи се в стволите им. Толкова са красиви, че почти ме карат да забравя страха, който ги гложда съзнанието ми.

Ами ако не успея да потъна в състояние на божествена готовност? По-лошо - ако не успея да използвам гласа? Ами ако се стъписам, както стана с Катя, и някой загине?

Ами ако, ами ако, ами ако...

Брита ме потупва по рамото и ми прави знак да се съсредоточа. Кимам и се опитвам да задуша тези вредни мисли, като дишам дълбоко, както ме е учила Белоръката. В ума си достигам до онзи черен океан със златната врата в него. За щастие, той се появява бързо и сякаш просто така вече съм в божествена готовност, което ми позволява да виждам още по-ясно в тъмното, където създанията светят със странно, неземно сияние, докато се промъквам с останалите сред дърветата. Бърдо забелязвам скакачите, стражите на смъртовоите, скрити сред клоните. Туптящите им сърца сияят най-ярко, живи барабани, думкащи толкова шумно, че почти усещам вибрациите им под кожата си.

Правя знак на групата да спре и соча нагоре. Там има двама скакачи, добре скрити сред короните на дърветата. Още никой не ги е забелязал - никой за разлика от мен, не притежава предимството да ги проследи само по сърцебиенето. За щастие, още не са ни забелязали. Едно грешно движение и ще ни видят.

Капитан Келечи сочи с пръст към мен, а после ми дава знак. *Време е да тръгваш.*

Подавам сигнал, че разбирам, след което с Брита тръгваме, бавно пролазваме под храсталака и внимаваме да не вдигаме шум, който да привлече вниманието на смъртовоите. Имам смътно усещане за присъствието на Кейта до мен, сянката му ту се слива, ту се отделя от дърветата. Годишният опит в нощни набеди срещу смъртовоите са го направили толкова тих, колкото и смъртоносен. Брита, за

нещастие, не е толкова фина в движенията си, но също напредва безшумно пред джунглата, докато постоянно ми пази гърба.

След минути всички сме близо до двамата смъртовои. По-близкият до мен оглежда раиСона, очите му са на четири в очакване на заплаха. Мръщя се, докато го наблюдавам. Също като онези, които нападнаха стените ни преди два месеца, този изглежда някак по-съзнателен, по-жив в сравнение със зверовете в подземията на Варту Бера. Но като че ли не забелязва, че се крия точно под него. Научила съм се да бъда съвършено безшумна по време на множеството тренировки с Белоръката.

Сега аз съм ловецът.

- Не издавайси звук - заповядвам аз, гласът ми отеква, а аз усещам познатата мощ, която се отделя от кожата ми. - Слез долу.

И двамата смъртовои се обръщат към мен едновременно, а черните им очи се разширяват от изненада, преди също толкова бързо да се изцъклят. Сърцата им се забавят, пулсът им започва да се точи като капчук. Когато тръгват бавно да се спускат надолу, от устата ми излиза въздишка на облекчение. Наистина се получава! Съвсем скоро са на земята, а КеиСта бързо се справя с тях, като отсича главите им, преди да се усетят. Едва се сдържам да не повърна, когато тежката сладникава миризма се разнася из въздуха, а синята кръв руква оттам, където бяха главите им.

Проблясъци на спомени. Злато на пода. Изражението в очите на татко. В очите на Катя...

Брита ме потупва по рамото, а аз загърбвам омразния спомен. Вече не съм в онова мазе и никоиСгук няма да ме обезглави. Докато идвам на себе си, КеиСта се доближава до мен, а очите му търсят признаци на умора. Все още не съм овладяла изтощението, което се появява, когато използвам гласа си, за да давам команди. Вече го усещам, онова неясно чувство, което плъзва по краиниците ми. Няма да остана задълго на крак.

- Отлична работа - казва тоиС - Не разбраха откъде им...

Звукът от движещи се клони ни кара да застанем нащрек. Обръщам се и виждам черните очи на един смъртовоиС, които надничат от близкото дърво. ТоиСспира ужасен, когато вижда телата на посечените си другари.

Отваря уста, но издава само гъргорещ звук, когато в гърлото му се забива нож и го заковава за дървото. Белкалис отпуска ръка, но ножът ѝ се намеси твърде късно. Предсмъртният вик на смъртовоия отеква между дърветата. С КеиСта се споглеждаме за миг и безнадеждно се надяваме, че сме в безопасност, че другите смъртовои не са се събудили.

И тогава започват писъците, коиСот коиСпо-ужасен, по-пронизителен. Чувам ги през шлема си. Захвърлям го и се опитвам да разбера от коя посока се носят. Писъците на смъртовоите не ми влияят, а времето, прекарано в подземията с Тракалото и останалите пленници, още повече ме е калило.

Мъглата се сгъстява, разярените смъртовои я изпускат все по-силно, така че КеиСта ме сграбчва и хуква към останалата част от дружината ни.

- Безграничното да ме вземе, твърде много са! - съска тоиС, а краката препускат все по-бързо. Опитвам се да не изоставам, но всяка крачка е битка с изтощението, което вече натежава в краиниците ми.

- Хванах я! - виква Брита и ме грабва, сякаш не тежа повече от перце.

- Пази я! - отвръща К е и Ста и приготвя меча си, а междувременно стигаме останалите. Капитан Келечи е готов за пристигането ни.

- Мечовете на нож! - заповядва т о и С, докато цялата дружина се събира в плътен стро и С Брита ме полага в средата на кръга, след което всички затварят редицата с гръб един към друг и извадени мечове, насочени към идващата заплаха. Около нас мъг- лата се сгъстява още повече, а върховете на дърветата шумолят, докато светещите фигури прескачат от клон на клон, а останалите се промъкват през храсталака. Наблюдавам, а к р а и Сниците ми вече са толкова натежали, че едва стоя на краката си. Умората притиска всяко мускулче.

- Г ле да и С да няма пропуски! - извиква капитан Келечи.

- Да, сър - изграквам аз, а езикът ми е надебелял от умора. Тялото ми натежава все повече, боря се да държа очите си отворени.

Няма значение обаче, защото смъртовоите вече са тук, а внушителните им силуети се движат безшумно в мрака. Поне т р и и Сетима са - повече, отколкото съм виждала в живота си, а изострените ми сетива в б о и Сното състояние позволяват да виждам как сърцата им бият в ослепително бяло под сребристото сияние на кожата им. Когато виждат телата на другарите си, започват отново да пицят, а звукът е едновременно страдалчески и разярен и буквално пронизва ушите ми. Но не става по-лошо, не като онази пламтяща в червено агония, която изгаряше мозъка ми.

Воят достига върхна точка, когато н а и Седрият смъртово и С сребриста чудовищност с бели, подобни на перки, бодли по целия си гръб, пристъпва напред. Изглежда почти като Тракалото, перките му тракат, докато дава сигнали на останалите. Тракалото обаче е далеч по-малко плашещо от това грамадно, властно чудовище, което кара другите смъртово и С да започнат да затварят кръга с бавни и целенасочени движения. Виждам всичко това през натежали очи, имам чувството, че се опитвам да ги държа отворени под вода.

Щом ни заобикалят напълно, сребърният смъртово и С се обръща към нас, а очите му светят с омраза, докато прокара ръка през гърлото си, сякаш го реже. Смъртовоите ръмжат приглушено, с ниско боботене в гърлата, а посланието е ясно: смятат да ни избият бавно и болезнено.

- О и Сомо да ни е на помощ, видяхте ли това? - грачи Куеку. - Видяхте ли какво направи?

- Ще ни избият - шепне ужасено Брита. - Ще ни избият до един.

В гласа и С се долавя невероятен ужас, но т о и Спресича умората, която ме смазва. Има твърде много смъртово и С за да се надяваме на победа само с помощта на мечовете. Трябва да направя нещо, трябва да опитам. Вдишвам дълбоко и се боря да потъна още по-дълбоко в б о и Сно състояние, да се отскубна от пипалата на изтощението, които се опитват да ме стиснат още по-силно.

- Можеш ли да ги контролираш, Дека? - шепне капитан Келечи.

Аз преглъщам, а езикът ми е натежал от страх и умора.

- Мога да се опитам.

Ръцете на капитан Келечи се сключват около меча му.

- Не се опитвай С, направи го.

Кимам, затварям очи и се спускам още по-дълбоко в черния океан на подсъзнанието си. Онзи глас шепне както винаги, смесица от собствените ми мисли и силата, която

вилнее из мен. Пресягам се към него, към златната врата, която ми предлага, и почти веднага я усещам - мощта избухва във вените ми.

Усмихвам се и се оставям да ме изпълни. Позволявам ѝ да ми даде сила. Няма да допусна приятелите ми да загинат - не тук, не сега.

- Спрете да се движите! - заповядвам, а мощта вибрира в тялото ми. - Останете на място.

Изпълва ме изненада, когато сърцата на смъртовоите се укротяват, а сребърната пулсация отслабва до мътносиво. Погледите стават стъклени, те замръзват по местата си и не могат да помръднат. Тишината се възцарява из джунглата, а останалите ме гледат с възхищение.

- Сълзите на ОиСомо! - извиква един от новобранците.

Това стига да извади капитан Келечи от шока.

- Какво чакате? Побързайте и ги довършете!

Думите му задеиСстват всички. Започват да атакуват обездвижените смъртовои, които просто стоят на място, а очите им мигат неистово, докато ги обезглавяват един по един. В мен се надига тъмно, задушаващо чувство. Струва ми се нередно, страшно, страшно нередно. Смъртовоите са напълно беззащитни, ни койСне може да помръдне и пръст, докато го посичат - докато ги унищожават поголовно. Свивам се на земята, вече не мога да удържам тежестта на тялото си, но наблюдавам как реките от смъртовоиСка кръв попиват в земята.

Обзема ме отвращение, докато купчината обезглавени тела бързо пораста в малка планина. Когато луната изчезва зад хълма, миризмата е омърсила целия въздух, а от стомаха ми се надига жлъчка всеки път, щом си поема дъх.

На иС-накрая всичко свършва, а останалите ми кръвни сестри и дори техните уруни ме прегръщат и целуват радостно, докато лежа на земята свършено неподвижна.

- Ти успя, успя! - кряка Брита.

- Слава на ОиСомо, Дека, ти ни спаси - обажда се Белкалис. После сключва вежди. - Дека, очите ти...

- Знам - дрезгаво отвръщам аз, на иС-лесната дума, която успявам да произнеса, предвид обстоятелствата, а мракът се надига да ме погълне.

Когато на иС-сетне допускам да потъна в него, забелязвам нещо, което преди не бях. Малко мургаво момиче, на около единаиСсет, бялата ѝ одежда плющи на вятъра, докато бяга от нас дълбоко навътре в гората.

- Момиче... - казвам.

Тогава всичко става черно.

23

Когато се събуждам, е ранна сутрин и сме разпънали лагера пред изоставеното вече от смъртовоите гнездо. Част от работата по време на набедите е да се провери самото гнездо, за да се уверим, че нито едно създание не е успяло да се скрие, което е причината да правим лагерите точно до леговищата им, ако се налага да преспиваме.

Както всичко покрай смъртовоите, земята тук е студена и влажна, а аз потрепервам от хлад, когато отварям очи.

- Будна си! - извиква Брита, когато сядам. Клекнала е до мен с уморени и подпухнали от недоспиване очи. Със сигурност е будувала цяла нощ и заедно с останалите е претърсвала терена за други смъртовои.

- Да - отговарям с прегракнал глас и се оглеждам.

Миризмата на смъртовои ска кръв атакува ноздрите ми. Започва да ми се повдига и се давя, треса се, когато виждам натрупаните наблизко трупове. Новобранците са ги наобиколили, Акалан и Куеку са се надвесили над онзи със сребърните перки и са сключили съсредоточено вежди. Тогава виждам ножовете им - движат се...

- Какво правят? - питам ужасено Брита.

Тя вдига рамене.

- Взимат си трофеи. Акалан казва, че иска шиповете. За да ги раздава като сувенири. Самата мисъл ме изпълва с такова отвращение, че повръщам върху постелята, която ми е направила Брита. Внезапно, без да го желая, се връща споменът за старейшините с кофите в ръце, когато източваха кръвта ми.

Брита прикляка над мен и попипва челото ми.

- Добре ли си? - пита. - Не ми се струваш топла...

Забърсвам уста и кимам.

- Добре съм - изграквам. - Просто съм още малко уморена.

Тя кима подозрително, а аз изведнъж се сещам за нещо.

- Момичето - възкликвам. - Някога намери ли я? Момиченцето в гората.

Брита се мръщи.

- К'ви ги говориш? Кое момиченце?

- Кое то избяга, след като избихме смъртовоите.

Брита пак докосва челото ми.

- Сигурна ли си, че си добре, Дека? В гората нямаше други хора освен нас.

- Но...

- Щяхме да видим, ако имаш момиченце.

Кимам.

- Може би съм халюцинирала - казвам, защото вече не съм съвсем сигурна. - Снощи бях много уморена. Сигурно се дължи на изтощението.

Брита пак ме поглежда подозрително.

Почти ми олеква, когато Кеи ста се доближава до нас. Тогава виждам, че носи нещо като окървавена кожа на смъртовои. Аз целенасочено избягвам гледката, докато то и се усмихва. Сега изглежда по-спокоен, ужасно спокоен. Сигурно е свикнал с подобни неща, да убива смъртовои и да събира трофеи като останалите новобранци. Това ли е правил още от ранна детска възраст? При тази мисъл стомахът ми се обръща.

- Будна си - казва с усмивка то и се - Радвам се, че се възстановяваш. - Забелязва как се вирам в кожата. - Първият, когото убих снощи - обяснява, а изражението му вече е почти срамежливо. - Щях да го погребя. Странен обичай знам, но ми се струва редно, така че...

- Дека! Изтребихме ги благодарение на теб. - Акалан се приближава с щастливо изражение. Трябва да минат няколко секунди, преди да осъзная какво всъщност

представлява: кръвожадност. - Наистина си господарката на смъртовоите - казва с отвратителен поглед.

- А ние сме смъртобоите - добавя весело Адуапа, и два иџки до нас. - Дека ги праща като агънца на заколение...

- А ние ги унищожаваме! - довършва Ли и се смее, и то иС се приближава към останалите заедно с Куеку. Всички ми се усмихват. Колко им е леко на душата.

А аз го допуснах...

Какво направих?

Скачам, неспособна да търпя повече този разговор.

- Какво става сега? - питам и кимам към пещерата.

- Вътре има зеризарди - отвръща Адуапа. - Заградени са със столбове и всичко останало.

Мръщя се.

- За какво са им притрябвали на смъртовоите зеризарди?

- Не са им притрябвали. Смъртовоите не връзват животни. - Този уверен отговор идва от Ке иџа. То иСоставя кожата на земята, обръща се към пещерата, а после отново към мен със странен, колеблив поглед.

- Какво има? - питам и се присламчвам по-наблизо.

То иСпрочиства гърло.

- Там има... хора - казва на иСнакрая. Докато сърцето ми се свива при мисълта за онова момиченце, то иСдобавя: - Труповите им, искам да кажа. Но са само на входа.

Кимам, а същевременно ми прилошава, когато схващам какво се опитва да ми каже. Смъртовоите е трябвало да намерят място, където да сложат всички онези хора, които са убили.

- Ще се оправя - дрезгаво отвръщам аз и тръгвам решително напред. - Виждала съм и по-лошо.

Собствените си телеса, разхвърляни по пода...

Ке иџа кима и тръгва след мен.

В пещерата е поне два иСсет градуса по-студено, отколкото навън, а ужасяващо познатата миризма изпълва въздуха - метален и суров. Идва от ъгъла при входа, където по земята се виждат тъмночервени петна и странни кафяви форми, разхвърляни небрежно в калта.

Човешки части, точно както каза Ке иџа.

Потрепервам, внезапно се чувствам премръзнала. Опитвам се да не гледам повече. Опитвам се да не виждам нищо, което да прилича на глава на момиченце. Това трябва да са останките на нападнати благородници. Опитвам се да не проверявам дали има следи от ухапвания по тях. Говори се, че смъртовоите обичат да гризат костите след това.

- Добре ли си? - пита Ке иџа.

Аз кимам и се опитвам да се съдържа, за да не изпадна във видим ужас.

- Изглежда съм отвикнала от студа - казвам.

- Пак ще свикнеш скоро - казва. - И... с труповете. - Когато го поглеждам стреснато, то иСкима. - И аз не можех да ги гледам отначало. Все още ми е трудно. Някои гледки никога не стават поносими, независимо колко време прекарваш на бо иџното поле.

Кимам, изпитвайки странна утеха от думите му.

- Да видим гнездото - казвам.

Вътрешността на пещерата е много по-голяма, отколкото очаквах. Вместо претъпкана, тъмна структура с изненада откривам обширно открито пространство с огромни стени, които се извиват във висок таван. Малка дупка в средата пропуска слаба светлина върху стадото зеризарди, които се въртят в средата на пещерата и хапват от разнообразие от плодове. Кудкудякат развълнувано, когато ни виждат. К е и Сга се приближава до тях, но аз продължавам да се оглеждам.

Пръстта до стените е разстлана нарядко, сякаш е мината с гребло. Явно смъртовоите са спали тук. Виждам следите им, ясни отпечатьци от извити стъпала с по четири пръста, набити в пръстта. Оглеждам се неспокойно и чувствам леко гъделичкане в цялото си тяло, дълбоко отвътре се надига силно усещане. Различно е от предчувствието за нещо лошо, което получавам понякога.

Този път нямам чувството, че нещо наближава. Имам чувството, че нещо вече е тук. Обръщам се към ъгъла на пещерата, където виждам тесен, тъмен проход, водещ дълбоко навътре. Усещането идва оттам и е толкова силно, че сякаш отново навлизам в б о и Сга готовност, макар да съм съвсем будна. Няма промяна в зрителното ми усещане, няма я характерната блещукаща светлина. Въпреки това усещам черния океан, к о и Сго се разгръща в мен, отварянето на златната врата и шумолящите зад нея т а и Сни.

Посягам към нея, докато се спускам от каменистата, покрита с увивни растения пътека към още по-тясната, която се вие дълбоко навътре, и бързам, за да се уверя, че ни кой Сне ме следва. Не знам къде отивам, знам само, че трябва да отида, трябва да последвам това странно, нетърпящо отлагане чувство. Океанът вече се надига в мен, бушува. Не съм сигурна дали съм напълно будна, но поради някаква причина сегашното ми състояние не е като онова, което използвам, за да тренирам гласа си. Различно чувство е.

На осъзнатост.

Не след дълго стигам края на прохода, пазен от нещо като резбована врата. Пристъпвам към нея и се мръщя. Какво е това?

- Дека? - Гласът на Брита е неочакван и също толкова силен. - Дека, там ли си?

Когато познатите очертания на тялото ѝ се появяват иззад извивката на прохода, шъткам към нея.

- По-тихо - казвам притеснена, че е твърде шумна.

Имам чувството, че това място е свещено - място, което не бива да безпокоим. След това обаче се появява и Белкалис.

Въздъхвам. Изглежда, не съм била толкова неуловима, колкото си мислех.

- Що за място е това? - пита Белкалис и се оглежда.

- Не знам, п и т а и СДека - отвърща Брита и се обръща към мен, но аз нямам време да отговоря.

Осъзнаването ме кара да продължавам напред.

- Шшт, трябва да пазите тишина - предупреждавам ги аз и минавам през вратата. Дъхът ми мигновено спира.

Тази част от пещерата е оформена от човешка ръка - веднага си проличава по разкошно резбованите колони и таван, по сините камъни на пода. Но не това ме с ма и Сга. С ма и Сват ме колосалните статуи. По една във всеки от четирите ъгъла на

залата, при това само на жени - от различни провинции на Отера. Чертите им са ясно различни, както и дрехите, с които са облечени.

Има мъдра на вид южнячка в широка одежда с ъгловато и строго лице; нежна севернячка в кожи, със закръглено тяло, също като усмихнатото ѝ лице; в о и ъствена представителка на Изтока, покрита с люспести доспехи от глава до пети и криле на гърба, и западнячка с м а и ъинско излъчване, със закръглено и плодовито коремче и топъл поглед.

Жените от статуите сякаш нямат възраст - необяснимо изглеждат едновременно стари и млади - и се извисяват до тавана, като гиганти над нас, мравчиците. Приближавам н а и ъблизката, южнячката с мъдрия поглед, когато забелязвам нещо друго. Нещо, което ме кара да спра.

Златни вени.

Блещукат почти неземно по кожата на статуята и са съвсем същите като онези, които блещукат под моята. Колкото повече се доближавам, толкова повече ме побиват тръпки, а прозрението ме осенява изведнъж.

Брита идва до мен и изглежда зашеметена, докато се взира в статуите.

- Нима това са...

- Златородните... - довършва Белкалис въпроса на Брита.

Няма съмнение, след като вените са така очевидни, както и някои други неща: бременното коремче на западнячката, тъмната кожа на южнячката, бледият оттенък на севернячката, люспестата броня на жената от Изтока със стърчащите от нея крила.

- Никак не ми приличат на демони - казва смаяно Брита. - Приличат на...

- Богини - прошепвам аз и мисля за всички статуи на ОиСомо, които съм виждала, следящи ни изотгоре от ъглите на храмовете. - Приличат на богини.

- К о и ъби почитал демони като богове? - пита Белкалис.

- Отчаяните хора - тихо се обажда Адуапа. - Хора, които не искат семе и ъствата им да бъдат изядени, а децата им убити. Хора, които искат техните деца да са богове.

- Не разбирам. - Брита се обръща към Адуапа, бърче и ъски чело: - Какво искаш да кажеш?

Адуапа вдига рамене.

- Чудила ли си се някога как точно се е появил нашият вид?

- Богините са родили нашите предци - вече го знам - пуфти Брита.

- Да, но как са ни родили? Ако сме отчасти хора, отчасти демони, откъде е дошла човешката част?

Аз ахвам, защото н а и ъпосле разбирам какво се опитва да каже Адуапа.

- Които и да са построили това, които и да са боготворели Златородните - те са онези, с които са се чифтосали Златородните. Нашите човешки предци.

- Именно - кима Адуапа.

- Но този храм е чист... полагана е грижа за него - отбелязва Брита. - К о и ъто и да го е поддържал, вероятно все още е наблизо. Мислите ли, че тези богомолци са ня къде тук?

- Искаш да кажеш богохулници - поправа я Белкалис. - Така биха казали жреците, нали?

Не им обръщам повече внимание, защото мислите ми отново ми шепнат. Осъзнаването ме вика и ме насочва към нещо друго: езерото в средата на пещерата. Също като нозете на богините, то е отрупано със свещи и цветя. В дълбините сияе странна синя светлина, движи се и се променя на няколко секунди.

Вътре има нещо...

Цялото ми тяло вече потръпва, аз се приближавам бавно към създаването в езерото, като внимавам да не правя редки движения. Осъзнаването сякаш ме води, сякаш подсъзнанието, за което ми е говорила Белоръката, шепне отдалеч указания в ухото ми.

- Дека, к'во правиш? - Гласът на Брита сякаш също идва отдалеч.

Пренебрегвам го и надничам в езерото, което е много по-дълбоко, отколкото осъзнавах. Всъщност не е точно езеро, а по-скоро върхът на дълбок подземен водоем. Странно, но виждам ясно чак до дъното, а там нещо плува - нещо, подобно на влечуго, извива се над множество големи, блещукащи, подобни на камъни обекти, почти всички златисти на цвят.

Оставам без дъх, докато наблюдавам как създаването се движи по спирала нагоре към повърхността, променящо се, трансформиращо се животно с почти змийска форма. Спира точно под повърхността на водата - наблюдава ме. Макар и неясно, различавам две интелигентни черни очи, къса, почти котешка муцунка и нещо, подобно на порести ушички, разпрострели се във водата като ветрило. Прилича на дракос - онези водни дракони, които могат да летят, но знам, че не е същото. Това създание е нещо, неவிжданo досега - сигурна съм.

Гледа ме целенасочено, аз него също. Изглежда, иска нещо от мен.

Отговорът идва в съзнанието ми почти инстинктивно, боботеца команда от тъмния океан.

Пресегни се...

Веднага се подчинявам, пресягам се във водата и извиквам, когато студът, пронизващ от всичко друго в живота ми, смразява кръвта ми. Поглеждам надолу, а създаването отваря уста и разкрива редове от остри като бръснач зъби.

Захапва ме за ръката, влива зъби, докато златото не започва да струи към повърхността на водата.

- Дека! - вика Брита и тича насам, но аз вече вдигам ръката си със създаването, прикрепено за нея.

Изглежда, се смалаява, заприличва почти на котка, когато сините люспи се превръщат в козина, а ушите се свиват до кадифено меки триъгълничета. Само за секунди се е развило от ръката ми и се катери нагоре, за да се увие около шията ми. Преобразило се е в нещо като голямо синкаво коте, като изключим тъпичките бели рогца на челото му и умните черни очи, които ме гледат така сериозно, че не се стърпявам и отърквам нос в муцунката му.

Бузките му са мекички на допир, но все пак усещам люспите под козината.

Мое... Осъзнаването се надига от дълбините на съзнанието ми, черният океан шепне та и ти, познание, което още не разбирам.

Дори в този момент знам, че е реално, знам, че е истина. Белоръката ме посъветва да се доверявам на този глас, да се доверявам на силата, скрита в мен, и аз го правя, и затова знам, че каквото и да е това създание, то няма нищо общо нито със

смъртовоите, нито с хората отвън, нито пък с каквото и да било, с което се сблъскахме през изминалия ден. Било е тук много преди тях и вероятно ще остане много след това, както и онова, неизвестно какво, което пазеше в това езеро големите, сияещи камъни.

Мое. Осъзнаването вибрира под кожата ми.

Почесвам създаването под брадичката и се усмихвам, когато ми замърква - почти като коте.

- Искаш ли да доидеш с мен вън? - питам и пак се усмихвам, когато замърква, за да изрази съгласието си.

- Дека - повтаря Брита, а гласът ѝ наистина пробива път през омаята ми. Сочи към зверчето. - Какво е то?

Обръщам се към нея и Белкалис, а двете са извадили оръжията си и гледат с подозрение.

Тревожно притискам създаването до гърдите си.

- Това е Икса - казвам, а осъзнаването кръжи из главата ми. - То и се мота

*

- Не казвай нищо на никого за храма долу - шепна аз на другите, когато се събираме с останалата част от войската ни част. Икса вече е на сигурно място, скрит под бронята ми, точно над сърцето.

Новобранците и другите алаки щателно са претърсили пещерата и не са открили следи от други смъртовои. Изглежда, не са забелязали пътеката, по която ние се спуснахме в другата част, и имам предчувствие, че няма да я открият, ако не им я посочим. Дори сега осъзнаването все още боботи в мен - води ме, макар че не знам нито как, нито защо.

- Защо? - иска да знае Брита.

- Не знам, просто мисля, че е...

- Свещено - довършва Белкалис. - Това място е свещено и трябва да го оставим непокоптаното.

Докато кимам с облекчение, че някой друг е почувствал същото, което и аз, Адуапа изсумтява презрително.

- Вие двете сте глупачки, а чувствата ви са глупави и опасни едновременно - а това, което влачиш със себе си, Дека, за него ще говорим по-късно. Засега не искам да бъда демонът, който показва на група джату храм, посветен на демонските му предци, и определено не искам да бъда демонът, който показва на джату някакво ново и странно същество. Това няма да свърши добре за никоя от нас, ясно?

Всички кимаме, схванали съвсем бързо какво има предвид.

- Нека да говорим за това, когато се приберем - казва Брита, а очите ѝ не се откъсват от мястото, където под бронята ми е скрит Икса.

Докато яздим обратно към Варту Бера, непрекъснато го потупвам, за да се уверя, че е там, и спирам едва когато се завърта и изръмжава лекичко, колкото да го чуя само аз. Този звук ме изпълва с някакво странно облекчение. Икса е моят и ще го пазя независимо от всичко, ще го задържа независимо от всичко. То и сявно се чувства по същия начин, защото на влизане в Хематифа чувам в главата си звук - много нисък и много далечен, но все пак ясен.

Това е гласът на Икса, детски и невинен, който казва: „Де... ка...“

24

Когато се събуждам рано на следващата сутрин, виждам приятелките си, които се промъкват към леглото ми с оръжия в ръка. Икса спи на гърдите ми, но скача в мига, в който и Сто и аз, и съска с нисък и плашещ звук, от който и Сто кожата ми настръхва.

- Достатъчно, Икса - шепна му разтревожена аз. То и Сведнага спира да съска.

Но тогава момичетата вдигат оръжията си.

Икса скача на пода, а мускулите му се преобразяват и променят. За секунди е приел истинската си форма и за пред целия свят изглежда като воден дракос, с лъщящи люспи и мощни мускули, движещи се под тях, докато се разширява до чудовищни размери. В гърлото му се надига нисък грохот и вибрира през тялото ми.

- Какво е това, в името на ОиСомо! - ахва Белкалис и размахва мечата си с още повече сила.

- Казах ти, че това нещо е ненормално! - изтъква ужасена Адуапа. - Ненормално е, да му се не знае!

Икса пак изръмжава гръмко, а аз разпервам ръце, за да успокоя и двете страни.

- Шшшт, Икса - казвам и се протягам към него. Олевка ми, когато то и Сгуши муцуна в дланта ми с грамадния си нос. За създание с такъв заплашителен вид е много нежен. Почти като детенце...

Де... ка? - шепне то и Снесигурен. Гласът му вече е още по-ясен, силен шепот в главата ми.

- Точно така, точно така - успокоявам го аз, а сърцето ми бие лудо. - Това съм аз, Дека. *Преобрази се пак - моля го наум. - Моля те, Икса.*

Де... ка. Икса се свива и само след секунди отново е с размерите на котенце и скача обратно на леглото.

- Видяхте ли го туй и С? - ахва Брита, абсолютно зашеметена. - То се преобрази - просто еиСтака! Защо се промени? - Тя присвива очи към мен. - Ти имаш ли нещо общо?

- Икса не е то, а то и С - цупя се аз и пренебрегвам въпроса И - И какво точно сте намислили вие четирите?

Брита сочи към Икса, който вече се е добрал до възглавницата ми и се сгушва в нея.

- Тук сме заради еиСтуй и СК'во точно е то?

Поглеждам го, а после вдигам рамене.

- Честна дума, и аз не съм сигурна какво е.

- Нали осъзнаваш, че не е нормално? - пита Аша. Сестра И вече И е разказала всичко за атаката и какво открихме в пещерата - с изключение на частта за моите способности, разбира се.

- То и С - поправам я аз и завъртам очи. - И наистина ли, Аша? Хората казват, че и ние не сме нормални, но ето ни на, караме се за едно котенце.

- Това е същество, което намери в храм, посветен на демони, което не само че си променя формата, но и се нахрани с кръвта ти - намесва се Брита. - Видях как те ухапа в храма.

- Ами ако реши да ни избие в леглата ни? - добавя Адуапа. - Това да ти е хрумвало случайно?

Пак завъртам очи.

- О, ОйСомо да ми е на помощ, каквото и да е Икса, не е чудовище - в това нямам съмнение. Т о иСе просто някакъв вид животно с променлива форма, отгледано от онези, които са живели в храма. - Това поне със сигурност знам, че е истина. - Освен това получих указание да го взема, докато бях в състояние на б о иБна готовност.

Веждите на Брита подскочат нагоре.

- В състояние на б о иБна готовност? - пита тя невярващо.

Не мога да виня останалите, че не разбират повече. Белоръката отказва да ги обучава и твърди, че ще си похаби усилията, защото не притежават моите способности.

- Белоръката казва, че когато съм в такова състояние, виждам нещата по-ясно от обикновено. И това е едно от тези неща. Икса не ни мисли злото.

Де... ка... - съгласява се Икса.

- Ти си луда - казва Брита. - Нали ти е ясно?

Аз въздъхвам, лягам пак в леглото и се завивам. Не смятам да споря повече.

- Какво ще кажете за следното: утре ще поговоря с Белоръката за Икса. Ако тя ми каже да се отърва от него, ще го обмисля.

- Хубаво - пуфти Брита. - Но искам да стане еиСтука пред мен, че да те виждам как ъ казваш.

- Хубаво - отвърщам аз.

Изчаквам да чуя как заглъхва грохотът на стъпките им, преди да погледна към Икса.

- Само не потвърждавайСдумите им, става ли? - шепна тихо.

Де... ка... - отговаря т о иС

Сгушва се до мен и заедно заспиваме.

*

Когато на следващата вечер пристигам на езерото за тренировка, Белоръката се е изтегнала както обикновено на килимчето си с халба палмово вино в ръка. Компания ъ правят разнообразие от сушени плодове и плато със сирена. Белоръката обича да си угажда - това поне няма да се промени. Пристигам първа, така че тя потупва мястото до себе си, за да ме покани.

- Ела седни, Дека - казва.

- Да, кармоко - отвърщам аз и се спускам на колене в традиционен поздрав, преди неохотно да се настаня до нея със стегнати до краен предел мускули.

Знам, че трябва да ъ кажа за Икса, но не съм сигурна как да го формулирам. Освен това Брита още я няма, а аз обещах да изчакам да пристигне, за да говоря с Белоръката.

- Разбрах, че първият ти поход е бил успешен - промърморва тя, сипва ми чаша палмово вино и ми го подава.

Клатя глава, за да откажа.

- Да, кармоко, сразихме всички смъртовои, които гнездяха в пещерата.

- Чудесно - мърмори тя с вечното си весело-иронично изражение. Отпива глътка вино. - А успя ли междувременно да научиш нещо за своя дар?

Веднага се сещам за това как, докато се намирах в пещерата, в мен плъзна осъзнаването, точно както и състоянието на б о и Сна готовност настъпи почти веднага щом кръвта ми затрептя в сигнален режим. Не се наложи да медитирам, не се наложи да се потапям насилно в него, просто дойде, когато ми потрябва, и изчезна, когато вече не ми беше нужно.

- Мисля, че започвам да разбирам как се получава - отвърщам на и Снакрая.

- И как се получава?

- Състоянието на б о и Сна готовност е свързано с кръвта ми. Ако кръвта ми закипи, това стимулира б о и Сната ми готовност. Затова преди се налагаше да тичам или да се паникьосам, преди да навляза в това състояние. А вече знам и как де и Ства гласът. Мисля, че засяга телата на смъртовоите. - Помня как започнах да усещам сърцебиенето им, преди да ги видя - как се забавяха всеки път, щом им заповядвах нещо. - Силата се излива от мен, а това кара телата им да реагират - да се забавят. Затова правят каквото им кажа - довършвам.

Нещо в думите ми кара Белоръката да сбърчи вежди. Странно, развълнувано изражение блести в погледа ѝ.

- Значи всъщност не се налага да говориш... Ами ако вместо да се съсредоточаваме върху използването на гласа ти, се концентрираме върху това да насочваш силата си, да я канализираш?

- Как? - питам заинтригувана.

- Целенасочени движения. Танц, ако щеш. - Белоръката потупва устните си с пръст, потънала в мисли. - Да... мисля, че трябва да измислим б о и Сно изкуство специално за теб.

Б о и Сно изкуство специално за мен? Не мога да си го представя, но изобщо не е учудващо, че Белоръката може да измисли подобно нещо.

Всички Сенки са добре обучени в б о и Сните изкуства. Дори си имат свои стилове б о и С-грациозни, почти въздушни поредици от движения. Кармоко Хуон ни показва веднъж, но то е безполезно за алаките, защото изисква деликатност, каквато вече не притежаваме. Зад нашите движения има твърде много груба сила.

Гледам как Белоръката продължава да говори, как вълнението расте в погледа ѝ.

- Обмислях го още когато започнах да те обучавам, но сега разбирам, че е необходимо. Започваме утре - няма време за губене. Военният поход ще започне скоро, а искам да си готова, в случаите ни трябваш.

В случай че им потрябвам? Потискам смеха си при не и Сните думи. По-скоро е свършен факт. Знам, че Белоръката възнамерява да ме използва по време на в о и Сната, лично обученото ѝ оръжие, което ще представи с фанфари пред императора. Затова не спира да ме натоварва до крайност, да ми напомня колко по-трудна ще е в о и Сната от всичко, през което съм преминала дотук.

Ако успее да ме превърне в съвършеното оръжие, може да заеме по-високо място в очите на императора. Започвам да разбирам начина ѝ на мислене.

И все пак ми олеква, когато познатата фигура на Брита се появява на хоризонта. Само защото съм готова за реалната възможност на битката, не значи, че искам да мисля за нея.

- Има нещо друго, което исках да ви кажа, кармоко - започвам аз.

- Да?

- Намерих нещо в пещерата, където се криеха смъртовоите.
- О, имаш предвид новия си домашен любимец? - промърморва Белоръката.
Аз гледам лошо Брита, която тъкмо стига до нас.
- Значи вече си йказала?
Лицето на Брита пламва виновно.
- Трябваше, Дека, м о иСдълг е да те пазя!
Аз се изправям разярена.
- Да ме пазиш? Казах ти да не...
- Е, не е котка, това е сигурно - прекъсва ме Белоръката и замислено потупва с пръст устните си. - Макар че... отдалеч може да мине за такава... - Обръща се към мен: - Какво точно мислиш, че е?
Аз мигам, забравила за миг яда си.
- Някакъв вид животно, променящо формата си - отвръщам. - М а иСка ми е разказвала, че на юг бродят подобни създания.
Белоръката вдига рамене.
- Далеч съм от мисълта да поставям под съмнение думите на м а иСка ти - казва.
- Смятате, че е опасен - казвам аз и присвивам очи.
- Мисля, че трябва да разбереш какво точно е това твоє животинче, преди да продължиш да го приласкаваш в скута си и да го храниш с кръвта си.
Пак се обръщам към Брита:
- И това си казала!
Откакто го доведох от езерото, давам на Икса да си пи иСва от време на време по глътка от кръвта ми. На него, изглежда, му допада, така че не виждам нищо лошо. И все пак не мога да повярвам, че Брита ме е предала така.
Напереното йизражение ми подсказва, че тя не приема това за предателство.
- Трябваше! - съска тя. - Ти не д е иСтваше разумно.
- Съвсем съм си разумна! Почти бях влязла в б о иСна готовност, когато го намерих и щях да забележа, ако имаше нещо нередно в него! Освен това...
- Ето какво мисля аз - прекъсва ме Белоръката.
Когато се обръщам неохотно към нея, тя продължава:
- Наистина ми се струва, че си много прозорлива, когато си в състояние на б о иСна готовност, така че клоня към това да послушаме интуицията ти. Ако тя ти казва, че животното е безопасно, то значи е безопасно. Засега...
Тя кима, вече взела решение.
- Ще ти позволя да го задържиш, докато подам официални запитвания. Само гледа иС да ми казваш какво се случва, когато го храниш с още прокълнато злато. Всякакви реакции или промени могат да ни подскажат какъв е произходът му.
Устните на Брита се извиват надолу.
- Това не ми харесва - подсмърча тя. - Никак не ми харесва.
Аз вдигам рамене и йСе усмихвам самодоволно.
- Ти пожела кармоко да се произнесе и кармоко се произнесе. Да продължим с урока, а?

*

Белоръката е толкова заплениена от новата си идея за създаване на б о иСно изкуство само за мен, че няма време да ни учи по време на урока.

- Давай! С мечовете, никакви задръжки - инструктира ни тя, когато пристигат Белкалис и Газал, след което се настанява на килимчето си и прекарва следващия час в писане на бележки в свитъка си.

Мисля, че измисля движенията, които ще използвам, за да обуздам силата си, но разбирам, че е по-добре да не задавам въпроси. И преди съм я виждала такава, в разгара на обучението, превъзбудата пулсира в цялото ѝ тяло. Битката - преследването - то я движи напред. В това отношение е точно като кармоко Хуон. Докато Брита, Белкалис, Газал и аз изпълняваме каквото ни е заповядала, като удряме и замахваме с мечовете една срещу друга с цялата си сила, тя продължава да драска.

Отварят се рани, лее се кръв. Белоръката не забелязва нищичко освен свитъка пред себе си. В момента, в който часът приключва, тя хуква, нетърпелива да състави план за новите уроци. Благодарна съм, че е разсеяна. Това означава, че мога да прекарам повече време с Икса.

Икса, викам го аз и мислено го призовавам. Цял ден притичваше подире ми в котешката си форма, затова се изненадвам, когато при нас долита дребно птиче със сини пера, рогца и черни очи.

Брита му се мръщи.

- Това да не е...

Икса послушно се преобразява в котешката си форма.

Смаяна се приближавам към него.

- Какво си ти? - шепна и го галя.

Де... ка, отвърща го и

- Дека - обажда се Белкалис със замислено изражение. - Как точно смяташ да се грижиш за него?

Обръщам се към нея.

- Да се грижа за него ли?

- Ами не ми прилича на животно, което се храни с готвена храна. А и както те следва, изглежда, е свикнал някога да се грижи за него. Затова те питам - как ще го храниш? Аз се стъписвам. Не съм мислила за това.

Докато се мръщя, обмислям и ки отговора си, плисък в езерото привлича вниманието ми. Икса излиза от него във формата си на дракос, а между зъбите му се гърчи риба. То и Сотггризва половината, а останалото предлага на мен.

Аз побутвам моята порция обратно. За тебе, казвам.

Де... ка? - пита Икса несигурен.

Яж, подканям го аз.

То и Се подчинява и изгълтва другата половинка от рибата.

- Е, това изяснява нещата - въздъхва Брита.

Изражението на Белкалис обаче е изпълнено с ужас.

- Нали не може да приема човешка форма?

Обръщам се към Икса. Можеш ли?

Де... ка? Икса сякаш е объркан от самата идея за това. Започва да бута муцунка в краката ми.

- Не мисля - казвам и сядам, за да може Икса да се настани удобно в скута ми. Милвам го, а то и Смърка и ближе кръвта, засъхнала по рамото ми.

Не прави това пред тях, казвам му аз.

Т о и Сведнага спира и ме поглежда с наклонена главичка.

Белкалис присвива очи.

- Говориш си с това нещо, нали - казва, но по-скоро констатира, отколкото пита.

- С него - поправам я аз. - И да, чувам гласа му в главата си... и му отговарям по същия начин.

Брита ахва.

- Ти това не го каза на Белоръката, Дека!

- Защото не исках да ѝ давам информация, която можеше да я настрои срещу Икса! Ти искаше да знаеш защо смятам, че не е опасен. Ето затова. Чувам го... макар че почти не говори. Мисля, че е бебе. - Вдигам поглед към нея. - Няма да кажеш на Белоръката, нали?

Брита върти очи, а после сумти недоволно.

- Не, ще те оставя сама да се оправяш.

- Благодаря ти, Брита - усмихвам се аз.

Тя въздиша.

- Знам, смяташ, че се държа глупаво, но се тревожа за теб, Дека. Не спираш да се променяш, и то по странен начин. Страхувам се за теб. - В гласа ѝ долавям нещо, молба, която ме кара да стана.

- Добре съм, Брита, наистина - успокоявам я аз, отивам до нея и я прегръщам. - Всичко е наред.

Тя изстенва.

- Гледай! Да е така.

Сега е м о и Сред да кимна.

Поглеждам към Белкалис.

- Каза, че е свикнал ня ко и Да се грижи за него. Мислиш ли, че ме смята за м а и Ка си? - питам.

Белкалис вдига рамене, прикляка и се пресяга към него. Икса изписква дружелюбно и тя започва да го гали.

- Толкова е мекичък - мърмори тя. - И не ми изглежда враждебно настроен. Белоръката ти каза, че може да го задържиш, така ли? - пита тя и гледа към мен и Брита.

- Каза, че ще се опита да научи повече за него, което значи, че т о и Ще остане. - Вдигам Икса и целувам пухкавите му бузки. - Да, оставаш, нали оставаш, Икса?

Икса писука и търка муцунка в лицето ми.

Брита пак изстенва.

- Само не да в а и Сна нещото да спи в леглото ми.

- На него - поправам я аз.

*

- Но какво е?

Това е първият въпрос, к о и Сто задава К е и Ста, когато му обяснявам ситуацията с Икса. Както обикновено седим под нашата нистрия и се наслаждаваме на малкото време, с което разполагаме до вечеря. Икса се промъква из клоните над нас и се хвърля на листата, сякаш са дребни животинчета. К е и Ста го наблюдава намръщено.

- Казах ти, някакво животно, което може да променя формата си - повтарям.

- И щом си го намерила до гнездото на смъртовоите, защо не ми каза?

Вдигам рамене.

- Защото ти щеше да ми кажеш да се отърва от него - отговарям и поглеждам нагоре към Икса. Цялата се изпълвам с топлина, когато т о иСизписуква подозрително към едно листо. Или пък е заради това, че съм толкова близо до К е иГа.

Седим един до друг, телата ни се докосват от ръката до стъпалото. Ако искам, мога да положа глава на рамото му, да разроша късо подстриганата му коса и да го погледна в очите. Но не правя нищо подобно, разбира се. Дори да се чувствам по-дръзка с него, когато сме тук, под нашето дърво, все пак не съм толкова дръзка.

ТоиСкима.

- Права си, така щях да кажа. - Обръща се с лице към мен. - Трябва да внимаваш, Дека, това нещо е...

- ... дете, невинно дете, сам-самичко в целия свят?

- Чудатост. Нещо, което повечето от нас не са виждали досега. Трябва да внимаваш с чудатостите, Дека. Понякога могат да бъдат опасни. Понякога самото им съществуване ги прави опасни. - Така както ме гледа странично, разбирам, че не говори само за Икса.

Въздъхвам и поглеждам нагоре към любимеца си.

- Ще го крия - казвам н а иСсетне и знам, че не говоря само за Икса.

- Г ле да иСда е така. - После се обръща към мен с колебливо изражение. - Дека, а твоята кармоко... Дамата на еквите.

Мръщя се.

- Какво за нея?

- Попитах командирите си дали знаят нещо за нея и се оказа, че е, меко казано... знаменита. Говори се, че отговаря за специалните поръчения на императора. - Поема си дъх и поглежда надолу към мен. - Отглежда чудовища за него, Дека.

Сърцето ми прескача.

- Чудовища?

Всички въпроси, които някога са ме тревожили, нахлуват обратно в главата ми.

25

Чудовища...

Думата отеква като болезнен рефрен в главата ми цяла нощ и ме кара да осъзная, че съм била твърде податлива през последните няколко месеца. Белоръката ми обеща отговорите, които търся, но какво, ако тъкмо тя е източникът на всички мои въпроси? Загадъчната иС поява в Ирфут и начинът, по ко иСто ме спаси от месеците изтезания. Това, че знае всякакви неща за мен. Дали не съм едно от чудовищата, които е създала за императора? А Икса? Присъствието му в онова езеро беше твърде удобно съвпадение.

Ами аз самата? Мама е била бременна, преди двамата с татко да се срещнат. Дали Белоръката е имала пръст в сътворяването ми - някакъв експеримент за изкуствено създаване на алаки? Ако приема, че тя е направила Икса, то е възможно да е създала

и мен, възможно е и аз да съм някакъв вид превъплъщаващо се същество. Може би това е причината очите ми понякога да се променят, причината да приличам на татко, макар че няма как т о и С да е истинският ми баща. Но ако е така, защо са ми позволили да ме отгледа? И защо са допуснали да живея в Ирфут толкова дълго?

Мислите ми се въртят ли, въртят, докато не чувам странни стъпки в помещението. Скачам, а после мигновено се успокоявам. Газал е. Доближава леглото ми, понесла комплект нови одежди. Сигурно я е пратила Белоръката. Преглъщам смеха от горчивината на тази ирония. За вълка говорим, а т о и В кошарата - не е случа и Б на тази поговорка.

Оглеждам се за Икса, но за щастие, него го няма никакъв. Сигурно е излязъл на лов, както прави често през нощта.

- Дамата на еквите изисква присъствието ти - казва Газал и ми хвърля одеждата. - Става и С Веднага.

До мен Брита се раздвижва и се ококорва, щом забелязва Газал.

- К'во става? - пита разтревожено тя.

- Всичко е наред - уверявам я аз. - Белоръката ме вика.

- Не ъ и граи С по свирката, ако иска да направиш нещо странно толкоз рано - предупреждава тя, преди да се завърти на другата страна с прозявка. - Миналата седмица ни накара да се бием в езерото в пълно б о и Бно снаряжение. Едва не се удавих на няколко пъти... - Останалите думи са заглушени от прегръдката ъ С възглавницата.

- Няма - обещавам аз и се обличам.

Когато с Газал излизаме навън, Варту Бера още тъне в мрак - кадифено наметало, което почти мога да докосна, ако се пресегна, факлите все още горят, а светлините на Хема и Фра примигват бледо в далечината. Чудя се колко ли е рано всъщност. Но си знам интереса и не задавам въпроса на Газал. Тя е начумерена сянка, която ме води към краи Сната ни точка, една от по-отдалечените сгради в края на хълма на Варту Бера.

Когато влизаме, Белоръката ни чака вътре, а в ръката си държи обикновена факла. Тъмнината сякаш се сгъстява зловещо около нея. Опитвам се да не издавам смущението си.

- Сутрешни поздравии, кармоко.

С Газал се покланяме.

- Сутрешни поздравии - отвърща Белоръката. После кима на Газал: - Благодарности, новобранке - казва. - Може да продължиш със следващата си задача.

Газал се покланя отново и излиза, измъква се така безшумно, както д о и С де. Сега сме само Белоръката и аз. Тя ме поглежда.

- Усещам как мислите ти се лутат - казва. - Говори, Дека.

Аз кимам.

- Чух нещо... притеснително, кармоко.

- Да?

- Чух, че отглеждате чудовища за императора.

Белоръката изсумтява.

- И сега си мислиш, че може би ти си чудовището. Че някак си съм те създала.

Не си правя труда да отричам. Белоръката завърта очи.

- Странното при теб, Дека, е, че мислите ти никога не са спокойни. Мислиш, мислиш, умът ти върти безкрайни обиколки и въпреки това ти никога не долавяш истината. Казах ти, че ще ти дам всички отговори още преди да е свършила войната, и ще го направя. Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш, когато настъпи подходящото време. Засега можеш да си сигурна в следното: на този свят има няколко типа чудовища. Ти не си едно от тях.

Поглеждам я в очите. Те са твърди, убедени. Казва истината. Аз обаче имам един последен въпрос.

- Но все пак ги развъждате. Чудовищата.

Усмивката, с която ми отговаря, е през стиснати устни.

- Правя каквото се налага. Ха и Сега сега. - Извърща се, обхваща с жест помещението, опасно с големи бронзови огледала - по едно на всяка стена.

Разговорът ни очевидно е приключил. Замитам тревогите си встрани. Седнеш ли да размишляваш в разгара на битката, те убиват.

- Сигурно се чудиш какво е всичко това - казва Белоръката и кима към огледалата.

- Да, кармоко.

- Разбираш ли, Дека, аз имам една теория. Мисля, че всеки път, когато използваш гласа си, изразходваш цялата си енергия. Това причинява умората. Ако успеем да те научим да използваш по-малки количества, ще имаш повече контрол. Затова съм формулирала серии от движения за медитация, които ще ти позволят да контролираш енергията си, докато си в състояние на божествена готовност. Надявам се скоро да си в състояние да насочваш енергията си така ефективно, че да не се налага да припадаш от изтощение, когато използваш гласа си. Докато дойде време за военния поход, ще си способна да използваш уменията си без намек за умора.

При тази мисъл ме обзема погнуса, но външно не показвам нищо. Независимо от ужаса, който изригва, когато си помисля, че трябва хладнокръвно да убия поредния див смъртовоиС, моиС дълг е да пазя Отера от опасности. Сещам се за Катя, за изненадата в очите ѝ, когато смъртовоят изтръгна гръбнака ѝ, сещам се и за всички онези селяни, разхвърляни по снега.

Трябва да изпълня дълга си. Няма да се откажа заради собствената си мекушавост.

- Да започнем с първото движение: концентриране на енергията в тялото ти - казва Белоръката. - Разкрачи се, вдигни ръце. Сега диша и С дълбоко.

Показва ми, а аз имитирам движенията ѝ

- Затвори очи и си представи океана, който виждаш в подсъзнанието си.

Подчинявам се, затварям очи и извиквам в съзнанието си черния океан. Може би се дължи на спокойствието на нощта и тишината на залата, в която сме, но почти веднага го усещам, плиска се по краищата на съзнанието ми.

- Мини през златната врата. Отвъд нея е източникът на твоята енергия, твоята сила. Представи си я като бяла светлина, която се движи из тялото ти.

Кимам безмълвно, потъвам все по-дълбоко в съзнанието си. Когато златната врата изниква пред мен, преплувам през нея точно както ми е казала, а после гледам смаяно как ме залива море от бяла светлина. Енергията ми, сияеща като далечна звезда. Сега разбирам защо хората блещукат, когато ги гледам в състояние на божествена готовност. Виждам енергията им, силата, която свети на иС-силно близо до сърцата им.

Съсредоточавам се върху своята, усещам как се надига и ме гъделичка отвътре.

- В теб ли е? - пита Белоръката.

Кимам.

- Мисля, че да.

- Добре - казва тя и отваря врата в дъното на залата, която не бях забелязала.

Там чакат Газал и Джениба, застанали на върха на тъмно и зловещо стълбище. Не се налага да питам, защото ми е ясно, че сигурно води към подземията - при смъртовоите. Вече усещам присъствието на един, приближава се все повече, така познат, мигновено разпознаваем. Тракалото.

Устата му е запушена, вързан е, бори се с групата новобранки, които го влачат нагоре по стълбите. Когато ме вижда, т о иСпира, гледа ме предпазливо както винаги, когато съм наблизо. С ма иСвам се колко покорен изглежда в сравнение със смъртовоите, които съм срещала навън, в дивото, колко е повехнал. Не мога да преценя какво точно, но разбирам, че нещо с него не е наред, както и с останалите в подземията.

- Енергията ти в теб ли е? - пита Белоръката и се обръща отново към мен.

Аз мигам и се опитвам да върна ума си в настоящия момент.

- Да.

Усещам как се върти в мен, светеца бяла топка.

- Следва иСмоите движения - казва тя, сключва шепа близо до сърцето си, а после изпъва пръсти.

Енергията иС се излива навън, ясна бяла лента, която тя хваща с два пръста и насочва нагоре, далеч от сърцето си. Докато го прави, се обръща към огледалото и ми кимва, за да направя същото. Сега сме рамо до рамо, гледаме се в огледалото, а тя ми дава инструкции.

- Издърпа иСнишка енергия от сърцето към гърлото си. Използва иСя, за да подхраниш заповедната си сила. Съвсем мъничко, не повече от нишка - насочва ме Белоръката, а пръстите иС дърпат сияещата лентичка чак до гърлото иС. Блещука там, по-ярка от останалата иСенергия, която се върти из тялото иС

Иска ми се да може да я види, да види енергията на тялото си, която блести ярко като свещ. Но човешките същества не притежават прокълнатото злато, нито умението да постигат състояние на б о иСна готовност. Белоръката не може да види нищо освен самата себе си в огледалото.

Отхвърлям тази мисъл и кимам, следвам не иСните движения. Вече усещам силата, виждам как вибрира в гърлото ми. Съсредоточавам се върху нея, обръщам се към Тракалото, потискам вината си и му давам команда.

- Падни на колене - казвам, а гласът ми кънти от сила.

Когато т о иСбързо се подчинява и се свлича на колене, Белоръката плясва доволно с ръце.

- Чудесно, Дека.

Кимам и се усмихвам едва-едва, за да имитирам не иСното изражение. Точно както обеща, не усещам никаква умора - изобщо не съм изтощена.

- Благодаря, кармо... - Думите замират на устните ми, когато улавям образа си в бронзовото огледало.

Очите ми са черни от краиСдо краиС- сякаш смъртта блести от лицето ми. Значи това са виждали другите, за това са ми говорили, когато казваха, че очите ми се променят. Сигурно се случва само когато използвам енергията си. Нищо чудно, че не съм успяла да го видя всеки пъти, когато се опитвах. Някак си си пасват на мястото, изглеждат естествено на лицето ми. Изглеждат, сякаш такива трябва да бъдат.

- Никога досега не си го виждала, нали? Начина, по който иСто се променят очите ти... - промърморва Белоръката и се приближава към мен.

Клатя глава, а после пак се обръщам към огледалото.

- Сега знам за какво говорят непрекъснато - прошепвам аз, почти като на себе си. След като съм огледала и последния милиметър от тях, се обръщам отново към нея:

- Да продължа ли? - питам и поглеждам към Тракалото.

Тя кима.

- Да.

Окуражена, изтеглям още една нишка до гърлото си и се обръщам към смъртовоя.

- Вдигни ръце.

То иСотново се подчинява, а аз отново не усещам умора, няма и следа от изтощение.

- Свали ръце - заповядвам с друга нишка.

Когато все така не се уморявам, след като то иСсе е подчинил, изтеглям следващата нишка и не ѝобръщам особено внимание, когато заповядвам:

- Завърти се в кръг.

Обхваща ме трескаво въодушевление, когато прави каквото му казвам, но ето че идва друго усещане: умора, която ме блъска като чук. Поглеждам в огледалото и бързо разбирам защо. Гърлото ми е покрито с плетеница от енергия. Много, много повече, отколкото трябваше да съм изтеглила.

Защо не внимавах?

Докато се сричам на пода, а очите ми се затварят, Белоръката изсумтява ядосано.

- Предупредих те, само една нишка.

*

Да се уча да обуздавам състоянието си на боиСна готовност, е уморително занимание. Понякога удържам контрола и използвам само енергията, която ми е необходима, за да повелявам на Тракалото и на другите смъртовои. Друг път не успявам да си направя сметката и взимам толкова много, че едва успявам да изкарам до вечерта. С всеки изминал ден ставам все по-добра в използването на уменията си, така че не след дълго вече се уча да насочвам енергията през вените си - като рекички от сила, до една подчинени на волята ми.

А е и хубаво нещо - походът, на който иСто намерих Икса, беше само първият от много, с които даваме своя принос в изстребването на смъртовоите, прекращащи границите на ХемаиСра. Първоначално се чувствам виновна, че използвам уменията си, че довеждам смъртовоите като беззащитни животни под мечовете на командирите ми. После виждам купчина след купчина човешки останки в гнездата и вината ми отново се превръща в гняв - ярост към онова, което причиняват смъртовоите на хората, които избиват.

Не се колебая да използвам дарбата си отново.

Малката ни група бързо става краиСно ефективна, а хората в града започват да ни наричат с името, което ни измисли Адуапа - Смъртобоите, заради привидното

необикновената ни способност да унищожаваме гнезда на смъртовои, където и да ги намерим. Викат радостно и ни хвърлят цветя, когато минаваме покрай тях - потресаващ контраст с първия ни поход, когато ни наричаха курви.

- Добре дошли, Смъртобои! - викат те и се тълпят по улиците, щом чуят, че приближаваме.

Сякаш вече сме герои, а хората като че ли пет пари не дават, че някои от нас са жени, които може да са или да не са от човешкия род. Те, разбира се, нямат и най-малка представа за моя особен талант. Дори момичетата във Варту Бера не знаят - макар че бързо опознават Икса. Само за дни котешкото му възплъщение се превръща в постоянно присъствие на тренировъчните терени, а той и краде риба от кухнята, преследва птички или се увива около врата ми, когато не тренирам.

С изключение на Кейта, Брита, Газал, Белкалис, Аша и Адуапа, никой друг сякаш не вижда в него друго освен дружелюбна котка, и дори се смеят, когато приятели те ми се опитват да ги убедят в обратното. Аз гледам да не се замислям защо е така, а междувременно походите ни продължават, както и успехите ни.

Месеците минават и скоро студеният сезон - ако може да се нарече така - започва да пролазва из Хемайфа, дните стават по-малко топли, а нощите - приятно хладни. Смъртовоите сякаш вече знаят за съществуването ни, защото ни причакват все повече стражи. Няколко пъти дори успяват да ни хванат неподготвени, ранявайки сериозно всички алаки поне в един или друг случай, но въпреки раните накрая винаги се завръщаме триумфално. Никой смъртовои не може да устои на силата ми. Никой от тях не може да устои, когато го призова. Сега вече рядко използвам гласа си, предпочитам да ги движа със силата на волята си. Жестовите с ръце вече са ми достатъчни, за да ги подчинявам.

Всичко върви толкова добре, че една вечер се появява специален гост само за Смъртобоите. Докато се събираме на пясъчните следбордински тренировки, през двора минава най-великолепната карета, която сме виждали - теглена от двоички близнаци, с черно-бели шарки, като зебри, и украсени в злато, - и се насочва към Белоръката.

Отвътре излиза пълничък мъж с официални имперски одежди и ъ подава нещо като свитък.

Тя го оглежда и накланя глава. Мъжът ъ се покланя дълбоко и уважително, а после се качва отново в каретата и се отдалечава.

Когато вижда Кейта и мен, тя ни вика и ние на бегот отиваме при нея.

- Да, кармоко? - питаме, след като сме се поклонили.

Тя ни подава свитъка, който е подпечатан със символа куру.

- Извикайте останалите Смъртобои - казва тя. - Поканени сме в двореца от император Гезо.

*

Окоето на Ойсомо е също толкова златно отвътре, колкото е отвън. Това установявам, докато крача по напомнящите златни вени коридори на палата в Хемайфа още на следващата сутрин, а сърцето ми бие неистово в тревожен ритъм. Никога не съм виждала такъв разкош в живота си. Накъдето и да се обърна, погледът ми спира върху поредния скъпоценен камък, поредната внушителна скулптура. Джату в най-екстравагантните червени доспехи, които съм виждала, стоят на стража пред всички

врати, а пишно облечени придворни си шушукат зад ветрилата си, докато ги подминаваме.

За радост, сме пременени с на иС-красивите доспехи, налични във Варту Бера - кармоко Хуон настоя да сложим тях вместо богато украсените одежди, които предлагаха останалите кармоко - а лицата ни са скрити под б о иСни маски. Тя напомни на останалите, че ние, алаките, вече не сме човешки жени и е по-добре императорът и хората около него да не ни възприемат като такива.

- Ох, коремчето ми - шепне Брита, докато приближаваме дв о иСните двери, водещи към тронната зала. - Пак се започва.

- Защо винаги те заболява стомахът, когато си разстроена? - пита сърдито Ли.

- Ами такваз съм си - въздиша Брита. - Поне имам б о иСната маска на лицето, та няма да ни изложи - казва тя и докосва леката бронзова рамка.

Не знам как може да я търпи. Въпреки че въздухът в огромния коридор е хладен, усещам горещината от маската върху кожата си, а веждите ми са влажни от пот.

К е иСга се усмихва, когато забелязва в погледа ми колко съм притеснена.

- Кураж, Дека - шепне т о иС - Всичко ще е наред.

- Кураж и на теб - шепна в отговор. После прочиствам гърло и добавям: - Днес си много хубав.

Също като мен е облечен в разкошни украсени доспехи, изработени специално за случая.

Т о иСкима, а аз се изчервявам, стомахът ми подскача нервно. Не биваше да му правя комплимент. Защо, ох, защо го направих?

- И ти си красива - шепне т о иС а страните ми парят от смущение и радост.

Едва се сдържам да не разтегля устни до уши. За пръв път мъж, к о иСго не е татко или И@ онас, ме нарича красива и наистина го вярва. *Татко...* Чудя се как ли би се почувствал, ако можеше да ме види сега, дали изобщо му липсвам? Опитвам се да си представя погледа му, но не мога.

Не мога да си спомня формата на очите му, още по-малко цвета на веждите му, нито дължината на косата му.

Защо не мога да си спомня лицето му?

Чува се барабанен б о иС, вратите към тронната зала се отварят, а аз бързо забравям въпроса.

- Смъртобоите - обявява императорският глашатаиС

Поемам си дълбоко дъх за смелост и тръгвам по дългата пътека, като се опитвам да не зяпам благородниците, насядали от двете страни на помещението, телата им са покрити целите в злато и скъпоценности, така много, че те заболяват очите от толкова блясък. Мислех си, че обикновените хора в Х е м а иСга са елегантно облечени, но аристократите са ходещи сандъци със скъпи одежди, дрехите и телата им са буквално отрупани със скъпоценни камъни, а лицата им са покрити със златни маски, дори и тези на мъжете. Белоръката ни осведоми, че придворните носят маски, за да демонстрират своето подчинение на императора, точно както жените носят своите, за да не обиждат погледа на ОиСмо.

Императорът седи в самия к р а иСна залата, отделен от всички останали на огромен, забулен с воали трон. Едва се сдържам да не ахна, когато го виждам - злато, преплетено с фина червена материя. Говори се, че императорът е н а иСблизко до

Ой! Само на този свят - дори повече от висшите свещенослужители. Като гледам трона му, не остава никакво съмнение. Стълбите, водещи към него, са от масивно злато, а ъглите им са обковани с тънък сло и срубини.

Капитан Келечи и Белоръката, като представители на двете групи, спират току пред стълбите и се просват на пода. Аз правя същото, а цялото ми тяло трепери. Не мога да повярвам, че съм тук, пред самия император. Само от тази мисъл тялото ми започва да трепери още по-силно.

- Ваше Императорско Величество - промърморва Белоръката.

- Дамо на еквите - боботи императорът, а гласът му е дълбок и отекващ, съвсем подходящ за едрата му фигура, която успявам да доловя зад прозрачните завеси. - Колко е хубаво, че ви виждам отново, при това по толкова приятен повод.

Аз присвивам очи, за да го видя по-ясно с краищата на окото си, но е трудно заради ръбовете на маската, които пречат на периферното ми зрение. Защо съм искала да нося тези неща изобщо? Съсредоточавам се и напоям очи в неговата посока. От онова, което мога да преценя, то е много висок и широкоплещест - също и едър, но подозирам, че това са по-скоро мускули, а не тлъстини. Внимателно оформена брада заема по-голяма част от лицето му, а устните му изглеждат почти женствени, толкова са сочни. Те му придават малко по-човешки облик - кръв и плът, не богоподобното създание, което очаквах.

Изведнъж Белоръката вдига глава и сяда с лице към него.

- Колко е хубаво, че те виждам отново, братовчедо. Изглеждаш... в добро здраве.

Братовчед? Думата ме поразява като мълния. Белоръката е кралска особа? Мислех, че е благородничка с висок ранг, но с обикновена кръв, като останалите аристократи. И като си помислиш, че във вените ѝ тече имперска кръв - кръвта на императора. Това обяснява много неща: отношението на хората към нея, очевидната ѝ увереност въпреки обстоятелствата. Дори факта, че никога не произнася истинското ѝ име и че може да седи в присъствието на императора. Нищо чудно, че отговаря за специалните му назначения, за малките му чудовища, каквито и да са те в действителност. Тя му е братовчедка!

Императорът вече се смее.

- Каква си веселячка, братовчедке. Предполагам, че съм се позакръглил през последните няколко месеца.

Белоръката вдига рамене.

- Щом казваш. - Тя сочи към нас. - Това е, което ти обещах: Смъртобоите, на ислитната военна сила, убиваща смъртовои, в цяла Отера. Кралската перла на новия ти полк.

Нов полк? С усилие се опитвам да не отклонявам поглед от пода, когато чувам думите на Белоръката. Какво има предвид под това „нов полк“? Объркването витае из главата ми, докато не осъзнавам нещо: поредното от обещанията ѝ се доказва като истина. Тя каза, че ще ни направи перлата в императорската армия и го постигна.

Каква е истината за Белоръката? Това се чудя. Дали е зловеща пратеничка на императора, или нещо друго? Нещо, което все още не мога да си изясня.

Зад воала се чува шумолене, когато императорът кима. После се обръща към придворните.

- Може да напуснете.

- Но Ваше Императорско Величество... - възразява висок, тъмен придворен.

- Не можем да ви оставим сам - вика друг.

- Това ще е богохулство - обажда се трети, суров на вид мъж от Изтока.

Отговорът на императора е кратък:

- Сега.

Придворните бързат да се подчинят на заповедта и след секунди всички са изчезнали, а вратата се хлопва зад тях. Чувам шумолене, когато императорът се изправя, а после и стъпките му, когато се спуска към нас. Големи кафяви стъпала, обути в инкрустирани със скъпоценни камъни сандали, спират точно пред мен.

- Кажи коя е аномалията?

- Стани, Дека - заповядва Белоръката.

Вдигам глава и с всички сили се опитвам да не зяпам, докато императорът се вглежда в мен. Отблизо е много красив, косата му е съвсем късо подстригана, за разлика от брадата, а на главата му стои внушителна златна корона, украсена с диаманти с размерите на гълъбово яйце. Освен това е много тъмен, кожата му е гладка и синьо-черна, както е характерно за Южните провинции. Родът на Гезо са южняци от самото си начало.

Той и сме оглежда от глава до пети, а интелигентните му кафяви очи ме преценяват. В тях се чете странно изражение, едва ли не ме познава - макар че не съм сигурна кого точно разпознава.

- Много си дребна за убиец - казва накрая.

- Да, Ваше Императорско Величество.

Той и сме мръщи.

- Акцентът ти. Нима си от Севера?

- Да, Ваше Императорско Величество.

- Но кожата ти е кафява.

- Макар и съм от Южните провинции - обяснява Белоръката. - Бивша Сянка.

Император Гезо кима.

- На и Гдобрата порода в о и ни. - Обръща се към останалите: - Може да вдигнете глави.

Когато се подчиняват, императорът се извърща намръщено към Ке и Га:

- Младият господар на Гар Фату. Чух, че и ти си член на Смъртобоите.

- Аз съм уруни на Дека, Ваше Императорско Величество - обяснява Ке и Га.

Императорът кима.

- Гледай да я пазиш добре. Очаквам велики дела от теб, малки лорде - казва.

Ке и Га кима.

- Да, императоре мой

Седя, а мислите ми се въртят, докато императорът се връща обратно при трона си и сяда. Гледа ни отгоре със строг поглед.

- Както знаете, армията скоро ще потегли на поход. Ще изтребим смъртовоите, ще унищожим първичния им терен на гнездене и ще поемем по пътя на победата в тази неизбежна битка.

Привежда се към нас.

- Справихте се отлично през последните месеци, Смъртобои. Славата на подвизите ви достига дори до моите уши. За награда ще яздите от дясната ми страна, на и Г

отпред в армията на специалния ми полк, който изградих от най-добрите военисти на Отера.

Всички се споглеждаме в шок. Белоръката ни беше казала същото, но да го чуем от устата на самия император - идва ни твърде много. Брита, Белкалис, Газал и аз сякаш всеки момент ще припаднем, но момчетата, особено Ли и Куеку, са готови да подскочат до тавана от радост. Акалан е единственият, чиято реакция наподобява нашата, зашеметен е от оказаната му чест.

Белоръката се покланя плавно.

- Оказваш ни голяма чест, братовчеде - казва тя.

- Не, вие ми оказвате чест - отвръща императорът. - Помниш ли, когато дойде при мен с идеята за военните алаки?

Рядко обръщам глава в самия момент си. Отишла е при него? Взирам се в Белоръката, а очите ми ще изскочат от орбитите си, когато казаното от императора прониква в съзнанието ми. Полкът на алаките, краят на Смъртния указ - всичко това е неясно дело? Тялото ми започва да се тресе, цялата преливам от благодарност. Независимо какво представлява Белоръката, независимо какво е направила, тя е спасила живота на безброй момичета. Спасила ги е от сигурна смърт. Спаси мен.

Това трябва да призная.

Едва чувам, когато императорът продължава:

- Имах съмнения - не, бях отвратен от самата идея: как нечисти девойки ще яздят към битка. Но ти доказа колко съм грешал - всички го доказахте, - а сега Отера е по-добре благодарение на това. Тренировъчните лагери унищожиха цели орди смъртовои и свиха редиците на армията, срещу която ще се изправим по време на похода. Не се заблуждавайте, военната ще продължи дълго, но с алаките на наша страна сега ние имаме предимство. Нека продължим по този път и да поведем обичното си Единно кралство към победа, като го избавим от тази чудовищна чума веднъж завинаги.

- Благодаря за милите думи, братовчеде - казва Белоръката и се покланя.

И с това аудиенцията ни при императора приключва, а ние излизаме заднешком от залата, за да не проявим неуважение, показвайки му гърбовете си.

Докато яздим обратно към Варту Бера, Икса излиза от торбата ми, за да се качи на рамото ми, а моето объркване расте все повече. Белоръката създава чудовища за императора, но също така го е убедила да изгради тренировъчен лагер за алаки? Наистина ли създава чудовища, или това е една от множеството измами, които носи вместо маска? Злодейка ли е, или спасителка, която ни пази? Вече не знам какво да мисля. Освен че сега имам още повече причини да съм ѝ благодарна, отколкото си представях. Всички имаме - затова и неофитите продължават да се взират в нея, не знаейт какво да кажат, докато тя язди Браисма отпред, а Масайсма ги придружава отстрани.

След известно време тя се обръща към нас:

- Усещам мислите ви като малки буболечки, плъзнали по гърба ми.

- Вие сте убедили императора да създаде тренировъчния лагер. Защо? - питам аз.

Тя вдига рамене.

- Защото не обичам разхищението, затова. Алаките си отиваха напразно. Разхищение...

- Вие сте ни спасили - шепне Белкалис. За моя изненада, очите ѝ са блеснали от сълзи, а в тях се чете странно, неспокойно изражение. - Спасили сте ни...
- Права е - обажда се Брита. - Без вас кой знае къде щяхме да сме.
- Ха и Сде, не ми се размеквайте - пуфти Белоръката. За пръв път я виждам смутена. - Ако сте толкова благодарни, покажете го на бо и Сното поле.
- О, ще го направим - обещава Адуапа. - Със сигурност ще го направим.
Белоръката сумти, продължава напред, а ние я гледаме, все така несигурни за това какво да мислим.

*

Когато приключваме с уроците по-късно вечерта, с Белкалис оставаме, за да подредим оръжията. Всяка вечер всички се редуваме, а тази вечер е наш ред да лъснем и да приберем мечовете след тренировката. Както обикновено са мръсни, така че се налага внимателно да ги накиснем в царска вода, а после ги търкаме, за да премахнем златната корица, засъхнала по тях от пролятата кръв.

Днес съм по-десна от обикновено, съзнанието ми е пламнало от всичко, което научих днес. Белоръката ни е освободила от Смъртния указ и ни е дала шанс да воюваме. Точно както обеща, ние сме перлата в короната на императора и ще яздим до него след по-малко от два месеца, за да избавим Отера от смъртовоите веднъж завинаги. Доказва се като жена на думата си всеки следващ път.

Защо тогава се чувствам неспокойна?

Довършвам лъскането на мечовете в оръжеиСната и се обръщам към Белкалис. Тя приготвя още царска вода, а очите ѝ са тревожни, докато забърква съединението. Обикновено я оставям на мислите ѝ, но днес беше странен ден, в това няма спор. Имам нужда да си поговоря с някого.

- Можеш ли да повярваш, че всичко е било дело на Белоръката? - казвам аз с надеждата да подхвана разговор. Приближавам се до нея там, където прибира мечовете. - Какъв късмет, че тя се появи. Ако се бяхме родили една година по-рано, вече нямаше да сме сред живите.

- Късмет? - Думите се точат като киселина от устата на Белкалис. - Има ли такова нещо за нашия вид?

Цялата трепери, всеки мускул трепти от едва сподавяна ярост. Въпреки че рядко говори за миналото си, знам, че е била на ужасяващо място, преди да дойде тук.

Каквото и да е било, знам, че е било по-лошо и от мазето на храма - толкова кошмарно, че и сега се събужда с викове поне веднъж на няколко седмици и е изпълнена с постоянен, неизчерпаем запас от болка и гняв.

- Каквото се е случило с теб... с мен - тези неща ни променят - казва Белкалис. - Променят ни из основи. Императорът и мъжете му може да използват Белоръката и останалите кармоко, за да ни превърнат във воиСни, може дори да ни дадат опрощение, но никога няма да променят вече стореното. Никога няма да могат да изличат ужасите, които вече са ни причинили.

Злато на пода... Погледът в очите на татко... Споменът от изтезанията ми изниква, преди да успея да го спра, придружен от познатата тежест. Онези болка и унижение отново изплуват.

Бях така решена да превърна себе си в съвършената малка в о и Сничка през последните няколко месеца. Наистина ли смятах, че съм преодоляла всичко това? Наистина ли смятах, че мога да простя и да забравя, просто така?

Ако не беше Белоръката, все още щях да съм в онова мазе, а старе и Шините щяха да правят каквото си правеха, да се възползват от моето невежество, от отчаянието ми, за да си гарантират моето отстъпление пред зверствата, които дегизираха като благочестие. Истината, която осъзнавам, ми зашлевява плесница, както и още нещо:

- Не помня нещата така, както преди - шепна аз и поглеждам нагоре към Белкалис. Както никога си позволявам да почувствам болката, която се натяга до кра и Ност в мен, болката, която така често потискам в старанието си да се преструвам, че всичко ми е наред. - Имах отлична памет, но от престоя в мазето някои дреболии ми убягват. Като лицето на татко... Единственото, което помня от него сега, е изражението му, когато ме обезглави. Чертите му, усмивката му - това вече не мога да си спомня.

Това е съкрушително, ужасно признание, а аз не мога да си поема дъх, опитвам се да се стегна срещу пагубната му сила.

- Знам, че онова, което стори, е грешно, но т о и Сми е баща. Или поне единственият, к о и Сто си имам. Имало е и хубави дни - преди... Сега всеки път, когато се опитам да си го спомня, лицето му ми се изплъзва. - Свеждам очи, изненадана от сълзите в тях. - Всички мои спомени отпреди просто се изхлузват между пръстите ми. Затова ли днес забравих така лесно гнева си? Затова ли забравих всичко, през което съм минала?

- Бях на трина и Сет, когато се случи - меко казва Белкалис и се обръща към мен: - Порязах се, докато режах лук. Лук. Можеш ли да си представиш такава глупост? Момичетата не бива да си играят с ножове... Когато баща ми видя златото, веднага разбра какво е - беше жрец, разбираш ли. Смяташе, че е била волята на Ои Сомо кръвта ми да се прояви на тази ранна възраст - знак, че трябва да бъда пощадена. Затова извика брат си от Гар Калгарас и го помоли да ми помогне да изчезна в града, така че да не ми се налага да преминавам през Ритуала на чистотата. Татко имаше доверие на брат си, обичаше го... Беше аптекар, добър човек, к о и Сто помагаше на хората. - Тя се засмива кратко и горчиво. - Не мина и месец, преди „добрият човек“ да ме продаде в бардака. Но тук му беше грешката, разбираш ли. Когато купувачите видяха златната ми кръв и осъзнаха, че е истинска, го убиха на мига, така че да не може да им заведе джату - по погрешка или не. И тогава започнаха да ме предлагат на н а и С... особените си клиенти. Онези, които обичат да нараняват деца - които обичат да ги гледат как крещат.

Ръцете ми вече се тресат. В очите на Белкалис има толкова много болка, че усещам как отеква дълбоко в мен.

- Белкалис - казвам, - не е необходимо да...

- Давах им ножове, когато влизаха в стаята. - Тя продължава да говори, а гласът ѝ е нисък и изпълнен с болка. - Можете да ѝ правите каквото си поискате, а тя ще „оздравее“ - това им казваха. Ще оздравее. - Гласът ѝ секва при тези думи. - Независимо какво правите - независимо колко я наранявате, колко ще я мачкате с крака - тя ще оздравее. Винаги ще е като нова. Даже ако ѝ прережете гърлото. - Белкалис ридае сломено, а нещо в мен се разбива на парченца. През последните няколко месеца бях толкова решена да погребя собствената си болка, да си докажа,

че съм добре - бях толкова съсредоточена върху собствените си тегоби - че бях забравила как страдат и другите момичета.

- Белкалис... - шепна.

Внезапно тя посяга към връзките на одеждата си и започва да ги развързва.

Очите ми се разширяват.

- Белкалис, не е необходимо...

- Искам да видиш - настоява тя. - Помниш ли онези белези, които видях преди много време? Погледни сега.

Тя сваля робата и се обръща с гръб към мен. Аз ахвам от изненада.

- Няма ги.

Гърбът ѝ сега е съвършено гладък. Но разбира се, че са изчезнали. Единствените белези, които остават, са придобитите преди проявяването на кръвта.

- Когато спряха да ме нараняват и да ме тормозят, изчезнаха. - Усмива се горчиво. - И това е неа иС-лошото, физическото тяло - то оздравява. Белезите избледняват. Но спомените остават завинаги. Дори когато забравяш, те остават вътре, преследват те, появяват се, когато неа иС-малко очакваш.

Цялото ми тяло вече трепери.

- Много съжалявам - прошепвам. - Ужасно много съжалявам.

Белкалис клати глава.

- Не искам да съжаляваш - казва. - Искам да пазиш спомена за белезите ми. Имам нужда от човек, който да помни случилото се с мен. Имам нужда от човек, който...

Втурвам се към нея и я притискам в обятията си.

- Аз няма да забравя - обещавам. - Никога няма да забравя.

Сълзите, които Белкалис е сдържала толкова дълго, избухват в силни и жалостни ридания.

- Не сме иС плаче тя. - Не сме иС Може и да сме им нужни сега, защото сме ценни, може да се преструват, че ни приемат, че ни награждават - но никога не забравя иСкакво са ни сторили първо. Щом веднъж са го направили, Дека, със сигурност ще го повторят независимо от чудните обещания, които раздават.

- Няма да забравя - обещавам аз, сълзите се леят по страните ми, а в сърцето ми се трупа решителност. - Никога няма да забравя.

26

Вечер е, а ние се влачим през блатата по южната граница на Хема иФа на път към гнездо на смъртовои дълбоко сред мочурищата. Гъста мъгла тегне над нас, както и облак комари, които непрестанно ни хапят по лицата. Пиявиците щяха да правят същото с краката ни, но за щастие, сме обути със здрави ботуши специално по този случай. Дори при това положение този поход е неа иС-изтощавачият, на който съм била. Сега, когато в о иСната е почти пред прага ни, предприемаме още по-тежки набези в още по-трудни терени, места, където смъртовоите се сливат напълно с околната среда и почти не можеш да ги забележиш, докато не стане твърде късно.

- Това е като Адовите селения - ядосва се Брита под нос.

- Задникът на Адовите селения - мърмори Белкалис, използвайки любимата си обида в подобни моменти.

Ке и Га вдига рамене.

- Ако мислиш, че тук е зле, само почакай! Да видиш фамилната ми къща в Гар...

Камъкът профучава с такава скорост, че има секунди да го избегне. Аз веднага навлизам в боина готовност, времето сякаш се забавя и забелязвам колко тихо е станало в блатото. Неестествено тихо. Смъртовоите са наблизно.

Силата лумва из вените ми, когато вдигам ръце и събирам енергията в тях. Въздухът около мен започва да вибрира, докато тялото ми се подчинява на безмълвната ми команда.

- Покажете се - казвам.

Тръстиките около нас шумолят, а смъртовоите се изнизват от тях в отговор на зова ми. За моя изненада, всички носят странни метални диадеми на главите си. Примиждавам насреща им и се чудя какво може да е това. Един от смъртовоите кима на нещо зад мен.

Аз се извържам с тревога и в този миг осъзнавам грешката си. Тези метални диадеми са кохлеанти и предпазват смъртовоите от ефекта на гласа ми. Ние носим същите под шлемовете си, за да се пазим от техния вои! С Преди да успея да ги укротя с жест, един от тях хвърля камък в лицето ми и смачква челюстта и гърлото ми. Аз гъргоря, кръвта пръска от остатъците от челюстта ми, но следващият камък е още по-голям и чупи ръцете ми, за да не мога да ги движа. Вече съм изпаднала в шок, тялото ми изстива, мракът превзема зрителното ми поле. Дори не мога да осмисля факта, че смъртовоите използват камъни и кохлеанти - очевидно са се подготвили за идването ми. Усещам само болка и объркване, а златната кръв се точи от мен и се излива във водата.

- Дека! - хуква към мен Ке и Га и използва тялото си за щит срещу пороя камъни, с които ни обсипват вече смъртовоите.

Повечето изскачат от храстите на блатото с прашки в ръце. Това е засада, но не мога да направя нищо, само продължавам да гъргоря безпомощно, докато собствената ми кръв дави устата и гърлото ми. Де да можех да помръдна ръцете си - само един пръст.

- Кажи им да отстъпят, Дека! - реве капитан Келечи. Нали е човек, не може да види в тъмното какво ми се е случило, докато дава отбой! На останалите.

- Не може, ранена е! - отговаря Ке и Га и ме притиска до тялото си.

Сега вече виждам черни петна пред очите си и не усещам краиниците си. Кръвта се е източила от тях.

Отново ще умра. Това ли е окончателната ми смърт? Никога досега не са ми смазвали лицето. Покоят, който предизвиква тази мисъл, ме блъсва, кара ме да се боря със студа, с безпомощното си състояние.

Не, не, не! Трябва да остана будна.

Ке и Га отчаяно покрива шията ми и се опитва да спре потока на кръвта.

- Дека! - вика тои! - Дека!

Сякаш не забелязва смъртовоите, които се събират около него, приготвили ноктите си. Отчаяно му правя знаци с очи, опитвам се да го накарам да погледне, да ги

забележи. „Пази се, К е и Ста!“, опитвам се да кажа, но няма смисъл. Вече не мога да помръдна езика си... а и която и да било част от тялото си. Мракът се е сгъстил около мен и носи със себе си познатия хлад. Кожата ми вече се позлатява и придобива онзи неземан златист цвят. Трябва да чувствам облекчение, че е само почти-смърт, но не го чувствам. Страхувам се за К е и Ста, за всичките си приятели. Какво ще им се случи, когато потъна в златния сън? Моля, моля, нека са добре.

ДЕКА! ПокрайСмен блясват сините люспи на влечуго, чудовищно голямо тяло. Писъци на смъртовои изпълват въздуха, докато огромното създание се врязва в тях, замахвайки с нокти, тракайки с челюсти.

Икса? - мисля си аз, а мислите ми са далечни и въздушни.

Успявам да попитам само това, преди да потъна в златен сън.

*

Когато се събуждам, около мен е пълен мрак, а аз съм сгушена в топло, меко одеяло. Протягам се и се наслаждавам на удобството под завивката. Не съм се чувствала така удобно от цяла вечност.

- Събужда се! - възкликва някоиС - Дека, Дека, чуваш ли ме?

Брита? - мисля си аз. Трудно ми е да се измъкна от тъмнината, с която съм обгърната, но и честно казано, нямам желание. Харесва ми тук, в мрака. Толкова е уютно.

- Защо просто не примамим създанието долу... или не го застреляме - предлага раздразнен глас. Газал.

- А, да, много разумно - отвърща друг глас, пропит от сарказъм. Веднага разпознавам Адуапа. - За благодарност да застреляме единственото нещо, което ни пази от смъртовоите.

- Не пази нас, а нея. - Гласът принадлежи на Ли и не ми звучи толкова весело, колкото обикновено.

Одеялото покрайСмен шумоли, когато чувам приближаващи стъпки, джвакащи силно в калта.

- Дека, моля те, събуди се. - Това е гласът на К е и Ста и звучи разтревожено. - Не можем да тръгнем без теб.

Кейта! Самата мисъл ме кара да подскоча, разбива тъмнината.

- К е и Ста? - дрезгаво се обаждам аз и мигам разбудена. - Ти си жив!

Обзема ме облекчение, защото помня, че когато го видях за последно, тялото му ме пазеше от наобикалящите ни смъртовои. Но то и Се жив и е добре. Оглеждам се и се опитвам да разбера къде съм. За моя изненада, съм заобиколена от меки, блещукащи сини люспи, покрити с лека синя козинка. Вдигам поглед и срещам черните очи на влечугото на огромната котешка муцуна.

Дека... гука Икса и потърква в мен гигантския си нос.

- Икса? - възкликвам смаяна аз. - Толкова си голям!

Никога досега не се беше превръщал в толкова голям дракос.

- Преобрази се, когато ти умря - казва гласът на К е и Ста.

Стои на земята под мен, а очите му са изпълнени с тревога. Със закъснение осъзнавам, че лежа на дърво, а това, което първоначално взех за одеяло, всъщност е тялото на Икса, увито на кълбо около мен. Пази ме...

Сега вече се окопитвам и оглеждам терена наоколо. Осеян е с трупове на смъртовои, а частите на телата им са пръснати из блатото в зверски хаос. Познатата тежка сладникавост на кръвта им изпълва въздуха и предизвиква повдигане. След толкова месеци все още не съм свикнала с нея.

К е и Га пристъпва на пръсти.

- Изби всички смъртовои, които те нападаха. Ние се погрижихме за другите, но т о и С те качи горе, преди да стигнем до теб.

На и С-после осъзнавам, че останалите са се събрали на безопасно разстояние в импровизиран лагер и наблюдават мен, К е и Га и Икса. Всички са го видели в тази му форма. Всички.

Строгийт поглед на капитан Келечи, когато срещам очите му, изпълва сърцето ми със страх. Никога не е търпял неща, които смята за нередни. Обвинително сочи към Икса.

- Сега, когато си будна, Дека - казва тихо т о и С - ще ми кажеш що за създание е това. Икса подушва пренебрежително и извърта нос. Никога не е харесвал особено капитана.

- Това е моят домашен любимец - отвърщам бързо и се опитвам да не гледам към всички трупове по земята. Трупове, които Икса е разхвърлял сам, ако онова, което чух, е истина. - Каквото и да е направил, то е било, за да ме защити.

- Това не отговаря на въпроса ми - отвърща капитан Келечи и изглежда съвсем като командир на джату, когато пита отново: - Какво точно е това нещо?

Поглеждам към Икса и се опитвам да намеря отговор. Как да обясня какво е това рогато същество, което прилича на котка през половината от времето, а понякога, при настъпила нужда, се преобразява в гигантско чудовище?

- Просто животинче - повтарям аз, защото не знам как да обясня.

- А животинчето ти има ли си конкретна порода? - скръцва със зъби капитанът, а аристократично му лице е потъмняло още повече от нетърпение.

- Не знам... точно...

- Не знаеш? - Капитанът пристъпва напред, но спира, когато Икса започва да съска срещу него.

- Достатъчно, Икса - казвам аз и го потупвам. *Пусни ме да слеза.*

Сумтеишки недоволен, Икса отпуска опашката си, за да мога да се спусна по нея до земята. Още преди да стъпя, вече се е свил до нормалните си котешки размери и се е увил на врата ми, писукайки леко.

- Видяхте ли това? - ахва един от новобранците. - Пак се преобрази!

Приближавам се притеснено до капитана.

- Просто го намерих - казвам, свалям Икса от врата си и неохотно го повдигам за оглед.

Капитан Келечи примижава и го оглежда заинтригувано.

- Къде? - пита.

Аз преглъщам, а по челото ми внезапно избива пот.

- В...

- Във Варту Бера - обажда се Белкалис и пристъпва напред. - Всички заедно го намерихме във Варту Бера. Беше до езерото.

- Езерото? - невярващо повтаря капитанът. - Кое езеро?

- Там, където тренираме с Дамата на еквите - отговаря Брита. Тя също пристъпва напред и с лекота продължава лъжата на Белкалис. - Освен туй Сне беше толкова голям, когато го намерихме. Мислехме, че е някаква котка. Ама виждате, че си сменя формата.

- Вероятно го прави вече известно време - добавя Адуапа, а лицето ѝ не издава нищо.

- Поне така обясни кармоко Белоръката. Тя каза на Дека да се грижи за него.

Нещо, което не знаех, че се е свило в мен, се отпуска. Приятелките ми идват на помощ на Икса. Защиават го заради мен.

Капитан Келечи поглежда от едната към другата, а после рязко кимва.

- Много добре - заявява и се врътва на токовете си. - Ще продължим тази дискусия по-късно с Дамата на еквите.

Аз се отпускам с облекчение. Това мина доста по-добре, отколкото предполагах.

*

Докато се връщаме в лагера, аз стискам здраво Икса, потънал дълбоко в мислите си. *Какво точно представлява той?* - чудя се аз и гледам косматата синя топка. Това ли е истинската му форма, или онази, в която се беше превърнал по-рано, когато ни спаси? И по-важното - какви бяха онези смъртовои? Носеха кохлеанти и използваха прашки.

Вече знаех, че видът им е много по-умен от обикновения хищник, но това... това преминава всички очаквания. Толкова съм потънала в мисли, че не забелязвам Адуапа, Брита и Белкалис, които се приближават към мен, застават от двете ми страни и ме отвеждат встрани от групата.

- Какво? - питам и се вирам в тях, когато забелязвам, че Брита избягва да ме погледне в очите.

Белкалис се оглежда, за да се увери, че нито Сне ни слуша. Новобранците и другите вече се влачат към края на блатото, където старшите и помощничките чакат с конете.

- Икса не беше единствената тревожна трансформация, която се случи днес - казва тя и пак се обръща към мен.

И ето че онова чувство, че нещо в стомаха ми се стяга на въдел, отново се връща като с щракване на пръсти.

- Какво искаш да кажеш? - питам.

- Когато повика смъртовоите, очите ти... те се промениха - обяснява с приглушен шепот Брита.

- Това се случва всеки път - възразявам аз.

- Но този път започна да се променя и всичко останало. - Този тих коментар идва от Белкалис.

Спирам на сред крачка и се обръщам към нея:

- Какво трябва да значи това?

- Значи, че за кратък миг по кожата ти се появи козина. - Всички се обръщат и виждаме Газал, която се е приближила толкова безшумно, че дори не сме я чули. На лицето ѝ се чете обичайното спокоино изражение, когато каза: - Изглеждаше досущ като козината на смъртовоиС

Сърцето ми спира, а думите се забиват като стрели в него. Козина? Промяна? За какво говорят?

- И това дори не е н а иСлошото, което се случи - добавя Адуапа.

- Какво имаш предвид? - питам, а сърцето ми бие така лудо, че сякаш ще изскочи от гърдите ми. Когато тя отново извърща смутено поглед, сърцето ми забива д в о иСно по-бързо.

- Означава, че и ние го почувствахме - твоя глас. Когато каза на смъртовоите да се покажат, ние усетихме заповедта в себе си - тя ни подчиняваше - отвръща Газал.

- Подчинявала ви е? - Местя поглед от едната към другата и все още не разбирам какво ми говорят.

- Заповядваше ни - пояснява Белкалис. - Твоят глас ни заповядваше така, както заповядва на смъртовоите. Костваше ми огромно усилие да му устоя. Беше толкова красив, но по странен и ужасяващ начин.

Толкова съм смаяна, че коленете ми омекват. Тогава ми хрумва нещо друго. Поглеждам към новобранците, които вече са излезли от блатото и бързат към коне - те си.

- А новобранците? Те...

- Не мисля, че забелязаха - бързо ме уверява Брита. - На тях сякаш не им повлия. Не мисля, че д е иСтва на човешките същества.

Вече съм в такава мъгла, че всичко ми се струва много далечно.

- Да не твърдиш, че не си знаела за това? - пита Газал.

Клатя глава, а цялото ми тяло е натежало. СмъртовоиС? Подчинявала? Все още не разбирам напълно какво казват. Не искам да разбера. Защото ако разбера, то вината значи е моя. Значи, че аз съм предизвикала всички тези промени, като взимах онези уроци и изграждах силата в себе си. И съм направила от себе си по-голямо чудовище, отколкото вече бях.

- Не може да бъде - казвам. - Няма как.

- Но е така. - Тонът на Белкалис е непреклонен, а в очите иС се чете нещо - нещо почти близко до страх. - Въпросът е какво ще направиш?

Обръщам се към нея:

- Сигурни ли сте, че ни ко иСот новобранците не ме е видял да се променям? Не ме е чул? - Очите ми се стрелват към К е иСга, к о иСго затяга ремъците на седлото си. *Моля те, не. Моля те...* Няма да понеса, ако ми обърне гръб, ако внезапно ме намрази, както ме намрази Ионас, щом разбра, че съм по-различна от останалите.

Белкалис клати глава, а на мен ми олеква.

- Беше твърде тъмно, за да могат да видят.

- Ние видяхме само щото нощното ни зрение е по-добро - казва Брита. После добавя:

- М а иСще е по- добре да поговориш с Белоръката. Каквото и да е т у иСнещо, трябва да се погрижим за него, преди ня ко иСдруг да е разбрал. - Следва погледа ми до К е иСга. - К о иСго и да било - повтаря.

Аз кимам.

*

Както се оказва, не се налага да чакам за среща с Белоръката, защото тя ме извиква на покрива на Варту Бера още щом се прибираме. Когато Исатту ме завежда там, Белоръката се е изтегнала на легло от възглавници и пуши вечната си водна лула. Хема иФ и иСката нощ се съгъстява около нас, топла и благоуханна, но в този момент аз

усещам само паника и страх. Знам, че Белоръката вероятно ме е извикала, за да говорим за станалото с Икса, но имам по-належащи тревоги.

Белоръката сякаш не забелязва моето притеснение, защото дръпва още веднъж от лулата.

- Чувам - казва, - че си претърпяла някои тревожни промени напоследък.

Взира се в нея изненадана. Откъде знае?

После се сещам - Белоръката е начело на Варту Бера, а това включва всички старши и помощнички. Не би ме изненадало, ако е карала Исатту да шпионира за нея по време на походите ни, щом като всички помощнички го правят.

- Помощничките са ваши шпиони - казвам, изведнъж осъзнала защо са толкова почтителни, когато я видят.

- Както и старшите - подсмърква тя. - Опитвам се да се обграждам с н а и с доброто. Самодоволството ѝ само усилва паниката ми. Щом знае какво се случва, защо е толкова спокойна? Едва се сдържам да стоя на едно място, толкова съм развълнувана. Стискам и отпускам юмруци, за да се въздържа да гриза ноктите си.

- Заради уроците ли е? - питам и свалям Икса от врата си, докато се приближавам. - Това ли ме променя?

Белоръката кима с плавно движение на главата си.

- Възможно е.

- Възможно? Трябва ми по-добро обяснение от това. Кажете ми защо се случва! Обещахте ми, че ще го направите!

Белоръката не отговаря, само се изправя и ми прави знак да я последвам до ръба на покрива. Под нас Хемаифа се простира като тъмен океан, осеян със слаби трепкащи светлинки.

Тя го обхваща с жест.

- Кажи ми какво виждаш пред себе си?

- Хемаифа - отвърщам аз. Какво общо има това?

- А какво изпълва Хемаифа? - Сега Белоръката ме поглежда, сякаш има нещо, което иска да измъкне от мен.

- Хора - отвърщам и се чудя накъде бие.

- А отвъд Хемаифа? Какво изпълва дивата пустош?

- Смъртовоите - казвам и бързо добавям: - Нашите врагове.

За миг по лицето ѝ плъзва странно изражение, но веднага го сменя с развеселена усмивка.

- Разбирам - казва.

- Но какво общо има това със случващото се с мен? - нетърпеливо питам аз.

- Всичко... и нищо.

Отговорът ѝ ме вбесява.

- Нямам време за гатанки - процеждам аз. - Променям се, кармоко. Казахте, че не съм чудовище, но дали не съм някаква порода полусмъртовои? - Думите се пръсват от устата ми, новопоявил се страх, к о и с то почти не мога да облека с глас.

- Какво? - Белоръката избухва в смях. - Не, определено не си такова нещо.

- Какво съм тогава? Обяснете защо непрекъснато се случват тези промени!

- Защото продължаваш да използваш силата си. Всеки път, когато я употребиш, тя расте и променя нещата около теб.

Сега ми хрумва друга мисъл - такава, която ме изпълва с ужас.

- А приятелите ми? Ще засегне ли и тях? Ще започнат ли и те да се променят? - прошепвам.

Белоръката клати глава.

- Това няма да стане. Ти си единствената с глас. Ти си единствената с тази способност. - Отново се обръща към града. - Освен това няма как да го спреш, не можеш да направиш нищо - поне не и към този момент.

Изглежда ми много сигурна, а мен ме осенява друго.

- Виждали сте подобно нещо и преди, нали? - възкликвам. - Има още момичета като мен! Така сте измислили уроците, така сте се научили да владеете състоянието на боина готовност! - Вече си го представям, цяла армия от момичета със способност да контролират смъртовоите. Приближавам се към нея и се моля: - Кой са те? Къде са? Когато Белоръката наиспосле ме поглежда, изражението ѝ се твърдо.

- Това не е твоя грижа в момента. Засега ще трябва да ме послушаш. Използвай силата си само в тъмното, когато джату не могат да те виждат, и носи пълно снаряжение. Гледай да си заобиколена с приятелките си всеки път, когато я използваш. Ако някога джату забележи промяната ти, обърни го на място и кажи, че очите му си правят номера с него. Никога не забравяй за същата дарба, за която те хвалят сега, утре ще те убият.

Думите ѝ са толкова близки до тези на Белкалис, че вътрешностите ми изстиват. Винаги съм знаела, че у Белоръката има нещо повече от очевидното, че има различни планове за мен, но това е нещо, което никога не съм си представяла.

- Но вие ме доведохте тук - шепна аз, а страхът ми расте. - Вие бяхте човекът, който ми постави тази цел.

Тя кима.

- И имам сериозното намерение да ти помогна да оцелееш достатъчно дълго, за да я изпълниш, и точно затова трябва да разбереш - наистина да разбереш - колко непостоянна е твоята позиция. Джату, братовчед ми, императорът, и неговите придворни - всички ще те обичат сега, докато има смъртовои, които да се сразяват. В момента, в който това се промени, ще си спомнят, че си жена. Че си ненормална... Такива са си. Мъжете като тях винаги са такива.

- Кажете ми как да спра това - умолявам я аз. Не искам да бъда част от кроежите на Белоръката. Искам просто да оцелея. Слава, чест - това е за другите. - Кажете ми как да го махна от себе си.

- Не можеш. - Очите ѝ са напълно сериозни, вече няма и следа от веселие в тях. - Ще продължиш обучението си, ще овладееш силата си, ще я развиеш, докато не стане толкова могъща, че никога не може да застане на пътя ти. На нашия път.

- Белоръка... - казвам ужасено. Знам, че не говори за полка от алаки, нито дори за армията. Говори за нещо друго, нещо далеч по-смъртоносно. Бунт... Това има предвид, когато говори за събиране на сила, за да е по-могъща от мъжете, които я командват. Включително от самия император на Отера.

За нея всичко това е игра - тази осъзната истина залепва за гърлото ми. Това е една от смъртоносните игрички на богатите, на властимащите. Игра. А аз съм просто пионка, която е взела под крилото си, за да ѝ служи. Като всички останали помощнички и старши, сновящи из Варту Бера.

- Белоръка, аз...

Тя поставя покрития си с желязната ръкавица пръст до устните ми и ме прекъсва. Очите ѝ светят с изражение, което не мога да разчета. Привежда се към мен.

- Няма други като теб, Дека. Трябва да знаеш това. Никога не е имало и никога няма да има.

Докато аз стоя с увиснала челюст, а думите ѝ се отлагат под кожата ми, тя продължава с предупрежденията.

- Кр и иСпромените си от джату. Пази се, Дека. И винаги дръж животинчето си до себе си.

Поглеждам към Икса, а ужасът се надига в мен. Това значи ли, че т о иСизначално е бил част от не иСния план? Всичките ми подозрения за това как го намерих - може би де иСтвително са верни. Т о иСмига, не разбира какво става.

- Обясних на останалите кармоко и на джату, че е от нова порода създания, които отглеждам т а иСно. Това трябва да е достатъчно да им затвори устата засега. Аз отговарям за чудовищата в кр а иСна сметка. Разбираш ли, ти грешеше по този въпрос, Дека. Аз не завъждам нови чудовища за императора, аз ги намирам. Намирам създанията, които тази империя смята за нечисти, нежелани и опасни...

В мен се надига страх.

- Какво е Икса?

Знам, че знае. Тя знае всичко. И крие всичко.

- Създание, което умее да си мени облика - отвърща тя. - За момента не е нужно да знаеш повече.

Мислите ми кръжат неистово, всяка по-плашеща от другата. Това, което каза за джату, за Икса...

- Защо сте толкова потаиСна? - моля се аз. - Защо не искате да отговорите на въпросите ми?

- Защото няма да разбереш отговорите - не и в този момент, не и каквато си сега. Единственото, което трябва да знаеш сега, е, че не си ненормална или каквото там ужасно предположение ти се върти из главата напоследък. Нито пък животинчето ти е такова, ако става въпрос. Трябва да останете заедно и да избягвате да привлечате внимание достатъчно дълго, за да мине в о иСната. Почти сме стигнали дотам, почти сме накрая. Просто трябва да оцелеете дотогава, докато империята ни се освободи от тези чудовища. Тогава ще ти разкажа всичко, ще те накарам да осъзнаеш за какво е било всичко това. Разбираш ли?

Кимам, защото не знам как да реагирам по друг начин.

- Разбирам - казвам, а в мен се надига отчаяние. Точно когато бях започнала да мисля, че мога да се доверя на Белоръката. А сега виждам, че е точно като останалите - дори по-лоша. Паяк върху паяжината си, пуска нишки, които нямам представа как да свържа. Икса, б о иСната готовност, дарбата ми - всички тези неща, които насърчава, за да улесни един бунт.

Но ч и иСе този бунт? И защо?

Докато империята ни се освободи от тези чудовища... Какво имаше предвид с тези думи? Дали говореше за смъртовоите... или за мъжете, които ни пращат на б о иС тях? Бързо избутвам тази мисъл в дълбините на съзнанието си, ужасена само от представата за нея.

Аз съм просто в о ибник, напомням си. Тези неща са извън мен.

Белоръката кима, а после отново се обръща към града.

- Каква прекрасна гледка - казва.

Виждам, че вече ме е освободила.

Отдалечавам се и цялата треперя, още нямам представа какво се случи току-що. Но знам едно: трябва да съм нащрек спрямо това, което замисля Белоръката, или може да се окажа във вражда с нещо много по-опасно от смъртовоите.

Със самата Отерска империя.

27

- Наричам ги адските доспехи - заявява кармоко Калдерис и вдига един златен шлем. Рано сутринта е, а ние стоим пред статуята на император Гезо и наблюдаваме как тя прави триумфалното си съобщение, кулминацията на месеци изтощителен труд от н е ибна страна. Още от пристигането на новобранките миналата година тя работи ден и нощ, усъвършенствайки методите за изработване на доспехи от прокълнатото злато. На иб-после усилията иб са дали плод: доспехи, неподатливи на смъртово ибските нокти, комфортно прохладни дори под н а иб-горещите лъчи на слънцето и достатъчно леки за бяг.

- Коренно променихме процеса - грачи кармоко Калдерис.

- Аха, променила е коренно нещо, как пък не - кикоти се Аша под нос. Току-що се е върнала от набег и все още е мръсна и изкаляна. Въпреки това е весела. Не ибната в о ибска част е изпълнила квотата си. Да, три от момичетата са още в златен сън, да, едната е изгубила око, но никого не дерат жив тази сутрин - огромна по беда, като се има предвид колко тежки станаха набезите през последните няколко седмици.

Сякаш смъртовоите са надушили, че ще нападнем първичното им гнездо, и са се впуснали в широкомащабно нападение. Искат да избият възможно н а иб-много от нас точно както ние искаме да избием възможно н а иб-много от тях. Ако сега е толкова зле, не мога да си представя колко по-лошо ще стане, когато започне в о ибната и се изправим срещу стотици хиляди на б о ибното поле.

- Голяма е революционерка - продължава да хихика Аша.

- Тихо де - съска Брита.

Отново се съсредоточавам върху кармоко Калдерис, докато ни дава указания как да получим новите си доспехи. Трябва да внимавам повече. Откакто говорих с Белоръката в нощта, когато ми каза онези ужасни неща, съм решена да получа доспехи, които да ме покриват по-пълноценно. Импровизираните шлемове, които използваме напоследък, едва покриват главите ни, а онези, с които минаваме на конете през града, са твърде тежки, за да се използват в битка.

Искам нещо, което да покрива цялото ми лице и цялото ми тяло. Не знам дали окосмяването, за което говореха момичетата, ще се появи отново, но ако се появи, искам да се уверя, че н и ко ибняма да го види - особено К е ибга. Само мисълта да стане

свидетел на тази гледка ме изпълва с ужас. Не искам никога да ме вижда такава, толкова чудовищна.

Когато кармоко Калдерис отваря ковачницата на следващата сутрин, Брита, Белкалис, Аша, Адуапа и аз стоим и чакаме. Месеците кървави битки и походи са изтрили страха ми от кървене, така че съм първа на опашката. Освен това кармоко ни каза, че всеки комплект ще бъде индивидуално изработен и аз нямам търпение да видя какво може да ми предложи.

Лицето на кармоко се разлива в широка усмивка, когато ме вижда с Икса, завит на краваиъе на врата ми.

- А, Дека, точно навреме - весело казва тя и потрива ръце. - Влез. - Докато влизам, тя спира и поглежда остро към Икса. - Може да оставиш създаването навън. Козината би могла да възпрепятства процеса.

Икса мига объркан с черните си очички. *Де... ка?*

Изглежда, че напоследък все повече разбира какво казват другите хора, макар да не може да произнася нищо друго освен името ми. Чудя се дали няко иСден ще се научи. Щях да питам Белоръката, но твърде много се притеснявам, че манипулира всичко около себе си.

Да - отвръщам на Икса. - Ще трябва да излезеш.

Сумти раздразнено, но изпълнява каквото му е казано и излиза навън. Аз влизам в ковачницата, а очите ми се окръглят, когато виждам промените от последните няколко месеца. За тавана са прикрепени усукани метални тръби, а всички те стигат до гигантски казани, окачени над огън, поддържан на постоянна максимална сила от потящи се помощнички.

Кармоко Калдерис сочи жизнерадостно към големия дървен стол в средата на ковачницата.

- Защо не седнеш? Да започваме?

Тя вдига нож.

Аз си поемам дъх и гледам към проблясващото острие.

- Готова съм - казвам и сядам на стола.

Имам да си правя доспехи.

*

Денят е горещ за студения сезон. Брита, Белкалис, Адуапа и аз седим на стръмнината над каменната грамада, където смъртовоите са си направили гнездо. От известно време тормозят село на име Иъоко в покраиъините на Хемаиъфа, а стареиъшините лично помолиха за Смъртобоите и ни дадоха карта към източника на бедите си. Затова съм тук, потта се стича по гърба ми, а кожените доспехи дразнят кожата ми. Част съм от водещия екип, умението ми да проследявам смъртовоите по инстинкт е огромно предимство в каменист и тежък терен като този.

Под мен смъртовоите са се сгушили на група около издатина от бели камъни. Пуснали са много малко мъгла, така че се виждат добре въпреки разстоянието от нашето скривалище. Обикновено ги наблюдават съгледвачите, като подготовка за нашето настъпление, но по мое предложение този път с това се занимаваме аз и приятелките ми. Важно е да сме запознати с враговете си, за да се справяме ефективно с тях. Поне така твърди кармоко ТандивеиС

Капитан Келечи е съгласен и затова то и с новобранците и другите алаки останаха в лагера и са заети с последните приготовления, докато ние четирите наблюдаваме смъртовоите. Аз, разбира се, не казах на никого за истинската причина да настоявам за това: че смъртовоите все повече събуждат интереса ми и ме привличат. От онзи ден в блатото, когато бяха сложили кохлеантите, за да се предпазят от гласа ми, се старая с всички сили да ги наблюдавам, когато мога - да ги изучавам. А това, което разбирам, много ме притеснява.

Кармоко и джату непрекъснато ни обясняват как смъртовоите са безмозъчни зверове с нищожна интелигентност, но в моите очи те винаги са имали почти човешки вид. Дори ми се струва, че си имат език. Отне ми известно време да го идентифицирам като такъв, но и в момента са застанали в кръг и ръмжат и си цъкат с език. Ако си затворим очите за ужасяващия им вид, преспокойно могат да минат за дружина алаки и новобранци, които се подготвят за набег. Всъщност съм сигурна, че точно това правят: подготвят се да нападнат И@око отново, да избият още хора и да отвлекат още момичета.

Стареишнините ридаеха, когато ни разказваха за това при пристигането ни, ридаеха, докато ни разказваха как смъртовоите наобиколили всички дванаиСсет и тринаиСсетгодишни момичета и ги отвлекли, докато се мееиСтвата им се въргалияли мъртви на земята, с пръснати около тях телесни части. Нямах сърце да им кажа, че тези момичета вероятно са загубени завинаги.

Никога не намираме момичетата, които смъртовоите отвличат, не намираме дори останките им. Купчините с трупове в гнездата на смъртовоите винаги са от възрастни и все мъже - никога няма и следа от жени или момичета. Това всеки път ме кара да недоумявам, а споменът за онова момиченце, което видях по време на първия ни набег, веднага лумва в главата ми. Все се чудя какво се е случило с нея - дали е още жива, или е изядена от смъртовоите... или нещо по-лошо? Мисълта ме кара да се чувствам неспокойна, затова се обръщам към Икса, седнал в котешката си форма на близко дърво. Да иСсигнал на новобранците, казвам му аз.

То иСкима, разперва крилете си и поема натам. Това му е любим трик - нещо, за което съм много благодарна. По този начин се оказва полезен за групата, а капитан Келечи винаги оценява полезното. Дори му изковах златен шлем, направен от моята кръв, специално пригоден за формата му на дракос, с ко иСто то иСсе перчи гордо при всяка възможност.

- Не мога да свикна с това - шепне Адуапа до мен. - Направо тръпки ме побиват.

Достатъчно далеч сме, за да не се чува, но все пак винаги се стараем да пазим тишина.

- С кое? - пита Брита.

Тя е от другата ми страна, а шлемът на Икса е на главата ѝ. То иСне може да го носи, когато не е в бо иСната си форма, така че Брита си го подмята като играчка. Понякога може да се държи съвсем като дете.

- Има предвид, че Икса променя формата си - обяснявам аз.

Брита се извързва рязко към мен, склонила вежди.

- Повтори пак? - кара ме тя.

Сега е мо иСред да се намръщя.

- Кое да повторя?

Брита сваля шлема и го поглежда.

- Странно - казва.

- Кое е странно?

Този диалог е объркващ.

Брита пак слага шлема и се обръща към мен.

- Кажй нещо - все едно какво - подканя ме тя.

- Все едно какво - повтарям аз и вдигам рамене.

Тя сваля шлема и ме поглежда.

- Гласът ти е различен, когато сложа шлема.

- Добре...

Нямам представа какви ги плещи.

Белкалис започва да се дразни.

- Ха иСде стига - казва. - Там долу има гнездо, пълно със смъртовои, които се канят да избият цяло село. Какъвто и да е проблемът, може да почака до после.

Адуапа кима.

- Права е. Трябва да се подготвим да ги избием. Аз това правя - нетърпеливо казва тя. Месеците военни походи подплатиха безразличието на Адуапа към смъртта, макар че винаги избива само своята квота смъртовои и нито един повече.

„Обичам да си пазя енергията“, обяснява винаги тя, когато я закачаеме по темата. Сестра ѝ прави съвсем същото.

Брита до мен кима. После пак започва.

- Просто... ами ако това е отговорът на проблема с гласа ти? - пита тя.

Аз се извъртам към нея.

- Как така?

Тя и останалите вече винаги усещат гласа ми, ко иСто призовава кръвта им, дори когато категорично се обръщам към смъртовоите, а не към тях. Опитаха да си сложат кохлеанти като смъртовоите в блатото, но не се получи. Умението ми просто укрепва все повече.

Напоследък все се боя, че ще кажа нещо, което може да нарани или по-лошо - да убие приятелките ми.

- Когато заговори, а аз бях с това нещо, гласът ти звучеше странно - обяснява Брита. - Чувах го, но беше почти... нормален. Обикновено, когато използваш гласа си, звучи дълбоко - сякаш няколко души говорят едновременно. Този път звучеше съвсем нормално. И си мисля, че е, защото шлемът е направен от твоята кръв.

Обръщам се към нея развълнувана.

- Значи може би, ако носите шлемове от моята кръв, няма да изпитвате нужда да се подчинявате на гласа ми!

- Възможно е - вдига рамене Брита.

- Струва си да опитаме! - Ако шлемовете могат да помогнат да не нараня неволно приятелките си, с радост ще дам цялата си кръв, ако се налага.

Белкалис кима.

- Нека да го изпробваме след нападението тогава. - Тя поглежда надолу към канарата и събралите се там смъртовои. Над нея кръжи яркосиня птица с отчетливо влечугоподобни очи. Това е Икса, дава сигнал за атака.

- Но първо да избием малко смъртовои, а? - казва тя и се надига.

Аз въздъхвам и вдигам меча си.

- ХаиДе.

*

Първото, което правя, когато се връщаме във Варту Бера, е да помоля кармоко Калдерис да направи няколко шлема за приятелките ми като допълнение към моите адски доспехи. Кармоко с радост изпълнява молбата ми, защото това значи, че ще има възможност да изпробва още модели.

Единственото, което е необходимо от моя страна, е да пусна още кръв, и за по-малко от седмица вече имаме четири сияещи нови шлема. Решаваме да ги изпробваме една вечер до езерото след урока с Белоръката.

- Побързай! - развълнувано казва Адуапа, докато ги вадя от торбата си. - Да видим дали де и ъстват.

- Колко са красиви! - добавя Брита и се възхищава на своя.

Кармоко Калдерис може да е всякаква, но има дарба на ковач, при това в комбинация с омото на творец. Всеки от шлемовете е единствен по рода си, не се налага да се чудиш ко и ъза кого е. На Брита е украсен с рогати мечки, на Белкалис си има истински рога, стърчащи от метала, а Аша и Адуапа имат крила от двете страни.

- Чувате ли ме? - питам, щом всички са си сложили шлемовете.

- Да - казва Брита, а другите се съгласяват и кимат.

- ХаиДе, побързай! - сумти Адуапа.

- Добре - пъшкам аз и призовавам силата. Усмивам се, когато усещам как гъделичка във вените ми. - Поклонете ми се - заповядвам и възбудено подскачам от крак на крак.

Моля те, нека се получи, нека се получи...

За мо и ъсужас, Брита веднага понечва да сведе глава. Не... Разочарованието ме залива като вълна. Така се вълнувах за това...

Брита вдига рязко глава, а от едната страна на устата ѝ изгрива палава трапчинка.

- Не искам - казва тя през смях. - Няма да има поклони.

- Получи ли се? - ахвам аз и цялото напрежение се отцежда от мен. - Наистина се получи! - Хващам Брита и започвам да подскачам в танцова стъпка нагоре и надолу. - Получи се! Получи се!

Брита се смее и споделя радостта ми.

- Да, получи се!

- Добре го измисли, Брита - потупва я Белкалис по рамото.

Брита се кикоти от удоволствие и пада на земята. Аз също се просвам до нея и издишвам целия си страх и цялото напрежение. Завъртам глава към нея.

- Благодарности, Брита - казвам и я хващам за ръка.

- За теб всичко, Дека.

Усмива се и ме стисва за ръката.

Лежа и наблюдавам приятелките си, развълнувана и успокоена. Вече не трябва да се безпокоя, че мога случа и ъно да им навредя. Сега трябва само да направим шлемове за всички останали Смъртобои, преди да потеглим на бо и ъс

*

Накрая стигаме до решението за тънки златни диадеми, които да покриват само ушите на момичетата, когато излизаме на поход. Така могат да си слагат и

шлемовете, изработени специално за тях. Правя диадеми и за Газал и Беакс, макар че не съм сигурна дали Газал ще носи своята. Никога не ме е харесвала особено. Кармоко Калдерис с радост изпълнява молбата ми и с въодушевление включва това ново допълнение към моделите си. Мисля, че щеше да стане ковач, ако на жените им беше позволено.

Набезите ни също продължават, само че сега сме внесли някои промени в начина, по който ги провеждаме - Икса е едната такава промяна. По препоръка на Белоръката то и Се превърна в постоянен член на нашата дружина, а аз го яздя във формата му на дракос от Варту Бера за притеснение на тълпите, които винаги ни чакат долу, и за радост на Икса. Ако има едно нещо, което обича, то е да се перчи. За щастие, капитан Келечи няма нищо против и не се съмнявам, че се дължи на лъжите, които Белоръката вероятно му е изсипала с големия черпак, за някаква нова порода създания, които селектира. Все се чудя как ще обясни липсата на други, подобни на Икса същества, но това е грижа за някойсбъдещ ден.

Напоследък, когато излизам на поход, то е с Ке и Ста от едната страна и с Брита от другата. С Ке и Ста използваме тези моменти да си говорим. То и Сми разказва повече за детството си в Гар Фату с майска си и баща си, за всички приключения, които е преживял, как е бродил из блатата и солните мини на родния си дом. Аз му разказвам колкото мога за Ирфут, но винаги спирам, преди да избълвам твърде много за престоя ми в мазето след Ритуала на чистотата. Винаги виждам как гневът изплува в очите му, а тази гледка ме омагьосва. Дава ми увереност.

Ке и Ста не е като татко и другите мъже, които познавах някога, онези, които ме изоставиха и ме измъчваха, за да се обогатят. Знам, че винаги мога да разчитам на него да се бори за мен, да ме защитава. Никога не съм вярвала наистина, че ще имам такъв човек, а сега, когато го имам, все ми се струва, че се нося във въздуха, дори в найсмрачните си моменти.

Понякога, когато нико и Сне гледа, двамата се държим за ръце. Дори се прегръщаме, а докосването му кара цялото ми тяло да трепери. Имам чувството, че мога да се стопя в него и никога да не се разделим. Но се отдръпвам всеки път, щом някойсе доближи до нас.

Вече от много дни установявам, че ми се иска да мога да бъда с него завинаги. Но знам, че аз ще спра да остарявам с човешкото темпо, щом достигна физическа зрялост, както се случва с всички алаки. Имам само още две или три години и тогава Ке и Ста ще напредне по възраст по-бързо от мен. То и Сне остарява, а аз ще оставам непроменена и ще се наложи да се примиря с това, да разбера, че независимо от чувствата си към него никога няма да бъдем това, което ми се иска да бъдем.

Освен това винаги ще си имам Брита. Чувствата ми към Ке и Ста ме стоплят, но Брита е човекът, който е неизменно до мен, готова да ме подкрепи, да ме побутне, когато се държа глупаво, да се посмее с мен, когато се нуждая от разведряване. Научих много през последните няколко месеца и ако има нещо, което знам, то е, че Брита е найскъпата ми приятелка и дружбата ми с нея е основата, върху която стоя.

Трябва да си напомням това, когато ме ядосва, както е в момента..

Намираме се дълбоко в джунглата, както обикновено едно от типичните места, където намираме смъртовои. Мъглата се съгъства около нас, студена и зловеща в

иначе смазващата жегата, но от тях няма и помен. Колкото повече наближава в о иГната, толкова по-предпазливи стават. Няма значение, съвсем скоро ще ги намерим.

Гнездото им е наблизо, отново е сред руините на нещо, подобно на храм, макар че е трудно да различиш каквото и да било сред цялата тази мъгла и плетеница от висящи растения. Примижам, опитвам се да погледна по-отблизо, но е доста трудно.

- Безкраят да го вземе - недоволства до мен Брита. - Нищо не виждам в тази проклета, забравена от Оиъмо мъгла.

Тримата с нея и К е иГа сме на съгледваческа мисия днес и аз кимам.

- Да се приближим - подаваме сигнали с ръце.

К е иГа клати глава.

- Твърде опасно е. Да използваме Икса.

Поглежда нагоре към животното, кацнало във формата на птица на дървото над нас.

- И какво, да му прочетем мислите, за да разберем какво вижда ли? - питам аз, а от думите ми се процежда сарказъм.

- Ами да де - върти очи Брита.

Аз въздъхвам.

- Добре, добре, ще го направя аз. - Понечвам да се изправя, но К е иГа ме хваща. Свеждам поглед към него. - Какво?

- Пази се от това, което те заобикаля - предупреждава ме т о иС

- Добре. - Въздишам. Наистина с тези двамата имам чувството, че от двете ми страни стоят кармоко и шушнат в ушите ми.

ТоиЖкима.

- Действаме.

Последвай ме, Икса, подавам команда аз, докато се скривам в мъглата.

Джунглата около мен е смълчана, настръхнала. Птиците ма иСмунки са спрели да цвърчат, всички леопардани, които са чести обитатели на джунглата, отдавна са изчезнали, а рогатите им котешки форми на сини петна не се виждат никъде. Това е единственото положително нещо в лова на смъртовои: присъствието им прогонва всички останали хищници, които биха проявили интерес към теб.

Хвърлям поглед към храма, К е иГа и Брита правят същото пред мен, а аз съм нащрек за скачачи. Минахме покрайСдвама по пътя насам, но лесно ги заобиколих. Мога да доловя присъствието им само като се ослушвам за сърцебиенето им. Трябва единствено да отворя съзнанието си и да се съсредоточа, и веднага ги усещам в далечината - гъделичкане, което е почти осезаемо.

Все повече се приближаваме до храма, а вече усещам и боботенето на смъртовоите в гърдите си. Двама от тях стоят пред стълбите на храма и си говорят. Налагам си да стъпвам по-тихо и бавно, внимателно се присламчвам към тях. И в това време забелязвам нещо необичайно.

Думи.

-... Нуру ще дойде? - пита странен глас.

Спирам объркана. К о иСказа това?

Когато вдигам очи, Икса е седнал на покрива на храма и ме наблюдава. Знам, че не т о иСе проговорил. Икса може да казва името ми, но не и повече. Съмнявам се някога да може да води пълноценен разговор.

Друг глас се присъединява към първия.

- *Да се надяваме, че не. Ще ни унищожи, ако дойде.*

- *Как може Нуру да е такава предателка? Не я ли е грижа да нас?* - пита първият. Гласът му е по-странен от всичко, което съм чувала. Дълбок и съскащ, а което е по-притеснително - не говори на отерски. При все това, изглежда, го разбирам.

Как е възможно да разбирам?

Докато търся източника, очите ми се спират на двамата смъртовои. По-едрият сякаш... струва ми се, че... вдига рамене.

- *Може би не знае.*

Другият смъртовои склати скръбно глава вместо отговор и целият свят сякаш се преобръща. Не, невъзможно, мисля си аз, потънала в шок. Не може да е вярно. Да, и преди съм виждала смъртовои да си говорят - да ръмжат, да цъкат и да размахват краишници, - и да, те винаги ме разбират, когато им давам заповеди, но никога не съм мислила, че ще мога да е истинително да ги разбирам.

Но ето ги - говорят. Издават звуци, които аз разбирам, макар че не проумявам как го правя.

Гърдите ми са се стегнали, едва дишам.

В главата ми се върти само „как?“. Как не съм забелязвала досега да говорят? Как е възможно да не съм знаела?

Смаяна съм от това, което виждам, и не забелязвам тъмните фигури, промъкващи се покрай мен, докато К е иста не извиква:

- Дека, използвай гласа!

Обръщам се и заварвам как един смъртовои се накланя към него с извадени нокти.

Силата изригва в мен гореща, кипяща.

- СПРЕТЕ! - заповядвам аз и вдигам ръце. Въздухът вибрира от енергията ми. - Не помръдвай, докато не ви дам разрешение.

Те замръзват на място, хванати от силата, която се излива от мен на вълни. Но знам, че времето ми вече изтича. Останалата част от дружината препуска към храма и не след дълго ще е тук.

Приближавам се към двамата смъртовои, все така замръзнали наскоро крачка, а вълните енергия продължават да се носят от мен. Щом приближавам по-дребния, този, който заговори първ, той свежда поглед към мен, а в опулените му очи се четат страх и още нещо - нещо, което почти наподобява обида от предателство... Напомня ми много за изражението, което често не успявам да разчета на лицето на Тракалото, и сърцето ми се свива.

В този момент другите вече са навлезли на терена на храма, а аз отдалеч долавям издайническите звуци на изваждани от ножниците си мечове, приглушеното предсмъртно ръмжене на смъртовоите, докато ги убиват. Бързо пренасочвам вниманието си към смъртовоия пред мен, докато поддържам нишките енергия, които ни омотават, за да започна да го разпитвам.

- Ти ли говореше? - питам аз и се боря с умората, която се просмуква по краищата на съзнанието ми. Никога не съм държала смъртовои на мушка, докато говоря с него.

- Дека, какви ги вършиш? Убий ги! - дочува се гласът на Белкалис сякаш отдалеч, ужасяващо напомняне, че често участвам в кланета на смъртовои, на обездвижването на живи същества, за да бъдат посечени, докато са в безпомощно състояние.

Прогонвам тази мисъл и се обръщам към смъртовоя.

- Отговори - заповядвам аз, а силата добавя мощ на думите ми. Вече вибрирам, а цялото ми тяло боботи така дълбоко, че смъртовоят едва се държи на краката си. - Ти ли говореше?

Очите на смъртовоя се ококорват. Поглежда към мен и отваря уста.

- Аз...

Синьо-черна кръвта опръсква лицето ми.

Дръпвам се стресната и ужасена, а Белкалис небрежно издърпва меча си, щръкнал от гърдите на звяра.

- Казах ти да го убиеш - казва тя, докато съществото се свлича тежко настрани.

Ръцете ми вече треперят така силно, че се налага да ги стисна една в друга, за да спрат. Къде е Брита? Нуждая се от Брита!

- Брита? - викам и я търся с поглед. Имам нужда от утехата ѝ

Белкалис ме разтърсва.

- Чуваш ли ме, Дека? Какво ти става?

Не отговарям. Бавно забърсвам кръвта от лицето си, после приклякам до смъртовоя и го обръщам. От едното му око се е търкулнала сълза. *Плаче...* дивя се аз апатично. Плаче, докато умира.

Сега всичко ми се струва далечно. Много далечно...

К е и Сга притичва до мен с разтревожен поглед, разправя се с един смъртовой и наблизо, а после се обръща към мен.

- Дека? - вика ме т о и С

Не отвърщам. Не мога - не и в момента, когато всичко ми се струва така сбъркано.

Т о и С се обръща към Белкалис:

- Какво ѝ е?

- Не знам. Държи се странно, откакто съм тук.

- Дека, добре ли си? - Брита н а и С после е дошла и посича един смъртовой и заедно с Беакс.

- Брита... - едва-едва изричам аз, а сърцето ми е заседнало в гърлото. Не знам какво друго да кажа.

В това гнездо имаше само няколко смъртовои и те са мъртви. По моя вина. В мига, в к о и Сго ги усетих и ги посочих на останалите, с живота им беше свършено. Защото аз ги усещам, но те мен - не.

През цялото това време се смятах за геро и С, за добродетелен спасител, дошъл да освобождава Отера от чумата на смъртовоиите. Но в д е и С твнителност съм просто един унищожител - чудовище, което погрешно е смятало, че унищожава чудовища.

Обръщам се към храма, към стъпалата, водещи към него. Вече съм ужасно изморена - изтощена до кра и С. Мисля, че е време да поседна.

- Какво има, Дека? - пита загрижено Брита.

Но не мога да говоря, повече не мога да прикривам нарастващото си отчаяние.

Не ѝ обръщам внимание и продължавам да вървя в нещо като опиянение към руините на храма. Не искам ни ко и С да вижда лицето ми, не искам ни ко и С да види козината, която прилича на козината на смъртовой и С, която несъмнено е обрасла в момента около очите ми. Когато стигам н а и С близкия каменен къс, сядам и забивам поглед надолу. За моя изненада, съм седнала на нещо, което се оказва пръст.

Поглеждам нагоре и се мръщя, когато разбирам, че останалата част на статуята е скрита сред растения и мъгла. Това е статуя на богиня, мъдра южнячка в свободни одежди. Същата, която видях в другия храм, с изсеченото лице и интелигентния поглед, сведен към свитъка в ръцете ѝ.

Оглеждам се и забелязвам другите статуи, същите като в пещерата, където намерих Икса.

Останалите Златородни.

Скалите, където гнездяха смъртовоите до И@око, изникват в спомените ми. Бяха от същия тип бяла скала като камъните, до които седа: останки от други статуи.

Светът се преобръща.

Всяко гнездо на смъртовоиС на което сме били, е храм на Златородните. Именно *смъртовоите* ги почитат като богини, те са оставяли цветята и свещите. А ние нито веднъж не помислихме за това. Нито веднъж не ни дойде на ум, че имат капацитет за разумна мисъл, да не говорим за религия.

Белоръката ми каза, че не съм наполовина смъртовоиС но мисля, че ме е излъгала. Мисля, че не просто е създавала полусмъртовоиС но е създавала такъв, когото може да унищожи всички останали.

Създавала е съвършеното чудовище.

28

Смълчана съм, когато се връщаме във Варту Бера, а съзнанието ми кънти с мислите за това, което разбрах за смъртовоите и храмовете. Спомените за всички мои предишни срещи с тях прехвърчат през ума ми, не само за онези из пустошта, но и за тези тук, под нас. Изведнъж се замислям за Тракалото и за другите, колко поугаснали изглеждат очите им в сравнение с дивите смъртовои. Защо те са толкова безучастни, а всички други - не? Защо смъртовоите извън Варту Бера са достатъчно интелигентни, за да поддържат храмовете, а тези тук сякаш не са способни на нищо друго, освен да ръмжат? Това е загадка, която трябва да разплета.

- Добре ли си, Дека? - пита Брита, докато си лягаме. Кимам.

- Добре съм.

Иска ми се да споделя с нея какво открих, но не е редно да я намесвам повече в проблемите си. Твърде опасно е. Предвид всички неща, които каза Белоръката по време на последния ни разговор за бунтове и истински чудовища. Може и да не съм наистина сумната личност, но дори аз разбирам, че приказките за бунтове бързо водят до екзекуции и окончателна смърт.

А тук трябва да се добавят и всички промени, които се случват с мен - появата на козина по лицето ми, умението ми да разбирам езика на смъртовоите. Само едното е достатъчно плашещо, а двете заедно - стигат да бъда осъдена.

Не искам приятелите ми да са наблизо, ако това стане. Няма да ги обрека да паднат с мен, ако се случи нещо и ме осъдят със Смъртен указ.

- Тревожа се за теб, Дека. - Прошепнатите нежно думи на Брита ме изваждат от мислите ми.

Обръщам се към нея.

- Какво искаш да кажеш?

- Продължаваш да се променяш - отвърща тя. - Всеки ден сякаш ставаш все по-различна и по-различна...

Не довършва изречението си, но не се и налага. Знам, че говори за случилото се при храма днес, когато чух смъртовоите да си говорят.

- Промяната не е ли хубаво нещо? - шепна аз. Твърде оптимистична мисъл, откъдето и да го погледнеш.

Брита поглежда към тавана.

- Не и ако си алаки. Не и ако предстои да заминеш на в о исна след няколко дни, където ще те гледат императорът и всички останали.

Няма нужда от повече въпроси, за да разгада предупреждението зад думите ѝ

- Ще се справя, Брита. Няма да привличам внимание.

- Тъ иСказваш, ама не можеш да се сдържаш, Дека. Понякога като че те обзема нещо, като че губиш здрав разум, когато използваш дарбата си. Все едно не можеш да мислиш правилно.

- Затова имам теб - да ме пазиш.

- Ами ако не съм наоколо?

- Винаги ще си наоколо, Брита. А аз винаги ще бъда до теб.

Брита въздиша.

- Само се пази, Дека. Пази се.

Кимам безмълвно и двете заспиваме.

*

Когато влизам в подземията, там е студено, а мъглата прокарва влажните си пръсти по гърба ми. Както обикновено Тракалото стои до решетките на клетката си и ме наблюдава, докато се приближавам към него покрайСредицата клетки с останалите смъртовои. Отново виждам в очите му онова познато изражение, онзи поглед, ко иСто едва сега започвам да разбирам.

Предателство...

- Разбираш ме, нали? - шепна аз, приближавайки клетката му.

То иСне отговаря, не шуква. Само ме наблюдава с онова изражение.

- Говори - подканям го аз. - Кажи нещо, каквото и да е, Тракало.

То иСобаке мълчи. След всичко, което се случи, тази демонстрация на инат ме вбесява.

- Говори! - заповядвам му аз и вкарвам сила в гласа си.

Тракалото се свива, очите му се разширяват, устата му се движи, но от нея не излиза нито звук. Никакви думи. Сякаш нещо ги спира в гърлото му и пречи да излязат. Приближавам се - на иСблизката позиция до него, в която съм била за всички месеци, откакто съм във Варту Бера - и в този момент отново го надушвам: про тивната сладникава миризма, която се носи от шиповете му, от кожата, миризмата, която не разпознавах - досега. Люляк, дребното синьо цветче, което дамите понякога ядат, за да забравят скърбите си.

Изведнъж ме осенява. Тракалото е упоен. Всички смъртовои във Варту Бера са упоени.

Затова изглеждат толкова скотски, толкова тъпи в сравнение с онези в пустошта. Кармоко и помощничките ги държат в това състояние и както никога не се налага да си задавам въпроса защо. Всички, които служат във Варту Бера, имат една-единствена цел: да ни държат живи достатъчно дълго, за да участваме във в о иГната. Смъртовоите в естественото си състояние са твърде неуправляеми, особено за наивните и необучени неофити, току-що осъдени от Ритуала на чистотата, преди да до иСдат.

Затова упояват смъртовоите до кротост.

Тракалото е инструмент като всички нас, останалите - пионка в помощ на подготовката за в о иГната. Не че не говори с мен, т о иСпросто не може.

Кимам и отстъпвам от клетката.

- Приеми извиненията ми, Тракало - казвам аз и тръгвам към изхода на пещерата. - Съжалявам за това, което ти причиняваме.

- И какво точно му причиняваме?

Едва не извиквам, когато К е иСга излиза от сенките.

- К е иСга. Какво правиш тук?

- Търся те. Напоследък ме избягваш.

Не е съвсем вярно. Избягвам всички, страхувам се, че откритията ми по време на последния набег ще натоварят всички.

Стомахът ми се свива, когато К е иСга се приближава, а очите му светят меко в мрака. Не съм говорила с него сериозно от дни, не съм го прегръщала от още повече. Искам само да усетя ръцете му около себе си. Но не мога да си го позволя, не и сега, когато съм в такова състояние. Ако го направя, ще му разкажа всичко и тогава няма да има връщане назад. Ще се окаже оплетен в мрежата на Белоръката, а к о иСзнае по какви смъртоносни пътища може да ни поведе това.

- Какво се случи по време на набега? - пита т о иС - Какво не ми казваш?

Поглеждам го и се чудя как да отговоря. Накрая въздъхвам.

- Да излезем малко на въздух - казвам и тръгвам към входа на подземията.

Накрая както винаги стигаме до нистрията ни. Навън вече е тъмно, нощта пада бързо над Варту Бера. Последните няколко изоставащи от тренировките се прибираш. Когато стигаме дървото, К е иСга се настанява между корените, а после потупва мястото до себе си.

Аз неохотно сядам и се стягам, когато т о иСме придърпва към себе си. Опира челото си в моето, а аз затварям очи и вдишвам мускусния му аромат. *Нека нещата се наредят*, моля се вътрешно.

- Можеш да ми кажеш всичко, Дека, знаеш - шепне т о иС Устните му са толкова близо, че ако се наклоня още малко, ще докоснат моите.

Отдръпвам се.

- Някои неща са твърде опасни за казване. Ти самият все ми го казваш.

Тялото му се напряга, а очите му гледат в моите и търсят отговор, изпълнени са с тревога.

- Ако ти си в опасност, тогава искам да я споделя. Нали сме партньори, забрави ли?

Аз кимам и скривам глава в извивката на врата му.

- Ами ако съм чула нещо, което не би могло да е истина? - мънкам. - Ами ако съм чула нещо, което ще преобърне всичко, което сме смятали, че знаем? Може би дори ще унищожи всичко?

- Говориш за смъртовоите, нали? - К е и Ста се отдръпва и вдига брадичката ми, за да ме погледне в очите. - Какво си чула, Дека? - пита.

Отклонявам поглед.

- По-скоро какво си мисля, че чух.

- И какво мислиш, че си чула?

- Мисля, че чух смъртовоите да си говорят - насилвам се да кажа. - Не на отерски, нито на к о и Сто и да било човешки език, но въпреки това ги разбрах. С лекотата, с която разбирам теб.

- Какво си казаха? - пита К е и Ста, а гласът му внезапно е станал дрезгав.

Преглъщам.

- Предателка - прошепвам. - Наричат ме Предателката.

К е и Ста се напъга още повече, ако изобщо е възможно.

- Защо биха казали такова нещо?

- Не знам. - Лъжата се изплъзва с лекота между устните ми. - Вече нищо не знам.

- Казала ли си на друг за това?

Бързо клатя глава.

Т о и Скима с облекчение, после се вторачва в мен, а очите му са напълно сериозни.

- Никога повече не говори за това. Никога, Дека. И повече не се опитвай. Сда ги заговаряш. - Когато отворям уста да възразя, т о и С въздъхва. - Вече можеш да ги командваш, Дека. Да ги разбираш - да говорят с теб... това е такава сила, която може да обърне естествения ред. Хората убиват заради подобни неща. Хората умират заради подобни неща. Ти можеш да умреш заради него. Никога не забравяй. С Дека, че преди всичко си алаки, защото ти гарантирам, че н и к о и С друг няма да го забрави.

Облива ме студена пот, а сърцето ми бие толкова силно, че цялото ми тяло се тресе. Думите на К е и Ста са като ехо на казаното от Белоръката, съвсем същото нещо, което съм си мислела вече хиляда пъти.

Кимам.

- Прав си. Повече няма да говоря за това. Никога повече няма да ги заговарям.

Т о и С премията ръката си през рамото ми и ме прегръща така силно, че мога да усетя как бие сърцето му през кожата. Бие силно, паникьосано. Точно като моето.

- Трябва само да останеш жива и здрава, докато свърши в о и Гната, Дека - шепне т о и С косата ми. - Трябва само да останеш жива и здрава заради мен.

- Обещавам - прошепвам и се облягам на него.

Оставаме така, сърцата ни бият в единен ритъм, докато не чуваме барабаните, които призовават всички на вечеря.

29

Слава на Ойомо за доспехите ми.

Само за това мога да мисля, докато стоя мирно в двора на Варту Бера в следобеда от началото на в о иСната, а яркото слънце пламти високо над нас. Отново е настъпил сухият сезон, а жегата задушава стотината от нас, момичетата, избрани да тръгнем на в о иСна. Всички други остават като резервна сила, която да ни помага при следващите вълни, ако е необходимо. Надявам се, че няма да се наложи, но всеки ден довеждат още алаки във Варту Бера за всеки случаиС. Те ни наблюдават съсредоточено от ъглите на двора, а новообръснатите им глави лъщят ужасно под палещото слънце. Чудя се дали са изплашени, или впечатлени от това, което виждат. Всички момичета, които потеглят днес, сияят в златни доспехи от глава до пети. Моите имат люспи, наподобяващи дракосовата форма на Икса, както и неравни шипове по гърба. Доспехите са странно леки и прохладни, предвид че покриват цялото ми тяло, с изключение на очите. Вибрират едва доловимо, когато ги доближа, както и всички останали адски доспехи - особено на Икса, защото и те са изработени от моята кръв. Белоръката накара кармоко Калдерис да му направи доспехи за формата му на дракос, защото искаше да е сигурна, че останалата част от армията ще вижда мощта на Варту Бера, че силата ни ще блести над всички останали тренировъчни лагери.

Тя и другите кармоко стоят пред събралите се момичета, но само тя ще ни придружава като наш командир и затова ще язди голям бял жребец, макар че БраиМа и МасаиМа стоят на стража от двете ъС страни. И те, като нас, са покрити в доспехи от глава до пети, макар че тези на Белоръката са бели като кост, в тон с ръкавиците ъС. Близнаците носят и асегай - дълги дървени копия с остри върхове от оникс. Очевидно могат да са дори кармоко, толкова добре са усвоили м а иСторството им.

- Днес е денят, за ко иСто се подготвихме толкова дълго - обявява Белоръката. - Започваме своя поход към пустинята Н'О иСо, където ще срещнем и ще унищожим смъртовоиСката напаст, плъзнала из обичната ни Отера. Точно тук вие, почетните защитнички на Отера, ще впишете имената си в историята на нашата империя! Точно тук вие, алаките на Варту Бера, ще се превърнете в легенди!

Речта на Белоръката е толкова надъхваща, че събралите се момичета ръкопляскаат, а вълнението се разраства. Дори аз не успявам да укротя барабания б о иСна сърцето си. Н а иСпосле се случва. Времето ни н а иСпосле настъпи.

- Можеш ли да си представиш, Дека? - пита Брита. - Н а иСпосле потегляме на в о иСна.

- И ще убием всеки смъртовоиСк о иСто ни се изпречи - вълнува се Адуапа. - По д в а иСет глави на всяка дневно. Не - т р и иСет!

Обзема ме чувство на вина, а аз стискам юмруци, за да спра треперенето. *Сълзите, отронили се от очите на смъртовоя...* Потрепервам от спомена.

До мен Белкалис хвърля поглед към Адуапа.

- Има и такова нещо като твърде много ентузиазъм, Адуапа - осведомява я тя.

Адуапа изсумтява и изобщо не се впечатлява. Отново се съсредоточавам върху Белоръката, която е вдигнала ръка в юмрук.

- Алаки от Варту Бера! Победа или смърт! - изкомандва тя.

- Ние, мъртвите, те поздравяваме! - отвръщаме, вдигаме юмрук и го удряме в гърдите си.

- Кое то и място да атакуваме, ще го завладеем или ще се посипем с руините му!

- Ние, мъртвите, те поздравяваме! - повтаряме и се удряме в гърдите. - Ние, мъртвите, те поздравяваме!

- Движете се! - дава команда Белоръката и повежда коня си напред.

Ние бързо правим същото, понасяме се надолу по хълма и извън портите, където новобранците плавно заемат местата си до нас. Те също яздят, но техните джату командири се возят в малки палатки върху гигантски сивокожи мамути или в карети, теглени от орилиони, едрите човекоподобни маимуни със сребриста козина, които ръмжат предупредително един на друг и на конете, които ги приближат.

Докато се насочваме към главния площад на Хемаифа, за да се съберем с останалата част от армията, гражданите пляскат и ни поздравяват.

- Оймо да ви пази, Смъртобои! - викат някои.

Мога само да клатя глава и да се дивя на непостоянството на хората, докато продължаваме да се движим по улиците.

*

Пътуването през Източната пустиня е продължително и мъчително, много повече от очакваното. Свикнала съм с тежките терени, но пустинята е съвсем друго нещо. Императорът заповяда да се укрепим в планинската верига Н'ОиСо по далечната граница на пустинята, така че вече втора седмица се влачим през пясъка, който сто скърца между зъбите ни, прониква през цепнатините на доспехите ни и дразни интимните ни части. Всеки ден кукалите летят напред-назад и предават информация, не че има много такава. Знаем, че хиляди смъртовои ни очакват в планините, но съгледвачите никога не успяват да се приближат достатъчно, за да получим точен брой. Смъглата е твърде гъста.

Преди не разбирах колко надалеч се простира столицата ни, но сега не мога да не броя дните и часовете, да следя движението на слънцето по пясъка с парещо раздразнение. Не става дума за опасенията ми или за страха от навлизане в непознатото. Става дума за другите в оиСници - обикновените наборници.

Макар че вече са напълно наясно какво сме ние, алаките, като почти цяла Отера, те са свикнали да виждат жените само у дома. Идеята за жени в оиСници не им допада съвсем и се държат с нас по съответния начин, подхвърляйки обидни думи, когато джату не гледат. Особена ненавист изпитват към кръвните сестри от Варту Бера, защото сме единствените, които носим златни доспехи.

Алаките от другите тренировъчни лагери са с доспехите в яростните цветове на собствените си школи за обучение, но не са като нас. Макар че наброяват хиляди, не са толкова бързи, толкова свирепи и не понасят болка колкото нас. Наблюдавам ги през целия път и ми се струва, че кармоко са били прави: ние, алаките от Варту Бера, сме по-силни от останалите и това се дължи на обучението ни. Докато към всички останали алаки се отнасят като с редовни в оиСници - водят им лечители, когато са ранени, дават им почивка, когато са уморени, и храна, когато са гладни, - на нас се гледа като на демони и като такива ни обучаваха. Бяхме бичувани, бити и подлагани на писъците на смъртовоите. Тази несправедливост щеше да ме пронизва до дъното на душата ми, но вече разбирам, че това ме е направило по-издръжлива. Затова не се обиждам много, когато редниците мърморят по м оиС адрес и по адрес на сестрите ми и ни закачат. Знам, че мога да ги сразя в бои.

Опитвам се да не го забравям всеки път, когато яздя Икса. Редовите в о ибници са още по-злонамерени, когато го видят, а люспите му заблестят в синьо под изгарящото пустинно слънце. Да, мамутите са десет пъти по-големи, а орилионите са още по-впечатляващи в доспехите си, но само Икса може да накара конете да се дръпнат, а зеризардите да избягат, когато минава.

Дори сега, когато наближаваме средата на пътя, един оазис дълбоко в пустинята, животните се плашат и бягат. Не обръщам внимание на паникьосаното им блеене и кудкудякане, докато бързам към езерото в средата на оазиса. Икса е ужасно жаден, а езикът му вече се показва нетърпеливо от устата му.

- Всичко е наред - шепна аз, щом стигаме до водата. - Тук си.

Де... ка, шепне Икса и се гмурва в езерото. През последните няколко дни беше пресъхнал от жажда.

Изваждам меха си и приклякам да го напълня, когато над мен пада сянка.

- В името на Оиомо, алаки, какво правиш? - ръмжи неприятен глас.

Сърцето ми се свива. Баксо, едър пешак от Севера, се приближава към мен, а обруленото му лице е намръщено. Като мнозина от другите пешаци, Баксо си е наумил да тормози кръвните сестри от Варту Бера. Не му обръщам внимание и продължавам да пълня меха си. Няма смисъл да влизам в спорове с човек, когото би трябвало да е на същата страна, на която съм и аз.

Когато не отговарям, то иСядно се приближава, тропайки с крака.

- Глупава ли си, или не ме чуваш? Какво, в името на Оиомо, правиш, алаки?

Въздъхвам, ставам и затварям меха си.

- Пълня си вода - отвърщам.

- Пълниш си вода? - ръмжи то иС - Значи смяташ, че можеш да прередиш всички само защото си имаш този грамаден звяр?

Сега виждам, че другите в оибници са се събрали зад Баксо. Определено не са застанали на опашка, но са там и на Баксо това му е достатъчно.

- Моите извинения - казвам. Опитвам се да дишам дълбоко и да прогоня растящия в мен гняв. Тези мъже са обикновени хора. Не са джату, не са обучени. Мога да ги убия с по-малко усилие от това да смачкам досадна муха.

- Защо? Нали вече си взе водата. - Баксо сочи към меха ми. - Няма нужда да се връщаш на опашката. Това, което трябва да направиш, е да се качиш обратно на големия си звяр и да отидеш там, където са останалите от вида ти.

Сочи към далечния край на езерото, където са се събрали останалите алаки, отделно от другите. Или по-скоро където са били принудени да отидат. Пешаците са наобиколили езерото и са избутали алаките в на иСкалната част.

- Какво чакаш? - зъби се Баксо. - Мърда иС

Сочи пак, но изведнъж се чува ниско ръмжене. Икса е излязъл от водата и бавно напредва към нас с оголени зъби. Проблясват на слънце, остри като касапски ножове.

Баксо бързо отстъпва, а лицето му побелява като тебешир.

Добро момче, Икса. Хваля го безмълвно, докато то иСзастава до мен и се зъби все повече.

По челото на Баксо вече се стича струиСка пот от страх. Въпреки това използва момента, за да насъска останалите в оибници.

- Ето, виждате ли? - казва. - Виждате ли какво го кара да прави?

Отново се съсредоточава върху мен.

- Вие, кучки, си мислите, че сте нещо повече от нас, шушукате си помежду си, гледате ни злобно. Не сте нищо повече от групичка уродливи демонски изроди и се моля на Оиџмо смъртовоите да ви довършат още преди да се върнем от пустинята.

Ръцете ми вече са на юмруци, кожата ми сякаш всеки момент ще се разцепи. *Не може да убиваш бойните си другари, не може да убиваш бойните си другари...* Другите мъже около мен кимат одобрително, а после започват да споделят и своите мнения.

- Демони - подвиква един.

- Мерзки създания - добавя друг.

- Курви!

Тук вече не мога да си премълча.

- Курви? - сопвам се аз и оглеждам Баксо и приятелите му. - Далеч не. В оиџници сме също като вас. Мнозина от нас ще загинат на боищото поле също като вас.

- Както и трябва да бъде - хили се Баксо. - На жените не им е тук мястото - особено на тези от вашата порода, - а колкото повече измрат, толкова по-ясно ще ви стане.

Изваждам атиката си и се приближавам с ръмжащия до мен Икса. Устните ми се разтеглят в усмивка, когато Баксо пребледнява още повече.

- Гледаиџти, колко интересно - казвам аз. - Смъртта за нашия вид е нещо обикновено и затова я приемаме с отворени обятия, смятаме я за стара приятелка. - Соча атиката си към него. - А ти приемаш ли открито смъртта, Бакс...

Топла, мазолеста ръка хваща рамото ми.

- Дека.

Обръщам се и виждам зад себе си Кеиџа, а до него Ли, Куеку и Акалан. Дошли са от своята страна на езерото.

Кеиџа ми се усмихва.

- Имаш ли ми доверие? - пита.

Завъртам очи, кимам, а после се отмествам встрани, докато тоиџсприближава Баксо, коиџто пък се дръпва притеснено назад.

- Господарю Кеиџа - шепне по-възрастният мъж.

- Тук имаш предимство пред мен - казва Кеиџа. - Аз не знам името ти. Но знам, че трябва да си благодарен, че алаките са сред нас. Особено Дека. Тя е една от наиџ-ефективните убиџици на смъртовои, които съществуват, и е оценена от самия император, поради което ѝ е дал лично ездитно животно, първото по рода си - създадено от ръцете на самата Дама на еквите. - Замислено потупва устните си. - Нима твърдиш, че императорът е допуснал грешка?

- Чакаиџте, не мисля, че казва подобно нещо - разсъждава Куеку, намесвайџки се в разговора. - Мисля, че твърди, че и императорът, и жреците грешат, защото те издадоха указ алаките да доиџдат с нас.

- Както и Дамата на еквите - добавя Ли. - Обижда сериозния ѝ труд. Тя лично е селектирала Икса, нали знаете...

Очите на Баксо са се окръглили като палачинки и сега ги върти от единия джату към другия.

- Не, не, объркали сте се. Не съм казвал нищо такова.

- Странно - мръщи се К е и Ста. - Бих могъл да се закълна, че точно това каза. Всъщност всички вие. И дори бих могъл да се закълна, че това е причината вие да се съберете тук и да се погрижите алаките да се съберат еи Стам. - Т о и С сочи към калната част на езерния бряг.

- Не, не, нищо подобно! - бързо клати глава Баксо. - Ние тъкмо си тръгвахме, нали? Останалите кимат.

- Х а и С де, тогава - подканва ги Баксо.

Всички нямат търпение да се отдалечат.

Щом си тръгват, К е и Ста ми се усмихва.

- Знам, че щеше да се справиш, но ти винаги ми спасяваш кожата, Дека. Реших да ти върна жеста поне веднъж, нищо че почти беше свършила работата и сама.

- Значи ти си героят - подкачам го аз, омаяна от чара му въпреки желанието си.

- Не, ти си героят - поправя ме т о и С - Но от време на време и рогатият гущер може да покаже р а и С етата си. - Докато аз се усмихвам широко на това напомняне за първия ни приятелски разговор, т о и С ми прави знак с глава. - Х а и С де, останалите си наливаме вода ето там.

Сочи към блестящата част от езерото, където вече се събират алаките със своите уруни. В к р а и Ста сметка са партньори. А К е и Ста и аз... Е, К е и Ста и аз сме нещо съвсем различно. Нещо почти като... влюбени.

30

- Отвратителна пустиня - изстенва Брита и примижава срещу слънцето.

Ясно утро в пустинята е, а ние яздим към малка верига от хълмове в далечината, предверието към планината Н' О и С. Оттам гнездата на смъртовоите са на седмица и половина път. До мен К е и Ста седи скован на коня си със стиснати челюсти. Планината Н' О и С граничи с Гар Фату, родния му дом. Всъщност лятното му имение - същото, където са избили семе и С твото му - се намира в подножието и С и т о и С се напруга все повече с всяка измината крачка. Ще ми се да можех да го прегърна, за да се почувства по-добре, но не мога да го направя тук, пред всички. Вместо това гледам Брита, която мрънка заради времето.

- Ако не е слънцето, ще е пясъкът, хвърчи навсякъде и ми се набива из интимните части.

Устните ми се разтягат в усмивка.

- Интимните части, казваш... Как ще оцелееш, не знам! - подкачам я аз.

- Не много дълго, ако продължи да влиза навътре - мърмори тя.

- О, я моля те - сумти Адуапа, - не си единствената с интимни части.

- Е, ти това го знаеш от опит, нали? - смее се Брита и играе с вежди.

Всички знаем, че Адуапа непрекъснато спи в леглото на М е и Срут. Отначало се шокирах, че две жени могат да имат такива желания, но любовта си е любов. Ако има едно нещо, което научих през последните няколко месеца, то е, че трябва да я цениш,

където и да я откриеш. Просто съм благодарна, че двете се намериха във Варту Бера, а не някъде като Ирфут, където щяха да ги пребият, а после да ги заставят да служат като храмови девиси за отклонение от правия път.

- Трите сте отвратителни - сумти Акалан и клати глава, макар че в очите му проблясва пламъче. Станал е по-малко скован, откакто влезе във Варту Бера. Постоянният досег със смъртта води до такива последствия.

- Не е наш проблем, че не знаеш нищо за интимните части - казва му Аша с широка усмивка.

- То е, защото съм човек, когото има страх от ОиБмо - възмущава се Акалан.

- Искаш да кажеш девственник, когото има страх от ОиСомо - смее се Белкалис и го ръчка с лакът.

ТоиСсе изчервява.

- Пазя се за брака - мънка под нос.

- Чува ли, КеиСга? - включва се и Ли в разговора, като се обръща към КеиСга през смях - Нашият Акалан е девствен - казва и раздвижва вежди.

КеиСга вдига рамене и отклонява поглед.

- Няма нищо лошо в това да си девствен - отвърща. - И аз не съм бил с никого.

Разговорът секва и всички се обръщат смаяни към КеиСга, с изключение на Брита и мен. Тъйскато и двете сме от малки села, просто сме приели, че всички неженени хора са девствени. Трябваше да минат няколко седмици във Варту Бера, за да осъзная, че градските деца като Куеку или нибарите, като Адуапа и Аша нямат чак толкова строго отношение към интимните въпроси.

- Никога ли? - ахва Аша, която изглежда смаяна.

КеиСга вдига рамене и клати глава.

- Ами целувки? - пита Куеку. - Сигурно си се целувал.

КеиСга пак вдига рамене.

- Защо не? - пита Белкалис загрижено.

- Никога не е имало човек, когото да поискам да целуна - имам предвид преди. - ТоиС извърща поглед със срамежлив вид.

Белкалис се усмива всезнаещо.

- А сега? - Тя отмества поглед от КеиСга към мен, а аз усещам как пламвам до корените на косата си.

КеиСга смутено се намества на седлото си.

- Сега не е твоя работа - мърмори тоиС - А и честно, направо съм разочарован от вас трите.

- Че откъде-накъде ще си разочарован от нас? - недоволства Адуапа. - Дори не си пипвал момиче. А аз да - няколко пъти. Много е приятно. Особено сега, когато мога да го правя насаме в общата ни спалня. - Тя стисва два пръста, а ние всички въртим очи.

- ХаиСде - жестикулира тя. - ХаиСде, моля, обясни защо ще си разочарован точно от нас.

- Защото сте алаки - въздъхва КеиСга. - Точно вие би трябвало да знаете какво е да не отговаряш на очакванията на света към теб. Само защото съм мъж...

- Момче! - изкашля под нос Аша.

КеиСга врътва очи.

- Само защото съм от мъжки пол, не значи, че трябва да преследвам всяка фуста наоколо. Може да искам първият ми път да означава нещо. Може да искам да съм женен, да имам връзка, преди да спя с някого. Смятах, че ще го разберете.

Пак се умълчаваме.

Ке и Га е прав, разбира се. Девствен или не - това си е личен избор. Никога дори не бих си и помислила подобно нещо като дете, отгледано в Ирфут, но престоят във Варту Бера ме промени. Безграничните мъдрости вече не ме държат в такова подчинение както преди.

- И аз съм девствена - прошепвам. - Няма нищо лошо в това.

- И при мен така - махва с ръка Брита.

- И при мен - добавя Ламин, урунито на Аша, изчервен до уши. То и Се много срамежливо момче въпреки едрото си телосложение и рядко се обажда.

- Всъщност - прочиства гърло Ли - и при мен е така. Но съм се целувал... и други разни неща.

- Ах, ти, лицемер! - възкликва Акалан. - А как ме нареди!

Ли вдига рамене.

- Лесна мишена си.

Всички се обръщаме към Куеку, но то и Свдига рамене.

- Мен не ме гледа и Га, аз съм израснал в града.

Идва ред на Аша, Адуапа и Белкалис.

Адуапа отговаря първа и го прави с половин уста.

- Всички знаем, че за мен този кораб вече отплава. И много добре даже, че отплава.

Безброй пъти отвъд хоризонта - като кораб, ко и Га спира на всички пристанища.

- И при мен така - вдига рамене Аша.

Когато всички се обръщат към Белкалис, аз прочиствам шумно гърло.

- Как въобще я подхванахме тази тема? - питам и се опитвам да ги разсея. - Трябва да правим планове - как да оцелеем, как да де и Стваме... Смъртовоите са на по-малко от десет дни път.

За моя радост, Акалан се хваща на кукичката.

- На и Многобройната армия от смъртовои, а всички ни чакат в планината Н'О и Га - потреперва то и С

Поглеждам към Белкалис, за да се уверя, че е добре. Тя улавя погледа ми и кима с благодарност.

- Благодарности, Дека - казва само с движение на устните.

Връщам се към разговора и виждам, че Брита оглежда групата.

- Няко и Сдруг страхува ли се? - пита. - Искам да кажа, да, вече свикнах с набезите, но то и Се съвсем различно. Само от мисълта за во и Гната стомахът ми се свива на бучки.

- Ти и чувствителният ти стомах - хъмка Адуапа. - И не, не ме е страх. Когато срещна смъртовоите, ще изпратя и последния негодник да пробва вкуса на небитието.

- Ти и коя армия? - сумти Брита. - Ти всеки път изпълняваш само квотата и нито един повече, мързелано.

Тук разговорът се нагорещява, а всички въодушевено обсъждат как ще се справят със смъртовоите, когато ги срещнем. Моите мисли се отклоняват, обхванати от все същите тревоги. Не знам какво ще правя, когато отново се наложи да застана срещу смъртовоите. След това, което видях и което знам, вече не мога да гледам на тях като

на безмозъчни чудовища. Но и не съм съвсем сигурна как да ги възприемам. Опитвам се да потисна тревогите си и тогава забелязвам нещо - по гърба ми преминават тръпки, а после ме заливат като огромна вълна.

Сърцебиене.

На цяло множество.

Чувам свистенето, преди да забележа сянката, която лети към нас. В този момент огромен къс скала се стоварва сред редиците ни.

*

Миговете след удара се точат бавно, като зловещ, но изящен балет. Яркочервена и златна кръв попива в пясъка, навсякъде са пръснати откъснати краища. Някои още помръдват и се опитват да се съединят.

Отсечени телесни части на алаки се борят в златен сън.

-... ека!

Сякаш отдалеч се носи воят на боите. Тръби, както и трескав барабанен бой. Командирите призовават редиците си, опитват се да ги подредят наново. Няма особен смисъл, не и при всички камъни, които летят от небето сред облаци пясък и прах, завихрени във въздуха.

-... се, Дека!

Замаяна съм от собственото си сърцебиене, от страха си, от гъдела. По кожата ми препуска приливна вълна, която само аз усещам. Смъртовои - цяла армия. Движеща се безформена маса в далечината. *Толкова са много...* мисля си аз през замъгленото си съзнание. Знаех, че са там, но това... Това прекрива всички очаквания.

- Движи се, Дека! - ръката на Кеица ме стиска за рамото. Стои зад мен, а до него е Брита. - Смъртовоите хвърлят скали по нас!

Поредният къс се връзва в авангарда ни и запраща телата на воиниците във всички посоки.

- Смъртобои, при мен! - реве някой. Капитан Келечи, който язди на Готпред.

Вече почти няма видимост, едва виждам отвъд носа си. Мъглата се влива в пясъка и е почти невъзможно да съзреш каквото и да било.

- Смъртобои, при мен! - повтаря капитанът и размахва знаме. То прорязва мъглата, едва доловимо приглушено червено сияние. - Към мен!

- Побързай, Дека! - нарежда ми Брита и пришпорва коня си напред. - Да вървим!

Отърсвам се от замаяването.

- Диис - подвиквам и подкарвам Икса подир нея и Кеица.

Заедно препускаме към капитан Келечи, който вече се е преместил зад каица на армията - воисковата част, която пази императора. Когато пристигаме, император Гезо, Белоръката и двама генерали стоят до него, както и близнаците екви.

- Ваше Величество.

Всички се покланяме.

- Няма време за такива неща на боето поле - казва императорът. Обръща се към Белоръката: - Какво е положението?

- Обстрелват ни от хълмовете там и там - сочи тя.

- Добрите стари камъни - добавя Браица, а близнакът му кима.

Императорът се обръща към мен.

- Можеш ли да ги командваш?

Клатя глава.

- Не и от такова разстояние, Ваше Величество. Трябва да се приближа и...

Ято копия прорязва мъглата. В о и Гниците едва успяват да извадят щитовете си, преди да ударят по авангарда.

- Пазете императора!

Призивът се надига, а отряд джату се отцепва от авангарда и бързо ни покрива със завеса от щитове.

Успяват тъкмо навреме. Следва още една буря от копия, която достига по-далеч от първата.

- Ой! Мо да ни е на помощ! - ахва единият от генералите, притеснен, когато едно копие се отблъсква от щитовете. - Хвърлят копия... проклети копия!

- Трябва да приближим Дека до тях - заявява капитан Келечи.

- Имам решение - обажда се Белоръката. Подава ми стоманен цилиндър, ко и Сто прилича почти на рог от торос - люспесто, подобно на бик създание, което живее по бреговете на бавно течащите реки. - Ви ка и Св това, то ще усили гласа ти.

Кимам.

- Да, кармоко.

- И все пак трябва да си по-близо - казва Белоръката. - Много по-близо.

Очите ѝ плъзват отвъд щитовете, към далечината, откъдето летят още копия.

Гърдите ми се стягат от тревога. Адските доспехи едва ли ще устоят на това. А ако стрела улучи няко и С от жизненоважните ми органи, това ще предизвика почти-смърт и ще заспя златен сън до края на битката.

- Значи ще трябва да язди дотам - обобщава К е и Ста. Кима. - Аз ще я пазя.

- Не, ти ще останеш тук - казва Белоръката и клати глава. - Отиват Дека, Брита и Белкалис. Газал ще командва отряда.

Газал, застанала до нея, ни кима.

- Вашата задача е да осигурите безопасността на Дека - обяснява Белоръката. - Белкалис, ти ще ни сигнализираш, когато всичко приключи.

Белкалис кима.

- Но аз съм н е и Гният уруни - противи се К е и Ста. - Където е тя, там съм и аз.

Белоръката се обръща към него.

- Дека, Белкалис и Брита са алаки - казва тя - и съм ги обучила лично. Много по-малко вероятно е да загинат от теб.

- Но...

- Ти си господарят на Гар Фату - прекъсва ги император Гезо, - последният от рода си. Няма да те изпратя на толкова опасна задача.

К е и Ста се покланя.

- Да, Ваше Величество.

И с това се приключва. Внимателно прибирам металния рог на торос, ко и Сто ми даде Белоръката, в торбата си, после кимам на К е и Ста и се опитвам да му предам чувствата си само с един поглед. Надежда, страх... обич. То и С ми кима в отговор, а очите му отразяват същите неща. Оставям се на този поглед да ме окуражи, докато Белоръката кима към хълма.

- Покорете смъртовоите или умрете там. Победа или смърт - заповядва тя.

Белкалис, Брита и аз се покланяме.

- Ние, мъртвите, те поздравяваме.

*

Докато яздим към мъглата, е странно студено и тихо. От време на време над нас прелита камък, но за радост, дъждът от копия е спрял. Брита, Белкалис и аз се съсредоточаваме върху хълмовете, които се издигат в далечината. Смъртовоите са се събрали там и смътно виждаме движещите се форми в зловещия мрак.

- Дръжте очите си на четири - заповядва Газал, докато яздим напред. - Трябва да заведем Дека достатъчно близо, за да може да им заповядва, след което да извикаме останалата част от армията.

- Да, кръвна сестро - отвърщахме в един глас Брита, Белкалис и аз.

Брита се обръща към мен, докато яздим.

- Не се тревожи, Дека - казва. - Тук съм. Ако паднеш, ще ти пазя гърба.

- И аз на теб - отвърщам, но Брита само кима. И двете сме наясно, че в момента моят живот е по-ценен. Аз съм тази, която трябва да стигне до смъртовоите за успеха на нашата армия. Тази мисъл е смущаваща. Не мога да си представя живот без Брита, не мога да си представя какво бих правила, ако се наложи тя да даде живота си заради моя.

Продължаваме навътре в мъглата, където хълмовете се издигат в близък план, както и още нещо - безформената движеща се маса, придружена от нисък свистящ звук.

Конят на Белкалис се спира.

-Това да не е...

- ВДИГНИ ЩИТОВЕТЕ! - изревава Газал и в този миг от мъглата се изстрелват копия.

Вдигам рязко щита си. *Долу, Икса!* - нареждам наум.

То и С се снишава на пясъка точно когато копията ни застигат, а едното се забива в коня на Белкалис и го убива на мига.

- Белкалис! - крясвам ужасена.

- Добре съм! - отговаря приглушено тя. - Конят падна върху мен!

- Дръж се, идвам да те взема! - викам аз.

Докато яздя към нея обаче, тъмносиния локва привлича вниманието ми. Обръщам се към нея и земята сякаш пропада под краката ми. Брита, набучена на копие. Светът ми се свива до тъмносинята кръв, която се излива от стомаха ѝ и зацапва пясъка с ужасяващ цвят. Сякаш се движа през слуз, сякаш прониква в носа ми и спира дъха ми. Дори не усещам краката си, когато се отдалечавам, олюлявайки се, от Икса.

Дека? - пита Икса и се влачи след мен. Исква да знае дали съм добре, но аз не мога да отговоря, не мога дори да мисля.

Виждам само как Брита лежи там, а ужасната синя кръв се излива от тялото ѝ. Когато се приближавам, тя вдига очи към мен, лицето ѝ е пребледняло и потно, а тя смело се опитва да ми се усмихне.

- Излиза... че е било в корема - успява да каже с последни издихания.

Едва се държа на краката си.

- Брита... - шепна. - Не говори. Не трябва... - Изведнъж не мога да дишам изобщо, ремъкът на шлема ми ме задушава.

Захвърлям го и се боря за въздух.

- Дека! - Гласът на Газал сякаш идва отдалеч. - Какви ги вършиш? Трябва да изпълниш дълга си!

Когато не отговарям, тя ме стисва за раменете и ме заставя да я погледна.

- Дека!

- Не мога да я оставя! - викам аз със сълзи в очите. - Не мога да оставя Брита.

Нещо почти като жалост пробягва в очите на Газал, но тя го потиска безжалостно.

- Случи се по време на изпълнение на б о иСния ѿдълг. За нея би трябвало да е чест да загине за Отера.

Да загине. Думата избухва в мен със силата на хиляда слънца. Брита умира. Умира тук, където хищниците ще разкъсат тялото ѿ, а армията ще стъпче останките ѿ. Умира тук, където нико иСот хората, които обича, няма да могат да я открият, да я оплачат.

Не мога да допусна това да се случи. Не мога да допусна Брита да умре. Няма друг на света, когото обичам повече от нея, нико иС, ко иСто да обича мен така, както тя. Отскубвам се от Газал и ѿобръщам гръб.

- Трябва да живееш - викам, а силата се надига в мен. Като вълна облива тялото ми и се отделя, вибрирайќи от кожата ми.

- Дека... - немошно отронва Брита с ококорени очи. - Лицето ти.

Пресяга се към непокритото ми лице, но аз улавям ръцете ѿ в своите и нарочно свалям шлема ѿ, за да не може да игнорира гласа ми.

Не знам дали ще сработи, но отблъсквам всички съмнения и си налагам да вярвам. Налагам си да вложa цялата си мощ в това. Брита трябва да оцелее. Без нея съм нищо. Когато започвам да говоря, гласът ми дори не звучи човешки. Цялата ми болка и цялата ми ярост са се съчетали в нещо като хиляда отекващи гласове.

- Няма да умреш, Брита - заповядвам аз и ѿ налагам цялата си сила, омотавайќи я в енергията си като в жива мрежа. Тя избледнява, светлината в нея угасва, така че аз вливам още повече енергия, изстрелвам я от себе си в нея.

- Ще дочакаш лечителя и ще преживееш това. Няма да умреш!

Очите на Брита се замъгляват.

- Няма... да умра... - повтаря тя и ги затваря. Поглеждам надолу към раната ѿ и възелът в мен малко се отпуска. Кървенето се е забавило, както наредих.

- Какво е това, Дека? - Газал звучи почти изплашена зад гърба ми.

Обръщам се, а тя с вик отстъпва крачка назад.

- Дека, лицето ти... - възкликва. - Твоето...

- Пази я - заповядвам аз и подсилвам думите си с нишка енергия. - Увери се, че ще я прегледа лечителят.

Газал кима, а очите ѿпомътняват. За разлика от останалите, тя така и не пожела да носи златната диадема, която ѿподарих.

- Да - отвърща тя притъпено. - Ще я пазя.

Изчаквам да седне до Брита, за да я пази от стрелите.

Белкалис н а иСетне се е освободила от коня си. Ахва в мига, в ко иСто се обръщам към нея, и отскача назад.

- Дека, лицето ти...

Тогава вижда Брита.

- Брита! - вика и тича към нея. - Брита, не!

Сълзите ѝ се стичат по лицето ѝ

- Тя ще оцелее - казвам ѝ аз и си налагам да вярвам на собствените си думи. - Трябва. Трябва... защото ѝ заповядах.

Нещо в думите ми явно я убеждава, защото кима бавно и подсушава сълзите си.

Приближавам се към Икса, после соча на Белкалис коня на Газал.

- Ела - казвам, а силата все още се излива от мен. - Да сложим краища това.

Тя кима, яхва коня и ми кима мрачно, все така пребледняла.

- Избегни до крак, Дека - шепне тя. - Избегни последния от тези негодници.

- Така възнамерявам - отвърщам аз.

31

Колкото повече продължаваме напред, толкова повече се сгъстява мъглата, толкова по-бърдо и по-начесто летят копията. Икса вече ги разпознава и се закопава в пясъка в мига, в който го чуе характерното свистене, което ни дава възможност с Белкалис да вдигаме щитовете си, преди да ни ударят.

- Там - сочи Белкалис към хълмовете, когато отминава поредната буря от копия. - Всички са там.

- Дианс - подкарвам Икса напред. Почти сме стигнали.

Когато изскачаме от мъглата, виждам какво ми сочи Белкалис - ред след ред смъртовои, опасали подножието на хълмовете с катапултите сред тях.

Белкалис спира смаяна.

- Катапулти - възкликва. - Откъде са взели катапулти?

Изглежда, че боиците машини на смъртовоите се развиват все повече всеки път, когато ги срещаме. Първо бяха прашките и кохлеантите, сега това. Не задълбавам в тази мисъл. Вече съм вдигнала ръце, тялото ми се тресе от силата на енергията, която се излъчва на вълни. Ако можех да видя отражението си, докато из ползвам боищата готовност, съм сигурна, че сега светя ярко като звезда. Дори пясъкът под краката ми бучи и трепери. Когато забелязват, смъртовоите започват да боботят и да си цъкват един на друг, а паниката плъзва по редиците. Отпускам дланите си надолу и запращам вълни от сила пред телата им.

- СВАЛЕТЕ ОРЪЖИЯТА - заповядвам. - НА КОЛЕНЕ!

Те бавно се подчиняваш и до един се спускат на колене, а очите им помътняват в отговор на моята команда.

- Дианс на армията - казвам на Белкалис.

Тя кима и пали фойерверка, който е донесла за целта. Той избухва в цветна палитра от червени нюанси и само след няколко мига далечен барабанен бой отвърща на сигнала. Армията вече се движи.

Когато приключва с това, Белкалис поглежда към коленичилите смъртовои и се намръщва.

- А къде са останалите? Мислех, че са хиляди. Тези изглеждат като от няколко гнезда, не повече.

- Има и още - казвам. Усещам ги някъде далеч, още хиляди сърца, които бият някъде зад планината и ни чакат. Те не са моя грижа - все още не. Тези обаче са. Те са тези, които раниха Брита, които може и да са причинили вече смъртта ѝ, няма как да знам. Опитвам се да не се съсредоточавам върху тази кошмарна мисъл, ги приближаваме, но забелязвам ужаса, надигащ се от кожата им, блещукащо сиво, което виждам само аз в своето състояние на боина готовност.

Очите ми бързо намират смъртовоя в средата, онзи с шиповете. Главатарят. Когато се приближавам към него, пясъкът се тресе под краката ми с много по-силна вибрация от това, което може да предизвика моята енергия. Армията иде, при това съвсем навреме. Крайниците ми вече изтръпват от силата, с която излъчвам толкова много енергия. Не остава много, преди да рухна. Но преди да се случи това, ще трябва да изпълня дълга си - заради Брита.

- Дека - казва Белкалис и се обръща в посока към тътена. - Сложи си шлема. Армията е близо. Не бива да виждат лицето ти.

Правя това, което ми казва, и се приближавам към водача на смъртовоите.

- Вдигни глава - заповядвам. Думите ми вибрират пред тялото му, стискат сърцето му. Мигновено се подчинява. Когато го прави, добавям още една заповед: - Говори, но остани на колене.

Изражението на водача, когато вдига очи, за да ме погледне, е изненадваща смесица между гняв и отвращение. Когато гласът му се отронва от устата, звучи дрезгаво, но ясно.

- Нуру... - хрипти тоис

Аз се мръщя. Пак тази дума. Това название. Какво означава?

- Ти... ни предаде...

Неочакваните думи прорязват замаяното ми съзнание. Мигам срещу смъртовоя, потънала в шок.

- Предала съм ви? - питам.

Смъртовоят съска.

- Ти... ни предаде... за сметка на... човеците... Нуру... Никога няма... да ти го... простим... Никога.

Изтощението се стоварва върху мен.

Всичко потъва в мрак.

*

Когато се събуждам, е тъмно, а аз лежа в пищна червена палатка.

- Героят на деня - поздравява ме някакъв глас. - Будна си.

За мое съмание, император Гезо седи до мен, а Кеисга, Аша, Адуапа, Газал и Белкалис са коленичили до него. Лицето му днес е покрито с маска - благосклонно слънце, огряло всичките си поданици.

Мъча се да се изправа, но императорът клати глава.

- Няма нужда да ставаш. Днес вече отдаде своята служба на Отера, при това отлично. Можеш да използваш тази палатка, колкото сметнеш за необходимо.

Оглеждам луксозните платове, златните акценти. Това е една от личните му палатки.

- Благодаря ви, Ваше Величество - прошепвам замаяна. - Благодаря.

После си спомням...

- Брита! - извиквам ужасено.

- Приятелката ти е тук. - Императорът сочи към другия краища палатката, където лежи Брита, цялата в превръзки. - Ще оцелее, но е била на косъм. Благодарение на ето тази тук - сочи към Газал, която коленичи до него, без да помръдва, - успяла е да намери лечител навреме.

Цялото ми тяло се отпуска.

- Благодаря ви - прошепвам отново. - Благодаря ви... Императорът кима.

- Всичко за теб, Дека от Ирфут. Днес ни спаси и ми се струва, че ще продължиш да го правиш и през следващите дни. - Потупва ме по рамото. - Сега си почива иС Утре пак потегляме на път.

Покланям се отново.

- На иС дълбоки благодарности, Ваше Величество.

Императорът се усмихва, а после прави жест към Ке иСа.

- Ела, нека ги оставим насаме.

- Да, Ваше Величество.

Ке иСа ме поглежда притеснено, докато излиза.

Когато вече ги няма, се обръщам към Белкалис.

- Помогни ми да стана - дрезгаво казвам аз. Още съм толкова уморена, че не мога да помръдна краиниците си.

Докато Белкалис се приближава, Адуапа наднича извън палатката, за да се увери, че наистина сме сами.

- Какво, в името на вечната безкрайност, се случи там? - пита и се обръща към нас. Газал, от своя страна, не помръдва от мястото си, седи с наведена глава, отпуснала ръце в скута си.

Белкалис вдига рамене.

- Трябва да питаш Дека - отвърща, докато ме води към Брита.

Брита лежи на леглото, а кожата ѝ е страшно бледа. Дори при това положение пак съм благодарна. Ужасяващият син цвят е изчезнал.

- Наистина ли е добре? - питам и притискам ръце в гръдния си кош. Сърцето ми бие така отчаяно, че се боя да не изскочи през ребрата ми.

- Ще оцелее - отвърща Белкалис. - Ти се погрижи за това.

- За какво говорите вие двете? - Адуапа е спуснала входа на палатката и бързо пристига до леглото. - Какво стана?

- Стана това, че Дека се промени - цялото ѝ лице просто се промени - обяснява Белкалис. - Приличаше на... Не приличаше на човек.

- Какво искаш да кажеш? - питам аз.

- Лицето ти, Дека - казва тя. - Приличаше на лицето на смъртово иСно не точно. Беше красиво, но страховито... А когато заговори... ако не беше диадемата, която ми подари, щях да си изгубя акъла точно като Газал.

Тя кима към новобранката. Газал още не е помръднала, макар че ръцете ѝ потрепват в скута при споменаването на името ѝ Изглежда зловещо, като седи така тихо.

- Не се е обаждала, откакто доведе Брита - прошепва Аша. - Настоя само Брита да бъде прегледана от лечител и оттогава си седи така. Излъгах императора и му казах, че е в шок от битката и затова не помръдва.

Адуапа се обръща към мен.

- Какво, в името на Ойбмо, си ѝнаправила?
Иска ми се да ѝкажа, че не знам, но това би било лъжа. Знам. Вкарах цялата си сила, цялата си воля вътре в Газал. Ето това съм ѝнаправила.
- Газал? - викам я аз.
Когато чува гласа ми, тя бавно вдига поглед. Очите ѝса мътни, далечни.
- Да? - отвърща тя.
- Будна ли си? - питам. Когато не ми отговаря, в мен плъзва тънък филиз паника. - Събуди се, Газал - подканям я аз.
Мътният поглед се избистря. Тя се оглежда объркана.
- Къде съм? Какво стана? - пита.
- Мисля... - започвам аз, но Белкалис ме избутва и минава напред.
- Ти си в една от палатките на императора - казва. - Доведе Брита, но сигурно нещо те е ударило по главата.
Газал кима и се опипва по главата, сякаш търси цицана.
- Докладвах ли? - пита тя.
- Не мисля - отвърщам. - Но мисията ни беше успешна. Справи се добре.
Газал кима.
- Хубаво - някак безразлично казва тя и излиза. Обърканото изражение още е изписано на лицето ѝ.
- Какво беше това? - мръщи се Аша. - Какво е станало с нея?
- Беше гласът на Дека - обяснява Белкалис. - Става все по-силен, а видът ѝ, когато го използва... - Поглежда ме разтревожено. - Какво си ти, Дека? - прошепва. - Какво си?

*

Късна вечер е, когато Аша си тръгва, за да разкаже на нашите уруни какво се случва. Щом излиза, Белкалис и Адуапа избутват ко иските си до тази на Брита. Чувствам облекчение, че остават при мен. Картини от следобеда вече проблясват из съзнанието ми, обърквачи и страшни едновременно.
- Белкалис, Адуапа... - прошепвам. - Може ли да поговорим?
- Да? - двете стават и се доближават.
- Сега вече помня какво се случи - казвам, когато седат до мен.
- Не знаех, че си забравила - изсмива се Адуапа.
- Има едно нещо, което направих... - започвам аз. Обръщам се колебливо към тях: - Ако ви кажа нещо, може ли то да си остане между нас? Можете ли да ми обещаете, че няма да кажете на никого - нито дори на кръвните ни сестри?
- Разбира се - кима Адуапа.
Белкалис кима.
- Никога не бих предала доверието ти, Дека. Знаеш това.
- Знам - казвам и свеждам поглед. - Но това... може да е опасно - добавям аз и я предупреждавам по същия начин, по ко иСто ме предупреди К е иГа. - Може да ви донесе... да донесе на всички ни...
- Смърт? - смее се Адуапа. - Умряхме в мига, в ко иСто кръвта ни потече в злато, винаги съм била наясно с това. Мислех, че и ти си наясно.
- Ние, мъртвите, те поздравяваме - съгласявам се, кимайки аз.
- И това ако не е истина - вдига рамене Адуапа. - Та какво искаше да ни кажеш?
Поглеждам към нея.

- Ами ако... ами ако съм чула смъртовоите да си говорят?
Двете се вкаменяват.
- Нямах предвид онова боботене и цъкане, нали? - тихо пита Белкалис.
Поклащам глава.
- Не, не и цъкането.
- Значи ги разбираш? - Въпросът идва от Адуапа. Поради някаква причина никак не изглежда изненадана.
Кимам.
- И откога? - пита тя.
- От последния път в храма. Когато изпаднах в ступор.
Тя кима замислено.
- И какво казваш? - пита Белкалис. Когато не отвърщам, тя въздъхва. - Сигурно е много притеснително, щом ти е трудно да го кажеш.
- Предателка - прошепвам. - Наричат ме предателка.
- А предателка ли си? - тихо пита Адуапа. - Нима си някакъв вид смъртовоиС. Дека?
Въпросът ме разтърсва до дъното на душата ми, а в очите ми проблясват сълзи от страх и объркване. Когато клатя глава, неспособна - *неохотно*, - да отговоря, Белкалис въздъхва.
- Е, Дека, ще трябва да разбереш, при това скоро, преди джату да узнаят първи и да сложат краиСна живота ти.

32

Какво съм аз?

Въпросът кръжи из главата ми както през последните десет месеца.
Наистина ли съм полусмъртовоиС или нещо повече? Както и да го гледам, силата, която използвах върху Брита, опровергава всякаква логика, стига отвъд всичко, което съм смятала, че зная. Единственото, в което съм сигурна, е, че Белоръката разполага с отговорите - стига да ми ги даваше.
За щастие, тя не е единственият човек, когото мога да попитам.
В далечината мъглата се вие около страховитите черни монолити с блестящи бели върхове. Планината Н'ОиСо - на иС-големите солни мини на Отера до масовото уби иСство на семеиСството на КеиСта там. Първичната територия на гнездене на смъртовоите някак се крие между тези върхове, а отговорите, които търся, са там. Просто трябва да ги получа, преди някоиСдруг да забележи. *Преди джату да узнаят първи и да сложат край на живота ти...*
- Готова ли си, Дека?
Въпросът е зададен от императора, коиСго язди мамут над мен.
Животното е изцяло покрито с адски доспехи и дори палатката на иС-отгоре е защитена с покрив от прокълнато злато. Винаги съм подозирала, че кармоко Калдерис взима много повече злато, отколкото е необходимо за един комплект доспехи. Сега знам защо.

- Да, Ваше Величество - казвам и поглеждам към изградената от в о иСниците за една нощ платформа, носеща гигантските рогове от торос. - Готова съм.

- Добре - отвръща т о иС - Напред.

Докато армията се подчинява на заповедта, усещам парещия поглед на няко иСдруг по раменете си. Когато се обръщам, Белоръката ме наблюдава, склонила намръщено вежди. Чудя се какво ли си мисли, дали подозира какво се е случило.

- Добре ли си, Дека? - пита К е иСга с тревога в очите. Не сме имали време да си говорим насаме от вчера и нямах възможност да му кажа, че пак разговарях със смъртовоите, макар че не съм сигурна дали трябва да му казвам. Помня колко настояваше по време на последния ни разговор да не го правя повече.

Кимам.

- Всичко е точно - отвръщам и се опитвам да не го притеснявам още повече.

- Сигурна ли си? - Сякаш се съмнява.

Обръщам се към него:

- Защо питаш?

- Не си на себе си от вчера - обяснява т о иС - Какво стана, когато тръгнахте?

- Нищо - отговарям и поглеждам надолу. Т о иСме гледа със съмнение, а аз добавям: - Е, не нищо... Брита, за нея се тревожа.

Т о иСсе пресяга и ме стиска за ръката.

- Тя ще се оправи. Щом хората могат да се възстановят от почти смъртоносни рани, алаките ще могат дори по-добре.

Кимам и се усмихвам вяло.

- Благодаря, К е иСга. Просто не трябва да го...

Огнена топка избухва върху роговете от торос на платформата. Конете, които я дърпат, хукват в галоп, цвиле иСки, а аз скачам и установявам, че към нас летят още огнени топки - пламтящи стрели, озаряващи цялото небе.

- Смъртовои! - крещи някъде от далечината капитан Келечи, к о иСго беше в очакване на подобна атака. - Щитове!

Долу, Икса! - заповядвам аз и вдигам щита си.

Икса се сгущва в пясъка, докато над нас ваят стрели. Смразяващи кръвта смъртовоиСки писъци разкъсват въздуха и повалят много от мъжете на колене. Надига се миризма на урина и повръщано, а в о иСниците се гърчат на конете си и падат. Не са свикнали с писъците на смъртовоите като джату и алаки.

Над тази глъчка генералите призовават редиците си от мамутите.

- Пригответе се! - викат.

Вече е твърде късно. Смъртовоите нахлуват през мъглата, телата им са покрити с грубо изработени кожени доспехи, а в ръцете си държат оръжия - истински оръжия. Докато си проправят кървав път през в о иСката към нас, проблясват масивни мечове и боздугани. Настъпващата част веднага се събира и се опитва да блокира достъпа до императора.

- ИзползвайГласа си, Дека! - вика ми императорът. - ИзползвайГласа си!

Кимам и се заемам да сваля забралото на шлема си, за да не се вижда лицето ми. Забелязвам нещо странно с к р а иСнеца на окоото си - един скачач с яркочервени шипове по целия гръб. Те тракат на вятъра и ми изглеждат познати - болезнено познати.

- Дека! - крещи скачачът и прескача събралите се в о иСници. Гласът е по-ясен от този на всеки друг смъртовоиСко иСго съм чувала. - Дека, спри! Аз съм!

Сълзите парят в очите ми, а ръцете ми треперят.

Защо имам чувството, че виждам отдавна загубен приятел?

- Дека! - гласът на К е иСга е странно близо до ушите ми. - ИзползваиГласа си, Дека!

Вдигам ръце, насочвам силата, но спирам, когато скачачката отчаяно повтаря движението ми, изпъваиСки ръцете си.

Скачачката?

Защо мисля за смъртовоя като за жена? Всички са мъжки, това са ни казвали. Това сме виждали винаги.

Над мен пада сянка - К е иСга.

- Дека, внимаваиС - вика то иС - У би иСмъртовоите!

- Да - отговарям и обръщам гръб на странния скачач.

Отново призовавам силата си да се надигне, оставям я да изпълни всяка моя частичка.

- СПРЕТЕ ТАМ, КЪДЕТО...

- ДЕКА, АЗ СЪМ, КАТЯ! - извиква скачачката на онзи странен, цъкащ език и се връзва в редиците ни.

- Катя?

Ръцете ми се отпускат до тялото.

Не, не може да бъде. Помня Катя, с падащата червена коса, с посиняващата кожа, след като онзи смъртовоиСизтръгна гръбнака ѝ

- Не може да си Катя! - отговарям на отерски. - Това е номер! Опитваш се да ме измамиш!

К е иСга поглежда от мен към смъртовоя.

- Дека? - пита шокиран.

Скачачката се доближава до мен и отблъсква всички в о иСници по пътя си. Битката все така продължава да се вихри около мен, но въпреки това ми се струва, че сме само ние двете.

- Не, Дека, хората те мамят! Ето това се случва с нас, когато д о иСде окончателната ни смърт. В това се превръщаме! Трябва да д о иСдеш с нас, побързайиС - цъка тя.

- С нас? - питам, а кръвта бучи в ушите ми. - Кои са „нас“? - шепна.

- Смъртовоите и алаките! - вика Катя. - Ние сме едно и също! Когато някоя алаки умре окончателно, тя се преражда като смъртовоиС Императорът го знае. Затова те използва да ни избиеш. Използва те, за да унищожиш собствения си вид. Искане всички да умрем и този път винаги!

Земята сякаш потъва под краката ми.

- Не... - прошепвам. - Не може да бъде. - Но още докато го казвам, си спомням онзи отдавнашен разговор с Белоръката, помня думите ѝ : „Докато империята ни не се освободи от тези чудовища“.

За това ли говореше? Това ли имаше предвид?

- Дека - вика К е иСга и ме хваща. - Защо казваш Катя? Нима това нещо твърди, че е Катя?

То иСпоглежда отново към нея с видима погнуса. Представям си какво вижда - смъртовоиСревящ и ужасен, но не това виждам вече аз. Виждам само приятелката си

Катя, смъртовоиСката иС форма също е светла, а червената коса се е превърнала в яркочервени шипове.

Наистина е тя.

Дори след всичките ни молитви да има спокоен живот след смъртта, тя отново е тук, отново на б о иСното поле.

А сега я доближава цял взвод джату - по двама от двете иСтрани и двама отзад. Ще я убият. Ще я убият за пореден път.

Гневът избухва в мен и събужда основите на силата ми. Гласът ми изригва като нечовешки в о иС

- Смъртовои - изревавам аз към всички, които са в обсега ми, - пазете Катя!

Сърцата на смъртовоите се забавят, а очите им помътняват, когато силата ми ги превзема. Хвърлят се към Катя, унищожавайки всички в о иСници по пътя си. Алаките, джату, всички падат под ноктите на смъртовоите, подчинени на заповедта ми.

КеиСта е пребледнял.

- Катя? - повтаря смаяно т о иС - Кажи ми какво значи това, Дека?

Над нас надвисва огромна сянка, докато се опитвам да формулирам отговора си. Мамутът на императора. На лицето му се чете изражение, каквото не съм виждала досега - на чиста, неподправена ярост. Сочи ме с пръст.

-Тази алаки полудя! - вика т о иС - У б и иСте предателката! У б и иСте Дека от Ирфут!

Стомахът ми се свива.

- Ваше Величество - възразявам аз. - Аз...

Червени ръце в доспехи ме свалят от Икса.

Дека! - ръмжи Икса, хвърля се към тях, но императорът сочи и него.

- Унищожете и животното иС - вика т о иС

Джату се обръщат с мечовете към него, с у б и иСствен блясък в очите.

- Икса, бягаиС - викам. - БягаиС

Дека! - противи се т о иС

- Б Я Г А И@ИКСА! ОТИДИ ПРИ КАТЯ! - рева аз и вкарвам образа на смъртовои с червени шипове в главата му.

Това е единствената заповед, която успявам да издам, преди да ми запушат устата, а ръцете в доспехи да ме повалят на пясъка, за да не мога да движа ръцете си и да давам команди. Докато свалят шлема ми, като в мъгла виждам Икса, к о иСто се носи към Катя и едва доловимо чувам ужасени викове.

- Вижте иСлицето!

- Прилича на смъртовоиСТя е една от тях!

- Не! НЕ! - Адуапа и Аша викат някъде отблизо, присъединявайки се към протестите на близкостоящите ми кръвни сестри.

Императорът пет пари не дава.

- У б и иСте я! - пици истерично т о иС - У б и иСте смъртовоиСката предателка веднага! Из б и иСте всички, които се опитат да иСпомогнат!

Към мен се хвърлят сенки. Когато вдигам отново поглед, пред мен стои капитан Келечи с меч в ръка. Изражението му е споко иСно и апатично.

- Сама се докара дотук, алаки - казва т о иСи вдига меч.

- Ч А К А И@Е! - К е иСта изскача от редиците, но другите джату бързо го обездвижват. Сърцето ми подскача при тази гледка и се изпълвам едновременно със страх и

облекчение. Опитва се да ме спаси. - Не, не може да го направите, капитане! - вика т о и Сс отчаян глас.

Капитан Келечи се обръща към него и клати глава.

- Вече не можеш да ѝ помогнеш, К е и Ста - казва т о и С - Виждаш какво представлява. - Обръща се към мен с вдигнат меч.

- Тогава нека го направя аз! - Очите на К е и Ста са изпълнени с решителност, когато извиква думите. - Нека аз я убия. Аз съм н е и Гният уруни - аз отговарям за нея.

Какво каза току-що?

Когато капитанът не отговаря, К е и Ста опитва отново.

- Тя спаси живота ви! - вика т о и С - Спаси всички ни - безбро и Гъти! Ако го направите, ще опозорите всичко, което досега е сторила за вас!

Капитан Келечи застива, обръща се към К е и Ста и кима отчаяно.

- Има нужда от споко и Гна окончателна смърт - шепне. - Дължите ѝ поне това. Всички ѝ го дължим. Дори да е предателка, първо убиваше за нас. - Поглежда ме, а в мен всичко замира. Виждам студения, далечен поглед в очите му, абсолютната му сигурност. Не се опитва да ме спаси. Опитва се да сложи к р а и Сна живота ми.

Точно като Ионас.

Продължителен, безкраен писък ме разтърсва отвътре, последван от тишина и оловна тежест.

За пореден път съм предадена. И точно както преди - от момчето, което обичам.

Капитанът поглежда надолу към мен и обмисля предложението. После се обръща към К е и Ста.

- Ако се опиташ да ѝ помогнеш да избяга, ще падне твоята глава - казва.

- Знам - отвръща К е и Ста. - Знам, че за нея няма друг път за бягство освен смъртта. Но тя е моя партньорка, моя отговорност и само аз знам как да сложа к р а и С Само аз знам каква е окончателната ѝ смърт.

Всичко е толкова безчувствено в мен, че думите му дори не ми правят впечатление. Едва виждам каквото и да било, едва чувствам каквото и да било под тази дълбока, болезнена празнота, която се разраства в мен.

Капитан Келечи вдига поглед към императора, к о и Сто наблюдава цялата сцена от мамута си.

- Ваше Величество? - пита.

Императорът кима.

- Как ще го направиш, млади господарю на Гар Фату? - пита т о и С К е и Ста.

К е и Ста избутва джату, к о и Сто го държи притиснат на земята, и се надига.

- Ще я разчлени, Ваше Величество - казва т о и С

Аз мигам объркана. Не мога да умра от разчленяване и К е и Ста много добре го знае. Знае...

Дъхът секва в гърлото ми. К е и Ста се опитва да ме спаси. Опитва се да си запази правото да ме ексекутира, преди да го направи ня к о и С друг.

Не обръща внимание на приглушеното ми ахване и продължава:

- Това е единственият сигурен начин да я убием.

- Откъде знаеш? - пита императорът.

К е и Ста ме поглежда право в очите.

- Веднъж сама ми го каза. Каза ми истината за окончателната си смърт.

Очите ми плуват в сълзи. Т о и С се жертва за мен, подписва собствената си смъртна присъда. Ако ме разчлени, ще потъна в златен сън, вместо да изпадна в окончателната си смърт, и тогава всички ще разберат, че е предател. Ще го убият и за разлика от мен, т о и С няма да се върне.

Никога.

Самата мисъл ме кара да подскоча, връща живота ми на бързи обороти.

- Не! - пищя аз, но устата ми е запушена и почти не се чува. - ~~КЕИСТА~~, НЕ!

К е и С та пренебрегва виковите ми и се обръща към императора:

- Ваше Величество?

Императорът кима.

- Действай

К е и С та се приближава до мен.

- Не биваше да правиш това, Дека - казва. - Не биваше да ми казваш как да те убия. - В гласа му се долавя надежда и решителност. Аз се боря, опитвам се да викам, за да ме чуе, но К е и С та вдига меча си. Т о и С лъщи под слънцето на ранния следобед. - Съжалявам - казва и замахва.

Когато главата ми се отделя от тялото, очите ми улавят неговите. Пълни са със сълзи. Очите на К е и С та са пълни със сълзи. Плаче, докато ме убива.

Плаче, докато се обрича на смърт.

*

Когато се събуждам отново, вече е нощ, обгръща ме боцкащ мрак. Някакъв плат ме държи в едно цяло. Опитвам се да извърна глава от него и спирам озадачена. Не мога да обърна глава. Не мога дори да извия шия. Някъде между двете усещам пареща болка - болка, която разцепва тялото ми по странен, внезапен начин, сякаш има празноти. Опитвам се да вдигна ръце, за да докосна врата си, но те не помръдват. Всъщност дори не ги усещам. Усещам единствено болка и някакво неприятно хлъзгаво чувство, сякаш частите на тялото ми се... протягат една към друга.

Тялото ми не е свързано. Разтриса ме тревога, щом го осъзнавам. Жилите се протягат едни към други, както се случваше в мазето в Ирфут. Нима това е част от наказанието на императора? Дали вече са убили К е и С та? Моля, нека К е и С та е добре. В гърлото ми се надига нисък, настървен в о и С

- Дека? - Нещо разбърква плата, к о и С то ме държи, а светлината пронизва мрака. - Дека, не е възможно да си будна!

Изваждат ме на въздух и първото, което виждам, е лицето на К е и С та. В очите му светят шок и почуда.

- Дека, как е възможно да си будна? - възкликва т о и С - Та ти още се лекуваш!

- К е и С та - ридая аз, а сълзи на облекчение се стичат по страните ми. - Ти си жив, жив си!

- Разбира се, че съм жив - мръщи се т о и С - Защо да не съм жив?

- Но нали всички видяха как ме уби с почти-смърт, а не с окончателна. Знаят, че си предател.

К е и С та клати глава.

- Не, те видяха как кървиш със синьото на окончателната смърт. Решиха, че си мъртва.

- Синьо ли? - питам и се мръщя. - Как е възможно да съм кървяла в синьо, след като не съм умряла окончателно?

- Идеята беше на Брита - отвръща т о иС - Тя знаеше, че ще се случи нещо рано или късно, така че беше накарала Белкалис да забърка някакъв разтвор от растения във Варту Бера. Изглежда, има някакъв опит в аптекарските дела?

- Чичо иС е бил аптекар - отвръщам аз със спомена, че ми е говорила за този зъл човек. Поне е научила нещо полезно от него.

- Брита го даде на мен и на Адуапа за всеки случа иС Напръсках те с него, докато те... докато те...

Преглъща, неспособен да довърши.

- Имаше достатъчно, за да убеди всички, че се е получило. А после смъртовоите нахлуха през редиците ни и всички се захванаха да се бият. В суматохата нико иСне забеляза как събирам частите ти, нито как ги занасям при Икса.

- Икса? - питам аз.

К е иСга ми помага и насочва главата ми надолу, така че виждам каквото досега не успявах: яздим Икса, докато т о иСпрепуска през пустинните пясъци.

- Икса! - облекчено възкликвам аз. - Ти си добре!

Де... ка, отговаря ми щастливо Икса.

- Върна се за теб веднага щом заведе онзи смъртовоиСна сигурно място. - К е иСга връща главата ми в предишната позиция и присвива притеснено очи, когато правя гримаса. Болката е на иС-странната болка, която съм усещала - мимолетна и несвързана. - Извинявай иСг прошепва. - Не знаех, че ще се събудиш в такова състояние. Нито пък аз, искам да отговоря, но си премълчавам и се усмихвам на Икса. *Това е моят Икса*, хваля го аз наум.

Дека, отвръща доволен т о иС

Отново поглеждам към К е иСга. Т о иСсе оглежда подозрително точно както правеше, докато излизяхме на поход. Но това не е поход. Това е предателство към всичко, в което е вярвал.

- Защо го направи? - питам. - Защо двамата с Адуапа взехте разтвора от Брита?

Т о иСвдига рамене.

- Защото те познаваме, Дека. Когато използваш уменията си, се променяш - гласът ти звучи различно и изглеждаш... нечовешки. Няма значение колко внимаваше, ние всички знаехме, че е въпрос на време да те хванат, да те обвинят в това, че си някакъв вид смъртовоиСили вещица, и да те екзекутират. Разбира се, че не очаквахме това да стане точно на следващия ден.

Очите ми се ококорват.

- Знаел си през цялото време - и за козината ли?

К е иСга кима.

- Да. Веднъж я видях на лунна светлина по време на поход. И това не ме плаши, ако си мислиш нещо такова. Знам, че се боиш, че ме плаши, но нищо не може да промени чувствата, които изпитвам към теб, Дека... Знам, че не си чудовище.

Залива ме топлина, а сълзите парят в очите ми. К е иСга ме приема такава, каквато съм - обича ме. Няма нужда да произнася думите, аз ги чувствам. Чувствам ги от начина, по к о иСто е прегърнал нежно отсечената ми глава, макар че самото де иСствие би трябвало да го ужасява. Чувствам ги от де иСствията, които предприе - де иСствия,

които то и С знаеше, че могат да отнемат живота му. То и С се обърна срещу императора заради мен, рискува живота си за мен - единичкия си живот.

Противно на всичко, то и С ме обича.

К е и С та ме обича.

Как можех дори да си помисля, че ще ме предаде?

През мен тече толкова топлина в този момент, че дори не усещам раните си. После ми хрумва нещо.

- Чака и С - защо не спря, когато отрязва главата ми? Не беше нужно да ме разчленяваш напълно все пак.

- Ами сега вече го знам, да - въздиша то и С - Но трябваше да те убия така, че нико и С да не си помисли, че ще оцелееш.

- Трябвало е да им изпълниш истински спектакъл - отвърщам с разбиране.

К е и С та кима, а после отклонява поглед. Цялото му тяло потреперва. Не съм единствената, на която разчленяването е причинило болка, вече го виждам. Мога само да си представя как се е чувствал, докато ме е рязал. Изведнъж ми се иска да можех да използвам ръцете си, за да го прегърна и да му кажа, че всичко е наред.

- И какво сега? - питам аз в опит да го разсея.

- Намерих място, където да се възстановиш както трябва - отвърща то и С и ме обръща, а Икса спира пред целта ни: малък отвор на пещера в самия кра и С на планината, скрит зад възвишения от стъклоподобни черни камъни, покрити със сол.

Отнася ме в просторната пещера, а очите ми парят, докато минаваме стена след стена от черен камък със следи от сол, стекли се по тях. Колкото по-навътре влизаме, толкова повече преобладава солта, докато скоро стигаме до дълбините на пещерата

- бяла каменна сол, нашарена с черни камъни.

- Погледни нагоре.

К е и С та повдига лицето ми, за да видя големия отбор в средата на тавана, луната и звездите, блещукащи в далечината.

- Как откри това място? - питам аз, ахнала от възхищение.

- Това беше една от солните ни мини - отвърща то и С - Като малък си играех тук със семе и С твото си.

Иска ми се да кимна, но е невъзможно, вратът ми не се е сраснал напълно с останалите части.

Не мога да си представя как се чувства К е и С та тук, на мястото, където са избили семе и С твото му. Иска ми се да го прегърна, иска ми се поне да мога да стисна ръката му.

То и С продължава към кра и С ната ни точка, езеро в средата на пещерата.

- Казват, че водата тук има целебни сво и С тва - казва. Докато ме носи натам, долавям отражението си, тялото ми блести в златно под тънкия бял плат, с ко и С то е увито.

- Тялото ми още е в златен сън? - питам смаяно.

К е и С та кима.

- Затова ме слиса толкова - отвърща то и С - Би трябвало да спиш. Всички алаки спят през възстановителния период. Така прави вашият вид.

- Не мисля, че съм от своя вид - прошепвам. - Не мисля, че съм алаки.

К е и С та поглежда надолу към мен.

- Какво си тогава? - пита то и С без намек за упрек в погледа. Без намек за отвращение.

- Преди смятах, че може да съм някакво същество, създадено от Белоръката, някакъв вид полусмъртовоиС, направен специално за императора - отговарям аз. - Но след онова, което преживях на б о иСното поле, вече не съм съвсем сигурна...

Когато ме поглежда с въпросително изражение, признавам:

- Аз върнах Брита към живота. Тя беше на ръба на окончателната си смърт, а аз я измъкнах оттам.

К е иСга кима, навлиза в плитчината и внимателно плъзва тялото ми в успокояващата хладина. Има толкова много сол, че тялото ми се издига на повърхността. От мускулите ми хвърчат искри, когато започват да се свързват по-здраво. За мое облекчение, не усещам болка, както когато се събудих, усещам само дискомфорт - нещо като сърбеж, к о иСто не стихва.

Когато вече съм здраво застопорена на едно място, К е иСга поглежда разтревожено към мен.

- Каквото и да си, никога не можеш да се върнеш в Хе ма иФа, нали разбираш това, Дека? Никога не можеш да се върнеш.

Примигвам срещу него и внимавам да не помръдвам друго освен очите си. Въпреки че ми казва да стоя надалеч от Хе ма иФа - далеч от него, - т о иСне трепва, докато наблюдава как тялото ми се свързва отново, не демонстрира погнуса, макар че сигурно е неприятна гледка.

Когато един от пръстите ми потрепва, т о иСме хваща за ръка и я задържа в своята. Долавям топлината на докосването му, която плъзва по жилите на тялото ми. Вдигам поглед и виждам безмълвни сълзи в очите му.

Това е сбогуване.

- Твърде силна си, Дека - тъжно казва т о иС - Винаги си била такава. Затова те убиха. Затова ще те убият отново, ако се върнеш. Никога не бива да се връщаш в Хе ма иФа, чуваш ли? Никога.

Сълзите парят в очите ми, а устните ми треперят в търсене на отговор. Никога да не се върна? Никога повече да не го видя? Никога да не видя приятелите си, Брита?

Толкова съм потънала в нещастieto си, че не забелязвам сенките, нахлуващи в пещерата, докато не чувам познат глас.

- О, няма, млади господарю на Гар Фату - мърка гласът. - Дека никога няма да се върне повече при хората.

33

Ярък отблясък светлина привлича погледа ми към тавана, където седем жени долитат на грифове - гигантски зверове, подобни на раирани пустинни котки, само че са покрити с пера и криле излизат от раменете им. Всяка от жените носи златни доспехи и държи огромен стъклен фенер. Дори във водата усещам вибрациите на доспехите.

Това са адски доспехи, което значи, че жените са алаки, но в тях има нещо различно. Оглеждам ги внимателно, а очите ми се присвиват, докато започвам да осъзнавам. Тези жени са по-възрастни от всички алаки, които съм срещала. Много, много по-възрастни.

Древни всъщност, ако се съди по външния им вид. Някои от тях изглеждат на повече от четиресет години, което значи, че би трябвало да са на няколко хилядолетия - в крайна сметка ние остаряваме с една година столетия наред.

Жената на Иготпред веднага се разпознава в белите си доспехи. *Белоръката*. Докато се спуска, към нея се извиват филизи мъгла и се опитват да я стигнат. Мъглата се носи от смъртовоите, които нахлуват в пещерата, всички са с шипове, всички са въоръжени. Всички са жени.

Тази мисъл отеква през тялото ми, а заедно с нея и ужасът на осъзнаването какво представляват те. Какво *са били*.

- К е и Га - прошепвам предупредително, но т о и Свече ги е забелязал.

Всички са толкова високи, че лесно забелязвам Катя дори от водата, червените ѝ шипове блестят в приглушената светлина. Придружават я Бра и Сма и Маса и Сма, а бледите им еквински форми се разграничават ясно сред много по-едрите и тъмни смъртовои.

- Дека - отвърща ми разтревожено К е и Га. Приближава се към мен с ръка върху мечаси.

Белоръката се подсмихва, докато слиза от грифа си, и поставя фенера на пода на пещерата.

- Както вече несъмнено разбираш, К е и Га, смъртовоите и алаките са едно и също. Дека е наша. Винаги е била наша.

К е и Га поглежда към Белоръката.

- Наша? - повтаря т о и Си се мръщи. - Вие сте алаки?

- *Алаки?* - смее се снизходително Белоръката. - Аз съм Първородната, Фату от Идор, м а и Ска на рода Гезо, истинската императрица на Отера. Аз съм твоя пра- родителка, момченце. Ти и целият ти род сте произлезли от моята утроба.

Челюстта на К е и Га е увиснала, както и моята.

- Но това е невъзможно - ахвам аз. - Не е възможно да сте алаки.

- Защо? Защото никога не ме усети с интуицията си, както усещаше останалите алаки? - Белоръката се подсмихва. - М а и Ска ти също не ме усети до последно, а тя беше доста интуитивна за алаки в такава крехка възраст.

В ушите ми се надига рев.

- Мама е била алаки? - стърже гласът ми, внезапно добил дрезгавина. - Това е невъзможно! Тя пусна чиста кръв, видях я!

- Видяла си каквото тя е искала да видите - и ти, и баща ти.

Спомените пробягват пред погледа ми - последните няколко дни преди смъртта на мама. Беше толкова болна, а кръвта течеше от очите и ушите ѝ, червена, съвсем червена. Наистина ли всичко е било фалшиво? Всичко, което видях? Не мога да го приема.

Но от друга страна... мама е била Сянка. Разтрепервам се само като си го помисля.

Измамата е тяхното изкуство, дегизировката е техният занаят.

- Какво се случи с нея? - питам. - Наистина ли е мъртва?

За миг лумва надежда, отваря се като пролетна пъпка. Но тогава Белоръката ме поглежда с мрачен поглед и надеждата ми умира с бърза смърт.

- На иС дълбоки извинения, Дека - казва тя. - Ма иСка ти е наистина и окончателно мъртва.

- Как умря... в де иСтвителност? - Болезнено е да задавам този въпрос, но се налага. Белоръката въздъхва.

- Кроеше планове как да те отърве от Ритуала на чистотата, когато джату я хванаха. Осъдиха я на Смъртния указ.

От гърлото ми се откъсва ридание. *Смъртният указ*. Ако окончателната смърт на мама е била толкова трудна за откриване като моята, дори не мога да си представя каква агония е изтърпяла, преди да си отиде от този свят.

Сълзите ми вече се стичат свободно и почти се стряскам, когато Белоръката поставя длан върху бузата ми.

- Утеши се с факта, че ма иСка ти те обичаше страшно много, Дека. Всичко, което правеше, го правеше за теб.

Думите ме прогарят. Не искам да ги чувам - дори не искам да мисля за тях, - но трябва да преодолея болката. Време е да задавам въпросите си. Трудните.

- Как се запознахте с нея... с мама? Тя ли ви помогна да ме създадеш?

- Да те създадем? - Белоръката се разсмява и изглежда изненадана. - Дори аз не разполагам с такава сила. Не, моето задължение беше да те наблюдавам и не съм спряла да го правя през целия ти живот. Дори преди да влезеш в корема на Уму, те наблюдавах. Ти беше моя отговорност, разбираш ли?

Отговорност? В корема на мама? Какво иска да каже?

Белоръката се приближава, а усмивката ѝ е някак по-трескава, по-напрегната. Има погледа на жреците на ОиСомо, когато четат от Безграничните мъдрости. Другите алаки ѝ правят път, както поданиците - пред своята кралица. Както в оиСниците - пред своя генерал. Зад тях смъртовоите мълчаливо наблюдават сцената, гигантки, извисяващи се високо над много по-дребните си сестри.

- Когато Златородните заплакаха и създадох златното семе, от което покълна ти, аз бях там - заявява ми тя. - Когато джату основаха Смъртния указ срещу нашия вид и го вписаха в Безграничните мъдрости, за да му дадат законова сила, тъкмо аз те скрих в своя корем. А когато сестрите ми се обединиха отново в подготовка за тази в оиСна, тъкмо аз открих ма иСка ти - млада алаки на границата на своето преобразяване, неподозираща за своя божествен произход.

Божествен произход...

Нещо в тази фраза ме кара да потрепера, но си налагам да запазя мълчание, докато Белоръката продължава:

- Уму прокърви в злато на пет на иСет години. Д о иСде при мен паникьосана, затова ѝ казах каква е, разказах ѝ какво се е случило с нашия вид. Тя рида в краката ми и попита как може да бъде полезна. Тогава разбрах, че е съвършеният съд. Изчакахме да стане на възраст, в която да може да те износи, и тогава, докато се къпеше в езерото на Варту Бера, поставих семето ти във водата. Десет месеца по-късно се появи ти, копие на ма иСка си и на мъжа, когото тя избра да те отгледа. Съвършената мимикрия на човешко същество.

Гърдите ми вече се стягат до кра иСност и едва дишам. *Семе? Съд?* Какви ги говори?

К е и Ъга до мен клати глава.

- Обърквате я - казва. - С всички тези приказки за божествено злато и семена. Говорете с езика на фактите, не на легендите.

- Легенди са онова, с което хората назовават нещата, които не разбират - сопва се Белоръката. - И мен наричат легенда, а аз си съществувам от самото начало, от времената, когато Отера се роди от племенните междуособици. Аз помогнах да се създаде тази империя - аз, сестрите ми, нашите ма и Ски... ние сме тези, които направиха Отера това, което е.

- Ма и Ски? - възкликвам аз. - Говорите за Златородните - за демоните.

В ума ми проблясват всички онези храмове. Дали ме беше изпращала там нарочно, за да видя статуите със собствените си очи?

- Демони? - Белоръката отхвърля думата с махване на ръката си. - Златородните никога не са били демони. Те бяха богини. Те бяха начело на Отера, докато собствените им синове не се надигнаха срещу тях. Джату отчаяно желае да властват над Отера, затова затвори ма и Скиите ни и избиха нас, сестрите им, заедно с всички наши деца. Смятаха, че са успели да ни изтрият от лицето на земята, предателите с предатели, но нашите ма и Ски използват последните си сили, за да осуетят намеренията им. С последните си свободни глътки въздух, те направиха нас, алаките, истински безсмъртни, като ни дариха със силата да се прераждаме като още по-яроствни същества - смъртовоите. А след това създадох Нуру, едничкото същество, което можеше да съществува между алаките и смъртовоите. Единствената дъщеря, която може да освободи всички тях.

Нещо в мен се пръсва на парчета. Сега разбирам защо смъртовоите звучаха така наранени, когато произнасяха думата „Нуру“.

Белоръката се приближава към мен и ме поглежда в очите.

- Ти си Нуруто, Дека. Ти си спасителката. Твоята задача е да освободиш нашите ма и Ски. Твоята задача е да освободиш всички ни.

Внезапно не мога нито да помръдна, нито да дишам. Спасителката? Да освободя всички?

- Това е абсурдно! - негодува К е и Ъга до мен. - Какво искате да кажете, Дека трябва да...

- Нямах думата, сине мъжки! - изревава една от другите жени в доспехи. - Не си добре дошъл тук.

Смъртовоите се тълпят около мен, а в пещерата отеква гневно ръмжение.

- Убиец! - извиква една от тях.

- Господарят на Гар Фату. Изби толкова много от нас - добавя друга.

Събират се около него, а шиповете им тракат.

- К е и Ъга! - възкликвам, а водата се стича от тялото ми, докато се мъча да стана.

К е и Ъга бързо изважда меч си, готов да се защитава.

- Успокой Се, Дека - обажда се Белоръката и нежно ме избутва обратно във водата.

Приближава се до жената с доспехите. - Остави го, За и Ънаб - казва.

- Но тоиС

- То иСпазеше Нуруто с риск за живота си. Само това е достатъчно, за да гарантира неговия - прекъсва я строго Белоръката. - Освен това никога няма да предаде Нуруто. - Тя се обръща и го поглежда твърдо в очите. - Нали? - пита.

- Разбира се, че не! - отвръща К е и Ъга. - Тя е моята... Моята партньорка.

Белоръката кима на измънканото под нос признание.

- Именно - казва тя. Обръща се отново към Заиџа: - Но и без това т о иСе един от моите правнуци.

Заиџа ръмжи.

- Имаш стотици правнуци. Всички ги имаме. И всички сме м а иџи. И баби. И прабаби.

Белоръката е непоклатима.

- Няма да го докосвате. Някой от вас да не го е пипнала. - Тя се оглежда демонстративно и спира поглед върху всяка от събралите се смъртовои. - От сега нататък, докато господарят на Гар Фату се въздържа от каквито и да било уб и иџвени д е иџвия спрямо нас, ние ще му отвърщаме със същото.

Пещерата избухва в недоволство, но Белоръката се извърта, за да застане лице в лице с недоволните.

- Това е волята ми като ваша генералша и ще ми се подчините!

Недоволството мигновено спира, дори смъртовоите вече не цъкат на своя език.

Белоръката се обръща към К е иџа.

- Сега може да напуснеш - казва му тя. - Вземи М а с а иџа. Т о иџе те изпрати до армията.

К е иџа се обръща разтревожен към мен:

- Но аз...

- Тръгвай иџ преди сестрите ми да са те разкъсали на парчета - заповядва му тя. - Търпението им се изчерпва.

К е иџа кима бързо.

- Може ли поне да се сбогувам с Дека? - пита.

- Побързай иџ

Т о иџима отново, навлиза във водата и поставя длан на бузата ми.

- Дека - казва нежно, а очите му са тъжни.

С огромно усилие се боря да вдигна малкия си пръст към него и се усмихвам, когато т о иџежно преплита с него своя.

- Ако можех да движа ръцете си, щях да те прегърна - прошепвам. После признавам с нисък, мек шепот под нос: - К е иџа, аз...

Т о иџритиска устни в моите.

По кожата ми избухват искри. Едва забелязвам гневните резове на смъртовоите, ръмженето на жените в доспехите - чувствам само гръмовния б о иџна сърцето си и шепота на неговото тяло, допряно до моето. Цялото ми същество сега гори въпреки хладината на водата.

К е иџа има вкус на звезден плод и огън.

К е иџа има вкус на дом.

Целувката замира във времето, магията се усуква помежду ни. Миг, к о иџо ще пазя завинаги. Когато т о иџна иџсетне откъсва устните си от моите, в очите му се чете почуда.

- Винаги съм искал първата ми целувка да е със специален човек - прошепва т о иџ - Винаги съм искал да е с теб.

Сълзите парят в очите ми.

- Радвам се, че беше ти, К е иџа.

- И аз - прошепва т о иС. Стиска ръката ми още веднъж и се качва на МасаиСма. - Довиждане, Дека. Може би пак ще се видим някоиСден.

И просто така изчезва, излиза в галоп от пещерата върху МасаиСма, докато смъртовоите и старшите алаки ръмжат срещу него.

С всички сили се удържам да не плача, опитвам се да подчиня тъгата си. Има други, по-належащи неща, за които да мисля. Хилядите въпроси, които трябва да задам. Ако аз съм Нуруто, съществото, създадено да освободи смъртовоите и алаките, как се предполага да изпълня своето предназначение?

Ами Белоръката? Ако всичко, което каза, е вярно, защо допускаше да извършвам всички онези зверства срещу смъртовоите? Тя и мама можеха да предотвратят всичко това, ако ме бяха възпитавали в този дух от раждането ми. Защо са допуснали да ме отгледат хората, да изстрадам толкова много, когато е можело да бъда със своя вид от самото начало?

Въпросите се въртят в главата ми, но нямам време да се замислям по-дълбоко. Изтощението ме превзема и не минава дълго време, преди да му се отдам и да потъна в сън.

*

На сутринта Белоръката е все така до мен, заобиколена от няколко от смъртовоите. Всички са застанали в кръг около мен, хванати за ръце, и издават някакъв гърлен звук. Т о иСвибрира из тялото ми и събужда още връзки. Усещам как краиниците ми се прикачват по-бързо, как жилите ми се прикрепят и заздравяват, и изпитвам благодарност за това, за цялата грижа, с която ме удостояват. Императорската армия е само на четири дни път.

Мисълта ме изпълва с тревога. Брита и останалите са още там все пак. Мога само да се надявам, че не ги наказват заради това, че аз се оказах предателка. Мога само да се надявам, че Брита все още се възстановява - че не е паднала жертва на раните си или на нещо още по-лошо.

Като Смъртния указ...

Отблъсквам ужасната мисъл и се връщам на въпроса за произхода ми. Какво точно означава да бъдеш Нуру? Как точно ще освободя богините? Знам, че са на върха на тази планина, скрити в храм като един от онези, в които гнездяха смъртовоите. Затова те все се събираха по храмовете, затова са избили семеиството на КеиСта, когато са ги заварили тук. Това е на иСсвещеното им място: където почиват техните богини. Първичните територии за гнездене са само мит, създаден от Белоръката, за да може императорът да събере цялата си армия тук.

Предполагам, че това ме улеснява. Докато аз освобождавам богините, императорът и в о иСката му ще са твърде заети да воюват. Но какво ще стане, когато ги освободя? Все още нямам представа. Не знам дори какво представляват тези богини - каква е истината за тях в сравнение с това, което ми беше разказано.

Обръщам се към Белоръката. Сега стои ръка за ръка с Катя и нарежда нещо.

- Белоръ... искам да кажа, Фату - поправам се аз и използвам истинското ѝ име.

Белоръката се усмихва.

- Белоръката върши работа, Фату е старо име, от което хората са забравили да имат страх. Белоръката обаче... - Тя щраква с пръсти, покрити с белите ръкавици. - Това е

име, което скоро няма да бъде забравено лесно. Освен това за мен е и велика чест, че получих име от теб.

Аз потрепервам. В очите ѝ има нещо, което ми подсказва, че тя е истинствително вярва в това, което казва.

- Защо е толкова важно да освободим богините? Какво ще се промени, ако се върнат на този свят?

- Всичко - отвърща тя. - Всичко ще се промени. Императорът на Отера потискаше нашия вид твърде дълго. Обяви ни за демони. Но сега доистинствително техният ред. Събудиш ли богините, те ще върнат Отера към това, което беше някога: земя на свобода, земя, където мъжете и жените властваха равнопоставено, където жените не бяха унижавани, пребивани, изнасилвани. Където не бяха затворнички в собствените си домове, където не им се казваше, че са грешни и нечисти.

Тя поглежда надолу към мен със сериозен поглед.

- Ще ни помогнеш да върнем онези щастливи времена. Ще ни помогнеш да си извоюваме свобода за всички - за всяка жена в Отера, до последната, дори да не е алаки.

Свобода за всяка жена...

Потрепервам, като си спомням страха на Газал от водата, копнежа на Катя по дома, сълзите в очите на Белкалис, когато ме заклеваше да не забравям никога. Всички са така различни и все пак всички се борят с един свят, където са нежелани и даже презиращи.

Свобода за тях - свобода за всички ни. Оставям тази безценна мисъл да завладее съзнанието ми, докато смъртовоите подемат отново своята вибрираща песен.

34

Минават два дни, докато тялото ми се изцели. През цялото това време смъртовоите стоят в кръг около мен и нареждат гърлената си мантра. Не ядат, не спят, а се отдават изцяло на своята задача. Когато на втория ден наистина после се надигам, се чувствам по-силна от всякога. И тъкмо навреме. Армията е в подножието на планината, пред укреплението на смъртовоите. Последната битка ще започне всеки момент.

- Време е - казва Белоръката и ми прави знак да изляза от водата.

Подчинявам се и се дивя на новата сила на мускулите си, на мощта, която усещам в костите си. Когато помръдвам, златните вени проблясват току под кожата ми. Виждам ги как се вият по ръцете ми. Въпреки казаното от служителя в Джор Хол златният ми сън е разрушил позлатата, която покриваше китките и ръцете ми. Може би и това е част от моето битие като Нуру. Чувствам се по-жива от когато и да било.

Вече знам пътя си. Знам предназначението си.

В крайна сметка Белоръката ми го обясни много внимателно.

През последните няколко дни отговори на всички мои въпроси - дори ми каза как са се съюзили с мама:

Като Сянка мама не е била длъжна да се подлага на Ритуала на чистотата. Всяка алаки във Варту Бера е щяла да лъсне веднага, защото Сенките се раняват почти всеки ден заради бруталната суровост на обучението им. Когато мама започнала да кърви в прокълнато злато - не - в *божествено* злато, по време на месечния си цикъл, Белоръката бързо усетила и взела мама за своя помощничка, като я държала далеч от битките.

После мама забременяла, а учителите ѝ разбрали, преди Белоръката да успее да я укрие както трябва. Осъдили я на смърт за опозоряване честта на Сенките. Белоръката нямала друг избор, освен да ѝ помогне да избяга. Уредила един пенсиониран в о иСник - татко - да я отведе, а след това не се свързала повече с мама, за да не я застрашава допълнително. По това време императорът я следял отблизо, защото нямал доверие на идеите, които предлагала за военни части от алаки.

После съм навършила петна иСет и надвиснала заплахата от Ритуала на чистотата. Тогава и тя, и мама започнали да се издирват една друга.

И тъкмо тогава Белоръката изпратила онези смъртовои в Ирфут.

Иронията е болезнена. Онези смъртовои са направили всичко по силите си, за да ме спасят, а аз им заповядвах да си тръгнат, обрича иСки се на заточение в мазето. Оказа се, че сама съм причинила собствените си страдания.

Но може би е по-добре, че изживях цялата тази болка. Израстването ми в Ирфут ме научи на това какво означава да си човешко момиче - да вярваш дълбоко в Безграничните мъдрости само за да бъдеш заключена като в клетка от нескончаемите им повели и накрая да бъдеш предадена с ужаса на Смъртния указ.

Щом ще се боря за жените - за всички жени, - трябва да разбирам мисленето на човешките момичета, трябва да съм изпитала същата болка, която изпитват те.

Не забравям това, когато кимам на Белоръката.

- Повече от готова съм.

- Значи е време - казва тя и прави жест.

Две от по-възрастните алаки се приближават към нас, а в ръцете си държат блестящи бели доспехи. Адски доспехи, знам, но тези са такъв тип, какъвто досега не съм изпитвала като усещане. Ако от нормалните адски доспехи чувствам гъделичкаща тръпка, тези са като експлозия на ф о иСерверки. По тях играят хиляда цветове, като дъга, отразена в езеро.

- Дар от нашите м а иСки - обяснява Белоръката, - небесни доспехи - досто иСно допълнение към *първия* ти дар.

Тя сочи към Икса, к о иСго чака в единия к р а иСна пещерата, покрит в същите доспехи като моите. Сега е с крила - красиви сини крила, които блестят с перата и люспите си точно както и целият т о иС

- Богините са ми дарили Икса? - с м а иСвам се аз.

Белоръката кима.

- Всяко дете има нужда от домашен любимец, а какво по-добро животинче от това, което променя формата си и може да те пази, когато си уязвима.

Икса несъмнено е всичко това, че и повече.

Знаех си, че си мой, шепна наум.

Де... ка, съгласява се щастливо т о иС

Когато съм в пълно снаряжение, се обръщам към водата и наблюдавам отражението си. Едва се разпознавам, едва разпознавам момичето, което носи доспехи с криле и е запасало блестящи двоични мечове. Очите ми ме гледат от отражението, обезпокояващо сиви на фона на кафявото ми лице.

Същото сиво като в очите на баща ми, докато ме обезглавяваше. Мисълта ме изпълва с гняв и съжаление.

Мъжът, когото оставих в Ирфут, никога не е бил мой баща в действителност - нито капка от неговата кръв не тече във вените ми. Може би затова ме остави с лека ръка на Смъртния указ. Макар че винаги е твърдял, че съм негова плът и кръв, нещо дълбоко в него вероятно му е нашепвало, че не съм негова. Че не споделям неговата плът, неговата кръв. Като богините, които са ме създали, аз съм напълно божествена - създание, което не е нито смъртовои, нито човек, но с уменията да имитира и двете. Мога да бъда каквото си пожелая.

И вече не искам да имам нищо общо с онзи човек.

Още докато си го помислям, очите ми се изменят, потъмняват. Когато отново поглеждам във водата, те са черни, досущ като на Белоръката и на по-възрастните алаки. Това се очите, които наистина са мои, очите, които винаги са ми принадлежали.

Очите, които демонстрират, че съм съзряла и навлязла в силата си.

Вече усмихната, поставям божествената маска, която е част от доспехите ми, а после се обръщам към Белоръката и Катя, която ще ме придружава на своигриф. Животното мърка гръмко, когато го гали с покрита в доспехи ръка.

- Готова съм - казвам.

Белоръката се усмихва и ме погалва обичливо по бузата.

- Помни, ти си божествена. Не можеш да умреш от творенията на смъртните. Единственото, на което могат да се надяват хората, е да те задържат в плен, както направиха с нашите майки.

- Ще помня - кимам.

- Да тръгваме тогава.

*

Излитаме от планинската пещера към рева на битката. Под нас армиите се врязват една в друга, алаки и хора воюват със смъртовои, червена и златна кръв срещу море от синьо. Металическата миризма се вдига във въздуха, придружена от по-земните миризми на урина и повръщано. Миризмата на божествената. Миризмата на смърт и умиране. Стомахът ми се свива. Сега, когато знам какво са смъртовоите, не мога да понасям да виждам кръвните си сестри, вдигнали оръжие срещу тях, вдигнали, без да знаят ръка срещу собствения си вид.

Не мога да понасям да гледам как се убиват едни други. Лицата на приятелите ми минават пред очите ми - Брита, Кейста, Белкалис, близначките, другите уруни. Ако с тях се случи нещо по време на тази безсмислена битка, не знам какво бих правила.

Опитвам се да потисна страха си, докато се изправам на гърба на Икса, имитирайки Белоръката и Катя, които са застанали върху своите грифове. Армиите още не са ни забелязали - твърде заети са да се бият едни с други, да се избиват. Не забелязват армията от алаки, тръгнала на марш срещу тях с мечове в ръка.

Сега вече знам причината, поради която смъртовоите нападаха селата, причината пленниците им винаги да са млади девоиСки, причината да видя онова малко момиченце в джунглата по време на първия си поход. Смъртовоите могат да надушат момичетата, които всеки момент ще се превърнат в алаки, надушват златото, течащо във вените им. Пред цялото време смъртовоите просто са спасявали своите сестри алаки и са ги обучавали в пустошта за този момент - момента, когато ще освободим нашите маиСки. Това е мисъл, която ме изпълва с надежда и решителност.

Аз ще събудя богините. Вече усещам как силата ме изпълва догоре. Не се налага да навлизам в състояние на боиСна готовност, за да я призова, не е необходимо да се топя в черния океан на подсъзнанието си. Тя винаги си е била там, вълна, която чака да се надигне във вените ми.

- Сестри алаки - изревавам аз с глас, по-силен от хиляда барабана.

Боят мигновено секва. Всички поглеждат нагоре, прикривайки очите си, когато ме виждат да кръжа над тях. Мога само да си представя каква гледка съм - фигура в доспехи, застанала върху крилат дракос с подобни доспехи, с две жени на грифове от двете ми страни, а слънцето зад гърба ни. И макар Катя вече да е смъртовоиСглеждам на нея като на жена, защото тя е точно това.

Още по-впечатляващи са спретнатите редици от алаки зад нас, всяка една блеснала в адските си доспехи, всяка готова за битка. Това са спасените от смъртовоите девоиСки, момичетата, които са готови да влязат в битка за маиСките си.

- Не се боиСте със смъртовоите. Те са ваши сестри - Викам аз. - Императорът и свещенослужителите са ви лъгали - карат ви да убивате собствения си вид. Когато ние, алаките, умираме, се прераждаме в смъртовои. Не се боиСте с тях!

За миг алаките се споглеждат неуверено. Трябва да им дам по-сериозни основания от празни думи и бляскав спектакъл. Трябва да ги убедя да се подчинят по собствена воля, без да използвам силата на гласа си, както правех преди със смъртовоите.

Свалям шлема и боиСната си маска и ги подавам на Катя. После се спускам надолу и кръжа току над предните редици. Достатъчно близо съм, за да гледам генералите, Белкалис и останалите новобранци в лицето. Опитвам се да открия КеиСга, Адуапа и останалите сред редиците, но не ги виждам.

- Дека - ахва смаяна Белкалис. Тя не обръща внимание на дърдоренето на генералите, на напрегнатите движения на останалите воиСници, а гледа мен. - Дека, ти ли си?

Кимам.

- Не съм забравила, Белкалис - казвам. - Никога няма да забравя случилото се с теб - с всички нас. - Обръщам се към събралите се алаки и използвам дарбата, за да усиля гласа си: - НИКОГА НЕ ЗАБРАВЯИТЕ КАК СЕ ОТНАСЯХА С НАС ХОРАТА! НИКОГА НЕ ЗАБРАВЯИТЕ КАК НИ НАРИЧАХА!

Забивам острие в дланта си и когато кръвта потича, я вдигам нагоре.

- Демони! - викам и соча към воиСниците, които сега се оглеждат объркано. - Наричаха ни демони, макар че сме дъщери на богини! Златородните никога не са били адски създания. Те са богините, основали Отера - богините, заточени от джату тъкмо в тази планина. Днес е денят, когато ще се освободим от лъжите на джату. Алаки, борете се заедно със смъртовоите, с вашите сестри! Освободете се от джату!

Този път истината в гласа ми не може да бъде отречена. Започва суматоха, докато алаките разтурят редиците и се насочват към смъртовоите. Алаките зад гърба ми тръгват с маршов ход надолу по планината, водени от по-възрастните алаки отпреди. Те са стотици след стотици.

Изпаднали в паника, генералите викат на в о ибниците си:

- Унищожете алаките! Изби ибте предателките! Иуби ибте нея!

Сочат към мен, но аз вече летя отново, преди стрелците да успеят да се прицелят.

- Смъртовои! Алаки! - призовавам аз. - Не наранявайбте джату новобранците, ако не се налага. Те не знаят нищо.

Докато политам по-нависоко, към планината, Катя ме придружава на своя гриф, а Белоръката ми се покланя.

- Тук те оставям - казва тя. - Трябва да остана и да следя битката. - СмаиСването ми явно проличава ясно, защото добавя: - Не се тревожи, когато стигнеш храма, там ще те чака водач.

- Благодарности, Белоръка - кимам аз. - За всичко.

Сега повече от всякога разбирам колко е хитра Белоръката, колко педантично е планирала всичко. Използвала е императора, за да освободи своя вид от Смъртния указ, като му е обещала, че ще унищожим смъртовоите, а вместо това е започнала да оформя наша армия - армия, която да воюва на наша страна сега, когато всички са разбрали истината за произхода си.

„Докато империята ни се освободи от чудовищата...” Сега разбирам за какво говореше тогава, разбирам кои са истинските чудовища.

Белоръката кима отново.

- Може и да съм ти изглеждала жестока през последните месеци, но имах причина за това - казва тя. - Надявам се, че ще можеш да ми простиш за всички неща, които не успях да направя, за всички истини, които не ти казах, за болката, която изживя заради моето мълчание.

Кимам.

- Сега разбирам, че си направила всичко, за да се науча - отвърщам аз, приемайки извинението ѝ.

Тя се усмихва, а после отново се обръща към битката и надува извития си рог от слонова кост. Далечен грохот прозвучава в отговор. Когато се обръщам, виждам цели орди екви, които препускат надолу по дюните зад човешката армия, а ноктите им се движат с лека прецизност. Още екви изникват по двата фланга на човешката армия и се врязват в тях, вечната б о ибна стратегия.

- Победа или смърт!

Белоръката ми помахва.

- Ние, мъртвите, те поздравяваме - отвърщам аз и удрям с длан по сърцето си.

Белоръката кима с усмивка. После се хвърля от грифа си и по пътя надолу събаря един човешки генерал от мамута му. Разкъсва гърлото му с ноктите си, преди още да се приземят, а после се завърта през предните редици, танцувайки ефирния си балет на смъртта под кървавия дъжд.

Извърщам поглед от гледката, а очите ми се съсредоточават върху планинския връх над мен. Имам си своя задача. *Мога да го направя* - шепна си с решителен тон. - *Ще го направя.*

*

Студено и облачно е, когато с Катя стигаме върховете на планината Н'ОиСо. За щастие, не усещам тежестта на студа. Небесните ми доспехи и боиСната маска ми пазят топло и разтапят ледените кристалчета, които се оформят по лицето ми.

- Готова ли си, Дека? - пита Катя, докато продължаваме напред. Изглежда ми неспокойна, хапе устните си точно както правеше и когато беше алаки.

- Не бих могла да бъда по-готова - отвърщам, загледана в блещукащите бели върхове. После се обръщам към нея: - Какво е чувството? Да си смъртовоиС? - Сега, когато имам време да мисля, ми е любопитно - или просто се опитвам да отклоня съзнанието си от неотложността на задачата, която ми предстои.

Катя вдига рамене.

- Не толкова странно, колкото отначало. - Когато се намръщвам объркано, тя обяснява: - В един момент ноктите на онзи смъртовоиСразсичат гърба ми, а в следващия се събуждам в това тяло. Така стана. - Тя щраква с пръсти. - Има едни... яйща. Всички са на дъното на езера...

Аз ахвам и ококорвам очи, защото си спомням езерото, от което излезе Икса, и златните камъни на дъното. Изглежда, е било едно от местата, където се раждат смъртовоите. Икса сигурно е бил сложен там да пази яйщата, докато станат готови.

Отново съсредоточавам вниманието си върху Катя, а тя продължава:

- Когато една алаки умира, се образува ново яйце, след това се събуждаш и си готов възрастен смъртовоиС

- А какво става със старото ти тяло? - Виждала съм трупове на алаки, гниеци по боиСните полета, цели посинели в онзи ужасен цвят на окончателната смърт. Просто остават да си лежат там, като нормални трупове, но може би по-късно им се случва нещо, за което нямам представа.

Катя вдига рамене.

- Предполагам, че изгнива. Но новото... то просто някак излиза с трясък от яйцето, а после плуваш нагоре и всички кръвни сестри са се събрали и те успокояват, и ти казват, че всичко е наред - само че до една са смъртовои, а вече и ти си смъртовоиСИ нещо по-лошо - сега хората винаги се страхуват от теб.

Очите ѝ се откъсват от моите.

- Знаеш ли, това е на иСужасното: човешкият страх.

- Защо?

- Защото те кара да ги убиеш - прошепва нещастно тя. - В мига, в който хората доловят, че сме наблизо, започват да се страхуват. Сякаш ни усещат и в този момент страхът ги обладава. А миризмата на този страх обладава нас и тогава започват мъглата и воят.

Сега вече разбирам.

Златородните са направили смъртовоите да бъдат естествени хищници. Затова са по-едри и още по-страшни, затова имат инстинктите да убиват естествените си врагове. Буквално са създадени да устояват на хората.

Точно като мен.

Сега разбирам защо виждам много по-ясно от останалите защо нямам нужда от храна и вода, за да оцелея и защо търпимостта ми към болката е много по-голяма от

тази на обикновените алаки. Златородните са ми дали всички способности, които могат да ми потрѣбват, за да оцелея в един свят, решен да ме убие.

- Но се радвам - добавя внезапно Катя.

- Защо?

Тя вдига рамене.

- Защото още съм жива.

- Но какво става, когато умреш отново? Имам предвид като смъртовои?

Убила съм достатъчно смъртовои, за да знам, че телата им не изчезват в небитието. Остават си солидно на земята, гният... освен ако някои не ги вземе за трофеи, разбира се. Вината ме прогаря само като си спомня.

- Старейшините казват, че има Отвѣдни земи точно като при другите - вдига рамене Катя. - Макар че вероятно нямам нищо против... Така де, за Отвѣдните земи...

- Защо?

Тя се обръща към мен и устните ѝ се разтеглят в смела, тъжна усмивка.

- Защото тогава няма да има нужда да се бия повече. - Свежда поглед към лапите си. - И преди съм ти казвала - исках само да се омѣжа за Риан. Да имам деца, дом...

Горката Катя.

След всички тези битки почти бях забравила за момичетата като нея - тези, които искат само семейство и дом.

Те винаги са умирали на бързо във Варту Бера - или първи по време на походите, или при злополуки по време на обучението. Божното поле не е благосклонно към тези нежни, невинни души.

- Сега вече това не може да ми се случи - казва тя, - но в Отвѣдните земи ще получа покой. Всички заслужават покой, не мислиш ли?

Кимам.

- Всички заслужават покой и да се надяваме, че когато всичко това свърши, ще го получим.

- И аз така се надявам - усмихва се Катя.

Под нас облаците се разсеиват и пред погледа ни се разкрива Храмът на Златородните. Разположен е в средата на кратера на най-високия връх на планината, огромна сграда, поне четири пъти по-голяма от другите храмове, които съм виждала, а стълбите, които водят до нея, са поне километър и половина широки. Огражда я езеро от чиста, бяла сол, а слънцето се отразява така ярко в зрънцата, че се налага да прикрива очи.

За мое учудване, група зеризарди - поне петдесетина - стоят на стълбите на храма, когато кацаме.

В мен се пробужда ужас в мига, в който забелязвам червените им седла. Сега знам защо не видях императора и неговите стражи на божното поле. Защото са били тук през цялото време и са ме чакали.

- Императорът! Вече е тук! - виквам и бързо се спускам от Икса.

- Няма значение, ние също сме тук - отговаря познат глас.

Завъртам се и с удивление установявам, че Адуапа стои в сенчестия вход към храма и се подсмива.

Цѣка с език.

- Никога не си наясно какво става около теб, Дека. Трябва да порботиш над това в бъдеще, ако изобщо оцелеем.

35

- Адуапа? - ахвам аз, хуквам към нея и я прегръщам. - Какво правиш тук?

Тя ме стиска силно, а после ме пуска.

- Чакам те - отговаря. - Изпратиха ни тук, за да служим като твои стражи.

Сега виждам и другите алаки и смъртовои, които стоят зад нея. Цяла част, включително и Аша. Махва ми набързо и се усмихва.

Отвърщам на поздрава ѝ, а после се забързвам към входа подир Адуапа.

- Но как? - питам изненадана. - Защо?

Тя се обръща към мен с вдигане на рамене:

- Нибарите винаги сме почитали Златородните. Дори след въвеждането на Смъртния указ не се отказахме от вярванията си. Със сестра ми чакахме този миг цял живот.

Когато Аша кима сериозно, н а иС-после осъзнавам - те съвсем целенасочено са дошли във Варту Бера. Не е било нужно да се разкриват като алаки. Жреците не живеят с нибарите, намират ги за езичници и предпочитат да не се занимават с тях. Само пътуват до пустинята два пъти в годината, колкото да изпълнят Ритуала на чистотата. Близначките са можели да се укриват цял живот, стига да бяха пожелали, но те не бяха пожелали.

Затова винаги изглеждаше, че се обучават с лекота, бягаха по-бързо и се биеха по-добре от нас, останалите, затова винаги са изглеждали малко по-големи и малко по-мъдри, дори когато се държаха незряло. Защото д е иСтвително са по-големи - много, много по-големи.

- Адуапа? - дрезгаво се обаждам аз. - И ти ли си една от Първородните?

Тя избухва в смях.

- От Първородните? Не, нищо подобно - със сестра ми сме само на триста години.

- Триста години... - повтарям смаяно аз. - Ами...

- Обясненията после - прекъсва ме рядко Адуапа.

Вече сме в предверието на храма и гледаме в лицето на неизвестността. Тъмни коридори се протягат в мрака и водят к о иСзнае къде. Ръцете ми потреперват от тази мисъл.

- Императорът вече е някъде долу - осведомява ме Адуапа.

- Знам - отвърщам. - Видях зеризардите.

Ясно ми е защо не видях императора на б о иСното поле. Защото е бил тук и ме е чакал.

- Но не е единственият - казва Адуапа, а тревогата изплува в очите ѝ - И К е иСга е вътре.

Всичко в мен замира.

- Кейга?

Адуапа кима.

- Императорът го хвана, когато се завърна от езерото, където те остави. На иС вероятно положението не е добро, Дека. Трябва да си готова.

*

Вътрешността на храма е застояла, притихнала. Над нас се издигат черни колони с вградени образи на Златородните. Ето ги - мъдрата Южнячка, нежната Севернячка, бо иСната дама от Изтока и ма иСката от Запада, - сразяват чудовища, борят се с бунтовници, издигат стените на Хема иСра. Във всяка картина са много по-едри от хората - всъщност са гигантки.

Чудя се дали е така и в истинския живот. Има толкова неща, да които се чудя, и вероятно ако се почудя достатъчно дълго, няма да се налага да мисля за Ке иСта, оставен на милостта на императора, няма да се налага да осъзнавам завладяващия ужас, смазващ тялото ми с тежестта си.

Продължавам да се вирам в издълбаните изображения - богините, седнали на четири кралски трона, гледат добродушно надолу към много по-дребните човеци. Заобикалят ги алаки и джату, доспехите им ясно се разграничават от одеждите на обикновените хора и жреците. Сред жреците, изобразени на картините, има нещо, за което никога не бях и помисляла - нещо, което дори не съм си представяла.

Жрици.

Колона след колона показват различни жени да правят неща - *да бъдат* неща, - които не съм и мечтала да бъдат възможни: жреци, стареи иШини, писари, всичко, което са мъжете. Гневът ми се надига, когато осъзнавам колко дълбоко е бил отровен умът ми, че да се изненадвам, когато виждам жени на тези позиции. Дишам дълбоко и се опитвам да се успокоя. Трябва да съм подготвена за срещата с императора.

То иСе съвсем близо, в края на коридора, където от скрито зад стените помещение се излива приглушена светлина. Ке иСта също е там.

Докосва ме нечия ръка и едва не подскачам.

- Добре ли си? - пита Адуапа.

Кимам.

- Не можеш да се отпуснеш, Дека, не и тук.

Не и когато е заложена съдбата на богините... да не говорим за тази на Кейта. Така довършвам наум изречението на Адуапа.

- Няма - казвам и обгръщам с длани двете си атики. Дадох ми две за тази мисия. - Готова съм.

- Единственото, което трябва да направиш, е да освободиш богините - напомня ми Адуапа. - Само ги освободи. Аз и останалите ще се погрижим за другото. Ще пазим Ке иСта.

Кимам отново. Знам си задачата.

Адуапа отново ме докосва.

- Аз вярвам в теб - меко казва тя. - Винаги съм вярвала, от мига, в ко иСго Белоръката ме прати при теб.

Внезапно си спомням първата ми среща с Адуапа в онази покрита кола, когато тя само въртеше отегчено очи и излъчваше непокорство. Оттогава тя винаги е била до мен, винаги подготвена с някоя смешка, с някоя иронична, саркастична усмивка. Не

ме притеснява, че е била шпионка на Белоръката - винаги е била истинска приятелка. Знам това със сигурност, убедена съм до мозъка на костите си.

Тя издиша треперливо.

- Затова можех да правя всички онези неща, да убивам всички онези...

- Никога не уби повече от зададената ти б р о и Ска - припомням ѝ аз и стискам ръката ѝ, за да не се налага да говори повече.

Не мога дори да си представя как се е чувствала, з н а е и ъки през цялото време какво са били смъртовоите, преструвайки се, че не знае, гледа и ъки всичко това и уби ва и ъки заедно с нас. Същото важи и за Белоръката и за всички останали, част от т а и Сния бунт. Вината им е и моя вина, киселинна яма в дъното на стомаха ми.

Припомням си, че всичко е в името на по-висша цел. Всичката смърт е довела до сегашния момент.

Няма да разочаровам Адуапа. Няма да разочаровам никого.

- И аз вярвам в теб - отговарям.

Тя кима и заедно влизаме решително в храма.

*

Гледката, която срещат очите ми, е много по-лоша, отколкото си представях.

Не само че К е и Сга е тук, овързан и със запушена уста, но и Брита. Тя е в съзнание, но е пребледняла и вързана на пода. Императорът седи до тях на резбована п е и Ска със самодоволна усмивка на лицето. За разлика от джату, носи малко доспехи и дори си е сложил короната на главата. До него има лък със златни стрели.

- Нуруто - хихика т о и С когато се спускам по стълбите, водещи към залата.

Очите ми плъзват към К е и Сга, а от ужас едва не подскачам, когато виждам израненото му, окървавено лице и кървящите му ръце. Става ми лошо и се налага да стисна юмруци, за да не се втурна към него. И към Брита.

Когато К е и Сга среща погледа ми, очите му ми изпращат бързо послание. *Бягай, Дека.*

Не обръщам внимание и отново се съсредоточавам върху императора, к о и Сго ми се подсмива и злорадства:

- На и С-сетне се разкри такава, каквата си. - Лицето му е съвсем различно: студено, изпълнено с омраза. Никак не прилича на онзи човек, когото познавах някога, на когото почти се възхищавах.

- Едва сега разбрах какво съм - отвръщам. - Но ти винаги си знаел.

- Не знаех, че си била ти - вдига рамене т о и Си се изправя. - Мислех, че си поредната аномалия - като тази твоя приятелка тук. - Т о и Спритиска ботуша си във врата на Брита, тя извиква, а очите ѝ се наливат със сълзи.

Замирам отвътре и от устата ми само излиза:

- Моля те...

- Молиш за какво? - пита императорът. Когато поглежда към Брита, очите му са студени - ужасно студени. Напомнят ми за очите на баща ми, на И@онас. - Знаеш ли, че тя почти се освободи? Колкото и да е слаба, почти отблъсна во и Сниците ми. За щастие, имах останали вжета от онези, които използвахме, за да държим в плен баба ми.

Когато веждите ми се сключват в обърквано изражение, обяснява:

- Дамата на еквите. Сега м а и Стака я наричат, нали? Едно време беше известна като Фату Неумолимата.

Ахване се изтръгва от гърлото ми. Помня как Белоръката гледаше с горчивина към женската статуя, която се издигаше наред със Сълзите на Емека - статуята, която сега знам, че изобразява нея.

Императорът продължава, а по устните му играе неприятна усмивка:

- Знаеш ли, че веднъж я разчленихме - така де, прадядовците ми. Разсекли я на четири части и ги набили на кол в подземията на двореца, когато се опитала да защити майските си. Баща ми ми е разказвал за това - то и Счул историята от собствения си баща, който я чул от своя и така нататък. Както и да е, предците ми не успели да разберат каква е окончателната ѝ смърт, за жалост, затова я оставили така за няколкостотин години, докато не полудяла. Първородните не потъват в златен сън, разбираш ли каква е работата? Как ги е молила да я освободят само. Стотици години умолявала и плакала, обещавала да ни служи, предателската му кучка. И служеше, векове наред служеше... досега.

В гърлото ми изригва ридание, преди да осъзная. Горката Белоръка. Мислех, че аз съм страдала в Ирфут, но това, което е преживяла тя, е хиляди пъти по-лошо. Нищо чудно, че не се трогваше от болката на другите. Какво ли беше изпитала през тези адски векове. Ръцете ми треперят само при мисълта за това, а гневът бълбука в мен. Император Гезо не забелязва и отново притиска врата на Брита. Стискам зъби, когато тя извиква от болка.

- Използвахме точно същите вѐжета, за да пленим приятелката ти. Направени са от небесно злато, златото, което взехме от богините, преди да ги заточим тук. Неразруσιμο е, дори от вашия вид. Дори от Фату.

То и Сѝка отворено към Брита.

- Алаки не трябва да са толкова силни, но такава е природата на аномалиите. От друга страна, това е причината да ви съберем всички във Варту Бера - на и Ссилните, на и Сбързите, на и Сковарните от цялата пасмина. Всички аномалии - изпратихме ви там.

- Наблюдавали сте ни - ужасено промълвявам аз.

То и Скипа.

- Търсех Нуруто. Баба ми, предателката, се опита да ме убеди, че ще се появи под формата на смъртово и Сно аз знаех, че ще е алаки. Първоначално смятах, че ще е някоя от силните или поне от бързите. Едва по-късно се досетих, че си ти. Нали разбираш, баба ми скри от мен някои подробности за способностите ти.

Пристъпва напред и развеселено се подсмивва, когато алаките и смъртовоите се събират около мен да ме пазят. Поне кракът му вече не е върху врата на Брита. Очите ми прескачат към нея, за да се уверя, че е добре, а после бързо се връщат върху императора.

- И кога разбра? - питам аз, опитвам се да го разсеявам с приказки. Трябва да задържа вниманието му върху себе си възможно на и Сдълго.

Само да не нарани отново Брита и Ке и Ста.

- В мига, в който видях лицето ти в тронната зала - отвърща то и С - Както и да се беше дегизирала в човешкия си облик, аз пак ги надуших по теб.

- Кого си надушил?

- Божествените кучки! - съска то и Си сочи към дъното на помещението, където четири гигантски златни статуи на богините седят на колосални черни тронове.

Златородните.

Дори без да се доближавам, знам, че са те. Зная го още откакто влязох в това помещение и усетих силата им да се стоварва върху мен като беззвучно земетресение. Тялото ми потреперва, докато попивам с поглед израженията им: тъга, примирение, ярост. Били са погребани живи, хванати в капан, докато са седели на тронове си.

- Мислили са си, че могат да ни командват - недоволства императорът. - Че само защото не можем да ги убием, ще ги оставим да ни тероризират за вечни времена. Показахме им на тези демони. Показахме им...

Обръща се към мен, а очите му пламтят от ненавист.

- Знаеш ли какво им направихме... искам да кажа какво направиха предците ми?

Поклащам глава.

- Погребахме ги в кръвта на собствените им деца - казва то и Сс жизнерадостен, зловещ смях. - Стопихме купища адски доспехи - казахме на алаките, че подготвяме нещо в знак на почит към нашите ма и Ски. Подмавихме ги тук и ги заляхме с разтопено злато. Пленихме ги.

- Защо? - с ма и Ссвам се аз. - Защо ще правите подобно нещо?

- Защото те бяха нападнали за тази земя! - съска то и Сс - Демони от плът и кръв въпреки небесния си вид! От незапомнени времена ние, джату, сме се вrekli да пазим Отера, затова ги пленихме и направихме така, че никога да не се надигнат повече. Жените никога повече няма да управляват Отера - това е задачата на всеки император от рода Гезо.

Поглежда ме право в очите.

- Никога няма да допусна някоя от вас, мръсни кучки, да седне отново на трона.

Думите му, омразата му удрят силно право в сърцето ми. *Кучки*. Дума, грозна колкото всички останали, с които ни засипват мъжете. Едва се сдържа да не извадя мечовете си, но имам да задам един последен въпрос.

- Защо не ме уби веднага щом разбра коя съм?

Императорът се усмихва жестоко.

- Защото ми беше полезна - отвръща. - Колко беше красиво да те използвам срещу смъртовоите - *теб*, самия инструмент на Златородните, създаден да унищожи моя вид. Вместо това аз те използвах да избивам техния.

Заливат ме отвращение и вина, когато се сещам за всички смъртовои, срещнали смъртта по силата на заповедите ми, за всички смъртовои, които лично убих, въпреки че инстинктите ми крещяха неистово да не го правя.

- Колко смъртовои помогна да убием, Дека? Петстотин? Шестстотин? Хиляда? - хихика императорът. - Цели гнезда смъртовои паднаха от гласа ти, от божествената способност, с която са те дарили твоите ма и Ски, за да ги освободиш.

Адуапа застава до мен.

- Дека, не го слушай! Нека сложим краи Сега.

Аз клатя глава и го слушам как продължава да нарежда.

- Усещаше ли отвращение от това, което правеше? Вина? Съжаление? Сигурно си усещала! Сигурно си го чувствала в кръвта си! Разпознавала си кръвта, която проливаше. Уби и Ца на собствения си вид. Голямата предателка!

Думите му подсичат коленете ми, но аз поемам дълбоко дъх и си налагам да остана хладнокръвна. Няма да допусна император Гезо да се вмъкне в съзнанието ми. Няма да допусна да ме вкара в състояние на убиство и опиянение. Ще сложа краища всичко по своите правила - не само за себе си, но и за всяка жена, която то и си неговият вид някога са насилвали и тормозили. Независимо какво казва, аз няма да забравя какво е направил - какво са направили всички те.

Споменът за белезите по гърба на Белкалис проблясва пред погледа ми.

Никога няма да забравя. Това ѝ обещах.

Поглеждам император Гезо и бавно изваждам мечовете от ножниците.

- Може би е така, но сега съм тук, точно като теб. - Насочвам атаката към него. - Знаеш, че ще освободя богините. Знаеш, че ще изпълня задачата си. На това ме обучиха кармоко - на това ги накара да ме обучат.

- Значи сме в задънена улица - вдига рамене то и си

- Предполагам, че е така.

То и скима към джату. Когато вдигат мечовете си, то и произнася една дума:

- Атака.

И битката започва.

36

- Дека, отива и при богините! - реве Адуапа, докато с другите се врязват в джату. - Ние ще ги държим настрана.

Кимам и се обръщам към Катя.

- Пази Брита и Кеица! - виквам и махвам към тях.

Огромната ѝ фигура се хвърля в мелето и само за секунди е грабнала Брита с едната ръка, а Кеица с другата, и лази по стените толкова бързо, колкото когато беше алаки. Не знаех, че съдържам дъха си, докато не издишвам с облекчение.

Те са в безопасност. Сега мога да се съсредоточа върху задачата си.

Тичам към тронове, но покрай стените, защото в средата на помещението се вихри боят. То и Собаке е достигнал мъртва точка. Смъртовоите и алаките притискат джату, но онези успяват да ги отблъскват по някаква причина.

Как така са толкова силни?

Свистящ звук прекъсва тази мисъл. Когато поглеждам нагоре, императорът е точно пред мен.

Ахвам смаяна.

- Как успя да...

То и сме блъсва в стената силно, толкова силно, че тя се напуква. Когато вдигам замаяно поглед, стои над мен с жестока усмивка на лицето.

- Изненада - казва и ме вдига за петата.

Удря ме в стената. В главата ми избухват звезди. Чернотата ме залива на вълни. Едва мисля, едва помръдвам. Какво стана?

Дека? Чувам гласа на Икса отдалеч.

Когато вдигам очи, то и Свлита в помещението. Щом ме вижда да лежа окървавена, започва да реве разярено. **ДЕКА!** - крещи и се втурва към императора с оголени зъби. Те се сключват, но улавят само въздух. Тялото на императора е изчезнало, сякаш дори не е било там. Пак мигам, изпаднала в шок. Къде отиде?

- А, домашният любимец - казва императорът някъде иззад Икса. - Чаках те.

Когато Икса се завърта, императорът се оказва зад гърба му с насочен лък. Изстрелва в бърза поредица дузина стрели, като зарежда толкова бързо, че дори не ги виждам как се движат. Усещам само някакъв страхотен вятър, който минава покрай мен, а когато вдигам очи, Икса е забоден за стената със златни стрели. Реве и се бори срещу тях.

ДЕКА! - вика то и С, а гневът му прелива в паника. Гризе стрелите, опитва се да се освободи.

Паниката ме пронизва като мълния, когато осъзнавам, че са направени от небесно злато. Няма да може да ги помръдне, колкото и да се старае. Само ще задълбочи раните си.

- Спри, Икса! - викам аз. - Само ще се нараниш!

- Каква трогателна загриженост за едно безмозъчно животно. - Гласът на император Гезо се чува точно до ухото ми, а когато поглеждам, тялото му се явява с примигване в пространството до мен с толкова бързо движение, че е почти невидимо. То и С се подсмива на смях и Ването ми. - Всъщност трябва да си по-загрижена за себе си, Нуру - казва, стисва ме за гърлото и ме тръшва на земята.

Подът под мен се напуква, а главата ми се лашка в шлема. От ушите и носа ми рухва кръв.

Император Гезо се надвесва над мен с подигравателна усмивка.

Очите му изглеждат по-различно - по-тъмни... Сега, когато гледам право в тях, осъзнавам, че много приличат на моите и на Белоръката, а не на обикновени човешки очи. Напълно черни са, като на по-старите алаки. Нищо чудно, че предпочита да носи маски.

- Какво си ти? - ужасено възкликвам аз.

Императорът ме блъска в другата стена.

- Не разбра ли вече? - злорадства то и Си ме вдига отново. - Аз съм джату, мъжки потомък на Златородните. - Забива ме в пода.

- Но джату са хора - казвам аз и се дърпам назад в ужаса си. - Те кървят с чиста кръв. Императорът ме сграбчва за крака и ме влачи по пода. Усмивката на лицето му е почти ведра. Изпитва наслада - наслада да ме измъчва.

Как съм могла някога да си мисля, че този човек е милостив и добър?

Продължава да ме блъска в стената.

- Малцина от джату, които си срещала, са истински джату. - БАМ. Удар. - Всички сме смъртни - с ограничено време. - БАМ. Още един удар. - Кръвта ни е червена. - БАМ. Пореден удар. - А също и умираме като хора. - БАМ. Още удари. - Но характерната особеност на нашия вид са силата и скоростта - много по-големи дори от тези на алаките.

Забива ме в стената за последен път.

Всичко вече е черно. Едва отварям очите си от ужасната болка - нажежени до бяло огнени езици лумват по нервите ми, цялото ми тяло се тресе, костите ме болят.

- Значи твоят вид е крил... През цялото време сте крили...

Императорът прикляка пред мен очевидно развеселен.

- Винаги сме били по-малоброиџни от сестрите си, затова накарахме и алаките, и всички останали да повярват, че сме измрели, че сме изгубили силата си. След това дадохме на обикновените човешки воиџници своето име, с което внесохме допълнително объркване. А през цялото време се криехме пред погледите ви и чакахме деня, в който ще се надигнете, за да можем завинаги да победим в тази борба за надмощие.

Поглеждам надолу към земята, където джату продължават да се бият с алаките и смъртовоите.

- Значи това е всичко - гъргоря аз през кръвта, която се стича от устата ми, - което е останало от джату... от истинските.

- В по-голямата си част - отвърща императорът, а жестоката усмивка отново разтяга устните му. - Достатъчно сме, за да спрем вашия вид веднъж завинаги.

- Полезна информация - казвам аз и му се подсмивам в отговор.

Ритам към краката му.

Докато мигна, и тоиџсе е преместил зад мен толкова бързо, сякаш тялото му се материализира от нищото. Аз се извъртам точно когато посяга да ме удари с юмрук. Подът се раздробява под ръката му. Тоиџме поглежда изненадан, а после пак изчезва, но аз вече посягам към камата си.

Замахвам с нея назад точно когато се появява зад гърба ми и се ухилвам, когато острието прониква през доспехите, а после и през плътта. Доспехите на джату никога не са били толкова устоиџиви, колкото адските.

- Малка курва! - реве тоиџси се стиска отстрани. От раната тече кръв - същата, която е по камата ми.

Усмивам му се.

- Получих добро образование във Варту Бера. Наиџвече кармоко Хуон ме научи как да се правя на по-слаба и на по-жалка, отколкото съм в действителност.

Императорът се опитва да се измъкне отново, но аз го забивам в стената. Сега е негов ред. Главата му се сцепва в нея - силно, но не достатъчно, за да го убие. Когато го пускам, за пореден път изчезва.

Усмивам се, щом се появява зад мен. Колко е предвидим...

- По стратегия на битките кармоко Тандивеиџме научи как да разчитам, а после да очаквам движенията на врага - казвам аз и без никакво усилие го тръшвам на земята.

Императорът зяпва през окървавените си зъби.

- Как успя да...

- А кармоко Калдерис ми преподаде наиџважния урок от всички - прекъсвам го аз, шепнеиџки в ухото му. - Как да различавам собствените си адски доспехи, когато са дегизирани като друг обект - казвам и отскубвам короната от главата му.

Ужасът пламва в очите му и тоиџсе отдръпва потресен.

- Не, не би могла да...

Аз се смея с горчива веселост.

- Наистина ли смяташе, че няма да забележа на главата ти корона, изработена от собствената ми кръв? Благодаря ти за това. Накара ме да осъзная нещо важно.

Императорът отново изчезва, но аз не се притеснявам.

- Спри - заповядвам, когато се появява отново зад гърба ми. После свалям ръце надолу и ги изпълвам с енергия.

Чува се дрънчене на метал по пода - звукът от доспехи, срещнали камъка. Обръщам се и намирам императора вече на колене, а очите му са изпълнени със страх и омраза.

- Знаеш ли - промърморвам аз, - всъщност вече не прилагам дарбата си, за да подчинявам другите. Те просто правят каквото им казвам. - Допирам меча си до врата му, а после се обръщам към биещите се в средата на помещението. - Джату! - викам. - Долу оръжията или императорът умира. ВЕДНАГА!

Заповедта ми трепти из цялото помещение. В мига, в който забелязват императора на колене, с опрян в гърлото меч, спират боя, изпаднали в шок.

Аз го побутвам с върха на меча си, а очите му едва не изскачат от ярост.

- Спри веднага - съска то и С - Спри това, ненормална кучко!

- Ненормална? Кучка? - мръщя се аз. - Тези думи някога ме шокираха, раняваха ме, но вече не, благодарение на теб и на твоя вид. - Отново го сръчквам. - Заповядвай Сна джату да пуснат оръжията и да коленичат. Бих го направила и сама, но ще засегна и смъртовоите.

Императорът се извъръща непокорно.

- Казах да им заповядаш! - изревавам аз.

- Пуснете оръжията! Паднете на колене! - изкрещява то и Сведнага.

Бавно, но сигурно джату изпълняват командата. Алаките и смъртовоите веднага им отнемат оръжията, за да са сигурни, че няма да има отведен бо и С Само за секунди джату остават без доспехи и без оръжия.

- Е, виждам, че държиш всичко под контрол - чува се познат глас.

Вдигам поглед и забелязвам Белоръката, която стои на входа на залата с еквите близнаци и Белкалис до себе си.

- Белоръка! Белкалис! - ахвам аз с облекчение. - Вие сте добре!

- Разбира се, че сме добре. - Тя се обръща към еквите. - Погрижете се за императора.

- С удоволствие - отвърщат Бра и Ма и Маса и Ма.

Приближават се към императора и го сграбчват, хихикайки, когато то и С остава коленичил, както съм му заповядала. Може би гласът ми е дори по-ефективен, когато се прилага върху джату, отколкото върху алаките и смъртовоите.

- Ха и Сде сега, палав джату - дразнят го те, докато го отвеждат.

В мига, в който те поемат грижата за него, тичам към Икса. Забит е за стената, а раните му кървят върху пода.

Дека, казва и немошно ме побутва с муцуна, докато изтръгвам стрелите, които го държат. Те се движат плавно под пръстите ми, реагират на божественото, което тече във вените ми.

- Толкова съжалявам... така съжалявам, Икса - плача аз и го милвам.

Има толкова много рани, че не знам какво да правя.

- Защо не си пуснеш малко кръв? - предлага Белоръката, приближавайки се до мен. - Ще му помогне да се възстанови.

Бързо правя каквото ми казва и предлагам на Икса ръката си. То и Сзасмуква и само за секунди раните на крилете му започват да зарастват. Залива ме вълна на облекчение. Той оздравява - точно както каза Белоръката.

Щом се оправя напълно, Белоръката ми дава малка златна кама, която сияе под мътната светлина.

- Време е - казва тя и кима към богините.

Аз също кирам и поемам дълбоко дъх.

На иС после е време да изпълня своята задача.

*

Отблизо богините са много по-големи, отколкото ми се струваха отдалеч. Главата ми достига едва до височината на пръстите на краката им, един божествен пръст е достатъчно голям, за да застана върху него, фактът, че подобни създания някога са бродили из Отера - самата идея, - е непостижим за ума ми.

Отивам до н а иС-близката богиня, мъдрата Южнячка - името ѝ е Анок. Белоръката ми разказа всичко за богините, докато се възстановявах - за историите им, за характерите им. Анок винаги е била н а иС-хитрата. Съвсем логично, като се има предвид, че е м а иСка на Белоръката.

Сега вече ми шепти вътрешното познание, дава ми цялата информация, необходима, за да завърша събуждането. Забивам камата в дланта си и чакам там да се събере злато. После, както ще направя за всяка от богините, натривам кръвта си в краката на Анок.

- М а иСко Анок - прошепвам. - Изправи се.

Тялото на богинята се разтриса. Не съм сигурна дали не си въобразявам, но се надявам да не е така.

Приближавам следващата богиня, нежната Севернячка - Беда. Белоръката ми разказа, че е блага душа, която обича зеленината, обича да отглежда различни неща.

- М а иСко Беда - казвам и втривам кръвта в одеждите ѝ - Изправи се.

Този път знам, че не си въобразявам, когато робата ѝ се раздвижва.

- М а иСко Ху Ли - прошепвам на в о иСнолюбивата м а иСка от Изтока, н а иСсвадливата от четирите според Белоръката. - Изправи се.

Натривам кръвта си по перестите криле, изникващи от гърба ѝ

Поредното разтрисане.

- М а иСко Ецли - прошепвам на Западнячката с м а иСинско излъчване, тази, която е обичала и се е грижила за всички деца, алаки и други, и намазвам с кръв огромния ѝ пръст. - Изправи се.

Когато цялото тяло на богинята започва да вибрира, отстъпвам назад и се с м а иСвам, щом виждам, че треперенето е преминало в дълбоки конвулсии. Бу иСни реки от прокълнато злато се стичат от богините. Отдръпвам се и гледам със страхопочитание как отдолу се показват части кожа - кафява, розова, синьо-черна. Кръвта ми прави това, за което е била създадена: освобождава богините.

- СВОБОДНИ. - Тази едничка дума избухва като земетресение из залата. - НАИ@ПОСЛЕ СМЕ СВОБОДНИ!

Изпълвам се с благоговение, когато богините се изправят една по една и за пръв път от хиляди години се протягат, а телата им са толкова огромни, че почти достигат тавана. Никога не съм виждала по-смиряваща гледка през живота си. Чувствам се

като буболечка, мравчица в нозете на великани. Сърцето ми се разтваря, радост изпълва всяко негово ъгълче, докато наблюдавам как се раздвижват, как телата им оживяват.

- ДЪЩЕ.

Думата ромоли в главата ми, напомняне за всички пъти, когато съм чувала точно тези гласове в сънищата си, слени заедно в гласа на мама.

Вдигам очи и със с м а иВане установявам, че четирите съвършени лица гледат надолу към мен.

- ТИ ИЗПЪЛНИ СВОЯТА ЗАДАЧА. ТИ НИ ОСВОБОДИ. КОЛКО СМЕ ТИ БЛАГОДАРНИ.

От очите ми се стичат сълзи, несъзнателен отговор на техните гласове. Еуфория, страх - всички мои емоции се сливат в една-единствена мощна вълна при звука на божествените гласове. Сега вече знам какво е да си от другата страна на гласа ми.

Когато богините правят по една крачка към мен, се отдръпвам рязко назад от страх да не ме смачкат. Но те се смаляват и при следващата крачка са станали само малко по-високи от обикновен човек.

- М а иСки - казвам и коленича благоговеиЮ, докато ме доближават.

Хладни ръце повдигат брадичката ми. Принадлежат на Анок, която се усмихва доволно.

- Справи се така добре, Дека - шепне тя, а в гласа Ю се долавя онази нишка на подчинението. - Така се гордея с теб, творение мое.

- Всички се гордеем с теб - отекват и останалите.

Сърцето ми така се изпълва, че ми се струва, че всеки момент ще се пръсне. Това, че тези богини, тези създания, ме наричат своя - повече е, отколкото мога да понеса.

- Сега какво? - прошепвам, все така изпълнена с благоговение.

- Сега? - отговаря ми Ецли. Тъмните Ю очи се взират в моите. - Сега нашето Единно кралство Отера е в смут и мнозина страдат.

- Ще им помогнем - казва Ху Ли. - Ще изградим наново Единното кралство такова, каквото беше някога: място, където всички могат да съществуват в хармония, в мир... Ще направим така, че отново да процъфти.

- А ти, Дека, ще ни помогнеш - добавя Беда. - Ще ни помогнеш да построим наново този свят.

- За мен ще бъде чест - отвърщам с поклон.

*

По-късно, докато богините се събират отново с децата си - с алаките, със смъртовоите и дори с джату, - аз оглеждам всички хора тук, в храма, които празнуват завръщането им. Ето я Адуапа - щастливи сълзи се стичат от единственото Ю останало око - изгубила е другото в боя, но не се съмнявам, че ще го възстанови съвсем скоро. До нея е Аша, която също е ранена, макар да е само разрез по бузата. Грее в усмивка до уши.

Усмивката се разширява още повече, когато двете с Адуапа забелязват група черни като полунощ в о иСни, които влизат в храма. Точно както предсказа Адуапа, нибарите са предприели пътуването до планината. Дошли са да видят своите богове. Бързо се включват към останалите и наобикалят богините, но Белоръката ги държи строго на разстояние.

Вече отново е генерал на Златородните. Усмивам се, когато съзирам колко щастлива изглежда. Никога не съм виждала Белоръката да се усмива така искрено. Белкалис стои в ъгъла и наблюдава всичко с почти зашеметено изражение. Вдига поглед към мен, когато я доближавам.

- Не мога да повярвам, Дека - казва тя, а гласът ѝ трепери от страхопочитание. - Все още не мога да повярвам на всичко това.

- А аз да - казвам. - Светът вече се променя. Ние ще го променим - ще го направим по-добър. Ще се уверим, че случилото се с нас никога повече няма да се повтори с друг. Тя кима. После сочи към някого зад мен.

Брита стои там със сълзи в очите.

- Брита! - виквам аз и я прегръщам.

- О, Дека - плаче тя. - Ти ме спаси. Ти накара онзи смъртовоиСда ми помогне.

Тя кима към Катя, която е заобиколена от други смъртовоиС

- Знаеш ли, че ми изглежда странно познат - диви се тя. - Искам да кажа *тя*. Тя ми изглежда странно позната.

Смея се.

- Така е, нали? - Имам толкова да разказвам на Брита, толкова неща, които трябва да узнае.

Тя ми подава ръка.

- Сестри? - прошепва.

Стискам ръката ѝ

- Сестри - потвърждавам.

Тя се усмива и кима.

- Мисля, че някоиСге чака.

Обръщам се и виждам КеиСта до стената, стиснал ранената си ръка. За мое облекчение, го придружават и други уруни - Ли, Акалан, Куеку, всички са там. Усмиват се широко, когато ги доближавам.

- Ма иСоцеляхме - весело обявява Ли.

Кимам, а очите ми плъзват към КеиСта.

- МаиСда.

- Какво ще стане сега?

Този кротък въпрос идва от Акалан. То иСповече от всички ще има трудности да се настрои към тази промяна в обстоятелствата.

Но ще успее. Всички новобранци ще успеят.

- Не знам - честно отговарям аз, - но очаквам, че ще продължим напред заедно.

- Благодаря ти, че ни защити - казва то иС

- Ако не беше казала на смъртовоите да не ни нараняват, не знам какво щеше да стане - добавя и Куеку.

Кимам и отговарям:

- Вие сте нашите уруни. Независимо какво се случва, винаги ще бъдете нашите партньори. - Очите ми се спират върху КеиСта, ко иСго продължава да се взира в мен. Куеку кима и побутва останалите.

- ХаиСде тогава да ги оставим малко насаме.

Сега вече гледам КеиСта в очите.

- КеиСта аз.

Т о и С ме целува така неочаквано, че се налага да се хвана за него, за да не падна. Обзема ме топлината, блаженството на устните ни, движещи се в съвършена хармония. Когато се откъсваме един от друг, дишам учестено. К е и С та гледа надолу към мен, а очите му отново са непроницаеми.

Не мога да си представя какво мисли.

- Знам, че ще ти е трудно - избърборвам притеснено аз. - Толкова дълго си мразил смъртовоите, а сега...

- А сега знам защо са такива, каквито са, как са били принудени да се превърнат в чудовища от собствените си м а и С ки... А знам също, че императорът е изоставил родителите ми и ги е обрекъл на смърт. Можел е да ги предупреди във всеки един момент за опасността - да им каже, че мястото е свещено, но не го е направил. А освен това научих още нещо важно през последните няколко дни - прошепва т о и С - Аз съм твойт уруни. Независимо какво се случва, независимо какво предстои, аз ще прекося този свят с теб. Ще остана до теб, ако ме искаш...

Дъх не ми достига, внезапно се чувствам толкова слаба.

Т о и С отстъпва назад, за да го погледна в очите. Сега в тях се чете колебание. Пита ме. Това е въпрос - въпрос, к о и С то т о и С е несигурен да зададе директно. Прегръщам го и чувствам облекчение, когато т о и С прави същото.

- Винаги. Винаги ще бъда твоя партньорка... ако ме искаш - казвам аз в отговор на безмълвния му въпрос.

Т о и С ме поглежда и кима напрегнато.

- Независимо какво ни чака, ще го посрещнем заедно?

- Заедно - съгласявам се аз и го прегръщам още по-силно.

К е и С та кима и се усмихва. Това е н а и С откритото изражение, което съм виждала на лицето му.

Докато отвърщам на усмивката му, осъзнавам нещо прекрасно: през цялото това време съм търсила любов, с е м е и С тво, а то е било тук, в ръцете ми. Независимо какво ще се случи в този нов свят, сега си имам К е и С та и Брита, и Белкалис, и Аша, и Адуапа. Ще посрещнем всички тревоги, които възникнат, заедно - рамо до рамо, ръка за ръка, - а това е всичко, което бихме могли да си пожелаем, нали?

37

Следващите няколко дни са изпълнени със сериозна работа. Трябва да съберем остатъка от императорската армия, да им обясним истинската история на Отера и да ги посветим твърдо в нашата кауза. Всеки, к о и С то не желае да воюва, се изпраща у дома. Няма място за неохотни в о и С ници в армията на нечистите, както започнахме да се наричаме. Повечето мъже решават да си тръгнат, но мнозинството от алаките остават. Това е новият им живот и н а и С сетне имат кауза, в която могат да вярват.

За моя изненада, повечето новобранци от тренировъчните лагери на алаките също избират да останат. Всички тези месеци на в о и С на рамо до рамо с алаките са създали връзка между партньорите по начин, к о и С то жреците и командирите явно не са

могли да предвидят. Вече са наши истински братя. Особено К е и Ста се радва на такова доверие от богините, че често ме придружава, когато съм на стража при тях. Т о и Се отявлен любимец на Анок, но пък тя е м а и Ска на Белоръката, което означава, че е негова прабаба хиляда поколения назад. К е и Ста се отдалечава от мен единствено заради нея.

Не сме си разменяли любовни думи от деня, в к о и Сто освободих нашите м а и Ски, но усещам любовта му във всеки поглед и във всяко негово докосване. Точно както усещам тази на Брита. Винаги е до мен, моята пазителка и защитница. Моят компас, к о и Сто ме води, когато съм несигурна.

Някога, много отдавна, се чудех какво е да бъдеш обичан толкова силно, че да можеш да отнесеш това чувство и това отдаване чак до Отвъдните земи и обратно. Сега имам своя отговор и т о и Се по-сладък от всичко, което съм познавала някога. Т о и Се като мехлем в тези бурни времена.

Има много повече истински джату, скрити из Отера, отколкото издаде императорът. Избягали са и са се пръснали по всички к р а и Сета на империята и вече са започнали да изграждат съпротива. Няма да приемат поражение без б о и С, нито пък висшите жреци и старейшините по всички градчета и села. Мъжете на Отера гледат на армията ни като на заплаха и ще направят всичко възможно да ни смажат, преди да станем твърде силни. Всеки ден Белоръката, другите Първородни и аз градим стратегии и б о и С ни планове с богините.

Императорите на Отера допуснаха фатална грешка да се захванат с нашия вид. Научиха ни да страдаме, но също така ни научиха да оцеляваме - да завладяваме. И ние ще използваме тези уроци. Време е още веднъж да поемем в ръка мечовете.

Отера може да е голяма, но ние възнамеряваме да си върнем и последния сантиметър от нея. Време е да възстановим Единното кралство и да го направим отново наше.

*

ПИСМО ОТ НАМИНА

Скъпи Читателю,

Когато бях първокурсничка в колежа, започнах да сънувам едно момиче в златни доспехи. Тя изреваваше мощно и се хвърляше в битка, след което сънят ми просто свършваше. Тогава не знаех, но това беше първото семенце на „Златородните“.

Родена съм и съм израснала в Сиера Леоне, Западна Африка. Сиера Леоне е дълбоко патриархално общество и момчетата често са възприемани като по-незначителни от момчетата. Когато се преместих в Америка, имах надеждата, че нещата ще се променят, но бързо осъзнах, че положението е същото. Може би не ни го демонстрираха в лицето, но предразсъдъците си съществуваха.

Имах привилегията да уча в Спелман Колидж по време на бакалавърската си степен и през този период посещавах лекции на тема феминизъм и религия. Знанията от тези занятия ми дадоха основата, необходима, за да напиша „Златородните“.

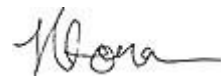
В сърцевината си тази книга е изследване на патриархалната традиция. Как се е формирала? Какво я крепи? Как оцеляват жените под не иСната догма? Ами мъжете или хората, които не попадат точно в рамките на двата пола? К о иСне радва на преимуществата и к о иСне?

Надявам се, че съм свършила добра работа при отговора на тези въпроси, но дори да съм се провалила, се надявам да съм разказала една хубава история - история, изпълнена с герои, с които можеш да се идентифицираш, и с познати проблеми. В к р а иСна сметка светът, в к о иСго живеем сега, не е толкова различен от света в моята книга. Времената са тежки - времена, които се нуждаят от герои. В „Златородните“ се надявам да съм създала героите, които могат да бъдат всеки един от нас.

Към всеки човек, к о иСго чете тази книга - з н а иСте, че вие сте героят в собствената си история. Вие можете да направите така, че нещата да се случват, и можете да промените света. Изберете да промените света за добро.

Към всички мои читатели т и иСне иСджъри - з н а иСте, че това е свят, к о иСго създадох за вас. Ако не можете да откриете себе си никъде, намерете се тук.

С много обич, Намина

Благодарности

Преди всичко бих искала да изкажа огромната си и безкрайСна благодарност към моята агентка, Алис Съдърланд-Хоус, която заложи на мен и на тази книга. Алис, благодаря ти страшно много за това, че подкрепи „Златородните“, след като толкова хора казваха „не“ години наред, и ти благодаря, че беше на иС-голямата ми поддръжничка през тази толкова вихрена година. Ти съвсем буквално си на иС-добрата агентка, която съществува.

На моите редактори Келси Хортън и Беки Уокър - боже, дали не полежахме заедно в окопите, както си му е редът! Пренаписване след пренаписване, а вие, хора, бяхте плътно до мен и сега книгата е дори по-прекрасна, отколкото можех да си представя. Благодаря ви, благодаря ви от цялото си сърце и душа за това, че ме карахте да прекращвам граници и да поемам трудните пътеки. Благодаря ви, че ми давахте още и още от времето си, когато имах нужда, че проявявахте разбиране, когато не можех да присъствам. Взехте един необработен диамант и го полирахте до к р а иСния му потенциал.

На моята приятелка Пи Дже иССуитцър - ти прочете тази книга толкова пъти, че очите ти сигурно се замъгляват всеки път, щом я видиш. Благодаря ти, че беше моят резонатор, човекът, към когото мога да се обърна по всяко време на деня, за да обсъдя някоя история. Благодаря ти, че ми помагаш да навлизам в дълбоки и болезнени места, в които никога не съм искала да влизам, за да мога да пресъздам емоциите и нюансите в тази книга.

На моята приятелка Мелани, приятелката ми на живот и смърт - благодаря ти толкова много, че си емоционалната скала, на която мога да се опра през всичките си

спадове и възходи. Беше до мен, когато писах тази книга по време на магистърската си степен, и еха, дали не стигнахме далеч! Нямам търпение да видя накъде сме се запътили.

На Мери Р а иСт - трябва да си много специален човек, за да подкрепяш мечтите на друг. Толкова много ти благодаря за всички години, през които ми даде покрив над главата и ме окуражаваше. Благодаря ти, че винаги беше търпелива и едновременно с това насърчаваше и мен да бъда такава. Никога нямаше да стигна толкова далеч, ако не беше ти. Благодаря ти от дъното на душата си. Благодаря.

На Шеку - благодаря ти, че позволи да „наминствам“ през Всичките тези години в удобството на дома ти. Не трябваше да ми позволяваш да идвам толкова често и да опустошавам хладилника ти, но ти винаги оставяше вратата на дома си отворена, с килимчето за „добре дошла“ отвън. Благодаря ти от сърце.

На всички в „Делакорт Прес“, които посрещнаха с овации тази книга - благодаря ви, благодаря ви. Благодаря, че зложихте на мен и че бяхте достатъчно отворени, за да поставите роман с такава тежка, но необходима тема пред света. На издателите ми Кандис и Коли иЪн - благодаря ви толкова много за тежката и красива работа, която вложихте в този ръкопис. Без Вас нямаше да е и наполовина толкова добър.

На обичния ми Спелман Колидж - благодаря, че бяхте вдъхновението за Варту Бера от Пробуждането до Церемонията на маслиновата клонка. И ви благодаря, че ме научихте как да остана безстрашна в битките.